

Michel Zévaco
SFÎRȘITUL FAUSTEI

1

ÎNCERCUIREA DIN STRADA LA COSSONNERIE

La moartea regelui Henri al IV-lea, reginei-mamă Măria de Medicis i s-a recunoscut de către Parlament regenta regatului. Ea și-a dăruit orbește încrederea unui aventurier italian, Concino Concini — mai târziu mareșal d'Ancre — și soției sale, Leonora Galigai; ei au inițiat în jurul tronului lui Ludovic al XIII-lea o serie de intrigi împotriva tânărului monarh.

O doamnă ambițioasă, ducesa de Sorrientes — alias Fausta — acreditată în Franța ca trimis al regelui Spaniei, Filip al III-lea, și consilierul său contele Cris-tobal d'Albaran, își propun să-l înlocuiască pe Ludovic al XIII-lea la tronul Franței cu contele d'Auvergne, duce d'Angouleme, care nu este altcineva decât Carol de Valois. Ducesa de Sorrientes spera ca prin proiectată căsătorie cu ducele d'Angouleme să devină ea însăși regină a Franței! Pentru a-și putea realiza proiectele ' ambițioase, a luat în serviciul ei un tânăr cavalier, Odet de Valvert, cunoscut pentru curajul lui.

Valvert este vărul lui Jehan de Pardaillan, căsătorit cu Bertille de Saugis. Tânărul cuplu s-a retras în provincie în urma răpirii copilului lor, micuța Loise.

Valvert, care aflase de la cavalerul de Pardaillan — tatăl lui Jehan — și de la Landry Coquenard, credincios și fidel servitor, despre tâlharii din slujba ducese de Sorrientes, se alătură acesteia pentru a servi și apăra interesele regelui. Dar o bruscă revelație îl fulgeră pe Odet de Valvert: îndrăgostit de o tânără florăreasă numită Muguette — pe numele ei adevărat Florence — află că este fiica lui Concini și a Măriei de Medicis. Aceasta din urmă și-a adus fiica nelegitimă la Luvru. În schimb, ducesa de Sorrientes o ține pe Loise sub puterea ei. I-o spune lui Pardaillan, adăugând că nepoata îi va fi înapoiată dacă renunță la luptă.

Pardaillan a refuzat un asemenea târg dezgustător.

Au trecut trei zile de la vizita ducese de Sorrientes. Valvert se întorsese la locuința lui din strada Cossonnerie. E de la sine înțeles că Landry Coquenard îl urmăse. În fiecare zi Valvert venea să-l vadă pe Pardaillan.

După fiecare vizită, care se prelungea mai mult sau mai puțin, pleca și făcea lungi drumuri în Paris, fie singur, fie urmat de Landry.

Oare încotro mergea? Cel mai adesea dădea târcoale Luvrului. Luvrul în care se afla iubita lui. Cel puțin, el așa credea, și Pardaillan credea același lucru. Era o teribilă imprudență. În orice clipă risca să se întâlnească nas în nas cu Concini și cu spadasiinii lui. O știa prea bine, dar era ceva mai tare decât el: trebuia să

vină să respire puțin din aerul pe care îl respira Florence a lui.

Ar trebui spus că pentru a săvârși această nebună bravadă care putea să-l coste scump, consimțise totuși să-și la anumite precauții ca de pildă aceea de a-și ascunde fața în gulerul mantalei. Trebuie să mai adăugăm că nu-și luase această măsură de prevedere decât la insistențele repetate ale lui Landry Coquenard care, văzînd unde îl ducea stăpînul lui, începuse să strige de groază.

Cât despre Pardaillan, el de asemenea își petrecea timpul bătînd Parisul de la un capăt la altul, absolut singur. Era limpede că, la rîndul lui, căuta ceva sau pe cineva. Oare nu cumva pe micuța Loise? Am putea spune: nu, cu toată siguranța. Pardaillan îi

spusese Faustei că nu o va căuta. S-ar putea crede că n-a vorbit în vînt. Știa foarte bine ce spune.

Pe de altă parte, știm bine că își ținea întotdeauna promisiunile.

Și asta nu-i ceva extraordinar, cum am putea crede la prima vedere, pentru bunul motiv că nu promitea niciodată decât ceea ce era sigur că poate duce la bun sfârșit. Pardaillan promisese că nu-și va căuta nepoata; cu alte cuvinte, era sigur că nu avea nevoie să o caute. Și dacă nu avea nevoie s-o caute, era limpede că nu-și pierdea timpul s-o facă.

În această nouă și, cu siguranță ultimă luptă pe care o ducea împotriva Faustei, singura teamă a lui Pardaillan era să-și vadă fiul — pe Jehan — aruncîndu-se și el în bătălie. Știa foarte bine că fiul său n-ar fi ezitat o clipă și ar fi venit de partea lui.

Dar ideea de a-și vedea fiul luptînd împotriva mamei sale, într-o luptă care putea și chiar trebuia să fie mortală pentru unul dintre adversari, ei bine, ideea asta îi era de nesuportat.

Sortii au vrut ca Jehan de Pardaillan să se afle pe moșia lui, la Saugis, lângă soția lui, Bertille, bolnavă. Pardaillan se temea să-l vadă pe Jehan venind pe nepusă masă.

Ca să evite această catastrofă, Pardaillan l-a trimis la Saugis pe Escargasse.

Escargasse avea datoria să-și liniștească prietenul și stăpînul și să-l anunțe că domnul cavaler pleca într-o călătorie îndepărtată, în care el și Gringaille aveau să-l însoțească, fiindcă era vorba de micuța domnișoară Loise, pe care domnul cavaler spera să o regăsească.

Escargasse, crescut și stilat de Pardaillan, își îndeplinise misiunea cu atîta dibăcie, încât Jehan nu bănuise nimic și rămăsese lângă soția lui. Escargasse revenise a doua zi, punîndu-I pe domnul cavaler la curent cu cele petrecute.

Acum Pardaillan era liniștit: era sigur că Jehan nu va veni la Paris știind că tatăl lui nu mai este acolo.

După ce i-a povestit cele întîmplate și a primit felicitări binemeritate, Escargasse a pus pe masă o pungă rotunjoară cu un sunet plăcut, spunînd:

— Din partea domnului marchiz, pentru cheltuielile de drum ale domnului cavaler. Când acești cincisute de pistoli vor fi cheltuiți, nu va trebui decât să faceți un semn și vor veni alții.

Și apoi, cu orgoliu:

— Ei, da, sântem bogați, slavă Domnului!

Cu un zâmbet de satisfacție, Pardaillan a înșfăcat punga, a cântărit-o o clipă în mână și, numaidecît, s-a dus s-o închidă în fundul unui-cufăr, mormăind:

— Iată niște bani care ajung la timp. Naiba să mă ia, dar nu mă gîndisem la povestea cu banii, care are totuși importanța ei!... Din fericire, Jehan, știindu-mă bine, s-a gîndit la ea.

Dar imediat după ce a vîrît punga la locul cu pricina, a scos-o din ascunzătoare, a luat din ea o bună parte din monede și le-a pus în altă pungă, băgînd restul la loc. Ținînd punga în mînă, s-a așezat din nou în fața lui Escargasse. Și apoi, cu vocea lui repezită:

— la asta și ascultă-mă, îi spuse întinzîndu-i banii. Escargasse se conformă: luă banii și îl ascultă pe

Pardaillan, care vorbi destul de mult. Apoi Escargasse se urcă în șa și plecă. Ieși din Paris și fără să se grăbească peste măsură, ca un om care călătorește în voie, a luat-o pe drumul spre Orleans.

Nu știm exact încotro se îndrepta astfel Escargasse, din ordinul lui Pardaillan. Dar știm că drumul spre Orleans este în același timp și drumul spre Sud: spre Spania. Iar Escargasse, ca bun meridional, putea să se facă înțeles cu ușurință în spaniolă sau în italiană, la fel ca și în provensală, gasconă sau franceză.

Cât despre Gringaille, care era parizian, în timp ce Escargasse se ducea la Saugis, acesta se duse pe strada Saint-Nicaise, unde se găsea palatul Sorrientes, locuința Fausti. În fiecare dimineață se ducea acolo, iar în fiecare seară venea să spună domnului cavaler tot ce a văzut și a auzit. Se ducea travestindu-se în fel și chip și știa atât de bine să se facă de nerecunoscut, încât

Valvert, întâlnindu-l de mai multe ori, nu-l recunoscuse.

Așa încât, după cum se vede, Pardaillan nu rămânea deloc inactiv și probabil că pregătea una din acele lovituri pe care Fausta avea s-o resimtă strașnic, când o va atinge. Dar e de remarcat că nu-l folosea pe Valvert. Asta pentru că ajutorul tînărului nu-i era absolut indispensabil pentru moment. Și apoi îl știa îndrăgostit și Pardaillan, plin de delicatețe și îngăduință, își făcea scrupule; nu vroia să-l abată de la iubirea lui în timpul celor câteva momente de răgaz pe care le permiteau dușmanii lor.

Pentru că Pardaillan știa foarte bine că această liniște care dura de trei zile, acum nu mai putea ține mult. De altfel, este și ceea ce îi spunea lui Odet de Valvert, care se mira de inerția prelungită a Fausti și a lui Concini.

— Să fii sigur, îi spunea el, că nici nu ne uită, nici nu dorm. Își pregătesc treaba și când vor fi gata, în curînd, bănuiesc, vor lovi. Noi trebuie să fim gata să parăm lovitura când ne va fi dată.

— Vom încerca să parăm, răspunse Valvert, cu aerul său liniștit, care însă nu-l înșela pe Pardaillan, dat fiind că el îl formase.

Trebuie spus că Pardaillan nu se înșela deloc. Fausta și Concini nu erau mai puțin activi ca el. Fausta avusese chiar ideea să se alieze deocamdată cu Concini împotriva lui Pardaillan. Și s-a dus să-l vadă pe favorit.

Rezultatul a fost că Leonora și Concini au condus-o numaidecât pe Fausta la Luvru și au ajutat-o să obțină

pe loc o audiență particulară la regina regentă, audiență la care cei doi asistau de drept.

Măria de Medicis, ca și Leonora de altfel, avea pentru prințesa Fausta, compatrioata ei, o admirație care nu era lipsită de un vag sentiment de teamă. A primit-o foarte bine, cu atât mai mult cu cât fiind în afara dedesubturilor secrete ale acestei alianțe, credea că Fausta venea să-i facă un real serviciu, total dezinteresat.

Fausta ținea să placă. A făcut tot ce-i stătea în putință și-a dezvăluit toată puterea ei de seducție, care era ce-i drept irezistibilă, când voia ea. Și a cucerit-o pe această femeie superficială și — hai s-o spunem — cu o minte destul de îngustă, care era Măria de Medicis.

A ieșit cum a vrut Fausta: ea a fost cea care a luat conducerea acestui consiliu secret, ce se ținea între ei patru și ea a fost cea care a dictat măsurile convenite. Și a făcut-o cu atîta dibăcie și finețe, încât Leonora — care era singura ce-i putea ține piept — până și ea s-a lăsat păcălită. Putea foarte bine să se creadă că măsurile erau luate de ei toți, când de fapt ele fuseseră sugerate doar de Fausta.

Așa încât, atunci când s-au despărțit, toți patru erau încîntați unul de altul, ceea ce nu era în măsură să-i displacă Fausti; ba mai mult, Măria de Medicis nu mai vedea decât prin ochii ducese de Sorrientes. Pentru că, oficial, Fausta nu avea alt nume.

Deci, pentru a ne întoarce de unde am plecat, trecuseră trei zile în timpul cărora nici Fausta, nici Concini nu dăduseră semn de viață. A patra zi, pe când se întorcea după unul din misterioasele drumuri pe

care le făcea în Paris, Pardaillan găsi un bilet pe care îl deschise în grabă, recunoscând scrisul lui Valvert. Biletul conținea doar atât:

Vă aștept la mine. Veniți, domnule, cât mai urgent.

Pardaillan avea spada la cingătoare. își strecură un pumnal în tunică, luă, pentru orice eventualitate, o pungă bine garnisită și plecă numaidecât în strada Cos-sonnerie.

Această stradă, pe care vechile planuri ale Parisului o desemnează sub numele de Cochonnerie, ca toate străzile învecinate Halelor, își datora numele unui anume tip de negoț.

Strada Cossonnerie era în mare parte locuită de cos-sonieri Care își făceau negoțul. Ce este un cossonier — un vânzător de păsări.

În momentul în care a ajuns Pardaillan, probabil că târgul era în toi, pentru că erau o mulțime de cumpărători. Dacă Pardaillan ar fi fost mai puțin preocupat de biletul laconic și oarecum îngrijorător al lui Valvert, ar fi observat cu siguranță înfățișările dubioase și mutrele bune de spînzurătoare ale unui mare număr dintre acești amatori de păsări care umpleau strada. Probabil că asta i-ar fi dat de gîndit.

Și, fără îndoială, s-ar fi întors din drum numaidecât, trimitînd un băiat de la han pentru a afla ceva, la locuința lui Valvert.

Dar Pardaillan, preocupat fiind, n-a dat nici o atenție acestei piețe pe care o cunoștea prea bine, pentru că locuia la doi pași. A intrat pe alee și a urcat sprinten scările.

Cheia era în ușa lui Valvert. Lucrul nu l-a surprins pentru că fusese chemat „de urgență” și a năvălit înăuntru.

Valvert era acolo. Singur. Se plimba agitat între ușă și fereastră. Îndată ce-l zări pe cavalier, strigă:

— în fine, domnule, iată-vă! De două ore îmi macin nervii de nerăbdare și grijă, așteptîndu-vă!

— Dar ce se întîmplă? întrebă Pardaillan.

— Cum, ce se întîmplă! se holbă Valvert, dar, domnule, aștept să-mi spuneți!...

Pardaillan îl fixă cu ochi scânteietori.

Văzu că celălalt are aerul unuia picat din lună. Se încruntă arcuindu-și sprânceana și, cu aerul acela rece pe care și-l lua întotdeauna când simțea bătălia iminentă, zise:

— Iată ce ciudățenie! Mă chemați, alerg în graba mare, dau să vă întreb despre ce este vorba și îmi întoarceți întrebarea!

— Nu v-am chemat deloc, domnule, protestă Valvert, din ce în ce mai uluit. Dimpotrivă, dumneavoastră mi-ați ordonat să vă aștept aici și să nu mă mișc până nu veniți.

Și Valvert avea aerul că trece de la mirare la stupefacție, în timp ce Pardaillan își regăsise acel sânge-rece cu totul special care nu-l părăsea niciodată când acționa. El începea să întrevadă adevărul. A priceput din instinct că nu era cazul să mai întîrzie. Foarte calm, foarte stăpîn pe el, întrebă:

— Răspundeți-mi scurt. Și răspundeți-mi fără să puneți întrebări: unde, când și cum v-am ordonat să mă așteptați la voi și să nu vă mișcați până nu sosesc?

— Aici. Acum două ore. Printr-un bilet pe care l-am găsit pe masa mea, răspunse laconic Valvert.

— Arată-mi biletul.

— Iată-l.

Valvert căută pe masă acolo unde pusese biletul și i-l întinse lui Pardaillan. Acesta îl luă și îl citi.

— Este atât de perfect imitat scrisul meu încât și eu m-aș fi păcălit. Dar ascultă bine, Odet. N-am venit aici în absența dumitale, cum spune acest bilet. Biletul ăsta nu l-am scris eu. Așa cum nici dumneata nu ai scris celălalt bilet pe care l-am primit eu.

Spunând acestea, Pardaillan scoase din buzunar biletul ce-l promisese la Grand Passe-Partout și i-l întinse lui Valvert.

Și, ca și Pardaillan, tînărul strigă:

— Dar este chiar scrisul meu!

— Pe toți dracii! N-am avut nici umbră de îndoială.

— Dar nu eu v-am scris, domnule! Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, explică cu răceală Pardaillan, că se vroia ca noi doi să fim împreună aici! Asta înseamnă că în dedesubturile acestei povești este Fausta!

Și, aranjîndu-și spada cu un gest rapid, spuse cu vocea sa de bătaie:

— S-o luăm din loc, Odet. Tavanul se va năruși deasupra capetelor noastre, podeaua se va prăbuși înghițindu-ne, casa va sări în aer sau va arde, cine știe! S-o luăm din loc cât mai repede, și să dea Domnul să nu fie deja prea tîrziu!...

Se repezîră spre scară, pe care o coborîră în trombă. Valvert, din momentul în care se văzu lansat în acțiune,

își regăsise numaidecît acel sânge-rece care-l făcea să semene cu Pardaillan... Pardaillan la douăzeci de ani. Coborîră deci, în goană. Dar, cum amîndoi aveau sânge-rece, își măsurau salturile astfel încât să facă, pe cât posibil, cât mai puțin zgomot. Cu toate astea, făcură ceva mai mult zgomot decît ar fi vrut. Cîneva, acolo jos, îi auzise. O voce care gîfîia le strigă, mai curînd urlă:

— Nu ieșiți pentru numele lui Dumnezeu! Se opriră brusc.

— Tu ești Landry? strigă Valvert aplecîndu-se peste balustradă.

— Da, domnule, răspunse Landry Coquenard, căci într-adevăr, el era. Și adăugă:

— Urcați înapoi, domnule, urcați înapoi. Este prea tîrziu.

Pardaillan îl măsurase pe Landry Coquenard cu privirea sa sigură.

Și trebuie admis că privirea i-a prins bine încât nu avu nici o secundă de ezitare:

— Trebuie să urcăm, spuse el.

— Și încă repede, fir-ar să fie! rosti Landry, ca și cum l- ar fi auzit.

Urcară din nou treptele cîte patru, de data asta fără să se mai îngrijească de zgomot. Ajunși pe palier, Landry Coquenard fu numaidecît lângă ei. Intrară în locuință.

Dar Pardaillan, care se gîndea la tot, înainte de a intra scoase cheia din broască, o puse pe dinăuntru și încuie de două ori. După care privi atent ușa. O singură privire îi ajunse.

„Nu va rezista la patru lovituri” își spuse stăpînindu-și un oftat.

O lăsă baltă. Ascultă ce spunea Landry Coquenard răspunzînd la o întrebare a lui Valvert.

— Domnule, pînă în strada Marche-aux-Poires drumul este barat de arcași sub comanda șefului poliției, domnul Louis Segurier în persoană. Strada Saint-Denis este barată de alți arcași comandați de cei doi locotenenți ai comandantului, domnii Ferraud și Lefour. sînt cam cincizeci de fiecare parte. Ar fi curată nebunie dacă am încerca să

trecem. Nu avem altă soluție decât să fugim pe fereastră, chiar cu riscul de a ne rupe oasele dacă ne împiedicăm sau dacă ne vine amețea.

— Să vedem fereastra, spuse Pardaillan.

Se duse la lucarnă, care era deschisă. Odet și Landry îl urmară.

Toți trei priviră pe fereastră evitând să se arate. Pardaillan scoase un lung șuierat de admirație. — Concini... și Rospignac!.... în fața porții!... spuse Valvert.

— Roquetaille și Longval și toată turma lor, mai spuse Landry Coquenard, a cărui furie nu contenea niciodată.

— Conte de Albaran, care o reprezintă aici pe Fausta, spuse la rîndul-i Pardaillan, cu un răs înfundat.

Din nefericire era adevărat.

II

IEȘIREA DIN ÎNCERCUIRE

Strada Cossonerie mergea din strada Saint-Denis până la strada Marche-aux-Poires, în inima halelor. Pe partea asta era un grup de arcași. Landry Coquenard nu exagerase cu nimic spunând că erau vreo cincizeci sub ordinele comandantului în persoană. Pe partea străzii Saint-Denis, împrăștiați și în stînga și în dreapta străzii, o trupă tot atât de numeroasă și de formidabilă oprea trecerea.

Între cele două trupe de arcași fusese lăsată o distanță- apreciabilă unde nu se afla nimeni. Și acest spațiu era ocupat de Concini și oamenii lui. Erau cam douăzeci și în fruntea lor căpitanul Rospignac și locotenentii săi: Roquetaille, Longval, Eynaus și Louvignac. Pe deasupra, mai erau cam treizeci de oameni cu niște figuri ca din topor, a căror prezență Pardaillan n-o remarcase când trecuse pe stradă, iar acum erau îngrămădiți în spatele oamenilor lui Concini, de care ascultau. Fără să mai vorbim de Concini și de căpetenii, erau acolo pe puțin cincizeci de oameni înarmați până în dinți.

În fine, d'Albaran se așezase lângă Concini. El nu avea cu el trupa lui obișnuită, formată din vreo zece oameni. Se mulțumea să observe și părea că i-a lăsat lui Concini grija de a conduce operațiunea.

Pe scurt, două sute de oameni asediau casa.

Inutil să spunem că toate ferestrele dinspre stradă erau larg deschise și o mulțime de curioși se înghesuiau în dreptul lor.

Lucrul ciudat pe care cei trei asediați l-au observat numaidecît a fost că nu se afla nimeni la ferestrele casei în fața căreia se aflau. Toate ferestrele acestei case erau închise. Pardaillan dădu o explicație plauzibilă:

— Probabil că au scos toți locatarii din casă.

— Da, e posibil, spuse Valvert.

Și adăugă, fără să se arate emoționat:

— Poate că au intenția să ne facă să sărim în aer.

— Dacă nu cumva vor să ne frigă ca pe niște purcei de lapte, insinua Landry Coquenard pe un ton lugubru.

— De fapt, întrebă Pardaillan, ce știi tu?

— Ca să zic așa, nimic, domnule, spuse Landry Coquenard cu o voce plîngăreață.

Și explică:

— Mă întorceam acasă. La cotul Saint-Eustache l-am zărit pe comandant cu arcașii lui venind din direcția Croix-du-Trahoir. După un timp mi-am dat seama că o luaseră în aceeași direcție cu mine. Am ajuns pe strada Cossonerie. Instinctiv m-am întors să văd dacă arcașii erau tot în urma mea. Și am văzut că se instalaseră în strada Marche-aux-

Poirees, închizînd intrarea străzii noastre. Am mers mai departe pe partea străzii Saint-Denis. Și am observat alți arcași care barau drumul pe partea aceea. Eram prins între două focuri. A început să-mi fie frică. Dar încă nu realizam ce unelteau.

— Continuă, spuse cu răceală Pardaillan, și fii scurt.

— În momentul acela, reluă Landry Coquenard, vreo zece arcași au intrat pe strada noastră. I-au pofțit pe locuitorii străzii să-și zăvorască porțile și să nu se mai miște de-acasă. Celor care spuneau că nu locuiesc pe strada asta li s-a ordonat s-o la din loc cât mai repede. Pot să vă asigur că nu au așteptat să li se spună a doua oară.

— Așadar, îl întrerupse Pardaillan, privindu-l scrutător, drept în ochi, ai fi putut foarte bine în clipa aceea să te retragi, dacă ai fi vrut?

— Foarte ușor, domnule.

— De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că tocmai atunci au sosit gărzile domnului Concini. Văzîndu-i, am înțeles, prea tîrziu din păcate, despre ce era vorba.

— Era mai mult ca oricînd momentul să-ți iei picioarele la spinare, insistă Pardaillan. Pentru că în fine, ești lămurit ce soartă te paște din partea fostului tău stăpîn dacă pune mîna pe tine.

— E adevărat că ăsta a fost primul meu gînd. Dar mi-am spus: „Domnul conte este cu siguranță sus. Probabil că habar n-are ce se întîmplă în stradă. Poate coborî dintr-o clipă într-alta și atunci e pierdut. Trebuie neapărat să-l previn.” Și am intrat, domnule.

Mîndrul Landry Coquenard spusese toate acestea cu simplitate. Nici nu-i trecea prin minte că făcea o faptă eroică demnă de admirat.

Odet de Valvert, profund impresionat de această dovadă de devotament, se încorda pentru a nu lăsa să i se vadă emoția. Pardaillan îl cercetă un moment în liniște. Și, cu o voce foarte blîndă, spuse:

— Tu ești un viteaz, Landry.

— Nu, domnule, răspunse trist Landry Coquenard, sînt un fricos. Chiar foarte fricos. Vă asigur, domnule, că eu niciodată nu caut bătaia. Și dacă ea este aceea care mă caută, nu ezit să-mi iau picioarele la spinare, fără nici un fel de rușine, dacă pot s-o fac.

— Și dacă nu poți fugi? întrebă Pardaillan surîzînd fără voia lui.

— Atunci, domnule, făcu Landry Coquenard, cu un aer de o hotărîre crîncenă, îmi apăr pielea... Și încă strașnic, vă asigur.

Și cu naivitate:

— Pe bunul Dumnezeu, țin la pielea mea!...

— Ei bine! zise Pardaillan cu aceeași răceală, să încercăm să ne apărăm pielea cât putem mai bine, pentru că toți trei sîntem amenințați.

Se uită din nou pe fereastră. Arcașii, la cele două capete ale străzii, continuau să aștepte. Concini și oamenii lui, în fața porții, nu acționau în nici un fel. Concini stătea de vorbă destul de vioi cu d'Albaran.

— Ce dracu pot pune la cale? murmură Pardaillan cu oarecare dispreț.

Da, mai cu seamă această necunoaștere a intențiilor dușmanului provoca temeri. Așteptînd ca un indiciu să-l lămurească, Pardaillan începu să observe acoperișurile.

— Dacă vom fi siliți să fugim pe acolo, avem nouăzeci și nouă șanse dintr-o sută să ne rupem oasele de caldarîm.

— Da, dar avem o șansă s-o scoatem cumva la capăt, spuse Valvert.

— Desigur. Dacă nu putem face altfel, va trebui să încercăm șansa asta.

— Atenție! Intră în casă, avertiză Landry Coquenard. într-adevăr, vreo douăzeci de gărzi intrară în liniște

și ordine, doi câte doi. Rospignac era în fruntea lor.

Pardaillan și Valvert părăsiră fereastra. Landry Coquenard continua să supravegheze strada.

— Dacă vin aici, spuse Pardaillan, ușa asta nu ține nici un minut.

— Putem să ne plasăm pe scară, propuse Valvert. Nu este atât de largă. Noi doi le putem da zdravăn de furcă.

— Fără îndoială. Dar sânt prea mulți. până la urmă vom fi copleșiți de numărul lor. Și apoi... Nu este sigur că vor veni aici. Cine știe dacă nu vor să ne facă să sărim în aer sau să dea foc casei, cum ați spus adineaori? observă Pardaillan.

Și bătînd furios din picior:

— Ei drăcia dracului! nu vreau ca Fausta să măucidă!... Mai târziu când îi voi dejuca proiectele, asta îmi va fi indiferent!... Dar acum, la începutul luptei, să mă las suprimat, să-i las câmp liber, asta nu se poate!...

— Atunci decideți, domnule.

— E gata hotărît: să plecăm, ordonă Pardaillan.

El se întoarse spre fereastră. E sigur că deja calculase toate posibilitățile și stabilise ce urma să facă atunci când va fi pe acoperiș, căci spuse:

— Nici unul din acești oameni nu va risca să ne urmărească pe acest drum. Trebuie să fii încolțit de moarte, ca noi, pentru a o face... Deci n-avem a ne teme de un atac pe la spate... Așa că pot, fără scrupule, să trec primul. Pot s-o fac cu atât mai mult cu cât ne-ar putea pîndi la una din acele lucarne pe care le văd.

— Pentru ce, insinua Landry Coquenard, nu ne-am strecura printr-una din acele lucarne... dacă vom reuși să ajungem până acolo?

Pardaillan îl privi fix. Era puțin palid, dar în fond, domnul Landry Coquenard nu-și pierdea deloc cumpătul.

— Deci tu crezi că ei nu ne vor vedea? întrebă el cu blîndețe. Nu vom face decât să dăm înapoi pentru a sări mai bine.

— E drept, recunosc Landry.

— Nu, reluă Pardaillan, trebuie, dimpotrivă, să evităm lucarnele pe care le vom întîlni în drumul nostru. Aveți încredere în mine și urmați-mă... fără să pierdeți pasul, dacă puteți.

Își scoase spada. Valvert și Landry făcură același lucru. Ieși pe fereastră și alunecă ușor pe streșină îngustă. Aici, cu spada în mînă, făcu doi pași în direcția Halelor și se opri, așteptîndu-i pe ceilalți doi.

Jos, în stradă, apariția lui provocă strigăte de groază.

Imediat după aceea urmă Landry Coquenard și, în spatele lui, apărură Odet de Valvert. Și această dublă apariție, ca și prima, a fost primită cu strigăte sălbătice, urlate îngrozitoare și înjurături dezgustătoare.

— La drum! porunci scurt Pardaillan.

Și plecă imediat. Ceilalți doi îl urmau cu arma în mînă. Mergeau încet, dar cu pași siguri. Priveau țintă în fața lor, evitînd cu grijă să se uite în gol, ferindu-se de atracția lui sinistră. Și atunci, asupra străzii se lăsă o tăcere avidă.

Pardaillan înainta mereu în direcția Halelor. Trecuse deja de două sau trei case. Deodată se opri și, fără să se întoarcă, spuse:

— Stați!

Și numaidecât continuă:

— Atenție, vor îndrepta arcebuzele spre noi. Lungiți-vă pe panta acoperișului.

Vorbind astfel, le și dădu exemplul. Îl imitară cu toată promptitudinea pe care le-o permitea un echilibru instabil. În același moment izbucniră mai multe detunături, provocând laolaltă o explozie teribilă. Auziră gloanțele șuierând deasupra capetelor lor, izbin-du-se cu un sunet sec de olane.

Pardaillan se ridică cu grijă, spunând:

— Să mergem!... Și să nu pierdem nici o secundă, căci o vor lua de la capăt.

Plecară cât mai repede. Cei trei fugari înaintau tot atât de încet, dar sigur. Pardaillan se înverșuna în scopul pe care își propusese să-l atingă și de care se apropia încet-încet. Țelul pentru moment, era locul în care cele două acoperișuri se apropiau. Ele alcătuiau un fel de deschizătură îngustă, la stînga și la dreapta căreia se ridicau cele două acoperișuri abrupte. Formau astfel un fel de sprijin, ca două proptele, ferindu-i de cădere. Se aflau într-un spațiu strîmt, ca o cușcă,

dar destul de solid, unde puteau călca cu pas sigur, eliberați de oribila spaimă a pasului greșit care ar fi putut să-i arunce în gol.

Mai mult, fiindcă trebuiau s-o la la stînga, se îndepărtau de strada Cossonnerie și de cei care o păzeau. Vor deveni invizibili, îi se va pierde urma și nu vor mai sta în bătaia arcebuzelelor, așa cum se întîmplase.

Cei de jos au înțeles manevra, au înțeles că prada le va scăpa. Se auziră vociferări urmate de noi ordine. Arcebuzele fură reîncărcate, în mare grabă.

Pardaillan a mărit și mai mult pasul. Și brusc, sări în partea stîngă și dispăru strigînd:

— Repede.

Deodată se întoarse. Landry Coquenard apăru și el. Îl înșfăcă zdravăn, trăgîndu-l spre el, îl ridică și-l împinse în spatele lui. Din nou își întinse cleștii puternici care erau mîinile lui, îl apucă pe Odet de Valvert, cum îl apucase și pe Landry, îl ridică în brațele lui viguroase și se lăsă pe burtă, trăgîndu-I după el.

Era și timpul: o nouă explozie, mai puternică decât prima, parcă salută această miraculoasă retragere care se petrecuse cu bine și cu viteza fulgerului.

Porniră din nou, cu Pardaillan în frunte. După un timp destul de lung începură să meargă ușor și fără risc; coteau mereu între două acoperișuri.

Deodată Pardaillan îi preveni:

— Atenție, vom merge pe această streășină. Vom ajunge la un acoperiș foarte ascuțit. Pe-aici vom putea merge ca și pe celălalt. Dar, asta înseamnă că ne vom întoarce în strada Cossonnerie și vom fi prinși dacă

vom încerca să coborîm. Acum ține bine minte ce-ți spun, adăugă el adresîndu-se direct lui Landry, dacă reușim să trecem de acest acoperiș, de partea cealaltă poate avem o șansă de salvare. Reține bine deci: poate. Cu alte cuvinte, nu sînt deloc sigur.

— Să trecem de acest acoperiș, se neliniști Landry Coquenard, care este al dracului de abrupt, domnule! Va fi un adevărat miracol dacă nu-vom aluneca și nu ne vom rupe oasele căzînd!

— Rămîne de văzut, făcu Pardaillan cu mîna sa rece. Dacă nu te temi să cazi viu în mîinile fostului tău stăpîn, întoarce-te, încalecă prima lucarnă pe care o găsești, coboară și predă-te lui Concini. Noi doi, Valvert și cu mine, ne vom asuma riscul de a ne rupe oasele. Ceea ce probabil se va întîmpla, căci manevra, dificil de realizat în trei, devine aproape imposibilă în doi. Hotărăște-te.

— Am și decis, spuse hotărît Landry, mai bine moartea decât să cad viu în mâinile lui Concini. Așa încît, domnule, dacă trebuie să mă arunc în apă, puțin îmi pasă dacă o fac aici sau în altă parte.

Pardaillan zâmbi.

— Am să-ți explic manevra, spuse el. Și într-adevăr, le-a explicat-o.

— Ați înțeles? întrebă la sfârșit.

— Am înțeles, domnule, răspunse Landry.

— Te simți destul de puternic, nu-i așa?

— Nu vă temeți, domnule, sînt mai puternic decât s-ar părea, îl liniști Landry.

— în cazul ăsta să mergem, porunci Pardaillan, e nevoie de sânge-rece și totul se va sfârși cu bine.

Porni din nou în frunte. O luă de-a lungul jgheabului, îl trecu, ajunse la acoperișul de care vorbise și se opri în locul pe care și-l fixase. Reluaseră aceeași poziție ca și la început. Landry la mijloc, Odet la urmă. Și îndată ce apărură, în stradă începură strigătele, dovedind că au fost văzuți. Din fericire nu erau în bătaia gloanțelor.

Pardaillan aștepta nemișcat pe marginea acoperișului, golul căscîndu-se la picioarele lui, nefiind nevoie decât de o mică mișcare greșită pentru a se prăbuși. Landry se opri lângă el. Se aplecă cu grijă, se culcă pe panta amenințătoare a acoperișului, cu spatele spre gol, cu picioarele bine proptite în jgheab. când se simți bine instalat, își adună toate forțele și spuse:

— Hop!

Era semnalul pe care îl aștepta Valvert, care trebuise și el să stea nemișcat ca Pardaillan. Imediat, el se prinse de picioarele lui Landry și avansa ușurel pe spatele acestuia. Nu rămase așa nici măcar o secundă, începu să se cațere cu o abilitate și o ușurință cu adevărat admirabile. Ajunse la umerii lui Landry, pe care își puse picioarele. Atunci Landry ridică brațele și îl prinse de glezne.

Era a doua treaptă a acestei fantastice scări umane care se sprijinea pe panta abruptă și alunecoasă a acoperișului, deasupra vidului.

în stradă se așternuse din nou liniștea: Concini, d'Albaran, Rospignac și toți ceilalți nu slăbeau din ochi manevra aceasta nebună și înspăimîntătoare în speranța, desigur, că ea se va sfîrși printr-o catastrofă,

dar nu fără un sentiment de admirație pentru îndrăzneții care o executau.

Simțindu-se mai în siguranță, Valvert dădu la rîndul său semnalul așteptat de cavalier. .Și acesta repetă, cu tot atîta îndemînare și iscusință, aceeași manevră. Atinse creasta acoperișului care îi venea pînă peste umeri. Se agăță de ea, se ridică prin forța pumnilor, o încălecă și se întinse pe burtă, cu picioarele atîrnîndu-i fiecare de cîte o parte.

Toate astea nu-i luaseră nici măcar o secundă. Nu zăbovi. Se prinse bine, își încorda mușchii și întinse mîna.

Valvert i-o prinse. Atunci, Pardaillan, încet, metodic, plin de siguranță, cu o forță care anula iminentul pericol, trase spre el. îl trase pe Valvert, care îl tîra după el pe Landry Coquenard agățat de glezna lui.

Mîinile lui Valvert ajunseră la creasta acoperișului, de care se prinseră. La rîndul lui, ajutat de Pardaillan care-l apucă de umeri s-a ridicat proptindu-se în mîini. Landry Coquenard ajunse astfel la nivelul mîinii lui Pardaillan. Acest clește viu îl prinse și nu-l mai scăpă. El însă eliberă gleznele stăpînului său care acum era călare pe creasta acoperișului și se dădu la o parte ca să-i facă loc. Landry Coquenard n-a trebuit să facă

nici un fel de gimnastică. Pardaillan și Valvert care-l apucaseră la rîndul lor, îl ridicară ca pe un fulg și-l așezară pe burtă între ei.

Răsuflară! dar nu prea mult: poate o clipă. Începură manevra de coborîre a acoperișului, mai periculoasă, mai plină de dificultăți, decât cățărutul. Numai că de data asta Pardaillan coborî primul.

Se agăță de gleznelor lui Valvert, la rîndul lui agățat de gleznelor lui Landry Coquenard și alunecă până în dreptul burlanului. Asta era un fleac în comparație cu ce mai rămînea de făcut pentru a sfârși cu bine întreaga manevră.

Landry Coquenard rămăsese sus, pe creasta acoperișului de care se cramponase cu amîndouă mîinile. Imediat ce Pardaillan și-a simțit picioarele sigure pe ele, l-a înșfăcat pe Valvert care, la rîndul lui, îl ținea pe Landry și rosti:

— Hai!

Numaidecît, Landry Coquenard își deschise mîinile și închise ochii, simțind că ajunseseră la momentul critic, în care toți trei erau la cheremul unei posibile greșeli a lui Pardaillan.

Dar Pardaillan făcu față acestui nemaipomenit efort fără să-i slăbească puterile. Cu brațele lui, reuși să-i aducă pe cei doi pe același loc cu el. Porniră din nou cu mai multă siguranță fiindcă se simțeau pe un teren mai larg, mai prielnic, unde se temeau mult mai puțin de pasul greșit și fatal.

Deodată Pardaillan se opri și vorbi cu un glas straniu:

— Aici e capătul. Sărim.

Și toți trei se aruncară în gol.

În strada Marche-aux-Poires, urmat de banda care urla, Concini, nebun de furie văzînd că tocmai îi scăpase prada ce se refugiase în brațele morții, Concini deci alergă degrabă, vrînd măcar să aibă satisfacția de a contempla și de a insulta cadavrele celor pe care-i ura de moarte.

D'Albaran îl urmă cu mersul lui liniștit și apăsător. El părea satisfăcut și avea și de ce de vreme ce misiunea lui era, din fericire, îndeplinită: Fausta nu-i ceruse să-l prindă viu pe Pardaillan ca să-l tortureze, cum visa s-o facă Concini. Îi ceruse pur și simplu să-l suprimă prin orice mijloace.

Ori, Pardaillan sărise din vîrfurile acoperișului: patru etaje. Fără îndoială că se făcuse zob de caldarâm. Poate că nu era chiar pe lumea cealaltă. Dar în orice caz nu putea să agonizeze prea multă vreme. D'Albaran putea să afirme cu toată certitudinea că stăpîna lui scăpase de el.

III

DOAMNA ÎN ALB

Am mai spus că majoritatea străzilor învecinate cu Halele își datorau numele negustoriei care se făcea acolo. Strada Feure făcea parte din ele. Se știe că „Feure”, din cuvîntul vechi francez feurre sau fouarre însemna paie, furaje. Într-adevăr, negoțul care domina strada era cel cu furaje. Printr-un fel de corupție lingvistică, numele străzii Feure devenise la vremea această Strada Fers. Dar dacă numele străzii era ușor deformat, negustorii de fîn, paie și ovăz rămăseseră acolo și-și țineau tîrgul obișnuit.

Lucrul acesta are utilitatea lui, pe care o vom descoperi numaidecît.

Una din casele de pe strada Fers era o casă burgheză, cu un aer destul de modest. În casă locuia de un an sau doi, o „doamnă și domnișoara ei”. Așa se spunea în cartier. Când era obligată, doamna își dădea un nume burghez destul de comun și de răspîndit.

Și, în această casă, ea și cu fiica ei duceau o existență retrasă și foarte modestă. N-avea importanță, dar

pentru că avea un aer foarte demn i se dădea acest titlu de doamnă, iar fetei ei, cel de domnișoară.

Amîndouă se ocupau de broderie. În mod evident, nici una, nici alta, nu o făceau cu un scop anume, ci mai degrabă ca să le treacă timpul.

Uneori mama vorbea. Și asta pentru a spune cu o voce dulce?

— Du-te și vezi dacă vine, Giselle.

Și tînăra, Giselle, fiindcă acesta îi era numele, se ridica, se ducea la fereastră și suspina, venind să se așeze din nou:

— Nu vine, mamă.

Asta era tot. Odată, ea adăugă:

— Dar măcar va veni?... De când a ieșit din infernul lui, l-am văzut de-abia de două ori. A plecat iarăși. De cîteva zile și-a anunțat vizita; de cîteva zile bune îl așteptăm în zadar. Va veni oare astăzi? Dragă mamă, eu nu mai îndrăznesc să sper.

Și mama răspunse:

— El nu face nici ce vrea, nici cum vrea, draga mea Giselle. El nu-și mai aparține. El aparține cauzei sale. Și apoi, cîte precauții trebuie să-și ia!

Ea părea să-l scuze pe acela pe care amîndouă îl așteptau. Tînăra așa înțelese. Ea protestă cu o ușoară mîndrie:

— Ferească Dumnezeu, mamă, să-mi permit a critica comportarea tatălui meu. sânt o fiică prea supusă și respectuoasă. Numai că îmi fac griji pentru el... Mă tem mereu să nu i se întîmple ceva rău, vreun accident.

— Vai! suspină mama, într-adevăr, în formidabila aventură în care s-a lansat, trebuie să se lupte cu o

mulțime de dușmani, pentru a scăpa dintr-o sumedenie de pericole care-l amenință fără încetare. Și, cu un suspin de regret:

— Eram atît de fericiți înainte. Și am mai putea fi încă... Ah! de ce a trebuit să-i vină aceste idei!...

— El este stăpînul, spune Giselle cu tărie, ca un argument fără replică.

— Pentru ce aceste himere, aceste nebunii? continuă mama, ca și cum n-auzise. De cîte lacrimi nu ne-ar fi scutit, de cîte crunte decepții, dureroase umilințe, mizerii, torturi de toate felurile. Fără a mai socoti cei mai frumoși ani ai vieții pierduți iremediabil!...

— El este stăpînul, repetă Giselle cu o blîndă încapățînire.

— Eram atît de fericiți! repetă mama cu lacrimi reținute în ochi.

— Vom mai fi fericiți, dragă mamă, vei vedea! strigă Giselle înlănțuind-o cu brațele și strîngînd-o cu pasiune.

— Tu, da, copilul meu adorat, făcu mama înapoin-du-i cu tandrețe blânde mîngâieri. Tu vei fi fericită, după cum meriți să fii.

Și clătîndu-și capul blond, cu o expresie de o decepție de nedescris:

— Dar eu! Nu voi mai fi niciodată! Pentru că niciodată nu-l voi mai regăsi pe Charles al meu de altădată... Charles pe care atît de mult îl iubeam... și care nu mă adora decît pe mine, numai pe mine.

Și din nou, doamna în alb recăzu pe gînduri dureroase care evocau, sinistru, o fericire pierdută care nu va mai reveni niciodată. Sau cel puțin ea avea acest presentiment funest.

Giselle suspină, încojurîndu-și mama cu o căldură pasionată.

Mai trecu ceva timp. Pentru a suta oară, Giselle privi pe fereastră. Și de aceasta dată, un strigăt izbucni de pe buzele sale:

— El este!

Părăsi în grabă fereastra, fugi lângă mama sa, o cuprinse cu brațele, îi acoperi fața cu sărutări și, plângând și râzând deopotrivă, nebună de bucurie, îngăimă:

— El e, dragă mamă, e tatăl meu!... L-am recunoscut după mers!...Hai, nu mai plînge!... Iată-l!... Dar, nebuna de mine! Alerg să-i deschid!...

Și, cu pași sprinteni și ușori, plină de grație, alergă la ușă, sări treptele în salturi suple de căprioară tână, dispăru pe alee, trase zăvoarele de la poartă, deschise larg, ieși în prag și, cu inima zbatându-i-se în piept, privi în direcția Marche- aux-Poires.

Bărbatul, tatăl fetei, tocmai intrase pe stradă. Giselle, în prag, îl privea cu ochi luminoși umezi de lacrimi de bucurie, în care se citea toată tandrețea ei filială. Aștepta.

În acest moment, o căruță cu fin care stătea în fața unei porți, la două case depărtare, se urni, venind în direcția cavalerului. Strada era îngustă. Căruța, umplută cu fin până la înălțimea unui etaj, oprea toată trecerea. Tânăra, ca să-i facă loc când trecu prin dreptul ei, trebui să se retragă pe alee. Cavalerul trebui la rîndu-i să se oprească, să se ferească lipindu-se de zid. Căruța trecu încet, greoi, scîrțîind, trasă de doi cai mânați de un căruțaș nepăsător.

. Cavalerul reuși să-și reia drumul. își zări fiica, mări pasul și ajunse alături de ea. O cuprinse în brațe, o strînse tandru la pieptul său, îi acoperi fruntea virginală și bucele aurii cu sărutări, murmurînd:

— Copila mea! Copila mea dragă! Scumpa mea Giselle!

— Tată! Bunul meu tată! biuguia Giselle, iată-vă în sfîrșit!... Viu și nevătămat, slavă Domnului.

Se îmbrățișară din nou. Se priveau, se examinau. Tatăl, desigur, își adora fiica, iar ea avea pentru el aceeași adorație, dublată de o înflăcărată venerație.

Uitară de ei înșiși astfel, pentru un moment care le păru amîndorura mai scurt de o secundă, dar care în realitate se prelungi mai multe minute.

Pardaillan știa bine că strada Fers era strada vînză-torilor de nutreț. Și atunci când îi vorbise lui Landry Coquenard de acea unică șansă pe care o aveau poate de a scăpa cu bine, la asta se gîndea. Pardaillan își spunea că, dacă ar avea „șansa" de a ajunge la strada Fers, ar avea, „poate", această a doua „șansă de a găsi o grămadă de fân, de nutreț oarecare pe care să poată sări fără riscul de a-și rupe oasele. Și atunci, de fapt, ar fi avut „poate șansa finală" de a scăpa nevătămați.

Și aceasta, grămada aceasta de fân salvatoare pe care o tot căutau cu disperare de sus, de pe acoperiș, după ce avuseseră „șansa" de a face îndrăznețul tur de forță și de îndemînare care era escaladarea unui acoperiș ascuțit care îi dusesese acolo unde aveau nevoie. Din nefericire, șansa părea să-i fi abandonat. Se săturase săse tot uite în stradă, cu riscul de a fi cuprins de amețală și să cadă în gol, nu găsea ce căuta.

Și în acest moment, când începuse cu-adevărat să dispere, sfîrșise prin a găsi: o poartă tocmai se deschisese larg și ieșise o căruță încărcată cu fân. Pardaillan o arătase însoțitorilor săi spunînd:

— Aici e sfîrșitul. Sărim.

Și săriseră, unul după altul. Și nu avuseseră nimic, decât o zdruncinătură destul de puternică.

Pînă atunci, Pardaillan nu-și pusese problema ce va face când va ajunge în stradă. Era dintre cei care își spun că, pentru a fi bine făcut, fiecare lucru trebuie să vină la timpul său.

Pentru a găsi această soluție destul de spinoasă lucra acum mintea neobosită a lui Pardaillan.

Din nefericire nu avu de fapt timp să reflecteze bine: căruța nu rămase pe loc decât timpul care îi trebuia căruțașului să închidă poarta. Și plecă, purtînd în vîrful piramidei de fîn pe cavalerul de Pardaillan, contele Odet de Valvert și pe scutierul său, Landry Coquenard.

Căruța plecase. Și partea proastă era că se îndrepta spre Marche-aux-Poires. Adică spre Concini, spre d'Albaran, spre căpitan și arcașii lui. Spre o întregă haită de lupi turbați care căutau care încotro prin stradă, care, negăsindu-le cadavrele și văzînd căruța asta încărcată cu ceea ce putea fi o saltea foarte groasă și moale, nu ar fi uitat în nici un caz să o oprească și s-o scotocească.

Cu sabia scoasă din teacă, cu o înfricoșătoare expresie amenințătoare, cu o voce pe care atîta furie o făcea de nerecunoscut, Pardaillan bombăni:

— Pe Pilat, să nu rămînem pe grămada asta de fân de unde vom fi înhățați ca niște prostănaci! Să coborîm și, pentru că trebuie să crăpăm aici, înainte de a o fi redus pe blestemata de Fausta la tăcere, măcar să n-o facem fără să căsăpim pe câți putem.

Era gata să se lase să alunece din vîrful căruței. Dar regretul său de a o lăsa pe Fausta să triumfe era atît de viu, încât încă nu putu să se decidă să se repeadă înaintea morții.

Din întîmplare, căruța mergea pe dreapta străzii. Somoioagele de fân care atîrnau în afară de fiecare parte, atingeau fațadele caselor. Și încă într-atît încât am văzut că Giselle, fata doamnei în alb, trebuise să intre din nou pe aleea casei și că tatăl ei, puțin mai departe, trebuise să se lipească de zid ca să nu fie zgîriat în trecere de fân.

Pardaillan și însoțitorii săi, în vîrful căruței, se găseau la nivelul primului etaj al acestor case de care treceau atît de aproape. Și iată că, aruncînd în jurul lui acea privire disperată a înecatului care nu știe de ce ramură să se mai agațe, observă în fața lui o fereastră deschisă larg, la una din case. Încă două sau trei învîrtiri de roți și s-ar fi aflat chiar în fața ferestrei.

Pardaillan nu se întreba cui putea aparține această casă și nici cine erau cei care locuiau în ea. El nu își spuse decât că, dacă ar fi intrat acolo pe fereastră, aceștia ar fi scos niște țipete care i-ar fi atras pe Concini, cu toată banda lui. Își spuse pur și simplu că refugiindu-se în această casă, va cîștiga cîteva momente, unul sau poate chiar mai multe. Și cîteva momente cîștigate puteau însemna salvarea lui și a camarazilor săi.

Nu-și spuse mai multe și nu ezită o secundă. Cu vîrful spadei arătă fereastra lui Odet și lui Landry. Ei înțeleseră imediat, fără să fie nevoie de cea mai mică explicație. Se găsiră curînd în fața ferestrei deschise, numai la un pas de ea. Cu aceeași agilitate și iuțea de decizie de care tocmai dăduseră cîteva dovezi remarcabile, încălecară balustrada, săriră în interior și închiseră fereastra în urma lor.

Nici necunoscutul cavaler, nici fiica lui, nici căruțașul nu văzură această manevră. Nici măcar nu bănuiră că s-ar putea afla niște oameni în vîrful acestei căpițe de fân umblătoare. Căruța, despovărată, trecu mai departe, zdruncinându-se, scîrțîind jalnic. La o aruncătură de băț mai încolo trebui să se oprească. Iar căruțașul, zăpăcit, se văzu înconjurat de toată banda de lupi a lui Concini. Și din zăpăceală căzu într-o groază

ne bună și începu să clănțane din dinți când recunosc silueta înspăimântătoare a căpitanului și când se văzu supus unui interogatoriu în toată regula.

IV

O VIZITĂ NEAȘTEPTATĂ

Doamna în alb își văzuse fata fugind în întîm-pinarea tatălui ei. Tocmai se pregătea să se avînte pe scară pe urmele fiicei. În acest moment, trei bărbați, trei apariții formidabile, înspăimântătoare, cu armele în mîna apărură în cadrul ferestrei larg deschise și năvăliră în camera unde se afla ea.

Cu un aer de o inexprimabilă demnitate, cu vocea fără să-i tremure, disprețuind ideea de a striga în ajutor, ea îi întrebă:

— Cine sînteți? Ce vreți? Ce înseamnă...?

Se întrerupse brusc. Seria de întrebări care îi venea pe buze se sfîrși printr-un strigăt plin de o extraordinară mirare:

—r Domnul de Pardaillan!...

Acesta recunosc în același moment tînașa femeie. Și, ca și ea, se întrerupse și strigă:

— Violetta!... '

Ea se avîntă îndată, se aruncă cu un cast abandon la pieptul larg al lui Pardaillan, ridică fruntea, expri

mîndu-și bucuria prin aceste cuvinte izvorîte din adîncul inimii:

— Dumneavoastră, domnule, dumneavoastră, aici,

la mine acasă!... Deci astăzi îmi sînt date toate onorurile?

Pardaillan o înlănțui cu brațele, se plecă pentru a-i acoperi obrajii cu două sărutări frățești, în timp ce-i spunea:

— Draga mea Violetta!... La naiba dacă mă așteptam să vă găsesc în odaia asta în care am intrat ca un răufăcător ordinar!... Oricum, sînt foarte fericit să vă văd.

Pardaillan surîdea cu un aer eroid. Ochii săi limpezi ațintiți asupra Violettei nu exprimau decît cea mai tandră, cea mai fraternă afecțiune. Nici o umbră de neliniște nu se citea pe figura lui loială. Din nefericire, aceasta nu era decît o mască pe care și-o punea ca să-i ascundă tinerei femei marea dezamăgire care-l cuprinsese și îngrozitorul acces de furie care-l atinsese din nou. Pardaillan își spunea:

- „Ce demon fantastic și rău se agață în halul ăsta de mine astăzi!... De ce să am nenorocul ăsta să nimeresc chiar la ducesa d'Angouleme!... La naiba, dacă ar fi numai ea... dulcea și tandra Violetta, sînt sigur, și-ar vărsa fără ezitare o parte din sângele ei ca să ne scoată din treaba asta... Dar mai este și ducele... ducele d'Angouleme, asociatul doamnei Fausta, viitorul Charles al X-lea... Și eu care nu mă număr printre amicii lui Charles d'Angouleme... Pe toți dracii, sîntem al dracului de favorizați de soartă dacă ne vede aici!...”

Aceste reflecții treceau prin mintea lui Pardaillan cu iuțeala fulgerătoare a gîndului. Îndată își spuse:

„Nu-i pot provoca dulcii Violetta durerea mortală de a încruși spada cu soțul ei, sub ochii ei... Pe de altă parte, nu vreau să mă las gîțuit ca un miel... la dracu, ar însemna să-i facem prea bine jocul Faustei!... Atunci nu văd decît o soluție: să o luăm din loc cît mai repede, înainte ca ducele să se arunce asupra noastră.”

Luînd această decizie de a bate în retragere o dată în plus, Pardaillan îl avertiza pe Valvert printr-una din acele priviri de o strigătoare elocventă. Valvert pricepu îndată că era cazul, mai mult ca niciodată, să fie în gardă. Și fu de-a dreptul buimăcit, căci credea

că totul ajunsese la bun sfârșit. Fu buimăcit, dar asta nu-l împiedica să se stăpânească și să-l avertizeze la rîndul lui pe Landry Coquenard printr-o lovitură cu cotul. Și, gata de orice, deschise ochii și urechile bine, încercînd să înțeleagă ce li se întîmpla.

Nu întîrzie să fie lămurit. Ducesa d'Angouleme, pentru că ea era, chiar în momentul acela, se desprinsese încetîșor din îmbrățișarea lui Pardaillan și spuse, cu același accent de înduioșătoare și naivă bucurie:

— Ce mare va fi bucuria ducelui d'Angouleme cînd, venind acasă, va avea fericita plăcere de a-l găsi pe iubitul său frate mai mare, cavalerul de Pardaillan!

„Ducele d'Angouleme! Strigă în sinea sa Valvert. Ciuma și fierbințeala, azi avem numai ghinioane!...”

Pardaillan respiră mai ușurat cînd auzi că ducele nu era acasă. Dar cum pricepea că acesta putea să sosească dintr-un moment în altul, nu zăbovi.

— Ducesă, spuse el, cred că ați înțeles, după modul în care ne-am strecurat în casă, că ne aflăm într-o

situație dificilă, avem pe urmele noastre o bandă de cîini turbați care ne hăituesc...

— Am înțeles perfect acest lucru. Și nu este nevoie să vă spun, cavaliere, că aici sînteți în deplină siguranță.

— Veți binevoi să mă scuzați, dacă vă părăsesc tot atît de brusc cum am apărut. Vă jur, Violetta, că împrejurările nu-mi permit să acționez altfel.

Gîndindu-se că totul fusese spus, el făcu semn lui Valvert și lui Landry să-l urmeze, și se îndreptă spre ușă.

— Cum, Cavaliere, vă vorbesc de Charles și ocoliți răspunsul!... Vă spun că această casă în 'care întîmplător v-ați căutat refugiul aparține celui mai sigur, celui mai devotat dintre prietenii voștri, care vă va fi alături într-o clipă, gata să-și verse sîngele pentru voi!... Ar trebui să vă simțiți în siguranță... Și preferați să plecați... cu riscul de a cădea în mîinile celor care vă hăituiau și care vă caută probabil în continuare!... De ce, cavaliere, de ce?

Din tot ce spusese ea, Pardaillan nu reținuse decît un lucru: acela că ducele nu va întîrzia să sosească.

— Ar fi prea lung să vă explic! strigă el.

Și, cu un ton în care își concentrase toată puterea de convingere:

— Pentru Dumnezeu, Violetta, lăsați-ne să plecăm!... Poate că mai este încă timp!...

— Fie, făcu ea cu tristețe, dar vă previn că este prea tîrziu: ducele urcă. Mai bine ascultați.

Pardaillan pusese deja mîna pe clanță. Se opri brusc auzind aceste cuvinte. Ciuli urechile. Recunoscu vocea ducelui care, urcînd scara, vorbea tare cu Giselle. Și, furios, blestemă:

— La toți dracii!

Ducesa îi urmărise toate mișcările cu o înfiorată atenție. Acum înțelesese. Se apropie de el, îi puse mîna delicat pe umăr și, cu vocea sa dulce în care se ghiceau suspine înăbușite:

— Deci nu mă înșelasem, spuse ea: voi nu vreți să vă întîlniți cu soțul meu! Și", Dumnezeu să mă ierte, dar s-ar spune că-l evitați ca și cum ar fi un dușman pe care l-ați ști fără nici un scrupul.

— Ei bine, da, așa este! mărturisi Pardaillan. Și, ridicînd din umeri, cu o afectată bruschețe:

— Nu voiam să v-o spun pentru că știam că v-aș provoca o mare durere: aflați deci, biata mea Violetta, că ducele și cu mine sîntem certați de moarte.

O crispare a trăsăturilor fine și delicate îi trădară durerea pe care i-o pricinuia această veste, la care se aștepta totuși de cîteva momente. Pardaillan, văzînd-o foarte palidă, foarte răscolită la auzul celor spuse, îi luă tandru mîinile, i le strînse încetișor, și, cu o voce blîndă, îi spuse:

— Vă asigur că nu este deloc vina mea, Violetta.

— Vai, grăi ea cu tristețe, sînt convinsă că greșeala nu este de partea voastră! Dar el, Charles, cum a putut...?

— Vorbiți despre faptele din trecut, a căror memorie o păstrați cu fidelitate. Dar ducele nu vede decît prezentul. Dar trebuie să vă spun că în prezent eu sînt un obstacol în calea realizării proiectelor ducelui. De unde reiese pentru el necesitatea capitală de a suprima acest obstacol. Și pentru că am avut neșansa asta afurisită să vin să mă predau fedeleș lui, puteți fi

sigură că nu va lăsa să-i scape o ocazie atît de frumoasă pentru a se descotorosi de mine.

— Ar fi o lașitate! strigă ducesa.

— Ei bine nu! răspunse Pardaillan cu aceeași răceală; trebuie să vedem lucrurile așa cum sînt: adevărul este că dumneavoastră nu știți, Violetta, că ducele este de partea acelor oameni. În cazul ăsta, este normal să-și cheme prietenii în ajutor ca să se descotorosească de noi. Mai mult, dacă nu o va face, va fi greșeala lui.

— El, Charles d'Angouleme, un Valois, fiul lui Charles al IX-lea, el, de partea acestor tîlhari! se revoltă ducesa. Numai pentru că sînteți voi cel care mi-o spune, cavaliere, aș consimți s-o cred. Orice ar fi, chiar atît să se fi coborît... niciodată nu voi crede că Charles...

— Iată-l pe duce. Veți fi îndată lămurită, o întrerupse cu răceală Pardaillan.

Și, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, se întoarse spre Odet de Valvert și Landry Coquenard, martori muți, dar foarte atenți și, de ce să n-o spunem, destul de tulburați de această convorbire dramatică. Și, cu voce joasă, plină de blîndețe, dar și de irezistibilă autoritate:

— Băgați-vă sabia în teacă, copiii mei. Și explică:

— Nu o putem îndurera pe această nobilă femeie bătîndu-ne sub ochii ei cu soțul său.

În acest moment, ușa se deschise brusc. Giselle, cu ochii strălucind, cu chipul însuflețit, intră ca vîntul strigînd:

— Mamă, scumpă, iată-l pe tata!

Ea se opri interzisă, văzîndu-l pe Pardaillan. Se părea că îl cunoștea de minune, căci strigă cu o veselie naivă:

— Domnul de Pardaillan!

Și ca o copilă ce era, îi sări imediat de gît, spunînd:

— O, cât sînt de fericită să vă văd, domnule! Pardaillan o strînse tandru la piept, așa cum o

îmbrățișase și pe mama și îndepărtînd-o cu blîndețe, o admiră făcîndu-i complimente:

— Micuța mea Giselle!... O, cât de mare te-ai făcut, ce frumoasă ești! Dar nu mai ești o fetiță! Iată-te devenită o domnișoară, o adevărată domnișoară! Și ce frumoasă, pe legea mea, la fel ca și mama ta!... E tot ce pot să-ți spun.

— Ah, și ce bucuros va fi tatăl meu! strigă Giselle. În acest timp, admirînd-o și făcîndu-i în continuare

complimente, Pardaillan o îndepărta, fără a avea însă aerul că o face, pentru a-și păstra libertatea de mișcare fiindcă dacă hotărîse să nu scoată spada împotriva ducelui, asta nu însemna că era hotărît să se lase înjunghiat ca un miel. Și, cu ochii săi pătrunzători, el se uita spre palier, căutîndu-l pe duce și mirîndu-se că acesta încă nu apărea.

Ducesa, de asemenea, era și ea mirată că ducele nu apărea. Și o întrebă pe fiica ei:

— Deci, ce face tatăl tău?

— S-a oprit un moment ca să-și lege pîntenul, explică fata.

În același moment se auziră pași urcînd scara și vocea ducelui anunță:

— iată-mă, Violetta.

În sfîrșit, ducele apăru. Îndată îl zări pe cavalier, care stătea drept, nemișcat, cu brațele încrucișate, între fiica și soția lui. Avu o tresărire violentă și bîgui:

— Pardaillan!... Aici!...

Într-o clipă fu cu spada în mînă. Mantia, smulsă de o mînă rapidă, era deja aruncată pe umărul stîng. Aceasta era prima mișcare, de-a dreptul negîndită, aproape mașinală, care fusese făcută cu o iuțeală fulgerătoare, iar ducele nu făcu mai mult. Rămase nemișcat, încordat, în gardă, supraveghîndu-și cu ochii scînteind adversarul.

O liniște de moarte se lăsă peste toți actorii acestei scene, un timp greu de apreciat.

Pardaillan nu se clinti. Unul dintre acele surîsuri de nedefinit, care nu putea să-i aparțină decât lui, trecu pe buzele sale. Îi aruncă Violettei o privire care spunea clar: „Ce v-am spus?”

Ducesa privea toate acestea cu ochii aproape ieșiți din orbite, ca și cum nu-și putea crede ochilor. Iar la întrebarea mută a cavalerului, ea răspunse, ridicînd spre cer o privire deznădăjduită, care spunea „Vai mie!”

Tînăra Giselle deschisese ochii mari și limpezi în care se citea o mare nedumerire. Ea nu înțelegea nimic din ceea ce se întîmplă. În candida ei neștiință, crezu că este o neînțelegere, și ea fu aceea care rupse prima această tăcere foarte scurtă, dar atât de amenințătoare. Și strigă cu naivitate:

— Tată, tată! Nu-l recunoașteți pe bunul vostru prieten, domnul de Pardaillan?

Cu o voce aspră amenințătoare, acesta se răsti:

— Ce căutați aici, Pardaillan?

Pardaillan se pregătea să răspundă. Cu un gest de regină, ducesa îi făcu semn să tacă. Și, îndreptîndu-se, într-o atitudine de o negrăită măreție, ea fu aceea care îi răspunse soțului său:

— Duce d'Angouleme, sînteți într-adevăr dumneavoastră cel pe care îl văd cu spada în mînă în fața binefăcătorului vostru? Pe Dumnezeu cel viu, ce așteptați ca să vă băgați spada în teacă și să vă scuzați cum se cuvine de atitudinea voastră incalificabilă?

Ducele scutură din cap cu un aer cumplit și, pe un ton de stăpân care așteaptă să fie ascultat:

— Tăceți, Violetta, spuse el, voi nu știți...

Dar ea nu admise să i se impună tăcerea. Luă o atitudine mai mîndră ca niciodată și-l întrerupse:

— Eu știu, domnule, că dacă doamna mama voastră este în viață, dacă eu sînt în viață, dacă voi înșivă sînteți în viață, noi o datorăm acestui om. Eu știu că acest om a vărsat pentru noi mai multe picături de sânge decît bani aveți voi în cuferele voastre. Eu

știu că, pentru noi, el a ținut piept tuturor dușmanilor puternici din care cel mai mic ne-ar fi zdrobit dacă nu aveam ajutorul brațului său invincibil. Eu știu că, dacă ați fi vrut-o, în mod loial, ca tot ce a făcut el, ar fi câștigat pentru voi tronul tatălui vostru, regele Charles IX. Dar în acest timp, voi nu aveți altă ambiție decât dragostea și acest tron la care vreți să ajungeți, prin nu știu ce manevre dubioase și ascunse, astăzi, voi atunci, l-ați refuzat. Iată ce știu și n-am nevoie să știu altceva. Iată ce știți și voi înșivă nu cu mult timp în urmă. Și găsec monstruos, nedemn de un bărbat nobil că ați

putut uita. Haideti, duce, băgați-vă spada în teacă. Nu vedeți că vă dezonați îndreptînd arma împotriva unui om care are spada în teacă?

Numai ultimele sale cuvinte reținură atenția ducelui. Se simți umilit. își băgă iute spada în teacă.

Ducesa își dădea seama foarte bine că vorbele sale nu atinseseră inima ducelui și că acesta nu revenise la sentimente mai bune.

Și totuși, ea ar fi voit să-i vorbească în continuare, să se străduiască să-și convingă soțul. Nu avu însă timpul s-o facă. În momentul acela ușa de afară fu zguduită de lovituri violente.

Ducele avu o tresărire de neliniște. Această neliniște se transformă în groază când auzi o voce autoritară strigând:

— Deschideți, în numele regelui!

În timp ce ducele își trecea mașinal mîna pe frunte, unde simțea ivindu-se broboane de sudoare, ducesa tresări și îl privi pe Pardaillan. Văzu că surîdea amar. Înțelese într-o clipă de ce.

— Pe dumneavoastră vă caută? întrebă ea cu jumătate de gură.

— da! răspunse la fel Pardaillan.

Și, cu voce tare, adresîndu-se ducelui, cu un surâs de nedescris, îl asigură:

— Nu vă temeți, duce, n-au venit să vă aresteze. sînt prietenii voștri.

— Prietenii mei! Care prieteni? murmură mașinal ducele, a cărui tulburare creștea.

— Dar, mai întii, signor Concini, preciza Pardaillan.

— Acest pedant ridicol din Italia nu face parte dintre prietenii mei, protestă ducele cu o strîmbătură de dispreț.

— Apoi, continuă Pardaillan, ca și cum nu auzise, senior d'Albaran...

— D'Albaran! strigă ducele fără voia lui.

— Probabil că nici el nu face parte dintre prietenii voștri? zeflemisi Pardaillan. Dar acest nobil hidalgo o reprezintă aici pe doamna Fausta... Și, aceasta, nu puteți spune că nu face parte dintre prietenii voștri.

— Prințesa Fausta? interveni ducesa.

— Care se numește acum ducesa de Sorrientes, da, Violetta, o informă cu amabilitate Pardaillan.

— Prințesa Fausta!... Cea care ne-a urmărit mult timp cu ura sa?... Cea din ghearele căreia a trebuit să depuneți atîta osteneală ca să ne smulgeți?

— Ea însăși! La dracu, nu există două Fausta!

— Și voi spuneți, se indignă ducesa, că ducele a devenit prietenul acestui dușman de moarte care, de zeci de ori a vrut să ne omoare pe amîndoi?

— Am spus. Și vedeți că domnul duce nu mă contrazice. Aceasta vă explică, Violetta, de ce am devenit un dușman pentru el.

— Oh! ce rușine! ,

— în numele regelui, își pierdu răbdarea vocea din stradă sau, la dracu, spargem poarta!

Pardaillan făcu doi pași în direcția ducelui. Și cu vocea sa glacială:

— Duceți-vă să deschideți, domnule, și nu vă temeți de nimic în, ceea ce vă privește: vă spun eu că sânt buni prieteni de-ai dumneavoastră. Haideți, profitați de

ocazie. Deschideți-le ușa, spuneți-le că sânt aici, și lăsați-i să-și facă treaba... Și iată-vă scăpat de mine pentru totdeauna... Nu va mai fi nici un obstacol între voi și tronul acela la care râvniți. Eu mort, nu veți mai avea decât să-l luați... cu riscul de a-l împărți cu doamna Fausta... Haideți dar, duceți-vă, vă spun că nu veți mai avea niciodată o asemenea ocazie ca să scăpați de mine.

Și totuși, în pofida oricăror așteptări, ducele nu se clinti. Ridică din umeri cu dispreț și, cu un surâs straniu pe buze, se îndreptă spre ușă. Era un mod de a-i bloca drumul cavalerului.

în stradă, ciocanul de fier forjat lovea fără încetare în ușa de la intrare. Și vocea autoritară anunța:

— O ultimă somație: deschideți, sau forțăm ușa!

— Forțați-o, dacă așa vreți, bombăni ducele flegmatic.

Atitudinea lui echivocă nu putea înșela un observator de talia lui Pardaillan. Și chiar dacă ar fi avut vreo îndoială, numai stângăcia cu care spusese aceste cuvinte ar fi fost îndeajuns să o spulbere. Pardaillan pricepu manevra ducelui, și încă atât de bine de parcă acesta și-ar fi dat toată osteneala să i-o explice.

Mai puțin abilă, și de altfel ca întotdeauna puțin influențată, fără să vrea, de sentimentele ei de afecțiune, ducesa crezu că ducele refuza să-I predea pe cavalier. Lăsa să-i scape un strigăt de bucurie:

— Ah! v-am spus, cavaliere, nu se putea să moară pentru totdeauna, orice sentiment de prietenie!

Pardaillan începu să râdă încetișor, din vârful buzelor.

— Ce naivă sânteți! răspunse el simplu.

— Ce vreți să spuneți? se înspăimîntă ducesa.

— Domnul putea să se ducă pur și simplu să deschidă ușa și să mă predea. Acționînd astfel cinstit, până la un anumit punct, dădea dovada unei atitudini nedemne, de ușoară fanfaronadă. N-a avut nici măcar acest trist curaj. Preferă să lase să i se forțeze ușa. când ea va fi forțată — și nu va mai dura mult, auziți, jos se lovește cu putere și hotărîre — d'Albaran și Concini vor năvăli în casă și mă vor lega fedeleș. Și iată cum s-ar potrivi lucrurile: domnul se trezește scăpat de mine, fără ca eu să-i pot reproșa că el m-a predat. Ce spuneți de frumusețea asta de găselniță, Violetta?

Ducesa, cu un ton autoritar, irezistibil, fiindcă îi venea din inimă, ordonă:

— Coborîți, domnule, și vorbiți acelor oameni.

— Fiindcă țineți neapărat, mă duc, doamnă.

Avea pe buze același surâs enigmatic pe care îl mai avusese. De această dată, ducesa nu se mai lăsa păcălită. Puse mîna ei albă pe brațul ducelui și îl opri în momentul în care deschidea ușa odăii:

— Un moment, îi spuse, chiar dacă încep să nu vă mai recunosc, nu vă voi aduce jignirea de a crede că îi veți lăsa pe acei oameni să intre și să-l predați pe oaspetele trimis de Dumnezeu. Totuși, întrucît îmi pare că v-ați pierdut bunul simț și cu nebunii trebuie să prevezi totul, vă previn că dacă urcă aici, vor trebui să calce peste cadavrul meu pe care îl veți găsi în pragul acestei uși.

V

GISELLE D'ANGOULEME

Spunând aceste cuvinte, ducesa scoase din sân un mic pumnal pe care îl strânse nervos în mână pentru a arăta că amenințarea era serioasă. În același timp, îl examina cu privirea până în străfundul sufletului. Văzu o lucire sîngeroasă aprinzîndu-i-se în ochi. Înțelese că amenințarea ei nu era de natură să-l oprească... Dimpotrivă... Era sfîrșitul dragostei ei, al fericirii ei. Simți un fel de mușcătură în inimă, care o făcu să se cutremure. își reveni, cu disperare. Nu voi să cedeze. Și, cu mintea rătăcită, căuta inspirația cea bună, supremă, care ar fi înfrînt rezistența. Și găsi una, pe care o rosti cu un calm sumbru, înfricoșător:

— Vă previn, de altfel, că alături de cadavrul meu îl veți găsi pe acela al fiicei voastre.

De această dată, ducele fu atins. Lăsă să-i scape un urlet, în care se vedea dragostea sa părintească:

— Fata mea dragă!...

Ducesa respiră mai ușurată: simțea că găsisese punctul sensibil.

— Da, fiica voastră, răspunse ea cu putere, fiica voastră care, ca o adevărată Valois, cum este, nu va vrea să supraviețuiască dezonoarei tatălui ei și care se va sinucide ca mine. Nu-i așa, fata mea?

— Bineînțeles, mamă, nu sînt fata care să supraviețuiască dezonoarei tatălui său. Iar acest pumnal înroșit de sîngele dumneavoastră, iubită mamă, îmi va folosi ca să curm o existență care altfel mi-ar fi de nesuportat.

Și, îndreptîndu-se, cu o flacăra de mîndrie în frumoșii ei ochi:

— Cerul se va prăbuși înghițind întregul univers, înainte ca ducele d'Angouleme, tatăl meu adorat, să comită cea mai mică greșeală împotriva onoarei.

— Ah, viteaza micuță, murmură Pardaillan, emoționat Tatăl aruncă fetei sale o privire arzătoare de

recunoștință și coborî umerii, ca și cum s-ar fi simțit strivit de povara acestei prea înalte aprecieri pe care fiica lui o avea în ce-l privea.

Și ducele coborî treptele cîte patru, strigînd că vine să deschidă, iar rezultatul fu oprirea bruscă a asaltului ușii. Era și timpul, pentru că ușa era îngrozitor de bruscată.

îndată ce ducele ieși, Giselle se întoarse spre Pardaillan și îl privi cu ochii ei limpezi, cu un aer foarte serios, și îl întrebă:

— Domnule de Pardaillan, îmi puteți spune de ce tatăl meu, care vă iubea ca pe un frate, vă consideră acum un dușman?

— Ei bine, pentru că nu mai urmărm același drum, asta-i tot.

— Înțeleg, spuse Giselle cu o gravitate neobișnuită

pentru o copilă de vîrsta ei, tatăl meu vrea să la tronul, moștenirea de la tatăl său, regele Charles al IX-lea, iar dumneavoastră vă împotriviți. Asta este, nu-i așa, domnule Pardaillan?

Pardaillan își răsuci mustața cenușie cu un aer încurcat, și, hotărîndu-se brusc:

— Este într-adevăr ceea ce cred eu că nu-i aparține'.

— Deci tatăl meu rîvnește un lucru care nu-i aparține?

— Da.

— Adică... adică tatăl meu este un om necinstit?

— La naiba, nu, tatăl tău nu este un om necinstit, o asigură Pardaillan cu un ton foarte convins.

— Dar, dacă el...

— Trebuie să faci diferența, o întrerupse Pardaillan: cel care vrea să-și însușească un lucru care nu-i aparține, știind bine că acesta nu-i aparține, este un om necinstit. Dar cel care, ca tatăl tău, crede sincer că acel lucru îi aparține, este... este un om care se înșeală, și atîta tot. »

— Atunci, domnule cavalier, vreți să-mi explicați de ce dumneavoastră, care sînteți atît de indulgent, v-ați arătat adineauri atît de sever față de domnul duce d'Angouleme? De ce păreați a-i reproșa, ca pe o crimă, ceea ce, după părerea voastră, nu este decît o greșeală?

întrebarea îl făcu pe Pardaillan să tresară, și mârâi pentru sine:

„Afurisita asta de fetiță! Te asaltează cu lovituri de-astea directe, în stare să te doboare fără milă!”

Dar, în acel moment, Pardaillan auzi zgomotul trupei pornind în marș pe sub fereastră. Și, cîteva clipe mai tîrziu, un ciocan izbînd o ușă, cu un zgomot surd, îndepărtat. Nu-i trebui mai mult ca să înțeleagă. Ușurat de povara ce-l apăsa, cu tot calmul său aparent, își spuse, nu fără o oarecare satisfacție lăuntrică:

„Gata! Ducele a vrut să se arate demn de fiica lui: a refuzat să-l lase pe Concini să intre în casă. Trebuie să-l fi convins chiar că nu sîntem aici, pentru că iată-I pe florentin care pleacă să ne caute în altă parte. Acum pun rămășișag că ducele nu va putea rezista dorinței de a discuta un moment cu seniorul d'Albaran.”

Nu se înșela: ducele d'Angouleme, cu aerul său cel mai înțepat, afirmase că persoanele căutate nu se aflau la el. Chiar ca favorit al reginei, Concini nu-și putea permite să ceară unui personaj de importanța ducelui d'Angouleme permisiunea de a intra în casă ca să se asigure că spusese adevărul.

Dar intervenise atunci d'Albaran. El știa foarte bine ce interes considerabil avea ducele să se vadă scăpat de Pardaillan. Din moment ce el afirmase că persoana nu se refugiase la el, acesta fu convins că spune purul adevăr. Și, de bună-credință, strecură cîteva vorbe la urechea lui Concini ca să-l prevină că ar pierde inutil un timp prețios. Nici Concini nu avea mai multe motive să-l suspecteze pe reprezentantul Fauste decît avea acesta să-l suspecteze pe duce,. Plin de el, dădu un ordin căpitanului Segurier care, în fruntea arcașilor săi, merse să bată la ușa casei învecinate. Concini era hotărît să cerceteze toate casele de pe stradă, una după alta.

Acesta era zgomotul de trupe pe care urechea fină a lui Pardaillan îl auzise.

Astea se petrecură cam în momentul în care Giselle îi pusese întrebarea pe care cavalerul tocmai o calificase ca pe o lovitură directă. Și cum o cerceta pe copilă cu atenție, căutând răspunsul pe care să i-l dea, îi veni în minte deodată un gând:

„Dacă adorația pe care tatăl o avea odinioară pentru mamă s-a revărsat asupra copilei... Dacă această copilă pare să aibă o reală înrîurire asupra tatălui... De ce copila n-ar putea să facă ce n-a putut face mama ei? Ce lovitură pentru doamna Fausta, dacă ducele abandonează partida!... O lovitură la care nici nu s-ar putea aștepta!... O lovitură după care poate că nu i-ar mai rămîne decît să se întoarcă în Spania!... De ce nu?... Nu depinde decît de mine... Copila asta are un suflet drept și generos... Fără să am aerul, mai ales fără să o lovesc în sentimentul de venerație pe care îl are pentru tatăl ei, pe care ar fi nedemn să-l murdăresc, pot să o luminez, s-o determin... Să încercăm, pe toți dracii, jocul ăsta merită osteneala!”

Luând această hotărîre, răspunse pînă la urmă cu un ton serios care nu mai era afectat:

— Ascultă, copila mea, și caută să mă înțelegi: dacă m-am arătat sever față de tatăl tău, dacă îi reproșez ca pe o crimă ceea ce nu este decât o greșeală, este pentru că sânt greșeli și greșeli. Greșeala tatălui tău devine criminală pentru că, pentru a și însuși această coroană pe care o râvnește, el o să sacrifice, fără ezitări, fără păreri de rău, mii și mii de vieți asupra cărora nu are nici un drept.

— Cum așa? întrebă Giselle, deschizând ochii mari, mirați.

— Îți spun îndată: îți imaginezi, nu-i așa, că micul Ludovic al XIX-lea nu se va lăsa jecmănit fără să se apere. Și sper că recunoști că ar avea dreptate.

— Evident.

Pardaillan, care îi citea gândurile pe chipul expresiv, reluă, cu un aer detașat:

— Cred că ai auzit de ororile Ligii.

— Vai! da, domnule. Și am auzit de asemenea spunându-se că toate aceste nelegiuiri se trăgeau din faptul că am fost într- atât de... nebuni încât să primim printre noi pe spanioli, care sânt cei mai mari dușmani ai noștri.

— Exact. Ei bine, ceea ce nu ți s-a putut spune, pentru că puține persoane o știu, este că Liga este opera prințesei Fausta. Această luptă civilă înspăimântătoare care, de ani și ani, trece regatul prin foc și sabie, această îngrozitoare înșiruire de crime, de ruine, de devastări, toate fiindcă Faustei i-a intrat în cap că ducele de Guise va lua locul lui Henri al III-lea pe tronul Franței... pe care se-nțelege, l-ar fi împărțit cu ea. Ori, ceea ce prințesa Fausta nu a putut face pentru de Guise, ducesa de Sorrientes vrea să încerce pentru ducele d'Angouleme.

— Care va împărți tronul cu ea! strigă ducesa, mânioasă, fără să vrea.

— Nu am spus asta, replică rece Pardaillan.

— Dar o credeți, spuse ducesa. Nu știți să mințiți, prietene. În rest, atitudinea lui Charles față de mine, de când a ieșit de la Bastilia, este astfel încât presimțisem deja groaznicul abandon care mă așteaptă.

— Ce rușine! murmură Giselle împietrită.

Fără să-i lase timp să se gândească, să caute scuze, pe care în înflăcărata ei venerație filială, nu ar fi uitat să le găsească, Pardaillan îi puse întrebarea direct:

— Și acum, te întreb: chiar admitând că tatăl tău ar avea drepturi indiscutabile, știind acestea, tu ai vrea o coroană dobândită prin mijloacele josnice pe care ți le-am arătat?

— Mai bine moartea! strigă ea într-o răbufnire de indignare.

— Pe legea mea! surâse Pardaillan, știam bine că îmi vei da acest răspuns! Tu înțelegi.

— Cum poate tatăl meu, care este generozitatea și loialitatea întruchipată, să nu înțeleagă? Poate că nu i-ați explicat bine?...

— I-am explicat foarte bine. Dar tatăl tău, în ideea lui fixă, își astupă urechile ca să nu audă, se leagă la ochi ca să nu vadă. Nu văd decât o singură persoană care să-l poată aduce la rațiune.

— Cine?

— Tu!

— Eu... Cum?...

— Și datorită ție, într-o anumită măsură, vrea el să devină rege: pentru că tu ai fi prințesa Franței.

— Dar eu nu vreau să fiu. Cel puțin nu cu prețul ăsta.

Pardaillan o măsură pentru ultima oară cu ochii lui pătrunzători. O vazu plină de sinceritate, foarte hotărâtă să meargă pe drumul pe care ar fi îndrumat-o el. Și îi arată ce trebuia să facă:

— Atunci spune-i. Și spune-i în așa fel încât să-și dea seama că autoritatea lui de tată și de șef al casei nu te poate face să revii asupra hotărârii tale.

— I-o voi spune, zise ea cu convingere. Și asta chiar acum, iată-l.

Într-adevăr, în acel moment chiar, ducele d'Angouleme deschidea ușa. El fu acela care vorbi cel dintâi. Se adresă lui Pardaillan, cu o politețe rece:

— Domnule, vedeți că, cu toate cele pe care mi le-ați spus, n-am vru să vă predau oamenilor care vă caută.

Pardaillan se înclină cu răceală, fără să spună nici un cuvânt. Ducele continuă cu aceeași politețe rece:

— Ar fi nedemn de mine să fac lucrurile doar pe jumătate. Deci trebuie să vă spun că strada, ca și toate străzile învecinate, va fi strict supravegheată câtva timp. Vă invit, și pe prietenii dumneavoastră la fel, să rămâneți aici atât cât considerați necesar. Voi avea grijă ca în acest timp să nu duceți lipsă de nimic. Voi avea de asemenea grijă, onoarea mea fiind în joc, ca să vă puteți retrage fără riscul de a cădea în mâinile dușmanilor voștri. Vă avertizez că la aceasta se va rezuma tot ceea ce cred că trebuie să fac în amintirea vechii noastre prietenii. Și pentru că ați ținut neapărat să fim dușmani, dacă după ce veți ieși, viu și nevătămat din casa mea, vă voi întâlni în drumul meu, vă voi trata drept dușmanul meu de moarte.

Pardaillan se pregătea să răspundă, dar nu mai avu timp. Giselle, văzînd că tatăl ei terminase de vorbit, se apropie de el, îi înconjură gîtul cu brațele sale albe și plinuțe și, cu vocea cea mai calmă, îl imploră:

— Vă conjur, faceți pace cu domnul de Pardaillan, care, în ciuda aparențelor, cu toate astea, a rămas de

fapt cel mai bun prieten al vostru... singurul prieten adevărat pe care l-ați avut vreodată, tată.

— Să fac pace cu Pardaillan? Nu este nimic pe lume pe care să-l doresc mai mult. Pentru asta sînt gata la multe sacrificii, chiar și la cele mai penibile. Ar mai trebui să știm dacă Pardaillan este dispus să accepte această pace.

Ca și cum s-ar fi adresat direct cavalerului punîndu-i întrebarea, acesta răspunse:

— Duce, în ceea ce mă privește, sînt gata să-mi șterg din memorie amintirea neînțelegerii care se ridicase între noi. sînt dispus să vă întind mîna cu loialitate. sînt cu atât mai dispus s-o fac, cu cât apreciez la adevărata valoare generozitatea gestului pe care îl faceți.

Impresionat, fără voia lui, ducele d'Angouleme deschise brațele, spunînd:

— Ei, pe legea mea, hai întîi să ne îmbrățișăm!

— O doresc din toată inima, consimți Pardaillan. Numai că, în loc să se arunce în brațele ducelui, adăugă, fixîndu-I cu privirea:

— Duce, știți că nu vom mai redeveni prieteni buni decît cu condiția pe care v-am spus-o la palatul Sorrientes.

— Nu renunțați? insistă ducele cu aerul său rece.

— Nu, răspunse sec Pardaillan.

— Atunci să nu mai discutăm despre asta.

Și, întorcîndu-se spre Giselle, care urmărise această scurtă dezbateră cu o atenție pasionată: •

— Am făcut tot ce am putut, spuse el. Dar, vezi și tu, copila mea, domnul de Pardaillan rămîne neclintit în

hotărîrea sa. Nu eu, ci el singur, vrea să rămînem dușmani. Deci nu îmi mai vorbi de lucrul acesta.

Credea că totul fusese spus și că ea, ca o fiică ascultătoare, se va înclina în fața voinței lui astfel exprimate, dar ea nu se lăsă. Și, foarte respectuoasă, însă cu o fermitate la care el nu se aștepta:

— Dimpotrivă, tată, spuse ea, permiteți-mi să vă vorbesc în continuare, pentru că mi se pare că nu s-a spus totul.

— Ce mai este de spus? mârâi ducele încruntîndu-și sprîncenele.

Fără să se lase mai prejos, cu aceeași deconcertantă fermitate, ea explică:

— Există un mijloc foarte simplu de a face pace cu domnul de Pardaillan, aceea de a accepta acea condiție pe care o respingeți și care, venind de la domnul cavalier, nu poate fi decât onorabilă pentru dumneavoastră.

— Destul, o întrerupse ducele făcînd pe severul, mai întîi nu vă voi permite să abordați o problemă care nu prezintă -nici un interes pentru o copilă de vîrsta voastră și despre care, în plus, nu știți nimic.

— Scuzați-mă, monseniore, dar contrar a ceea ce credeți știu foarte bine despre ce este vorba.

— Știți? întrebă ducele, sufocîndu-se.

— Știu că, pentru a vă reda stima și prietenia lui, domnul de Pardaillan vă cere simplu să renunțați la pretențiile voastre la tronul Franței.

— Dumnezeu să mă ierte, cred că vă permiteți să discutați cu mine! strigă ducele, pe un ton cu atît mai violent cu cît se simțea încurcat.

— Tată!...

Ajunge! Intrați în camera voastră, domnișoară, și nu vă mișcați de-acolo fără permisiunea mea.

Credea că încheie discuția cu acest act de brutală autoritate, care îl scotea pentru moment din încurcătură, dar care, simțea el bine, nu rezolva nimic, într-adevăr, ea se înclină în fața lui cu cel mai profund respect, spunînd:

— Mă supun, monseniore. Și îndreptîndu-se, adăugă:

— Dar dați-mi voie să vă spun că, în interesul dumneavoastră, ați face mai bine să renunțați, așa cum vi-o cere domnul de Pardaillan și cum vă implor eu însămi.

Tonul pe care rostise aceste cuvinte îi păru atît de ciudat ducelui, încît fu viu impresionat.

— De ce? întrebă, mai mult fără voia lui.

— Pentru că întotdeauna este mai bine să renunți la o cauză care este dinainte pierdută.

— De ce ți se pare cauza mea dinainte pierdută?...

— Pentru că l-ați avea pe domnul de Pardaillan împotriva voastră, răspunse Giselle fără ezitare, cu aceeași siguranță.

— Îi știu valoarea mai bine ca oricine. Și totuși nu este invincibil și nu renunț la speranța de a-l învinge.

— Se poate, spuse ea. Voiam să spun că, dacă vi se împotrivese, trecînd peste profundele sentimente pe care le are pentru noi, eu simt, și inima mea nu mă înșală, că este cauza dumneavoastră care îi pare, lui, care este onoarea însăși, foarte nedemnă. Și,

așa neștiutoare și fără experiență cum sînt, știu totuși că o cauză nedemnă este dinainte pierdută.

Privirea scânteietoare de loialitate pe care i-o aținea drept în ochi cu obstinație avea o asemenea strălucire încât el nu o mai putu suporta. Întoarse privirea, își plecă fruntea, își răsuci mustața cu un aer încurcat și în sfîrșit, cu voce joasă, aproape rușinată, murmură, în chip de scuză:

— Pentru tine mai ales voiam această coroană care, de drept, mi s-ar fi cuvenit.

Era o mărturisire tacită.

Efectul pe care îl produse asupra fiicei sale fu teribil: fu ca și cum totul s-ar fi prăbușit în ea. Nu-și mai permise nici cea mai mică reflecție, nici cea mai mică observație. Se mulțumi să spună, cu o voce stinsă, de nerecunoscut, ca și întreaga sa atitudine:

— Dacă este într-adevăr pentru mine, v-ați dat o osteneală inutilă, căci vă avertizez cu respect, monseniore: voi umbla desculță, în zdrențe, cu capul acoperit de cenușă, să-mi cerșesc pâinea pe stradă sau sub portalul vreunei biserici, mai degrabă decât să accept orice de la o regentă obținută prin mijloacele pe care vreți să le folosiți.

Tatăl înțelese că întreaga sa autoritate nu ar fi putut-o determina să revină asupra acestei hotărîri, pe care nici blîndețea, nici violența nu ar fi putut-o zdruncina.

— pînă la urmă, spuse el cu amărăciune, ceea ce îmi spui este o încercare de a mă face să renunț'la moștem-nirea tatălui meu!

— Ferească Dumnezeu! răspunse ea. Sînteți stăpînul, monseniore, iar eu nu sînt decît foarte umila voastră servitoare...

— Deci nu mai ești fiica mea? o întrerupse ducele, ca unul care sondează terenul.

. Nu sînt decît foarte umila voastră servitoare. Veți face deci după cum vă va fi voia, monseniore. Dar, fiindcă sînt ferm convinsă să refuz onorurile cu care vreți să mă acoperiți, mi s-a părut că pot, fără să vă contrazic cu nimic, să vă cer, nu să renunțați la moștenirea tatălui vostru, dacă considerați că aveți dreptul, ci, pur și simplu, ceea ce nu este deloc același lucru, să renunțați la a folosi aceste mijloace nedemne de un Valois.

s — Să renunț la aceste mijloace, când nu am altele la dispoziție, înseamnă, gîndește-te bine, să renunț la moștenirea tatălui meu, adică la coroană.

— E de o sută de ori mai bine să renunțați la tot, chiar la titlurile voastre de conte d'Auvergne și de duce d'Angouleme, chiar și la toate bunurile voastre. Atunci voi afirma cu mîndrie și cu fruntea sus că sînt fiica lui Charles de Valois, gentilom sărac fără cămin și fără acoperiș deasupra capului, care preferă să trăiască din greu din muncă, decît să înfăptuiască un sacru

Idemn de un fiu de rege, cum este. — Iar dacă refuz să cedez, ce vei face, să vedem?

— O voi urma pe mama mea, când se va retrage. El înțelese că era o aluzie la abandonarea mamei ei, hotărîtă în mintea lui. Dar, de această dată, nu dădu poi și, răspunzînd cu îndrăzneală, riscă o minciună:

— O vei urma pe mama ta? » Dar mi se pare că mama ta va fi alături de mine!...

Nu putu merge mai departe. Privirea fixă pe care o nutrea asupra lui era astfel încât vocea i se sugrumă în tăcere și ea fu aceea care reluă:

— Mama mea nu va fi alături de dumneavoastră. Mama mea, ca și mine, va prefera moartea, dezonoarei.

— Dar eu nu vreau să mori, urlă disperat tatăl.

— Vom muri, și dumneavoastră veți fi acela care ne va fi ucis!

— Nu, nu veți muri!

— Vom muri, repetă ea, și pe treptele acestui tron rîvnit, veți găsi trupurile neînsuflețite ale soției și fiicei dumneavoastră, care nu trăiau decât pentru dumneavoastră. Și atunci, când veți vedea că trebuie, pentru a vă așeza pe acest tron însîngerat, să călcați în picioare aceste resturi înghețate, veți înțelege poate, în sfârșit, ce ucigătoare greșeală ați făcut și vă veți da înapoi, îngrozit.

Groaznica viziune, evocată cu același calm sinistru, reuși să dărîme ultima rezistență a ducelui. El nu mai putu suporta. De această dată, dragostea de tată fu mai puternică decât egoismul, mai puternică decât ambiția. Și gemu, învins:

— Taci!... Cum poți spune aceste lucruri îngrozitoare?... Taci, voi face cum vei dori, tot ce vei dori... numai să trăiești!...

Ea avu un strigăt de bucurie delirantă:

— Ah, știam că îți vei reveni, tată adorat!...

— La dracu cu coroana!... La dracu cu toate coroanele de pe pămînt!... Ce coroană va valora vreodată mai mult decât dulcele colier pe care-l fac brațele albe ale Gisellei mele în jurul gâtului meu?...

În timpul ăsta continua s-o uite pe mamă, care, în mod clar, nu deținea decât un loc infim în sufletul său. Copila fu aceea care își aduse aminte prima.

— Și mama! spuse ea desprinzîndu-se încetișor.

Ducesa era aproape de ei, așteptîndu-și rîndul răbdătoare.

— Haideti, îi spuse Pardaillan, bătălia a fost grea.

Dar copila, așa cum mă așteptam, a sfîrșit prin a triumfa. Aveți o copilă vitează și demnă, Violetta, puteți să fiți mândră de ea. Și acum, să ne apropiem.

Și se apropiaseră.

Sub efectul emoției binefăcătoare care îl stăpînea și care îl schimba aproape cu totul, ducele regăsi pentru o clipă acea pasiune radioasă, soare strălucitor care le luminase tinerețea eroică și arzătoare. Acea pasiune unică pe care blînda Violetta o păstrase neschimbată, la fel ca în prima zi. Și îmbrățișarea pasionată în care o strînse cu toată sinceritatea pe soția sa, blînde, tandrele cuvinte pe care i le murmură la ureche, ei îi dădură iluzia consolatoare că frumoasele zile de iubire de odinioară vor străluci din nou.

Apoi fu rîndul lui Pardaillan, care contempla cu aerul său jumătate amuzat, jumătate impresionat, această reîmpăcare care era puțin și opera lui. Ducele simțea că soția și fiica lui așteptau de la el un angajament în toată regula și, după spusele lor, „să facă pace” cu el. Și o făcu, cu destulă bunăvoință.

— Pardaillan, spuse el, vă dau cuvîntul meu că voi rupe relația cu ducesa de Sorrientes. Vă dau cuvîntul că nu voi face nimic împotriva micului rege Ludovic al XIH-lea atîta timp cât veți fi în viață Pardaillan își spuse, în timp ce-l străpungea cu privirea:

„Și astfel găsește mijlocul de a strecura în jurămîntul lui de onoare o restricție care-i rezervă viitorul!... Și totuși, văd că este sincer!... Hotărît lucru, nu se poate face nimic: nu se va vindeca niciodată de boala asta rea care-l va roade până la ultima suflare.”

Și, cu voce tare, văzîndu-i că începuseră să se mire de tăcerea lui:

— Duce, spuse el cu gravitate, iau act de angajamentul vostru și îl consider valabil, așa cum l-ați formulat acum.

Momentele de bucurie care urmară fură dintre cele care nu se pot povesti.

Cînd văzu că efuziunile erau aproape terminate, Pardaillan reveni la lucruri serioase.

— Și acum, monseniore, întrebă, ce veți face cu ducesa de Sorrientes?

— Voi merge mâine s-o văd, la palatul ei, și o voi preveni cinstit că nu mai poate conta pe mine și că renunț la pretențiile mele la tron, răspunse ducele fără ezitare.

— Pe toți dracii, vă va trimite din nou la Bastilia!

— La Bastilia! strigară Violetta și Giselle, înconjurându-l pe duce cu brațele, ca pentru a-l proteja.

— Da, la Bastilia, repetă Pardaillan cu putere. Uitați, duce, că ea are ordinul dinainte semnat și că nu depinde decât de ea ca el să fie executat.

— Pe legea mea, așa este! Uitasem complet! Nu voi fi atât de neghiob încât să merg să mă pun la discreția ei. Ne vom retrage la palatul nostru din strada Dauphine sau în casa noastră din strada Barres. De acolo o voi înștiința... căci, în fine, trebuie totuși s-o avertizez.

— Nu după mult timp, interveni Valvert luând de această dată parte la discuție, îl veți vedea venind pe domnul de Seguir și arcașii săi, cu sarcina de a vă aresta, monseniore.

— Bineînțeles, întări Pardaillan.

— Drace! murmură ducele destul de încurcat.

— Și adaug, reluă Pardaillan, că dacă rămîneți la Paris, oricît de bine ascuns, Fausta va ști să vă dea de urmă.

— La dracu! La dracu! repetă ducele începînd să se neliniștească, fiindcă o cunoștea prea bine pe Fausta ca să nu priceapă că avea dreptate. Să mă întorc la Bastilia!... La naiba, mi-ar plăcea mai mult să-mi trec spada de-a lungul corpului!

— Oh! Charles! se înspăimîntă ducesa. Și ea îl imploră:

— De ce nu ne-am întoarce la moșia noastră? De ce nu ne-am retrage la Orleans?... Eram atât de fericiți lângă buna voastră mamă.

— Este singurul lucru rezonabil pe care l-ați putea face, încuviință Pardaillan, căruia Violetta îi mulțumi cu o privire arzînd de recunoștință.

— Mă văd obligat să recunosc că așa este, suspină ducele.

— Credeți-mă, dacă înțelegeți că trebuie să plecați, înțelegeți de asemenea că trebuie s-o faceți chiar azi, fără să pierdeți o oră, fără să pierdeți o secundă.

Sfatul era îndreptățit. Ducele, dealtfel grăbit de soția și copila lui, nu fu greu de convins. Pregătirile se făcură repede, fiindcă ducesa și fiica ei trăiau în această casă sub un nume de împrumut, într-o locuință rudimentară unde nu-și aduseseră decât strictul necesar.

În mai puțin de o oră, ducele și ai săi își luau rămas bun de la Pardaillan, pe care îl lăsau în casa lor, autorizîndu-l s-o considere ca și cum i-ar aparține, lăsîndu-l să dispună de ea după plac, iar dacă ar fi trebuit, pentru salvarea lui sau a prietenilor lui, să nu ezite s-o dărîme, piatră cu piatră. Își luau cu ei singura slujnică pe care o avusese ducesa în acest misterios refugiu în care se retrăsese fără îndoială numai momentan, în vederea pregătirii unei căi de evadare pentru multiubitul său Charles. O oră mai tîrziu, tatăl, mama și fiica, urmați de o escortă de șase vlăjgani înarmați pînă în dinți, porniseră călare fără prea multă grabă pe drumul spre Orleans.

În casa ferecată care părea părăsită, Pardaillan, Valvert și Landry Coquenard, a căror prezență în aceste locuri nu ar fi bănuț-o nimeni, stăteau instalați ca la ei acasă. Cînd fură singuri, stăpîni peste casă, Pardaillan ordonă:

— Landry, tu te vei duce să dai o raită pe la bucătărie. Ducesa m-a asigurat că există aici provizii într-o cantitate suficientă pentru două sau trei zile și un beci destul de

bine garnisit. O să cercetezi tu toate acestea și ne vei pregăti dacă nu o masă rafinată, măcar una convenabilă...

— Domnule cavalier, voi avea onoarea să vă pregătesc o masă din aceea substanțială și rafinată cum n-ați mai mâncat la hanul Grand-Passe-Partout!

Pardaillan îl luă de braț pe Valvert și îl trase deoparte, spunând:

— Nu se știe niciodată. Vom fi probabil atacați aici, să vizităm noul nostru adăpost și să vedem ce am putea

face și de ce mijloace de apărare am putea dispune la nevoie.

Vizitarea, chiar dacă rapidă, fu făcută cu multă conștiinciozitate și cu acea privire sigură care îi caracteriza pe amândoi.

— Să coborâm acum în beciuri, spuse Pardaillan, și să vedem acel pasaj secret care duce în strada Cosson-nerie, de care ne-a vorbit ducele.

Acest pasaj subteran fu iute reperat. Ducea de fapt la o casă cu intrarea în strada Cossonnerie. Întredes-chiseră ușa de la intrare de la această casă și aruncă o privire rapidă în stradă. În timp ce se întorceau, Pardaillan explică:

— Intrarea asta e la doi pași de strada Marche-aux-Poires și de faimosul han La-Truie-qui-file. Acolo e întotdeauna multă lume. Vom trece pe-acolo și nimeni nu ne va da atenție.

Reveniră în casă, în odaia aceea care ținea loc de salon și în care intraseră pe fereastră cu spada în mână. Chiar dacă era încă ziuă, era luminată slab de o singură lumânare: obloanele de lemn masiv erau bine închise, fereastra la fel, perdelele trase, ar fi fost întuneric beznă fără lumânarea aprinsă. Atunci Valvert îl felicită:

— Admir, domnule, îndemânarea cu care ați știut să-i forțați mâna ducelui d'Angouleme și să-l faceți să renunțe la niște pretenții la care părea să țină mai presus decât orice. Dintr-o lovitură, iată lupta voastră cu doamna Fausta terminată. Vă felicit din toată inima.

— Oh, vă grăbiți puțin cam mult să mă felicitați, răspunse Pardaillan cu tonul său sugubăț. Nu se poate

spune că lovitura îi va fi dură. Oricare alta în afară de ea nu și-ar mai reveni. Dar ea!... Drace! Vă cam grăbiți. cât despre mine, sper să renunțe la luptă. Sper, dar m-aș feri bine s-o cred.

— Ei, domnule, dar ce-ați vrea să facă acum, când nu mai are de împins nici un pretendent?

— Cine vă spune că nu-și va găsi un altul? Cine?... Vendome, Guise, Conde, chiar Concini, poate. Știu și eu, cu Fausta poate ști cineva? Va lucra poate pentru regele Spaniei... Poate pentru ea însăși... Poate pentru nimeni, pentru nimic, numai pentru plăcerea de a face rău, pentru că existența ei este însuși răul... Credeți-mă, tânărul meu prieten, să fim în gardă mai mult ca niciodată!... t

În acest moment se deschise ușa. Landry Coquenard, țănoș ca majordomul de serviciu de la camera regelui, apărură și anunță cu gravitate:

— Dacă seniorii binevoiesc să treacă în odaia de alături, fripturile monseniorilor sânt servite.

— E dracul gol! se amuză Pardaillan cu un șuierat de admirație, iată un caraghios care îmi pare prea bine stilat!...

Și, imitându-l, ca un bufon:

— Fripturile seniorilor mei! pe legea mea, s-ar spune că numai așa a vorbit până acum!

Terminînd de rîs, Pardaillan își reluă tonul serios, de data asta nu pentru lucruri grave, spunînd:

— La masă, Odet, la masă, să atacăm bucatele astea care într-adevăr, sînt dintre cele mai îmbietoare. Dar, în timp ce vom înfuleca cu plăcere, ca niște oameni

înfometați ce sîntem, să deschidem bine ochii la ce vedem, să ciulim bine urechile la ce se aude și, cu spada alături, la îndemînă, mereu gata să fie smulsă din teacă. Să nu uităm, să nu uităm o clipă că Fausta, în umbră, ne dă tîrcoale fără încetare, pîndind secunda de uitare fatală care-i va permite să ne sară în spinare, rapidă și distrugătoare ca însăși furia, și să ne zdrobească.

VI

TRIMISUL EXTRAORDINAR AL MAIESTĂȚII SALE REGELE SPANIEI

în acea zi Fausta trebuia să prezinte regelui și reginei regente scrisorile care o acreditau în calitate de trimis extraordinar al regelui Filip al Spaniei.

în cadrul somptuos al sălii tronului se găsea adunată întreaga curte.

Pe o estradă acoperită cu un covor cu flori de crin, cu un baldachin de catifea ornat tot cu flori de crin, două jilțuri, două tronuri. într-unul dintre jilțuri, tînărul rege, cu un colier de medalii la gît. în celălalt, mama sa, regina regentă.

Atît de aproape de estradă pe cît o permite eticheta, două grupuri clar divizate, unul în dreptul regelui, celălalt în dreptul Măriei de Medicis. sînt intimitii, confidenții, în dreptul regelui: Luynes, care nu era încă decît marele dresor de șoimi și încă nu era duce; Or-nano, colonel al Corsicanilor; ducele de Bellegarde, bătrînul marchiz de Souvre, guvernatorul regelui; tînărul marchiz de Montpouillan, fiul marchizului de

La Force și rivalul cel mai redutabil al lui Luynes la favorurile regale pe care pentru moment le împărțeau.

Toți aceștia erau dușmanii personali ai lui Concini.

în dreptul Măriei de Medicis: Leonora Galigaî, sumbra și abila inspiratoare a unei minți fără voință pe care o conducea după placul ei, pentru un mai mare profit și pentru o mai mare glorie pentru Concinetto al ei; Claude Barbin, suprintendent de finanțe; marchizul de Themines și fiul său, contele de Lauzieres, în fine, seniorul de Châteauevieux, acest bătrîn galanton pe care l-am mai văzut la Bastilia, al cărei guvernator era.

Aceste două grupuri, sub niște surîsuri de paradă, se urmăreau îndeaproape, cu o atenție bănuitoare, neliniștită.

în sfîrșit, gărzile, cu sulite în mîini, țepeni în uniformele lor somptuoase, ca niște statui însuflețite, sub comanda marchizului de Vitry, căpitanul lor.

Nu mai trebuie adăugat că și Concini era acolo. Era ca și cum ar fi fost stăpînul, deoarece, din dorința reginei regente, în Luvrul regal, ca și în tot regatul, el era mai stăpîn decît stăpînul însuși: acest rege micuț, față de care el manifesta un respect nemăsurat. Și, în această postură de stăpîn, el se fălea, era peste tot, cu ochii la tot, coordona totul în această ceremonie, ale cărei cele mai mici detalii le stabilise el însuși, de comun acord cu Fausta.

Dar nu uitase să-și la precauții pentru securitatea lui personală. Și Rospignac, care era căpitanul găzii lui, era prezent. Cu Rospignac, cei patru locotenenți ai lui: Eynaus, Longval, Roquetaille și Louvignac. Nu-și slăbeau nici o clipă din ochi stăpînul. Și, discret, fără

să lase să se vadă, fără să se apropie prea mult, îi urmăreau toate mișcărilor, erau tot timpul gata să intervină la cel mai mic gest al lui. Fără ca asta să bată la ochi, era bine păzit.

Concini se făcuse coordonatorul acestei ceremonii, al cărei program îl supusese spre aprobare Faustei. În plus, chiar dacă asta nu intra în prerogativele nici uneia dintre îndatoririle sale, se însărcinase cu prezentarea oficială a doamnei ambasadoare extraordinare. Acționase astfel sfatul Leonorei.

Concini fu deci acela care veni să-i ofere brațul Faustei și s-o conducă spre tron. Fausta avea la stînga ei pe contele de Cardenas, ambasadorul ordinar, care rămînea în funcție, devenindu-i subaltern și care nu părea deloc afectat de o dizgrație, care nu era, fără îndoială, decât aparentă.

încadrată de aceste două personaje, în mijlocul atenției generale și într-o liniște impresionantă, cu fruntea sus, cu ochii mari și adînci privind drept înaintea ei, Fausta înainta cu acel pas maiestuos care o făcea să semene cu o împărăteasă. Și ea părea atât de tînără, atât de frumoasă, de o frumusețe orbitoare, încât un lung murmur de admirație se ridică din această nobilă adunare care, femeile mai ales, o cercetau cu o atenție scrutătoare, cu dorința nemărturisită de a-i descoperi un defect, un cusur, oricît de mic ar fi fost. În superba armonie a trăsăturilor sale, în noblețea atitudinilor ei, ea apăru atât de maiestuoasă, ca o adevărată regină, încât toate capetele se plecară cu respect în calea ei.

Avansa astfel cam pînă la zece pași de tron. În acest moment, la dreapta lui Concini care o ținea de braț pe Fausta, se produse o ușoară mișcare. Ochii lor, ai amîndurora, se îndreptară mașinal spre locul acela. Își dădură seama că un senior, al cărui chip nu-l puteau zări, dădea din coate acolo și, cu toate protestele discrete, își dădea toată osteneala să ajungă în primul rînd.

Ei crezură că era unul din acei curioși, cum se găsesc pretutindeni, care vor să vadă cu orice preț, fără să-i pese de ceilalți. Erau pe punctul să-și întoarcă privirea. Dar tocmai în acest moment, cel pe care-l luau drept un curios îndîrjit reușea să-i îndepărteze pe toți cei care-l stinghereau și să se posteze, la vedere, la patru pași de ei.

Îl recunoscură pe cavalerul de Pardaillan. Și, în spatele lui Pardaillan, îl recunoscură de asemenea pe contele de Valvert.

Concini, la această apariție neașteptată, fu atât de surprins încât se opri brusc, imobilizîndu-i astfel și pe Fausta și pe Cardenas. Și asta pentru că, timp de cîteva zile, Pardaillan și Valvert stătuseră închiși în casa ducelui d'Angouleme. Și cum el pusese să fie căutați peste tot fără a-i găsi, sfârșise prin a se convinge că muriseră, cu toate că Fausta îi repetase că se înșală și că, în ce o privește, ea nu va crede în moartea lui Pardaillan decât atunci când va vedea cu proprii săi ochi corpul său întins așa cum se cuvine.

El se opri deci, complet surprins și, cuprins de furie, mârîind printre dinți, în italiană, cu un accent de regret de nedescris:

— Parco Dio Deci n-au murit!

— Mi-aș Fi dat viața ca să v-o spun, răspunse Fausta cu voce joasă, tot în italiană.

Și, cu acel accent de autoritate la care nimeni nu putea rezista, comandă:

— Să naintăm, domnule, și, pentru Dumnezeu, surîdeți... Nu vedeți că lumea se miră de emoția pe care o arătați?

Era adevărat. Această oprire, neprevăzută în programul făcut dinainte pînă la cel mai mic detaliu, surprindea cu atât mai mult cu cît, deși fusese scurtă, emoția lui

Concini nu scăpase atenției celor care îl puteau vedea și toți din jurul lor aveau ochii ațintiți asupra grupului. Și, urmărind încotro se îndrepta privirea lui Concini, toți acești ochi, chiar și cei ai regelui și ai reginei, se întoarseră un moment pentru a privi spre Pardaillan și Valvert.

Trebuie să credem că ei erau necunoscuți pentru majoritatea acestor personaje, deoarece atenția lor — cel puțin atenția lui Ludovic al XIII-lea și a Măriei de Medicis — nu se opri prea mult asupra lor. Dar Leo-nora, care îi cunoștea, îi recunoscuse îndată. Simți cum pălește sub fard, în timp ce o spaimă de moarte o sufoca. își ținu firea. Și ochii ei ca de foc îl căutară pe Rospignac în mijlocul acelei mulțimi strălucitoare, pentru a-i lansa un ordin mut.

În acest timp, Concini își revenise. Și prima lui mișcare fu, de asemenea, de a întoarce capul și a-l căuta pe Rospignac. Găsindu-l, dintr-o privire pe cât de rapidă, pe atât de semnificativă, i-l arătă pe Pardaillan, liniștit și surâzător în locul unde dorise să ajungă și unde se găsea acum. Rospignac, ascultând ordinul, făcu semn celor patru locotenenți. Și, toți cinci, strecurându-se

cu îndemânare prim mulțimea de curteni, se îndreptară spre locul cu pricina.

Fausta ajunsese în dreptul lui Pardaillan. Privirile lor, care se întretaiau tot timpul, schimbară o ultimă amenințare. Și Pardaillan, surâzând din vârful buzelor, se plecă într-o reverență batjocoritoare care spunea mai mult decât ar fi spus cele mai convingătoare cuvinte. Fausta, care înțelese, îi întoarse provocarea cu unul din acele surîsuri mortale, cum îi înfloreau câteodată pe buzele roșii.

VII

PREZENTAREA

Desigur că Pardaillan nu înțelegea să rămână doar la această manifestare platonice. Trebuie să credem că ea îi era de-ajuns pentru moment, pentru că, după ce arătase că era acolo și că trebuia contactat pe el, se îndepărtă discret. Dar, retrăgându-se de-o parte, avu grijă să se așeze în așa fel încât să vadă bine și să nu piardă nici un cuvânt din cele ce vor fi spuse.

Rospignac și oamenii lui, care se strecuraseră în spatele său, nu avură ocazia să intervină. Făcură deci același lucru: se dădură la o parte. Dar nu-l pierdură din vedere și în timp ce Rospignac se apropia de stăpînul său, ceilalți patru continuau să-l urmărească cu coada ochiului.

Pe estradă, regenta, în înaltă ținută de gală, acoperită de bijuterii, avea un aer măreț și maiestuos care o făcea să semene cu o zeiță coborâtă din Olimp. Sub aerul său impozant ea nu lăsa să i se vadă neliniștea. Această neliniște se referea la rege, fiul său. Am spus că ea fusese cuprinsă de o prietenie

înflăcărată pentru Fausta care o orbise, o cucerise. Se temea că primirea regelui, dacă s-ar fi ținut strict de ceremonialul stabilit minuțios dinainte, va părea puțin cam rece noii sale prietene.

Ea avea dreptate să se neliniștească. Uluitoarea frumusețe a Faustei acționa deja asupra regelui care, totuși, toată viața se va arăta atât de pudic și atât de rezervat cu femeile, atât de diferit de gloriosul său tată. Sub aerul său indiferent, el o devora cu privirea. Dar cum el cunoștea deja, temeinic, arta de a-și compune o expresie de nepătruns, pe masca pe care și-o aplicase nu apărea din impresiile sale intime. Și el avea grijă să clipească din ochi pentru a nu fi remarcată atenția susținută pe care i-o acorda Faustei.

În acest răstimp Fausta, Concini și Cardenas se opriseră la picioarele estradei. Toți trei se înclină în reverențe care mai de care mai lungi și mai savante. Concini, pe jumătate aplecat, cu vocea lui cântătoare, -puțin sîsîită, dar care se făcu auzită dintr-un capăt în celălalt al sălii, rosti:

— Am marea onoare de a prezenta Maiestăților Voastre pe Alteța Sa prințesa suverană de Avila, ducesă de Sorrientes, trimis extraordinar al Maiestății Sale catolice, regele Spaniei.

După el, Cardenas, ambasadorul ordinar, luîndu-și o atitudine plină de mîndrie, care vădea spaniolul din el, spuse cu o voce puternică, într-o franceză fără cel mai mic accent străin:

— Sire, am onoarea de a înmîna Maiestății Voastre scrisorile de împuternicire ale distinsului meu suveran care acreditează pe lângă regala voastră persoană, în calitate de trimis extraordinar, pe Alteța Sa, doamna ducesă de Sorrientes, aici prezentă.

Scrisorile nu fură înmînate regelui, ci cancelarului, care, înconjurat de miniștrii săi, se îndreptase spre estradă în același timp cu ambasadoarea. După care, regele, regina regentă și Fausta recitară cu gravitate cuvintele pe care stabiliseră să le rostească fiecare.

Partea protocolară a ceremoniei lua astfel sfîrșit. Cu ea se termina rolul ilustrațiilor actori, care redeveneau ei înșiși. Regele putea să mai rămînă acolo. Și de asta se temea de fapt mama lui. Dar farmecul captivant al Faustei, dulceața pătrunzătoare a vocii ei, care învăluia ca o dezmierdare, încununaseră cucerirea începută de vestita ei frumusețe. El se ridică, coborî de pe estradă, își descoperi capul, galant și, înclinîndu-se cu o grație pe care cruda sa tinerețe o făcea să pară încă și mai încîntătoare, îi luă mîna pe care o mîngîie cu buzele, spunînd:

— Doamnă, ne face o deosebită plăcere că ați fost aleasă să-l reprezentați pe bunul nostru frate din Spania pe lângă persoana noastră. Luați aminte, vă rog, că vă vom vedea întotdeauna cu mare plăcere în casa regală, pe care vă rugăm să o considerați ca pe propria voastră casă.

Aceste ultime cuvinte produsă o imensă senzație. Niciodată nu fusese făcută o primire atât de măgulitoare vreunui ambasador. Măria de Medicis nu îndrăznise niciodată să speră că fiul său, mai curînd morocănos, foarte rezervat, cum sînt în general timizii, dusese amabilitatea până acolo încît o rugase pe noua sa prietenă să se considere la Luvru ca la ea acasă. De

aceea, ea era mai radioasă decît Fausta. Și coborînd de pe estradă, ea mulțumi fiului său cu privirea și cu surâsul.

Fausta păstra acel calm care avea acel ceva de impunător și formidabil. Ea mulțumi adresînd regelui acele complimente fine pe care ea singură știa să le găsească. Și la aceste complimente care, trecute prin gura ei, căpătau o valoare fără egal, regele roși de plăcere. Fiindcă Fausta, cu siguranța remarcabilă a - privirii ei cântărise, ca să spunem așa, valoarea morală a copilului regal. Și tratîndu-l ca pe un bărbat și chiar ca pe un bărbat care este stăpînul, fapt cu care el nu era încă obișnuit, ea îi măgulise amorul propriu.

De aceea, regele nu vru să rămînă îndatorat față de ea.

Și, întorcîndu-se spre mama sa, cu aerul cel mai serios, pe un ton de autoritate pe care nimeni nu-l mai auzise la el, și care-l mira probabil și pe el însuși, comandă:

— când veți scrie fratelui meu din Spania, nu uitați, doamnă, să-i spuneți cât mă bucură și cât îi mulțumesc că ne-a trimis-o pe doamna ducesă.

Și Măria de Medicis, care nu-și ascundea satisfacția, răspunse:

— Este un ordin de care mă voi achita cu cea mai mare plăcere.

Întorcându-se spre Fausta, regele adăugă galant:

— Veți fi, doamnă, fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase ornamente ale curții noastre, care ne va părea foarte rece și posomorâtă în zilele în care nu o veți înfrumuseța cu radioasa voastră prezență.

Fausta voia să-i răspundă printr-un alt compliment. Măria de Medicis nu-i lăsă însă timp și incită mai mult:

— Adăugați, sire, că veți avea în ea o prietenă sigură, cu un devotament gata la orice încercare. Ceea ce, în vremurile noastre, nu este de disprețuit.

După ce rosti aceste cuvinte cu un accent de seriozitate neîndoielnică, Măria de Medicis se apropie de Fausta și uitînd orice reguli ale etichetei, ca o burgheză oarecare, îi lipi două sărutări afectuoase pe obraji. După care, apucîndu-i brațul cu familiaritate, o luă cu blîndețe, spunîndu-i în italiană:

— Veniți, cara mia, să vă prezint toate aceste doamne și toți acești seniori care ard de nerăbdare să vă prezinte complimentele lor.

Ceea ce spunea era adevărat: toate aceste înalte doamne, toți acești nobili seniori resimțeau nevoia imperioasă de a face curte acestei ducese de Sorrientes pe care o știau atât de bogată, pe care o vedeau atât de admirabil de frumoasă, care intra triumfător la curte, a cărei favoare se arătase orbitoare, astfel că toate celelalte favoruri păleau.

VIII

TRIMISUL MORTULUI

Pentru mai multă ușurință în scenele care urmează, trebuie să prezentăm aici personajele care își vor juca rolul în aceste scene. Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului: mai întâi regele.

Se dăduse dinadins mai de-o parte. Am putut remarca dezinvoltura cu care mama sa o luase cu ea pe Fausta, părăsindu-l brusc, ca pe un personaj fără importanță. Asta fiindcă de fapt el conta puțin la propria sa curte. Și într-atît de puțin conta, bietul mic rege, că fu în curînd uitat de toată lumea. Era însă atât de obișnuit, încât la început nici nu-și dădu seama. Se amuza să privească la mulțimea de curteni care roiau în jurul Faustei.

Pardaillan se așezase în capătul din dreapta al estradei. Se găsea astfel la patru sau cinci pași de rege care, dacă ar fi voit să se retragă, ar fi fost nevoit să treacă prin fața lui. Își împărțea atenția între rege și Valvert, pe care îl avea alături.

Cît despre Valvert, am văzut că rolul său, până aici, se rezumase la a-l urma îndeaproape pe cavalier. Acum

stătea lângă el. Scruta din priviri în continuare mulțimea aceea strălucitoare, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Și suspina. Aceste suspine deveneau din ce în ce mai puternice și mai dese. Pardaillan, nemișcat, îl privea cu coada ochiului, cu un surâs amuzat pe buze.

În spatele lui Pardaillan, separați de el prin toată lățimea estradei, grupul de fideli, intimii regelui: Luynes, Ornano, Bellegarde, Seuvre și Montpouillan. Aceștia așteptau, nu fără nerăbdare, ca regele să-și întoarcă privirea spre ei și să le facă semn să se apropie. Dar, cum regele părea să-i fi uitat, nu aveau îndrăzneala să miște și recuseră la tot felul de mici șmecherii pentru a atrage atenția asupra lor. Fără nici un rezultat, de altfel.

La stînga lui Pardaillan, fără ca acesta să pară că i-a observat, Louvignac, Eynaus, Roquetaille și Longval discutau cu voce joasă, lângă pervazul unei ferestre. Își continuau supravegherea.

Concini dispăruse discret pentru cîteva momente. Dar cum Rospignac dispăruse în același timp cu el, putem să tragem concluzia că marchizul ieșise numai ca să-i dea ordine căpitanului său. Și nu credem că ne înșelăm spunînd că e mai mult ca sigur că aceste ordine îi priveau pe Pardaillan și pe Valvert. Orice ar fi fost, dacă Concini nu trebuia să întîrzie să se întoarcă în sala tronului, Rospignac însă era nevoit să fie absent pentru mai multă vreme.

La celălalt capăt al estradei, în partea opusă celei unde se afla Pardaillan, regina, Fausta, iar în spatele reginei, Leonora, formau un mic grup. Pe acolo defilau toți curtenii, bărbați și femei, acoperind-o pe Fausta cu complimente și proteste.

Și acel spectacol era contemplat de micul rege care se amuza, uitat de toți.

Trebuie să adăugăm că, în afară de atenția pe care trebuia s-o acorde tuturor acestor personaje cu care schimba cîteva cuvinte, la complimentele cărora trebuia să răspundă, Fausta găsea cu toate acestea o modalitate de a arunca din când în când o privire spre Pardaillan.

Am văzut că-i atrăsese atenția lui Valvert asupra unei asemenea priviri pe care o surprinsese și care îl sfida.

Concini revenise.

Calm, cu buzele arcuite într-un surâs disprețuitor, se vîrî cu insolență în mijlocul aceluia grup.

În tot timpul ăsta, oricît era de ocupat, oricît de sigur de el părea, ca și Fausta, nu se putea abține să arunce, destul de des, cîte o privire fugară în direcția lui Pardaillan.

Regele nu-i remarcă imediat prezența: toată atenția sa era concentrată asupra Faustei care știuse să-l flateze cu abilitate și care produsese o vie impresie în imaginația sa de copil.

Veni totuși și un moment în care se plictisi să o tot contemple și s-o admire pe Fausta. Atenția lui se îndepărta pentru a se îndrepta spre anturaj. Și îl zări pe Concini. Văzu și teatrul pe care-l juca acesta cu insolență. Și atunci...

Atunci i se aprinse în ochi o scînteie roșie. Sîngele îi țîșni în tîmple. Aruncă o privire în jur. Și se văzu singur de tot, ca un intrus, lîngă estrada pe care tronase cu cîteva minute înainte.

Păli îngrozitor. Pumnii săi de copil se crispară cu furie. Buzele i se agitară ca pentru a da un ordin de moarte. Dar de pe aceste buze crispate nu ieși nici un sunet. Atunci din nou privirea sa însîngerată cercetă în juru-i. Poate pentru a-l căuta pe Vitry, căpitanul gărzilor sale. Dar nu-l descoperi pe Vitry. Descoperi însă un necunoscut care la patru pași de el, îl privea cu o milă plină de tandrețe pe care nu și-o ascundea.

Acest necunoscut era Pardaillan.

Mila aceasta pe care o citi clar pe fața cavalerului îl lovi ca o insultă răsunătoare. Suferi cumplit în orgoliul lui rănit. Vru să se sustragă supărătoarei obsesii a acestei priviri îndreptate cu obstinație asupra lui.

Nu vru s-o la dreapta: Concini se împăuna în partea aceea. Nu vru s-o la nici la stînga: acolo se găsea necunoscutul împotriva căruia simțea o furie surdă. Făcu o mișcare pentru a porni drept în fața lui. Nu privea nici în dreapta nici în stînga. Și în timpul acesta văzu că necunoscutul face la fel. Livid, cu buzele tremurîndu-i — de furie,

de data asta, o furie teribilă se dezlănțui în el — trebui să se oprească pentru a nu se ciocni de el. Și auzi, ca prin vis, vocea lui Pardaillan care îi șoptea foarte liniștit:

— Spuneți un cuvânt, sire, un singur cuvânt, și îl iau de guler pe Concini. Și îl arunc pe fereastra asta, să se zdrobească de pavajul din curte.

Dacă regele l-ar fi cunoscut pe Pardaillan, este sigur că nu ar fi acordat nici o importanță acestei duble încălcări a etichetei pe care și-o permitea, de altfel în perfectă cunoștință de cauză: să adreseze regelui cuvântul fără a fi invitat și — ceea ce era mult mai

grav, cu toată atitudinea respectuoasă — să se posteze în fața lui încât părea că îi bara trecerea. Dacă regele l-ar fi cunoscut pe Pardaillan, această propoziție pe care o adresase cu acea siguranță liniștită, ca lucrul cel mai simplu din lume, i-ar fi părut, de asemenea, foarte naturală.

Din nefericire, regele nu-l cunoștea pe Pardaillan. Mila aceea pe care o citise în ochii lui, umilindu-l, începuse să-l indispuină. Atitudinea lui, pe care o lua drept o nepermisă îndrăzneală, îi declanșase mînia. În sfîrșit, această propunere îi păru atît de extravagantă, încât crezu că bărbatul acela insolent îndrăzne să-și bată joc de el. Ceea ce reuși să-l aducă la exasperare împotriva cavalerului. Se îndreptă cu un aer semeț. Și, cu o voce răsunătoare, strigă:

— Hei! Vitry!...

Acest apel căzu ca o piatră într-o baltă cu broaște. Vitry, Luynes, Ornano, Bellegarde, Lesdiguières, Themines, Crequi, Brulart de Sillery, șeful poliției, toți, din cele patru colțuri ale sălii, se îmbulziră către rege. Și primul dintre toți, antrenînd în urma sa o întregă trupă de seniori, chemîndu-i cu un gest imperios pe cei patru locotenenți ai săi, Concini, cu ochii strălucind de o bucurie sălbatică: el îl recunoscă pe Pardaillan și se gîndea că, de această dată, îl are în mîna.

Regina, Fausta, marchiza d'Ancre, toate femeile rămaseră țintuite pe loc. Dar toți își întrerupseră conversația, își îndreptară atenția înspre partea aceea. Leonora, cu o sclipire de mulțumire în ochii săi negri: ca și Concini, soțul ei, ea credea că se terminase cu Pardaillan. Fausta, cu o încruntare imperceptibilă a

sprîncenelor care trăda mai mult neliniște decît satis, facție: ea îl cunoștea bine pe Pardaillan și îi era greu să creadă că el comisese această stângăcie deosebită de a veni pentru a fi arestat prosteste sub ochii ei.

Pardaillan se aștepta la o astfel de primire? proba, bil. Dacă ne raportăm la acel licăr malițios care-i apăruse la colțul ochilor, un lucru ni se va părea cu totul sigur: acela că atitudinea micului rege nu-i displăcea. Dimpotrivă.

În timpul acesta, după ce făcuse apelul, cu un aer de dispreț zdrobitor, aruncă, pe un ton certăreț:

— Așa! Sînteți oare beat sau nebun, domnule? Și, în primul rînd, cine sînteți?

Fără să-i răspundă la prima întrebare, Pardaillan, cu un calm care-i păru lui Ludovic al XIII-lea extravagant, îi spuse într-o secundă, privindu-l în ochi, accentuînd fiecare silabă, ca și cum ar fi vrut să atragă în mod special atenția asupra numelui său:

— sânt cavalerul de Pardaillan.

Fără îndoială că Pardaillan avea motive serioase să creadă că numele său va avea un anume efect asupra regelui. Faptul e că, auzindu-l, atitudinea regelui se schimbă cu totul. Acel acces de furie pe care-l avea dispăru ca prin minune. Nu-l mai fixa pe cavaler cu acea privire supărată. Fu o privire mirată, strălucind de o admirație puerilă. Striga bătînd din palme cu un aer încîntat:

— Cavalerul de Pardaillan!

Și îl sorbea din ochi, cu aceeași expresie de naivă admirație care începea să-l încurce pe cavaler, care rămăsese la fel de modest ca în îndepărtatele zile ale

tinereții sale eroice. Regele uitase că-și chemase gărzile ca să-l aresteze. Uitase că apelul lui răsturnase întreaga curte și făcuse să vină în grabă, cu căpitanul chemat, o întregă trupă de străjeri care ardeau de dorința de a se evidenția prin zelul lor. Uită totul, nu mai vedea nimic... numai pe Pardaillan la care continua să se uite cu un aer visător.

Dar dacă el uita, Concini nu uita: el veni să se ploconească în fața regelui cu același respect nemăsurat pe care îl afișa și cu un surâs mios, cu vocea sa insinuantă în care, cu toate astea, se ghicea bucuria teribilă care-l încerca:

— Sire, îndrăznesc să sper că Maiestatea Voastră nu îmi va face acest nemeritat afront de a încredința altora decât mie, care sânt cel mai devotat dintre servitorii săi, grija de a aresta pe acest aventurier.

Regele tresări ca unul pe care-l smulgi dintr-un vis frumos. Și lăsă să cadă asupra lui Concini o privire glacială.

— Cine vorbește de arestare? făcu disprețuitor, din vârful buzelor.

— Maiestatea Voastră nu l-a chemat pe căpitanul gărzilor sale? sîsîi Concini cu vocea cea mai mîngîietoare, frîngîndu-se în două.

— Nu sînteți dumneavoastră căpitanul gărzilor mele, din cîte știu.

— sânt primul gentilom al casei voastre, bâigui Con-cini, care începea să piardă teren.

— Ei! La naiba! Se înfierbîntă regele, când îl chem Pe căpitanul gărzilor mele nu chem pe primul gentilom al casei mele! Și dacă-l strig pe Vitry, nu înseamnă neapărat că este vorba de o arestare.

— Credeam...

— Credeți prost, îl întrerupse regele care își relua tonul glacial, sec. Și apoi, mi se pare că v-am auzit pronunțînd cuvîntul aventurier.

Aici, regele surâse răutăcios și, cu un accent de ironie feroce, spuse:

— Nu putem spune că dumneavoastră sînteți un aventurier, domnule. Sînteți un mare senior. Un marchiz autentic... Este adevărat că titlul acesta l-ați cumpărat cu bani grei acum aproape doi ani. Dar ce importanță are, iată-vă frumușel marchiz de viță veche. Și, de cîteva luni încoace, nu s-a făcut din dumneavoastră un mareșal al Franței? Acest titlu glorios nu ascunde totul? Și cine va îndrăzni să pretindă că un mareșal al Franței nu este decât un aventurier de joasă speță, parvenit la cele mai înalte demnități prin manevre josnice, murdare? Nimeni, desigur. Nu, nu, dumneavoastră nu sînteți un aventurier, mareșale marchiz d'Ancre. Dar folosiți niște cuvinte care sună ciudat în gura voastră.

Fiecare din aceste cuvinte, pronunțate cu o ironie aspră, tăioasă, cădea, într-o tăcere de moarte ca niște palme dezonorante pe fața albă ca varul a nefericitului Concini. Prietenii săi se priveau cu o stupoare dezolată. Regina se agita, părea că vrea să vină să se arunce în mijlocul dezbaterii, pentru a-i aduce favoritului ajutorul autorității sale de regentă. Leonora, mai lividă sub farduri decât însuși Concini, îi împungea cu privirea sa de foc pe micul rege și pe Pardaillan, cauza principală a acestui scandal nemaipomenit. Și ea o provoca pe stăpîna sa șoptindu-i la ureche, în

italiană? cu acea voce înflăcărată și pe un ton autoritar căruia Măria de Medicis, până astăzi, nu-i rezistase niciodată.

— Doamnă, doamnă, din cauza voastră este insultat astfel în fața întregii curți!... Nu interveniți, nu-l apărați?... Mergeți, Măria, pe Sfânta Fecioară, arătați că voi sânteți regenta și că toți, chiar și regele, trebuie să se supună autorității voastre!

Dar influența Faustei prima deja celei a Leonorei asupra caracterului slab și nehotărât al „Măriei”. Desigur, ea nu cerea mai mult decât să sară în ajutorul amantului său. Dar, incapabilă să hotărască ea însăși, o consultă cu privirea pe Fausta pentru a vedea dacă aprobă sfatul Leonorei. Iar Fausta care, în fond, nu era probabil supărată de pățania lui Concini, Fausta care avea tot interesul să-și slăbească adversarii lăsându-i să se sfișie între ei, Fausta nu era de părerea Leonorei. Fausta dădu acest sfat, pe cât de amăgitor, tot pe atât de interesant:

— Așteptați, doamnă, mai așteptați. Trebuie evitat cu orice preț un conflict de autoritate între regentă și rege, care să-l pună în dificultate pe rege, chiar dacă este sub tutelă. Îi veți face, în particular, toate reproșurile pe care le merită. Dar, în public, abțineți-vă. Va fi timp să ajungeți la această limită extremă, dacă regele depășește orice măsură. până atunci liniștiți-vă și rămâneți nepăsătoare.

Și Măria de Medicis ascultă de Fausta. Leonora trebui să cedeze, cu furia în suflet. Dar ea nu se lăsa înșelată de manevra Faustei. Și privirea cumplită pe care o azvîrli pe furiș arăta că acest nou

prejudiciu era notat cu grijă în memoria ne neîndurătoare și că o va face să plătească scump, în ziua în care se va simți destul de puternică pentru a-și regla conturile, toate conturile, dintr-o singură lovitură.

Adversarii lui Concini remarcaseră foarte bine dorința reginei de a interveni. Ei știau că dacă ea arunca în discuție greutatea autorității sale de regentă, regele trebuia să se supună. Și nu îndrăzneau să-și lase bucuria să izbucnească deschis. Dar privirile lor ardeau și surîsuri îndârjite dezveleau dinți ascuțiți, gata să muște.

Intimii regelui, văzînd ce curbură lua afacerea, veniseră repede să se așeze în spatele lui. Erau pregătiți la orice. Și, așteptînd, ca Leonora, se străduiau să arunce paie pe foc șoptindu-i stăpînului sfaturi de violență.

— Haideți, sire! Îi susură în urechea dreaptă vocea fremătătoare a lui Luynes. Îndrăzniți! Aveți bestia în mîna. N-o mai lăsați, la dracu! Hăitașii voștri sînt aici ca s-o sfișie.

— Sire, sire, implora Montpouillan la urechea sa stîngă, un cuvînt, un semn, și voi înfige pumnalul în burta acestui porc din Italia.

— Deoarece l-ați chemat pe Vitry, mîrîia corsicanul Ornano, ordonați să fie înhățat și să se termine o dată cu acest lacheu de alcov.

Numai Vitry nu spunea nimic. El păstra acea nepăsare țeapănă a soldatului sub arme. Dar ochii săi luceau ca jeraticul aprins, iar mîna sa fremăta nervos, nerăbdătoare să-l înșface pe detestatul favorit.

Pardaillan păstra aparența sa de indiferență. Dar el nu urmărea cu mai puțin interes pasionat această scenă neprevăzută, pe care o provocase simpla sa prezență. Și din când în când îi adresa Faustei un surâs ascuțit. Iar Fausta răspundea printr-un surâs sfidător, clătina încet capul, ca pentru a spune că nota lovitura și că i-o va înapoia atunci când ea va considera momentul potrivit.

Concini era livid. Buzele îi spumegau, ca și atunci când avea unul dintre accesele sale de furie care-l împingeau până la nebunie. Se simțea pierdut. Nu în favorurile lui: Măria de Medicis era acolo și era sigur de ea. Dar simțea că viața lui atîrna de un fir de ață. Un cuvînt de-al său prost interpretat, un gest echivoc și ar fi fost cu adevărat

pierdut. Mulțimea lui de inamici s-ar fi năpustit asupra lui, cu pumnalul în mână. El și cele patru gărzi de corp ale lui ar fi fost luați pe sus, fărîmițați ca niște pui de găină în vijelie.

Am avut ocazia să vedem, în diverse circumstanțe, că nu-i lipsea o anumite bravură fizică. Pentru un moment, se gândi să țină piept la orice. Dar partida era, evident, prea inegală. Să reziste în aceste condiții, era un mod de a se sinucide. Viața pentru el era prea frumoasă ca să nu încerce să și-o păstreze cât mai mult cu putință. Înțelesese că trebuia neapărat s-o întoarcă. Era singurul mijloc de a-și scăpa pielea. Cât despre restul, Măria de Medicis era acolo deocamdată. Nu ezită să se umilească.

— Este îngrozitor de penibil pentru un bun și loial servitor să se vadă tratat cu atîta duritate, când nu a păcătuit decât prin exces de zel.

Trebuie spus aici că gândul regelui nu era de a termina cu Concini prin violență, cum îl sfătuiau prietenii săi prea înflăcărați.

Aparenta supunere a lui Concini fu de natură să-i satisfacă amorul-proprriu. Fu destul de înțelept ca să se mulțumească cu acest semi-succes.

Impuse tăcere prietenilor săi cu o privire poruncitoare. Și, pe un ton foarte îndulcit, răspunse:

— Am fost poate puțin cam dur, recunosc. Dar aceasta ține de impetuozitatea vârstei mele. Și-apoi știți la fel de bine ca și mine, domnule mareșal, că un zel excesiv poate fi la fel de iritant ca o neglijență vinovată. Cu toate acestea, datorăm îndurare fiecărui păcat și nu vreau să-mi amintesc decât de bunele voastre servicii din trecut și de buna intenție care v-a făcut să acționați. Să nu mai vorbim de aceasta, domnule mareșal.

Concini respiră mai ușurat. Îl zgâlțâise zdravăn, zdravăn de tot. Dar până la urmă scăpase mai ușor decât ar fi îndrăznit să spere vreodată. Și reparația morală, destul de slabă, pe care i-o acordase regele de bunăvoie, îl satisfăcu deplin... pentru moment.

Și surâse. Reîncepu să devină el însuși. Aruncă din nou priviri triumfătoare spre dușmanii lui, dezamăgiți în speranțele lor.

Cu toate acestea, regele avea o idee pe care o urma cu tenacitate. Îi surâse lui Concini: un mod de a răsuci cuțitul în rana adîncă pe care i-o făcuse în amorul-proprriu. Redeveni serios. Reluă:

— Dar acest cuvânt de aventurier pe care l-ați aruncat la adresa domnului de Pardaillan nu-l pot suporta.

Și vă previn, domnule mareșal, că mi-am pus în gând că trebuie să-i dați despăgubirea pe care i-o datorati. Numai cu acest preț vă voi reda eu toată favoarea mea.

Concini nu se aștepta la această nouă lovitură. Dădu înapoi, scrișnind din dinți, hotărît de această dată să se lase mai degrabă tăiat în bucăți pe loc decât să suporte o asemenea umilință.

Regele se prefăcu că nu vede această retragere semnificativă. Veni alături de Pardaillan. Ii luă mîna. Cu un aer grav, cu vocea puternică, fără să-i tremure, cum

se întîmpla în momentele de emoție, în mijlocul unei tăceri de biserică, pronunță aceste cuvinte uimitoare:

— Doamnelor, domnilor, regele Franței nu crede că se înjosește prezentîndu-vă el însuși pe domnul cavalier de Pardaillan. Se va spune oare că este o unică onoare în fastul acestei curți regale? Nu dezaproba. Dar nu se cuvine oare ca unuia dintre acești oameni minunați, unici în lume, să i se acorde onoruri unice? Cavalierul de Pardaillan este unul dintre acei eroi de legendă, fără teamă și fără pată, așa cum nu s-au mai văzut de la moartea cavalerului Bayard, de neștearsă memorie. Dacă ar fi vrut, ar fi fost de treizeci

de ani duce și pair, mareșal al Franței, prim-ministru, acoperit de bogății, de glorie și de onoruri. Dar, cinstit și dezinteresat ca vitejii din vechiul ordin al cavalerilor, al cărui — vai! — este unic reprezentant în viață, a refuzat totul, s-a dat la o parte cu bună-știință, a vrut să trăiască sărac și necunoscut, cu modestul său titlu de cavaler.

— Sire, vă rog, este o prea mare onoare!

Micul rege ridică mâna pe care o avea liberă. Cu cealaltă, continua să-l țină pe Pardaillan. Și, cu voce tare, ca să se facă auzit de toți, dar cu un ton foarte blând, afectuos, porunci:

— Liniște, cavaliere. Chiar fără voia voastră, trebuie, măcar o dată în viața voastră, să vi se facă dreptate.

Și, cu o voce care se făcu încă și mai dulce, cu privirea pierdută în gol, ca și cum ar fi urmărit un vis, continuă:

— Și apoi, nu este vorba numai de a aduce un omagiu binemeritat serviciilor voastre neprețuite. Este vorba de asemenea, și aceasta nu o puteți împiedica, domnule, este vorba de a aduce un omagiu ilustrului mort al cărui trimis extraordinar sînteți aici.

Tăcu o clipă, așteptînd ca marea senzație pe care o produsese ră aceste cuvinte misterioase să se calmeze.

Regele se înalță atât cât îi permitea statura sa. Și cu o flacără de mîndrie în ochi, cu o voce răsunătoare:

— Și când vă voi spune că acest mort ilustru între cei mai iluștri este tatăl meu, regele Henri, de glorioasă amintire, cine oare va îndrăzni să pretindă că este prea mult ca un rege să prezinte în această nobilă adunare pe reprezentantul pe care, de dincolo de mormînt, mi-l trimite aici?

Și cu un gest al mîinii, regele ceru tăcere, care se făcu ca prin minune. Și atunci se întoarse spre Vitry, ordonîndu-i cu un ton de irezistibilă autoritate:

— Vitry, să i se dea onorul regal domnului cavaler de Pardaillan.

Iar Vitry, drept și impasibil ca un soldat ce era, se întoarse pe călcîie și comandă cu o voce sonoră, trăgîndu-și el însuși spada din teacă:

— Gărzi, prezentați armele!

Și, răsucindu-se din nou pe călcîie în fața lui Pardaillan, îl salută cu un gest larg al spadei, în timp ce vajnicele-i statui în costume somptuoase, rămîneau nemișcate ca pietrele.

Atunci, regele se descoperi cu un gest teatral, și înclinîndu-se grațios în fața lui Pardaillan care mormăia în gînd și care ar fi dat cu plăcere tot ce avea să fie oriunde în altă parte, numai la Luvru nu, spuse:

— Regele Franței vrea să fie primul care salută pe cavalerul de Pardaillan, care este de două ori demn de această onoare; în primul rînd pentru propriile sale merite, iar apoi pentru că îl reprezintă pe regele Henri cel Mare, augustul meu tată. Haideți, doamnelor, faceți reverența; înclinați-vă, mareșale, salutați-l cu toții, domnilor, pe cel în fața căruia regele vostru se înclină primul.

Și toți, într-un murmur măgulitor, se plecară în fața lui Pardaillan care, ușor palid, cu acea grație cavalierească ce nu-i aparținea decât lui și care semăna atât de puțin cu manierele atât de țepene ale curtenilor, răspunse printr-un salut care se adresa tuturor. Se înclinară cu toții, chiar și regina, chiar și Fausta, chiar și Concini, care într-adevăr nu puteau să se eschiveze acolo unde regele dădea un exemplu.

După care regele se acoperi din nou și îl luă pe Pardaillan de braț.

IX

UNDE VALVERT ÎȘI ȚINE FĂGĂDUIALA FAȚĂ DE ROSPIGNAC

în acel moment, în mijlocul murmurului surd care se ridica din această strălucitoare adunare, atentă la ce va urma, deoarece curiozitatea lor era mai dezlănțuită ca niciodată și sperau ca regele să se explice pe deplin, se așteptau la cine știe ce lovitură de teatru neprevăzută, în acel moment, o voce tânără, limpede, vibrând de entuziasm, strigă deodată:

— Trăiască cavalerul de Pardaillan! Trăiască regele Ludovic al XHI-lea, la naiba!

Pardaillan începu să rîdă din toată inima și, lucru care-i stupefie pe curteni, făcîndu-i să încremenească, regele, care era rareori văzut surîzînd, începu să rîdă și el din toată inima. Ceea ce produse o destindere generală, iar toate fizionomiile până atunci neliniștite, posomorâte, sau grave și rigide, se transformară în niște surîsuri largi de un cot sau în rîsete zgomotoase.

Pardaillan se întorsese spre acela care strigase acest dublul „Vivat”. Și cum recunoscuse vocea lui Odet de Valvert, fără a avea însă aerul, îl trăsese pe rege, care-l ținea de braț, să se întoarcă și el, pentru a-i atrage atenția asupra tînărului său prieten.

Era chiar Odet de Valvert. Se afla lângă o ușă. Regele văzu că-și agita pălăria, cu o frenezie juvenilă. Și cum avea memorie bună, îl recunoscuse îndată. Ii adresă un surâs grațios, însoțit de un salut amical cu mîna. Atunci Valvert strigă din nou cu pasiune, agitînd cum putu mai frumos pălăria în aer:

„Trăiască regele! Trăiască regele, la naiba, la naiba!...”

Și acest „la naiba, la naiba” spunea clar: „Așa, aici sînteți de gheață, deci? Ce mai așteptați să vă aclamați regele, la naiba?!...” Toți o înțeleseseră așa. Și regele fu cel dintîi, cu buzele crisplate de amărăciune.

Concini înțelese, ca și ceilalți. Și își mușca buzele de ciuda de a se lăsa astfel îndemnat. Dar nu ezită, nu zăbovi. Nu pierdu nici o clipă pentru a încerca să-și repare greșeala pe care tocmai o făcuse. Și, ațintind asupra creaturilor lui o privire strigător de convingătoare, strigă cu putere:

— Trăiască regele!

— Trăiască regele! răcniră îndată Roquetaille, Lou-vignac, Eynaus, LongvaPși ceilalți.

Semnalul era dat. Nimeni nu vru să rămînă mai prejos. Și o enormă aclamare urcă, se mări, apoi se sparse, răspîndindu-se în volute sonore în întreaga sală:

— Trăiască regele!... Trăiască regele!.... Niciodată până acum micul rege nu se mai văzuse

astfel aclamat. Trăi atunci cîteva clipe de beție nespuse de plăcute a căror amintire nu trebuia s-o piardă

niciodată. Și privirea îi strălucea, buzele-i surîdeau, era de-a dreptul fericit ca un copil, așa cum nu mai fusese niciodată de cînd purta titlul de rege, neexer-citîndu-și încă puterea. Și mulțumi cu zîmbetul, cu gestul, cu vocea:

— Mulțumesc, domnilor.

Și se întoarse dintr-o mișcare: recunoștința sa nu-l uită pe cel căruia îi era dator pentru unul dintre cele mai frumoase momente din existența sa posomorâtă. Știa că lui îi datora o mulțumire aparte. Și îl căută din ochi pe Odet de Valvert.

— Mi se pare, spuse regele întorcîndu-se, contelui de Valvert curtea noastră nu a avut onoarea de a-i plăcea.

Și, cu prefăcută naivitate, cu o undă de dispreț:

— Ce se aștepta oare să vadă? Mi se pare că este imposibil de imaginat o curte mai strălucitoare decât a noastră.

— De fapt, sire, dumneavoastră trebuie să știți mai bine ca oricine ce urîțenii s-ar găsi aici, dacă un magician ar face să cadă toate măștile încântătoare care ne înconjoară.

— Oh! făcu visător regele, nu am privit niciodată lucrurile în această lumină!.. Și dacă spuneți asta, înțeleg dezamăgirea contelui. Dar spuneți-mi, păreți a-l cunoaște mai bine.

— Într-un fel, eu l-am crescut. M-am străduit să fac din el un adevărat bărbat. Și cred că am reușit. Îl consider propriul meu fiu.

— Nu mă mir de forța și de îndemânarea sa. Aveți un elev care vă face cinste, cavalerie!

Și, compunându-și un aer detașat:

— El mi-a salvat viața. Nu am uitat. O, am o memorie excelentă.

Și, lăsînd brațul lui Pardaillan:

— Iată-ne din nou prieteni buni, mareșale, se adresă lui Concini.

Radios, Concini se înclină pregătindu-și cuvintele de mulțumire. Regele nu-i lăsă timp să le spună. Îndată, adăugă:

— Dacă vreți să rămînem întotdeauna așa, nu uitați vă rog, că și cavalerul de Pardaillan face parte dintre prietenii mei. Și este dintre cei mai buni. Nu vă spun mai mult. Și ceea ce vă spun dumneavoastră acum se adresează tuturor aceluia care ar fi tentați s-o uite.

Regele reveni la Pardaillan.

— Urmați-mă în cabinetul meu, cavalerie, îi spuse el, vom sta mai bine decât aici unde prea multe urechi ne ascultă, prea mulți ochi ne străpung.

— Dimpotrivă, sire, răspunse cu vioiciune Pardaillan, cer ca o favoare ca audiența particulară pe care regele binevoiește a mi-o acorda să aibă loc chiar aici.

— Nu vă pot refuza nimic, consimți regele, fără să-l pună în situația de a insista mai mult.

Dar dacă cedase bucuros, fără să se lase rugat, el era uimit, căci adevărata favoare era tocmai aceea pe care Pardaillan o refuzase. Înțelese că acest refuz nu putea fi motivat decât prin motive serioase. Și el întrebă:

— Pot să știu pentru ce?

Pardaillan, un moment foarte scurt, îl cercetă cu privirea, ca și cum ezita să vorbească. Și, deodată, se hotărî:

— Sire, am venit aici ca la bătălie. Nu vreau să las impresia că fug din fața inamicului.

Și, pe ascuns, continua să-i urmărească atitudinea. El văzu cum ochii i se măresc și țîșni o flacără aprinsă, mai rapidă ca un fulger. Și asta fu tot. Pe un ton foarte firesc, ca și cum nu înțelese gravitatea cuvintelor pe care le auzise, el răspunse:

— Să rămînem deci aici... în fața inamicului!

Și foarte calm, foarte stăpîn pe el, făcu un gest imperios care îndepărtă pe toți cei ce se aflau în jurul lui. Pardaillan surîdea cu un aer satisfăcut gîndind:

„Hai! este curajos!”

Curtenii, decepționați în așteptarea lor curioasă, se îndepărtaseră. Concini, ascuzîndu-și neliniștea sub aere surîzătoare și sigure, revenise dîndu-și ifose în cercul reginei. Se formase un cer larg, în centrul căruia regele și Pardaillan rămăseseră izolați. Toate conversațiile fuseseră reluate. Nimeni nu părea să se ocupe de ei. În realitate,

toate urechile erau întinse spre ei, toate privirile, în ascuns, se fixau asupra lor. Și ei știau bine asta, și unul, și altul.

Pardaillan vorbi primul, când se văzu singur cu regele.

— Sire, nu știu cum să-mi exprim recunoștința. Iată că sânt zăpăcit și fermecat încă de primirea de neuitat pe care ați binevoit să mi-o faceți.

— Nu erați sigur că veți fi bine primit?

— Ca să fiu sincer, da, sire: regele, tatăl vostru, mă asigurase că oriunde și oricând mă pot prezenta fără șovăială în fața voastră. Regele Henri, știu bine, nu făcea promisiuni deșarte. Deci eram sigur că voi fi primit bine. Dar pe legea mea dacă mă așteptam... Sire, e într-adevăr prea mare onoare pentru un biet gentilom ca mine.

Regele puse pe umărul lui Pardaillan mâna lui mică și albă de copil și, cu o neașteptată gravitate, spuse:

— Chiar în ajunul zilei în care a căzut, lovit mortal de cuțitul aceluia mizerabil Ravailac, tatăl meu mi-a spus:

„Fiul meu, dacă nenorocul ar vrea să mă succedați înainte de a ajunge la vârsta bărbăției, adică înainte de a putea să vă apărați voi înșivă, amintiți-vă de cavalerul de Pardaillan, de care v-am vorbit adesea, de ale cărui isprăvi v-ați minunat când vi le povesteam. Amintiți-vă de Pardaillan și dacă se va prezenta vreodată în fața voastră, în orice împrejurare, primiți-l cum m-ați primi pe mine însumi, căci vă va vorbi în numele meu.” Iată ce-mi spusese tatăl meu. Și, a doua zi, era mort, asasinat josnic, cu lașitate.

Trebuie să se oprească un moment, chinuit de sumbrele amintiri pe care le evocase. Și rămase cu fruntea plecată, cu ochii visători. Uită de sine un moment. Apoi, revenindu-și, ridică fruntea și continuă:

— A doua zi eram rege... și nu aveam încă zece ani. De ceea ce se temuse tatăl meu pentru mine cel mai mult, tocmai aceasta mi se întâmplase. Vorbele sale, care mă frapaseră foarte tare cu o seară înainte, îmi reveniră în minte. Și se grăvără atât de adânc, încât nu le-am mai putut uita. atât de bine încît, pot să v-o jur, vi le-am repetat fără să schimb un cuvânt. Vreau să spun, cavaliere, că primindu-vă așa cum am făcut-o, nu am făcut decât să execut cum'am putut mai bine ultimele dorințe ale tatălui meu, care erau pentru mine niște porunci sfinte. Și vă mai spun, de asemenea, că până acum nu am făcut altceva decât să execut ordinele

tatălui meu, dar personal nu cred că sânt chit față de dumneavoastră. Va trebui să caut o formă prin care mi-aș putea arăta recunoștința. -

Accentul convins cu care spunea asta, privirile admirative cu care-l fixa îi spuneau cât de sincer era. Pardaillan îl înțelese bine. Și surâse:

— Sire, aș putea să vă spun că v-ați manifestat cu prisosință recunoștința pe care credeți că mi-o datorați...

— Pe care v-o datorez, rectifică prompt regele.

— Pe care mi-o datorați, deoarece țineți la asta, continuă netulburat Pardaillan ridicînd ușor din umeri, spunându-mi cuvinte care mi-au mers la inimă. Dar, orice ați spune, și eu am fost împins de ambiție. Și cum nu știu să fac nimic pe jumătate, ambiția mea este nemăsurată. Voi veți judeca, sire, căci, pentru a vă scuti de plictiseala de a căuta, vă voi spune, dacă-mi veți permite, ce puteți face pentru mine, ceea ce mă va copleși de bucurie și orgoliu.

— Vorbiți, cavaliere, se grăbi să spună Ludovic al XIIMEa.

— Să-mi acordați puțin din acea regală prietenie cu care ilustrul vostru tată m-a onorat, declară grav Pardaillan înclinându-se.

Și, ridicându-se, cu un surâs ironic:

— V-am spus că ambiția mea n-are margini. Cu un surâs malițios, regele replică:

— îmi cereți un lucru pe care nu mai pot să vi-l acord...

— La dracu, niciodată n-am avut noroc! bombăni Pardaillan.

Dar și el avea un surâs malițios: înțelesese. Cu un gest încântător de grație firească, regele îi luă mâna, o strînse cu afecțiune între ale sale și încheie:

— Cu mult timp în urmă, sânt ani de atunci, când, fără să vă cunosc, v-am acordat întregă această prietenie pe care mi-o cereți astăzi. Este mult timp de când aștept să v-o pot spune și să v-o dovedesc. V-am spus destul, cred, pentru că veți înțelege că știu mult mai multe decât cele pe care le-am spus în contul vostru.

— Drace! Să vedem, ce știți?

— Știu că, de la moartea tatălui meu voi n-ați încetat de a veghea, de departe, asupra mea. Știu că, până în ziua de astăzi, n-am avut prieten mai sigur, mai devotat ca voi, pe care nu-l cunoșteam, pe care nu-l văzusem niciodată. Și cine știe dacă nu vă datorez vouă, vigilenței voastre neobosite faptul că sânt încă în viață?

Și spunând aceste cuvinte cu simplitate, Ludovic XIII fixa asupra lui Pardaillan o privire în care acesta citi multă curiozitate, dar nici umbra unei neliniști.

Ridicând din umeri cu un aer detașat, cavalerul explică, cu obișnuita sa sinceritate:

— Este adevărat, așa cum ați spus, că veghez asupra voastră, de la depărtare. Dar viața voastră, din câte știu eu, cel puțin, nu a fost niciodată în pericol, și deci nu a trebuit să intervin. Din acest punct de vedere nu îmi datorati nimic, sire. În ceea ce privește devotamentul și prietenia de care îmi vorbiți, recunosc, spre rușinea mea, că ceea ce am făcut, am făcut numai pentru a-mi ține făgăduiala pe care o făcusem regelui, tatăl vostru. Deci nici în privința asta nu îmi datorati nimic.

Regele reflectă, înțelese, își aduse probabil aminte de anumite cuvinte ale tatălui său și reveni la această excepțională bunăvoință pe care nu încetase să i-o arate cavalerului.

— De fapt, spuse el, dumneavoastră nu mă cunoașteți. Mai târziu, când mă veți cunoaște mai bine, sper că veți trece asupra fiului puțin din această prețioasă prietenie pe care i-o purtați tatălui.

— Nu voi aștepta mai mult. De acum chiar sânt al vostru. De acum voi face din prietenie pentru dumneavoastră ceea ce până acum nu am făcut decât din respect pentru cuvântul dat. Ei, pe legea mea, doar vă datorez aceasta... Chiar dacă ar fi numai pentru primirea de neuitat cu care ați binevoit a onora un biet gentilom ca mine.

— Cavaliere, strigă micul rege, radios, este rândul meu să vă spun: „Nu-mi datorati nimic.”

Și cum Pardaillan schița un gest de protest, adăugă cu vioiciune:

— Ei da! și eu, ceea ce am făcut era pentru a îndeplini ordinele tatălui meu, pe care-l reprezentați în ochii mei.

— Așa este, surîse Pardaillan. Uitasem acest amănunt. Oricum, sire, ceea ce ați făcut mi-a mers drept la inimă.

— sânt foarte mulțumit! Chiar dacă nu am făcut nimic pentru dumneavoastră personal și că trebuie să fac ceva... orice ați spune, vă datorez cu prisosință aceasta, la rândul meu. Voi căuta. Și va trebui să gălesc.

Aceste cuvinte, în care repeta intenționat mai multe expresii ale interlocutorului său, regele le spusese rîzînd. Imediat după aceea, redeveni grav pentru a adăuga:

— Spuneți că viața mea nu a fost niciodată în pericol. O cred, fiindcă dumneavoastră o spuneți. Oh! știu că dumneavoastră nu spuneți decât adevărul, cavaliere. Să lăsăm deci trecutul pentru a ne ocupa de prezent. Din moment ce ați venit, înseamnă că mă amenință un pericol, nu-i așa?

— Așa este.

Regele rămase impasibil. Continua să arate același calm pe care Pardaillan îl admira în sinea lui. Era clar că nu se aștepta la alt răspuns. Nu era și nu putea fi surprins. La fel cum, așa cum spusese, își stabilise în gând toate amănuntele primirii pe care ar fi făcut-o omului care venea să-l caute din partea tatălui său.

— După tot ce mi-a spus tatăl meu despre dumneavoastră, nu am nici o îndoială că dacă ați ieșit din umbră, unde stăteți de bunăvoie, ați făcut-o pentru că nu puteați să mă scăpați de pericol prin propriile voastre mijloace. Asta înseamnă că trebuie să vă secondez cât pot mai bine apărându-mă eu însumi cu toată energia posibilă. Pe Dumnezeu cel viu, așa voi face!

Subliniase cu o tărie extraordinară aceste ultime cuvinte.

— Bravo! Sire... aplaudă Pardaillan. Puneți atîta energie pentru a vă apăra încât vă spun că totul va fi bine.

— Eu nu mai am cincisprezece ani. Mi se pare că viața trebuie să fie frumoasă. Vreau s-o gust, vreau să trăiesc, domnule, asigură Ludovic XIII cu aceeași tărie.

Și reluînd:

— Spuneți-mi deci, cavaliere, în ce fel sînt amenințat. Și spuneți-mi ce trebuie să fac, după părerea voastră, pentru a înlătura pericolul care mă amenință, fără a împiedica acțiunea voastră personală. Căci voi nu sînteți omul care să veniți aici fără să știți ce vreți să faceți. Și cum sînt sigur că nu veți rămîne inactiv, am hotărît, și asta de mult timp, să mă las în întregime în grija voastră. Eu nu voi ști s-o fac mai bine, de altfel, deoarece ordinul tatălui meu a fost de a vă asculta în toate, ca și cum l-aș asculta pe el însuși, dacă ar mai fi pe lumea asta.

— Dacă e așa, îl asigură Pardaillan, avem partida dinainte cîștigată, sire.

— Și eu sînt foarte sigur de aceasta, afirmă regele cu un accent de convingere pe care nimic nu-l putea stăvili.

Și răspunse cu o forță care dovedea încrederea sa deplină:

— Oricît de numeroși și de temuți ar fi, sînt sigur că voi triumfa asupra dușmanilor mei atîta timp cît veți fi aici spre a mă îndruma și apăra. Vorbiți acum, domnule, vă ascult.

Și Pardaillan vorbi într-adevăr.

Credem că nici nu mai este nevoie să spunem că nu-i trecuse prin gând s-o denunțe pe Fausta. Cititorul — sperăm noi — îl cunoaște destul pe eroul nostru pentru a ști că nu era el omul care să se coboare la nedemnul rol de turnător. Ceea ce voia era să-l pună pe rege în gardă, în primul rînd. Apoi să-l facă să-și la anumite măsuri care-i păreau indispensabile pentru securitatea lui.

În concluzie, îi povesti în cîteva fraze scurte o parte din adevăr. O făcu fără să intre în niște detalii care l-ar fi jenat și fără să dea nici un nume. Regele avu curajul să-i pună cîteva întrebări și să-i ceară exact ceea ce Pardaillan hotărîse să nu-i dea: nume. Dar, din răspunsurile pe care le primi, el pricepu că nu va putea scoate de la interlocutorul său nimic mai mult decît acesta se hotărîse să spună.

în ceea ce privește măsurile pe care le sugera Pardaillan, regele, ținându-și promisiunea pe care i-o făcuse de a se lăsa în mâinile lui, le adoptă fără ezitare; nu vom mai vorbi despre acestea: le vom vedea desfășurându-se o dată cu evenimentele.

X

UNDE VALVERT ÎȘI ȚINE FĂGĂDUIALA FAȚĂ DE ROSPIGNAC (urmare)

Acest mic consiliu care se ținea în fața întregii curți atente, fu destul de scurt. În mai puțin de zece minute, Pardaillan spuse tot ce avea de spus. Aștepta acum ca regele să-l concedieze. Dar regelui cu siguranță îi plăcea compania lui. Nu numai că nu-l concedie dar, după ce făcu semn intimilor săi să se apropie, continua să se întrețină cu el, familiar.

— Hei! strigă el deodată, ce se petrece acolo?

Și arăta ușa lângă care am văzut că se așezase Odet de Valvert și aproape de care se produsese chiar în acel moment o rumoare.

Iată ce se petrecea.

Am spus la timpul potrivit că Rospignac dispăruse pentru a merge să execute un ordin strecurat de Concini.

După ce luase și răsluase dispozițiile, Rospignac, purtat de o veselie nebună, reveni la Luvru și apucă din nou drumul spre sala Tronului pentru a da raportul

stăpânului său, așa cum i se ordonase. Întâmplarea făcu să intre în sală exact pe ușa lângă care stătea rezemat Odet de Valvert, așteptând, nu fără nerăbdare, ca întrevăderea lui Pardaillan cu regele să la sfârșit.

Valvert era de o proastă-dispoziție ucigătoare pentru că nu reușise să o descopere pe preaiubita lui Florence. El nu venise la Luvru decât din dorința de a o vedea. În plus, revenindu-și, dezamăgit și furios, îl găsisse pe bătrînul său prieten Pardaillan cu regele: Pardaillan, singurul din numeroasa și scînteietoarea adunare căruia îi putea vorbi despre dezamăgirea lui și, neputînd s-o vadă, măcar să discute despre iubita lui. Proasta lui dispoziție crescuse și mai mult datorită acestei nepotriviri.

Chiar în acest moment intrase Rospignac pe ușa lângă care stătea prietenul nostru furios. Nu putea să pice mai prost.

Rospignac, exultând de o bucurie sălbatică, trecu fără să-i dea atenție lui Valvert. Însă Valvert îl văzu. Își uită deziluzia în dragoste, uită unde se găsea și cine erau cei din jurul său, pe rege, pe Pardaillan. Uită totul, spunîndu-și:

„La naiba, șmecherul ăsta sosește chiar la timp... O să-mi pot descărca nervii pe el.”

Și, fără să se gîndească, porni ca o săgeată. Din două salturi nemaipomenite ajunse în fața lui Rospignac, blocîndu-i trecerea și forțîndu-l să se oprească în fața lui.

— Hei! unde fugi așa, Rospignac? îi aruncă Valvert cu vocea lui cristalină. Ei! pari foarte vesel! Atunci este inutil să mai cercetez, înseamnă că tocmai ai făcut o treabă murdară, foarte josnică, degradantă, una de care ar roși și cei mai afurisiți răufăcători!

— Sînteți nebun? tresări Rospignac. Nu ne certăm aici. Uitați unde vă aflați?

Fără să-și dea seama, Valvert ridicase vocea, ceea ce atrăsese atenția celor din apropiere. Rospignac, livid de furie, mușcîndu-și buzele până la sânge pentru a se sili la o aparență de calm, coborîse vocea, bine intenționat, sperînd să-l facă pe adversarul său să procedeze la fel.

Dar Valvert nu băgă de seamă. Și cum Rospignac, dorind să evite cu orice preț o ceartă în prezența regelui, încerca totuși să treacă, el își abătu pumnul de oțel pe umărul lui și-l imobiliza. În același timp, ridicînd și mai mult vocea, îl biciui:

— Nu uit nimic. Tu ești acela care uită că locul unui caraghios ca tine nu este aici. Îți interzic să treci mai departe. Mai bine, te voi arunca afară așa cum este aruncat un lacheu impostor.

Vorbea atât de tare de data asta încât îl auzi toată lumea. Chiar și regele care după cum am văzut, se întorsese spre locul acela. Și atenția tuturor spectatorilor se îndreptă de asemenea spre ei.

Regele îl recunoscuse și pe Rospignac care încerca în zadar să scape din strânsoarea puternică ce-l imobiliza. Îi recunoscuse și în ochi i se aprinse o scînteie răutăcioasă pe care o îndreptă îndată în direcția lui Concini.

Și Pardaillan îi recunoscuse pe amîndoi. Se încruntă ușor. Și, în sinea lui, văzând îndată consecințele care le-ar putea atrage ieșirea nebună a lui Valvert, își spuse:

„E un noroc pentru jupînul ăsta nebun că regele are nevoie de mine și că eu sînt aici. Fără de care n-aș da

n ban pe pielea lui... Micul rege n-ar putea niciodată să scape de răzbunarea florentinului.”

— Nu este acolo unul dintre gentilomii domnului 'Ancre care se lasă astfel maltratată? întrebă regele cu indiferență admirabil ascunsă.

Se apropiaseră și intimei lui. Și Luynes fu acela care i răspunse cu o bucurie feroce:

— Este șeful gărzilor sale, sire. Și, pe legea mea, are figură jalnică, frumosul de Rospignac!

— Oh! capul domnului d'Ancre! Este neprețuit!

— E în stare să facă gălbinare!

— Măcar de-ar crăpa!

— Am scăpa în sfîrșit de el!

— Eu găsesc că acest viteaz gentilom are de-o sută de ori dreptate: locul unui desfrînat ca baronul ăsta de rospignac nu este într-o casă regală!

— Locul lui este într-un bordei pe malul apei!

— De mult ar fi trebuit să-l azvîrlim afară!

— Cu toți acoliții lui!

— Începînd cu stăpînul!

Toate aceste reflecții, spuse în șoaptă, în imediata apropiere a regelui, se întretaiau, se loveau, se învăl-mășeau, cădeau toate ca niște lovituri de pumnal la dresa lui Concini și a alor săi. Fiecare voia să-și laseze cîte o observație și o plasa, simțind că este încă n mod de a-I curta pe rege. Efectiv, în orice altă împrejurare, regele n-ar fi întîrziat să facă semn căpitanului gărzilor, care ar fi oprit acest scandal nemaipomenit, fără precedent în anele casei regale, înhățîndu-i pe cei doi scandalagii, tîrîndu-i afară din sală, pentru a-i închide după aceea

într-o închisoare unde vor avea tot timpul să mediteze pe îndelete la inconvenientele de a căuta rîcă într-o casă regală și, ceea ce era mai grav, chiar în prezența regelui.

Dar regele nu făcea acel semn. Regele nu se mișca, nu spunea nimic. Dovadă că acest scandal nu-i displăcea. Și dacă nu-i displăcea, era pentru că cel ce • fusese victimă, și al cărui afront cumplit primit în fața întregii curți se răsfîrîngea asupra stăpînului său, aparținea lui Concini. Și toți înțelegeau astfel: prietenii, ca și dușmanii mareșalului, a cărui protecție, în ziua aceasta primea cu siguranță lovituri supărătoare și penibile.

În acest timp, regele îi lăsa în pace, părănd astfel să aprobe dezlănțuirea de furie care-l pedepsea cu o astfel de umilire pe unul dintre gentilomii mareșalului și se abătea

asupra mareșalului însuși, regele răspundea aceluia dintre prietenii săi care-I aprobase pe Valvert. Și iată ce spunea, cu același aer indiferent, real sau prefăcut:

— Nu este mai puțin adevărat că această nebunie îl va costa scump pe autorul ei.

Și, cum se produse o mișcare printre prietenii săi:

— Fără îndoială, în calitatea lui de suprintendent al palatului, va veni îndată domnul d'Ancre și îmi va cere să îl pedepsesc cu cea mai mare severitate pe vinovat. Și sânt foarte supărat pe contele de Valvert, care este un gentilom onorabil dar care nu mi se pare deloc a fi la curent cu obiceiurile de la curte și voi fi nevoit, pe bună dreptate, să-i dau pedeapsa care îmi va fi cerută.

Pardaillan auzise. Aruncă spre rege o privire mai degrabă disprețuitoare. Și interveni cu obișnuita sa dezinvoltură, cu aerul său rece:

— Trebuie să previn pe Maiestatea Sa că a-l lovi pe domnul de Valvert pentru a-i da satisfacție domnului d'Ancre este, la drept vorbind, ca și cum mi-ați tăia mie brațul drept.

Și cum regele păstra o tăcere încruntată, rece, adăugă:

— Cum dracu vreți să vă apărați, dacă începeți prin a mă face ciung? Și cum vreți să ne ducem acțiunea la bun sfârșit dacă dumneavoastră înșivă trageți asupra apărătorilor voștri?

— Dacă e așa, asta este o altă poveste, murmură regele fără prea multă convingere.

Și, trădându-și o teamă ascunsă:

— Domnul d'Ancre va fi teribil de indignat.

— Bine, spuse Pardaillan ridicând din umeri cu un aer detașat, când va obosi de atîta indignare o să se liniștească!

Rospignac, după ce dovedise că nu reușește să se desprindă din cleștele viu care îl ținea cu fermitate, stătea liniștit. Și, cu o față convulsionată, cu ochii ieșiți din orbite, spumegînd, bombănea cu o voce răgușită:

— Pe tot iadul, sînteți turbat! Dați-mi drumul, mii de draci! O să ne reîntîlnim unde veți vrea, când veți vrea și cum veți vrea! Dar dați-mi drumul!...

Se vedea bine că nu reușea să iasă din strînsoarea adversarului său. Și cum forța sa nemaipomenită era cunoscută, lumea manifesta un respect instinctiv față de necunoscutul care îl domina cu atîta ușurință pe

Rospignac, cel mai puternic dintre cei puternici care până în ziua aceea nu-și găsisse stăpînul. Se vedea cum își mișcă buzele. Dar de fapt, nu se auzea ce spune.

Din nefericire pentru el, se auzi de minune ce îi răspunse Valvert. Pentru că striga destul de tare ca să fie auzit, chiar și de către cei mai tari de urechi.

— Nu, nu-ți dau drumul, Rospignac. Sau, mai degrabă da, o să-ți dau drumul după ce-ți voi fi administrat pedeapsa pe care ți-am promis-o. Adu-ți aminte de ce ți-am spus: oriunde te voi întîlni, vei face de fiecare dată cunoștință cu gheata mea. Ți-am promis-o, ți-o datorez.

Îl prinse de amîndouă mîinile și-i ordonă:

— Întoarce-te, baroane.

Rospignac nu se osteni să se întoarcă. În timp ce-i vorbea, Valvert îi ridica, îl întorcea, cu aceeași ușurință cu care s-ar fi jucat cu o pană. După ce îl răsuci, îl suspendă cu o forță de guler și de centură și, cu același ton poruncitor, îi ordonă:

— Mergi!

Scrîșnind din dinți, spumegînd, dînd din picioare, zbătîndu-se ca un vierme, adunîndu-și toate puterile sleite de disperare, Rospignac încerca să se împotrivească.

Osteneala îi fu inutilă. Valvert îl purtă pe sus până la ușă. Fu treabă de patru sau cinci pași, nu mai mult. Acolo îl puse în picioare, îi dădu drumul de o singură mână pentru o secundă și, cu mâna liberă deschise larg ușa. După care îl luă din nou cu amîndouă mâinile și se dădu înapoi cîțiva pași. îl puse brusc jos, îl împinse cu o lovitură și comandă:

— Sări, baroane!

În același timp, din zbor, își proiectă piciorul drept înainte. Piciorul, cu o violență nemaipomenită, intră în contact cu partea de mai jos de spate a baronului. Și umosul, elegantul, teribilul baron de Rospignac fu azvîrlit de o forță irezistibilă, traversînd spațiul un pușor ridicat de uragan, trecînd vijelios prin ușa deschisă. Se auzi un urlet de durere și de turbare urmat de zgomotul unui corp căzînd greu pe covor, violența extraordinară a șocului îl proiectase în anticamera care se afla în spatele acestei uși. Și nu mai apăru.

Lui Valvert nu-i fu de ajuns. Se apropie de ușă și-i strigă:

— Să nu mai îndrăznești vreodată să pui piciorul într-un loc unde mă voi afla eu, altfel vei suporta același tratament.

Făcu o pauză, ca și cum aștepta un răspuns. Rospignac nu putea să răspundă și nici măcar să audă, pentru bunul motiv că leșinase: mai mult de rușine și de furie, desigur, decât de durere. Neprimind nici un răspuns, Valvert închise ușa și, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, se întoarse și aruncă o privire în jurul lui ca și cum ar fi vrut să observe efectul produs de extraordinara și, trebuie să recunoaștem, nepotrivita sa răfuială.

XI

UNDE PARDAILLAN INTERVINE DIN NOU

Efectul era teribil.

Regele făcea; o liniște de moarte plutea asupra acestei adunări care se modela după el în toate. Regele rămînînd nemișcat, părea că vreun vrăjitor șugubăț și-a făcut, răutăcios, o plăcere din a transforma în statui cu costume somptuoase și strălucitoare toți acei nobili seniori și toate aceste înalte și mari doamne. În sfîrșit, regele avînd o figură impenetrabilă, pentru a-și ascunde neplăcerea și, de ce să nu o spunem, teama pe care i-o producea discuția pe care urma să o aibă inevitabil cu Concini, toate aceste statui aveau fețe ermetice: din incertitudinea în care se aflau din cauza atitudinii pe care o va lua regele, amicii și inamicii lui Concini se fereau să lase să li se citească sentimentele personale pe chipuri.

Numai Pardaillan își păstră pe buze surîsul său ușor disprețuitor, iar în adîncul privirii o lucire parcă amuzată.

Valvert văzu toate acestea. Această tăcere grea îl speria. Imobilitatea generală îi dădu un fior. Nu se

gândi decât la un singur lucru, care îi era singura teamă: că va părea un necioplit, un om fără educație. Această teamă era atât de puternică încât îl făcu să uite că viața lui era în pericol. Ceea ce arăta că de fapt încă era un copil.

Cuprins de această teamă, mai puternică decât orice, el se îndreptă spre locul unde se afla regele, alături de Pardaillan. Ceilalți se dădură în lături din fața lui, ca din fața unui ciumat; nu știau încă ce va decide regele în privința lui.

Faptul că Valvert pornise spre rege păru să rupă vraja și să redea viața și mișcarea tuturor acestor statui.

Prima voce care se făcu auzită fu aceea a reginei, a Măriei de Medicis. Ea răspundea fără îndoială unei observații murmurate de cineva din anturajul ei. Ea spunea:

— Cu siguranță, acesta nu este un gentilom. Este un țăran prost crescut, de cea mai joasă condiție, puternic ca un taur, și care abuzează de forța lui ca o fiară sălbatică. Va trebui să știm prin ce neiertată confuzie a putut pătrunde aici acest hoț de drumul mare. cât despre celelalte, din moment ce are curajul imprudent de a se apropia de rege, el va fi pedepsit după cum merită. Și această pedeapsă va fi de așa natură încât să dea de gândit celor care ar fi tentați să imite niște maniere care se tolerează la Curtea Miracolelor, dar pe care nu le vom tolera la curtea Franței.

Aceste cuvinte, care erau un îndemn adresat direct fiului său, căzură în mijlocul tăcerii și fură auzite de toți. Ele îl loviră pe Valvert ca o lovitură de cravașă.

Concini se agita și vorbea înfierbântat cu regina, care aproba dând încet din cap. Leonora îl susținea cu acea energie bărbătească ce o caracteriza. Așa cum îl vedea regele în sinea lui, incidentul, supărător în sine, lua proporțiile unui eveniment considerabil.

Fausta rămânea impenetrabilă și se ținea deoparte.

Pardaillan îi spunea încet regelui care părea foarte supărat:

— Domnul d'Ancre va veni să vă ceară să-l pedepsiți. Nu uitați, sire, că a-l lăsa pe domnul de Valvert e ca și cum m-ați abandona pe mine însumi, predându-mă legat de mâini și de picioare inamicilor voștri.

— Nu vă voi abandona, domnule, promise regele. Și, cu o umbră de teamă: dar...

Pardaillan, care cu privirea sa infailibilă, îl observase pe rege, își spunea în sinea lui, destul de ireverențios:

„Văd de ce te doare piciorul. O să-ți scot ghimpele ăsta din picior luînd totul asupra mea. Noroc că eu am umeri zdraveni.”

Și, cu voce tare, găsind deodată singura soluție care s-ar fi potrivit, propuse:

— Regele binevoiește a mă autoriza să-i răspund în numele său domnului d'Ancre?

— Faceți-o, aprobă regele cu o vioiciune care arăta ce ușurare îi aducea propunerea ce i se făcea.

Pardaillan surâse imperceptibil. Și, îndreptîndu-și ochii spre cei ai regelui, ca și cum ar fi vrut să-i transmită puțin din forța și din puterea sa de voință:

— Voi vorbi deci în numele regelui. Și, precizîndu-și gândul:

— Ceea ce înseamnă că regele nu mă va putea contrazice, fără a se contrazice el însuși.

— Fiți liniștit, domnule, voi confirma tot ce veți spune în locul meu.

În acest moment Concini, pe de-o parte, Valvert, pe de altă parte, intrau în cercul regelui. Valvert, încă sub emoția penibilă pe care i-o produsese acea observație puțin măgulitoare, dar pe care o recunoștea sincer ca meritată, făcută de regină asupra sa, Valvert se pregătea să la cuvîntul, să încerce să se justifice. Să vorbească în fața regelui, fără a fi invitat de către el, însemna să își agraveze greșeala cu o altă greșeală.

Pardaillan îi ghici intenția. Cu o privirea grăitoare și irezistibilă, îi închise gura.

De altfel, Concini începuse deja să vorbească. Această greșeală pe care Valvert era să o facă, el, de obicei observator strict al etichetei, o comisese cu bună-știință. Însă el își putea permite orice. Concini era foarte palid. Un fior îl făcea să tremure din cap până în picioare. Se vedea că face un efort supraomenesc pentru a rămîne calm. Aproape că reușea. Vocea îi era destul de fermă, dar accentul lui italian reapărea, așa cum i se

întîmpla de fiecare dată cînd, sub influența unei emoții puternice, uita să-și controleze accentul:

— Sire, uun asemenea scandal, uun asemenea afront, făcut uunuuia dintre cei mai buni servitori ai voștri, nu ar trebui să rămînă nepedepsiți. Arestarea celui vinovat se impune. Cu umilință cer Maiestății Voastre acest ordin de arestare.

Concini, printr-un efort de voință demn de admirat, reușise să-și formuleze cererea în termeni destul de respectuoși. Era tot ce putuse să facă, și tonul era oarecum amenințător.

Cu aerul său rece, Pardaillan răspuse în locul regelui:

— Desigur, purtarea domnului conte de Valvert este condamabilă. Aceasta nu se poate contesta. Dar a-l aresta pentru asta mi s-ar părea cam mult. O mustrare de pe buzele regelui mi se pare o pedeapsă suficientă.

Concini tresări: nu se aștepta la o asemenea intervenție, însă pricepu că Pardaillan acționa cu con-simțămîntul regelui: nici nu se putea altfel. Înțelese, de asemenea, că, dacă ar accepta manevra, ar fi învins dinainte: știa prea bine că nu este în stare să se măsoare cu un adversar atît de reductabil ca Pardaillan. Ca și cum nu ar fi auzit, el continua să se adreseze regelui, în aceiași termeni respectuoși dar dezmințiți de același ton care rămînea poruncitor:

— Regele nu va dori să refuze o cerere legitimă pe care i-o face cel mai devotat dintre servitorii săi. Și solicit ca reparație să mi se încredințeze mie însumi misiunea de a proceda la această arestare.

Pardaillan, după cum știm, nu era foarte răbdător. Dezinvoltura lui Concini îl făcu să i se urce sîngele în obraji. Făcu repede doi pași care îl aduseră în fața favoritului regelui. Și, cu aerul lui glacial, din vârful buzelor, spuse disprețuitor:

— Domnule, spuse el, cînd mă adresez cuiva, consider drept o insultă cînd nu mi se răspunde. Și cînd sînt insultat, eu nu las să-mi scape cel care m-a insultat. Și imaginați-vă că, așa bătrîn cum sînt, am încă atîta sînge cald ca să fac aceeași greșeală pe care a făcut-o acest tînăr, să uit că mă aflu într-o casă regală, în fața regelui, și să cer să mi se facă dreptate pe loc.

Concini fremăta. Cunoscuse pe pielea lui forța excepțională a bărbatului care îi vorbea astfel. Simți o -necesitate imperioasă de a deveni docil. Își mușcă buzele, își făcu palmele să sîngereze cu unghiile, dar se forța să zîmbească. Și, cu aerul său cel mai politicos, cu o mirare nevinovată:

— Mi-ați făcut onoarea de a-mi adresa cuvîntul, domnule?

— Da, domnule.

— Scuzați-mă, nu v-am auzit. Și ce îmi spuneți?

— Vă spuneam că arestarea pe care mi-o cereți mi s-ar părea o pedeapsă prea mare, care depășește în proporții fapta comisă.

— Aceasta nu este și părerea mea. A fost o insultă adusă maiestății sale regale.

— Vă cer iertare, spuse Pardaillan cu un aer șugubăț, vă înșelați profund. Este vorba de o insultă, e adevărat, și chiar de o insultă deosebit de gravă. Dar această insultă era adresată, și îi chem pe toți cei care ne ascultă și care au fost martori ca și mine, era adresată nu regelui, ci pur și simplu celui care a primit-o. Acesta se află în serviciul dumneavoastră? Nu vă fac din asta un compliment, căci este un gentilom jalnic. Dumneavoastră îi luați partea, vă luați o parte din afrontul care i-a fost făcut? Așa face un bun stăpîn. Dar acesta nu este un motiv pentru a schimba problema, așa cum încercați să faceți.

— Dar eu, se apără Concini, eu susțin că a fost un scandal. Un scandal în casa regală. În consecință, o crimă de lezmajestate.

— Vă înșelați din ce în ce mai mult, spuse cu răceală Pardaillan. Era un gentilom care a aplicat o corecție publică unui alt gentilom. Asta-i tot. La noi, în Franța, când un gentilom este astfel dezonorat, el la spada în nână, atacă, ucide sau este ucis. Și într-un caz, și în celălalt, sângele vărsat spală atentatul la onoarea sa, iar el este reabilitat. Vă asigur că nu ar fi nici unul care să nu se considere de două ori dezonorat dacă ar veni să-l implore pe rege să-l aresteze pe cel care l-a insultat. S-ar părea că nu știți asta. La dumneavoastră este de scuzat, pentru că sânteți străin și poate că la voi lucrurile nu se petrec în același fel ca la noi. Acum o știți. Deci, fiindcă trăiți la noi și printre noi, pentru că vă simțiți atins de insulta care a fost adusă unuia dintre ai voștri, știți ce vă rămâne de făcut pentru a vă răzbuna onoarea rănită urmînd obiceiurile de la noi. Vă garantez că domnul de Valvert, cu toată impulsivitatea sa, este un om galant, nu va refuza să vă acorde reparația prin arme pe care nu veți întîrzia, cred, să i-o cereți.

Spunînd aceasta cu un aer acru pe care știa foarte bine să și-l la în anumite împrejurări, Pardaillan, con-siderînd că totul fusese spus, îi întoarse deliberat spatele lui Concini și, străbătînd un murmur de aprobare, reveni la locul lui lângă rege.

Gestul făcut de Pardaillan era foarte iscusit. La ora aceea se făcea mare caz de onoare. Așezînd, așa cum făcuse, problema numai pe acest teren, obținuse aproape în unanimitate aprobarea asistenței. Șoaptele de aprobare care au urmat cuvintelor cavalerului, arătau limpede că nobila asistență era de părerea lui.

Concini era prea subtil ca să nu fi înțeles. Văzu că partida era pierdută pentru el și fu îngrozit. Cu toate astea nu se lăsă încă păgubaș. Spera să-i mai poată impune micului rege și încercă un efort disperat.

— Sire, băgău el, trebuie să înțeleg că aprobați cuvintele care au fost spuse?

Dar regele o ținea pe cea dreaptă acum. Și cu atât mai mult cu cât era sincer.

— Iată o întrebare cel puțin ciudată, spuse el. Nu sînt oare întîiul gentilom al regatului? Nu pot considera astfel decât ca un bun gentilom o chestiune de onoare. Deci, domnule, până și ultimul dintre gentilomii acestei țări vă va spune că este întru totul de părerea domnului de Pardaillan. Mă miră că n-ați înțeles încă ceea ce toată lumea aici a înțeles imediat.

Și la fel ca Pardaillan, i-a întors spatele.

Concini, spumegînd de furie, s-a dat înapoi încet, mergînd aplecat. Dar cu aceeași privire ucigașă i-ar fi omorît deopotrivă pe rege, pe Pardaillan și pe Valvert. când a ajuns în afara cercului, se îndreptă își șterse cu podul palmei sudoarea ce i se ivise pe frunte și mormăi:

„Hai, intrigant mizerabil, hai, ești victorios pentru că ai avut infernala iscusință de a capta favorile regișorului incapabil de o voință personală! Va veni și rîndul meu. Numai decît tu și tovarășul tău cu braț de fier, o să părăsiți Luvrul... Și atunci, aș vrea să scormonesc prin piepturile voastre cu vîrfurile pumnalului

meu, să vă smulg inima și s-o arunc cîinilor rățăcitori care se vor bate pentru bucăți!...

Mișcarea pe care o făcuse regele îl apropiase de Valvert. îl văzu. Simți că pentru demnitatea lui trebuia să-l supună o propriului public... cu toate că l-ar felicita pe ascuns. De altfel, nu se simțea încă destul de înarmat împotriva favoritului și nu voia să aibă aerul de a-l zdrobi definitiv arătîndu-se prea pătîitor. își luă un aer sever și ordonă:

— Apropiati-vă, domnule, ca să vă încondeiez așa cum meritați.

Valvert se apropie, se înclină cu respect și ridicându-și capul, cu obrazul strălucind de loialitate, rosti cu toată sinceritatea:

— Sire, recunosc cu umilință că n-am acordat respectul cuvenit regelui meu. O rog doar pe Maiestatea Voastră să creadă că această lipsă de respect n-a fost voită din partea mi. Am acționat și vă cer iertare, sub impulsul unei furii care pentru un moment a scăpat rațiunii mele. Nu contează, știu că sânt vinovat. O știu atât de bine, încât în loc să mă retrag, cum aș fi putut s-o fac, vin din proprie inițiativă să mă supun rigorii dumneavoastră, recunoscând dinainte că oricare ar fi pedeapsa ce va dori regele să mi-o dea, am meritat-o.

Această mică pledoarie, a cărei sinceritate era vizibilă a produs asupra asistenței o impresie foarte bună. Regele a abandonat puțin severitatea pe care și-o impusese:

— la te uită, vă recunoașteți greșelile! Asta este atitudinea unui gentilom loial. Deci regretați ce-ați făcut?

— Iertați-mă, sire, răspunse simplu Valvert, nu regret ce-am făcut, regret doar ce-am făcut-o în fața regelui.

Ludovic al XHI-lea schimbă o privire cu Pardaillan. Apoi privirea lui îl căută pe Concini, care revenise lângă Măria de Medicis, care își mușca buzele și arăta o privire dezaprobatore ce voia să însemne o acuzare mută la adresa lui, și umbra unui surâs trecu peste buzele lui: în mod evident, răspunsul, pe care poate îl provocase intenționat, nu-i displăcu. își îmbuna și mai mult atitudinea.

— Iată cel puțin sinceritate, spuse el zâmbind. Și apoi redevenind serios:

— Știu că nu v-a trecut niciodată prin minte să nu acordați respectul pe care orice bun supus îl datorează regelui său. Oricum, ar trebui să vă pedepsesc. Dar amintirea serviciului pe care mi l-ați făcut de curînd mai stăruie încă. îmi amintesc că vă datorez viața și, de data asta, voi trece peste. Să nu mai vorbim. Dar să n-o mai faceți.

Și închizînd incidentul, se întoarse spre Pardaillan pe care în fine îl concedie.

— Mergeți cavalerie, și fiți sigur că voi acționa pas cu pas așa cum ne-am înțeles. Nu uitați că indiferent de oră din zi sau din noapte nu trebuie decât să vă spuneți numele pentru a fi introdus numaidecît la mine.

Aceste cuvinte le rosti cu voce destul de tare așa încât le auzi toată lumea. Toți își dădură seama că această favoare extraordinară și de neînțeles cu care îl onora pe cavalerul de Pardaillan era mai puternică decât oricînd.

Pardaillan nu era omul protestelor. Se înclină strînse mîna pe care i-o întindea regele și, ridicînd capul promise simplu:

— Contați pe mine, sire.

Ludovic al XIH-lea, al cărui spirit era treaz de când avusese convorbirea particulară cu el, observă că aces-ta ridicase tonul ca și cum voia ca vorbele lui să fie auzite mai departe și nu numai de cel căruia îi erau adresate. Observă că, contrar obiceiului, nu-I privea pe cel căruia îi vorbea. Observă în fine că era o licărire de dispreț în această privire, care nu-i era adresată. Urmări direcția acestei priviri.

Și văzu că se fixa pe doamna trimis extraordinar al regelui Spaniei; această ducasă de Sorrientes care produsese o impresie atât de vie asupra lui, care îi impusese prin aerele ei mărețe de suverană și căreia îi făcuse o atât de grațioasă primire. Văzu că Fausta dreaptă, într-o atitudine de dispreț, răspundea acelei priviri printr-o privire la rîndul ei încărcată cu amenințări de moarte.

Văzu toate acestea și o umbră îi întunecă fruntea pură de copil, și întunecă lumina privirilor ei.

Se scutură și-l căută din ochi pe Pardaillan. îl văzu cum, sprijinindu-se prietenește de brațul lui Valvert se îndepărta încet, având oarecare dificultate să-și croiască un drum prin mulțimea curtezanilor care se îngrămădeau la trecerea lui, grăbiți să facă curte acestui nou astru ce părea să se ridice pe firmamentul curții.

Își întoarse privirea care îl căuta pe Vitry, căpitanul lui. îi făcu semn să se apropie. în timp ce Vitry se

șapunen acestui ordin mut, privirea lui iscoditoare începu să-l caute pe Concini. Concini nu mai era cu regina. Dispăruse discret. Nu avem nevoie să spunem unde se dusesse. Cititorul ghicește cu ușurință că se dusesse să la conducerea formidabilei ambuscade pe care Rospignac o organizase din ordinul lui.

Regele nu dădu nici o importanță dispariției lui Concini. Liniștit și cu voce joasă, dădu ordinul pentru care îl chemase pe Vitry. Și căpitanul gărzilor ieși imediat pentru a executa acel ordin.

Le trebuiră mai mult de zece minute ca să părăsească sala. Sfirșiră prin a ajunge la acea ușă prin care Valvert îl aruncase afară pe Rospignac. Acolo Pardaillan se întoarse și aruncă o privire deasupra capetelor. Așa cum o făcuse și Ludovic al XHI-lea cu câteva minute mai înainte, îl căuta pe Concini. Ca și regele constată absența lui. Și avu unul din acele zîmbete ca o lamă de cuțit pe care le avea când simțea că lupta era iminentă.

În anticamera prin care trecură, Pardaillan lăsă brațul lui Valvert. Și spuse foarte serios și foarte rece:

— Destul cu distracția. Acum trebuie să trecem la lucruri serioase.

Valvert crezu că face aluzie la încurcătura lui și că o să-i facă reproșuri sau măcar să-i țină o predică.

— Tot ce ați putea să-mi spuneți domnule, mi-am spus deja eu, spuse blînd. Mărturisesc că nu m-am gândit înainte să acționez. Mărturisesc, de asemenea, ceea ce m-am ferit să-i spun regelui că, dacă m-aș fi gândit, aș fi acționat exact la fel, orice ar fi urmat supărător pentru mine. Amintiți-vă domnule, că îi

promisesem lui Rospignac să-l pedepsesc indiferent unde l- aș fi întîlnit, chiar și în fața regelui. M-aș fi socotit dezonorat în proprii mei ochi dacă nu mi-aș fi ținut promisiunea făcută. V-o spun dumneavoastră pentru că știu că sînteți un om care poate să înțeleagă. Și acuma permiteți-mi, domnule, să vă mulțumesc din toată inima. Dacă nu erați dumneavoastră, probabil că n-aș fi ieșit din Luvru decât escortat de gărzile care m-ar fi condus la Bastilia sau în vreo altă închisoare, de unde n-aș mai fi ieșit viu. Este o obligație în plus care se adaugă la tot ce vă datorez deja. Nu voi uita niciodată.

Pardaillan l-a lăsat să spună tot ce avea pe suflet. când văzu că a terminat, ridică din umeri și mormăi:

— Ce să-ți spun, că de mulțumiri e vorba. E vorba de Rospignac și de șutul pe care l-a primit binemeritat și pe care i l-ai administrat magistral.

— Dar despre ce e vorba? se miră Valvert.

— Despre Concini, pe toți dracii! Despre Concini cu care încă n-am terminat și chiar de Rospignac pe care îi vom regăsi mai turbați ca oricînd. Și de data asta trebuie să recunosc că va avea dreptate să fie turbat. îți imaginezi cumva că s-a spus totul în legătură cu ei? Dacă ieșim din Luvru, lucru de care nu sînt foarte singur, vom găsi cu siguranță în drumul nostru o minunată ambuscadă din cele pe care știe Concini să le

organizeze și va fi un miracol dacă vom scăpa. Să fim pregătiți să deschidem ochii, tinere prieten. În ce mă privește, nu dau prea mult pe pielea noastră.

— Ei, vedem noi, răspuse Valvert, ajustându-și centironul cu un gest instinctiv.

• După cum se vede, Valvert, care de altfel nu părea prea emoționat, nu se îndoia nici o clipă de cele spuse de Pardaillan. Și de altfel avea foarte multă dreptate. Exact în același timp, Concini, spumegînd de furie ca și Rospignac care era lângă el, îi aștepta la colțul străzii Saint-Honore, în fruntea a patruzeci și ceva de asasini care formau un grup colosal, teribil de îngrijorător și de care trecătorii se fereau cu spaimă. Și cum nu se mișcau cu nici un pas, și cu înjurături, blesteme și ocări, își strigau tare intențiile, fără să numească pe nimeni, strada pe care o ocupau, s-a golit ca prin minune. Și toți negustorii prudenți au închis numaidecît, au lăsat storurile și-au zăvorât porțile și s-au refugiat acasă, încuind ușa după. ei. Asta în timp ce Stocco și cei douăzeci de șnapani cu mutre bune de spînzurătoare, mai groaznice decât oamenii lui Concini care ei, cel puțin, mai aveau aerul de gentilomi, provocau aceeași senzație de teroare pe chei.

XII

FLORENCE

La cîteva secunde după ieșirea lui Concini, Măria de Medicis, care părea să se stăpînească cu greu, se ridică și îi spuse Faustei cu o voce agitată:

— Mă retrag în apartamentele mele, prințesă. Mă sufocă indignarea, sînt la capătul puterilor și simt că dacă aș mai rămîne o secundă, aș izbucni și aș face un scandal teribil. Prefer să plec.

— Regina îmi va permite să fac plecăciunea la ea în apartament? întrebă Fausta cu un aer ceremonios.

— Bineînțeles, draga mea, spuse Măria de Medicis, sper că nu ne veți părăsi fără să veniți să stați de vorbă cu mine. Avem atîtea să ne spunem.

Imediat ce îmi voi lua rămas bun de la Maiestatea Sa, voi trece pe la dumneavoastră, doamnă, promise Fausta,

Și adăugă cu un zâmbet:

— Vizită de interes, vă previn, doamnă. Am să-i cer O favoare Maiestății Voastre.

— Vă repet că nu am ce să vă refuz. Cu condiția ca ceea ce îmi cereți să stea în puterea mea. Din moment ce acum domnul, fiul meu, începe să se amestece în treburi, să aibă idei personale și să sacrifice cei mai devotați și încercați servitori nu știu căror aventurieri necunoscuți, nu mai știu cîtă autoritate mai am și dacă mai am autoritate.

— Sînteți încă regentă, doamnă. Prin urmare, dețineți încă puterea și o s-o dețineți până la anul, până când regele va ajunge la majorat.

— E adevărat! Iată că începi să-mi pui balsam pe suflet.

— Și revenind la favoarea pe care v-o cer, ea depinde doar de dumneavoastră și nici regele, nici altcineva pe lume, nu vă poate împiedica să mi-o acordați, dacă aceasta e dorința dumneavoastră.

— Atunci, vă e acordată dinainte. Pe curînd, prințesă.

Și ieși urmată de Leonora, căreia îi făcuse semn.

Cît timp au mers prin sălile unde erau gentilomi de serviciu, gărzi, ușieri și lachei, regina își păstră aerul maiestuos și ceea ce am putea numi „masca de paradă”.

Dar imediat ce au pătruns într-un coridor destul de întunecos și pustiu, fața reginei se convulsiona de furie. O chemă pe Leonora lângă ea și grăbi pasul. Imediat izbucni în italiană în plîngeri, reproșuri și amenințări care se adresau atât regelui, fiului său, cât și „acelor aventurieri de joasă condiție de care se lăsa guvernat prostește și care, așa cum

se manifestau, o vor mătura pe ea și prietenii ei dacă nu va face ordine ca lumea." Lucrul de care se va ocupa cât mai repede.

Au ajuns în apartament. Le-au lăsat afară pe fetele însoțitoare și s-au închis amîndouă în sanctuarul

reginei. Aceasta începu să meargă de colo colo și con-tinua să bombăne și să amenințe. Leonora s-a așezat într-un colț, și-a luat capul în mâini astupîndu-și urechile și continuă să se gîndească ca și cum ar fi fost singură și regina n-ar fi existat pentru ea.

Asta dură cîteva minute. În cele din urmă, Măria de Medicis, fu surprinsă de liniștea stăruitoare a confidentei sale. Izbucni:

— Dar răspunde-mi! Sfătuiește-mă! Vorbește, spune ceva, cel puțin! Cum adică, e vorba de situația și de viața bărbatului tău, și tu nu spui nimic, mă lași să mă zbat singură! Cum poți să fii atât de calmă și indiferentă? Mă faci să fierb!

Leonora ridică încet capul, își pironi privirea de flacără și, foarte calmă, într-adevăr, ca și cum n-ar fi auzit:

— Doamnă, bănuieți ce vrea prințesa să vă ceară? Această întrebare dezvăluia preocuparea intensă

care o măcina de când vorbise Fausta despre această rugămintă. Măria de Medicis nu înțelegea nimic.

— Știi că ești extraordinară!...

— Vă rog să-mi răspundeți, spuse Leonora, răbdătoare și tenace.

— Cum adică! izbucni Măria de Medicis, e tot ce găsești să-mi spui?... Cum sântem într-o situație îngrozitoare în care putem muri cu toții, trebuie să dezbatem niște lucruri de temut, de o importanță vitală pentru noi și singura ta grijă, singura ta preocupare este să știi ce vrea să-mi ceară doamna Fausta!... Da, ești nebună!

— Crede-mă Măria, din toate lucrurile înspăimîntătoare și de o importanță vitală cu care trebuie să ne înfruntăm nu e nici unul mai de temut și mai vital decât această întrebare care ți se pare inutilă și pe care o-o pun pentru a treia oară: Ce vrea această „signora" să-ți ceară?

.— Dar ce știi eu!... Dar tu știi?

— Cred că vrea să ne ceară să i-o dăm pe Florence, spuse în fine Leonora.

— Fata mea! tresări Măria de Médicis, care deveni foarte palidă și începu să tremure. Și ce vrea să facă cu ea?

— Asta o știi. Și liniștiți-vă, doamnă, o să vă spun când va fi timpul.

— Nu poți să-mi spui numaidecît?

— Nu, doamnă. Dar vă repet, veți ști totul când va veni timpul?

Măria de Médicis știa că nu poate s-o facă să spună ceea ce ea decisese să tacă. Nu mai insistă. .

— Dar nu vreau să i-o dau pe Florence, strigă ea. Aș fi pierdută.

— Nu puteți s-o refuzați.

— De ce? de ce?

— Deoarece pentru voi, în interesul vostru, este să rămîneți în cele mai bune relații cu ea. Dacă o refuzați, ea va înțelege că îi cunoașteți jocul. Ea va încurca urmele și ne va scăpa.

— Să i-o dau pe Florence, niciodată! protestă Măria de Médicis cu toată energia de care era capabilă.

— Vreți să mă lăsați pe mine să acționez? Mă voi descurca eu să parez lovitura.

— Nici nu cer mai mult, numai în tine pot avea încredere.

— Am început prin a vă spune că nu sânt sigură de faptul acesta. S-ar putea să mă înșel.

— Da, și ai adăugat că trebuie să acționăm ca și cum am fi sigure că nu ne înșelăm.

— Și v-o repet încă o dată.

— Să acționăm, deci... Fiindcă niciodată, orice s-ar întâmpla, n-am să i-o dau pe Florence... Nici ei, nici altcuiva... Deja nu sânt liniștită având-o lângă mine, gîndește-te ce-ar fi viața mea dacă ea ar pleca. Aș înnebuni. Vorbește, buna mea Leonora.

Și „buna Leonora” vorbi. Ceea ce a spus a fost foarte scurt de altfel: câteva fraze au fost suficiente.

— Și tu crezi că Florence va accepta? întrebă Măria de Medicis, care nu părea foarte convinsă.

— Mă ocup eu de asta, doamnă, spuse Leonora. N-o cunoașteți pe copila asta pentru că dumneavoastră, doamnă, n-o vedeți niciodată. Dar eu care o văd în fiecare zi, am învățat s-o cunosc. Este o ființă bună de care ați fi mândră... Dacă ați putea mărturisi. Pentru această mamă pe care nu o cunoaște, e în stare de orice sacrificiu. Și e un lucru absolut minunat, care m-a înduioșat fără voia mea, această adorație a copilei pentru o mamă pe care în mod normal ar fi trebuit s-o deteste. sânt sigură că nu va ezita și va urma sfaturile mele cu cea mai mare bunăvoință.

— Du-te, deci, spuse Măria de Medicis, pentru că signora va veni în curînd și este esențial să nu-și dea seama că ne-am înțeles dinainte cu fata.

— Mă duc, doamnă, spuse Leonora care se ridică și plecă. Nu se duse prea departe. în fundul unui coridor interior îngust, deschise o ușă și intră. Văzînd-o venind pe marchiza d'Ancre, Florence se ridică și îi oferî un fotoliu. Leonora refuză să se așeze și aborda pura întîrziere subiectul pentru care venise.

— Copila mea, spuse ea, într-o clipă, ducesa de Sorrientes, care se interesează în mod special de tine, va veni să ceară reginei permisiunea de a te lua cu ea. Vrea, după câte spune, să te aibă la ea, să fii Printre domnișoarele ei de onoare și se obligă să aibă grijă de situația ta.

— Pe vremea, foarte apropiată, de altfel, când îmi făceam meseria de florăreasă, pe stradă, și mă duceam să duc flori la ea, doamna ducesa de Sorrientes îmi arătase o mare bunăvoință. Nu mă gîndeam totuși că ea se interesa de mine la modul în care îmi vorbiți, doamnă, răspunse Florence, fără ca ceva din figura ei să arate dacă interesul pe care îl purta ducesa îi făcea sau nu plăcere.

— Ducesa, reluă Leonora, se interesează foarte mult de tine. Dar să nu crezi că o face din afecțiune pentru tine. Adevărul este că ducesa știe cine ești. Adevărul este că este dușmană de moarte și foarte pornită pe mama ta.

— Atunci de ce, dacă o detestă pe mama, vrea să mă la la ea?

— Nu ghicești? Ca să te aibă la îndemîna ei și pentru a se folosi de tine ca să-i facă rău mamei tale.

— Doamnă, spuse Florence cu un ton de nespusă melancolie, încă din prima zi am înțeles că nașterea

mea nu era în ordine și că, lucru îngrozitor și care îmi sfîșie sufletul, faptul că sânt vie, în sine, constituie o amenințare mortală pentru cea care m-a adus pe lume. De aceea, după ce m-ați adus aici, m-ați sfătuit să nu ies din acest apartament dacă nu vreau să fiu cauza unei îngrozitoare nenorociri care ar fi lovit-o pe mama mea, v-am înțeles fără să-mi spuneți tot. Și, fără să ezit, v-am dat cuvîntul meu să nu mă mișc din această cameră.

— Cuvânt pe care ți l-ai ținut, o recunosc. Dar ce vrei să spui cu asta?

— Să vă spun că nici o doamnă de Sorrientes, nici altcineva pe lume, nu mă va face să spun sau să fac un lucru care ar putea să-i dăuneze mamei mele.

— Modul în care vorbești dovedește sinceritatea ta, zâmbi Leonora. Dar te înșeli amarnic dacă îți închipui că doamna de Sorrientes va acționa pe față. Pe ocolișuri și în umbră va face detestabilele ei demersuri pe care n-ai de unde să le știi, cum e și normal, și pe care le vei acoperi fără să vrei, prin simpla ta prezență la ea. Oare nu tot așa, pe ocolișuri, s-a străduit să te atragă la ea și să-ți obțină încrederea?

— Credeți, doamnă, că în clipa aceea știa cine sânt?

— Să nu te îndoiești de asta, o asigură Leonora cu toată sinceritatea.

Și reluând:

Uită-te cum acționează acum. La rugămintea domnului d'Ancre, regina a avut bunăvoința să se intereseze de tine. Acest interes s-a limitat la a te invita, destul de rece, să o urmezi la Luvru. Atîta tot. De atunci acest interes nu s-a mai manifestat. Te-a uitat cu

desăvârșire. Și e ușor de înțeles: are atîtea griji pe cap! deci aici la mine, sub protecția și îngrijirea mea. Doamna de Sorrientes o știe foarte bine și pe mine, numai pe mine, trebuia să mă întrebe dacă voiam să te cedez ei. S-a ferit să o facă, știind că eu o voi refuza din prietenie pentru mama ta. S-a adresat reginei, ca să-mi forțeze mîna.

— Și credeți că regina îi va da ceea ce dumneavoastră ați fi refuzat?

— Ei sărmană copilă, ce diferență ar fi pentru regină dacă rămîi cu mine sau cu doamna de Sorrientes? O să te dea, deci ei. Și eu voi fi obligată să mă înclin în fața hotărârii ei, care va fi un ordin pentru mine. Și mama ta va fi pierdută, iremediabil pierdută.

— Cu toate astea, doamnă, spuse Florence înspăimîntată, dacă refuz s-o urmez? Mi se pare că regina nu va putea să mă constrîngă.

— Cu siguranță că nu, spuse Leonora, care zîmbi, rîzînd că ea singură vine în întîmpinarea celor dorite de ea. Însăși doamna de Sorrientes, dacă vei refuza s-o urmezi, se va vedea obligată să se încline în fața unei dorințe clar exprimate. Eu am vrut să te previn. Am făcut-o. Tu trebuie să decizi dacă vrei s-o pierzi pe mama ta, urmînd-o pe ducesa de Sorrientes sau s-o salvezi, rămîinînd cu mine.

— Alegerea mea este gata făcută, doamnă, și voi cere să rămîn cu dumneavoastră, de vreme de mi-o permiteți.

— În cazul acesta fii pregătită. O să se trimită după tine într-o clipă.

Și Leonora, obținînd ceea ce voia, se îndreptă imediat spre ușă pe care o deschise. Înainte de a trece pragul, ea se întoarse și spuse aparent indiferentă:

— Nu uitați că dacă veți dori să vă schimbați părerea, sînteți în întregime liberă s-o faceți.

Și spunînd aceasta, o urmărea cu privirea sa de foc. Florence, care nu se lăsase înșelată de manevra sa înțelese că ea dorea să-i smulgă o asigurare formală a hotărîrii ei. Ea o asigură :

— Numai dacă nu voi fi constrînsă prin forță, n-o voi urma pe doamna de Sorrientes, spuse ea cu toată energia de care era capabilă.

Leonora surîse: acum era sigură că putea conta pe ea. Ii făcu un semn binevoitor din cap și ieși.

Singură, Florence rămase în picioare, cu brațele sprijinite de spătarul fotoliului. Și cu ochii pierduți în gol, rămase multă vreme visătoare, gândindu-se. Revedea scurta conversație pe care o avusese cu Leonora. Și nu-i fu greu să restabilească adevărul.

„Cu siguranță că mama a trimis-o”, se gândi ea.

Și apoi cu un suspin:

„Biata mama, cât de tare se căznește și la ce șiretenii complicate, și cu toate astea atât de transparente pentru mine, se vede constrânsă să recurgă ca să-mi ascundă un lucru pe care îl știu atât de bine! De ce nu-mi mărturisește mie! cât de ușor și de repede aș liniști-o!... Dar nu poate vorbi, nu poate să-mi mărturisească mie pentru că, din păcate nu mă cunoaște! E regină... și de aici vine toată nenorocirea! De ce nu e o burgheză oarecare!... Dar e regină... E regină și iată-i onoarea amenințată din cauza mea! Cu siguranță că era mai bine pentru ea dacă eram moartă! Da, doar moartea mea ar putea-o scăpa de spaima de nedescris în care se zbate. Și cu toate astea ea nu m-a sacrificat. Și absolut

totul în comportarea ei îmi dovedește că se căznește să mă salveze. De ce ar acționa așa dacă nu pentru că în fundul sufletului ei n-ar avea un pic de tandrețe pentru copilul pe care a trebuit să-l abandoneze odinioară și pe care nu-l va putea recunoaște niciodată... fiindcă e regină? Ah! dar nu această recunoaștere o aștept de la ea. Tot ce aștept de la ea este să-mi spună într-o zi, fie și de o manieră ascunsă, că îmi păstrează un cât de mic loc în inima ei. Și acum încep să cred că această zi binecuvîntată va străluci într-o zi pentru mine.” în timp ce-și făcea asemenea iluzii, Leonora se întorcea la Măria de Medicis și văzîndu-i chipul neliniștit, se grăbi s-o liniștească.

— V-o spusese prea bine. A venit ea singură în întîmpinarea dorințelor mele: e foarte inteligentă și pricepe totul foarte repede. Va refuza s-o urmeze pe sig-nora, fiți fără grijă, doamnă.

— Ah, Leonora, toate aceste zbuciumări vor sfîrși prin a mă ucide! gemu Măria de Medicis.

— Trebuie să reacționați, spuse Leonora cu oarecare duritate, nu trebuie să vă lăsați în voia soartei. Atunci ce ar trebui să spun eu! Iată-! pe Concini în plină dizgrație. Astăzi regele nu i-a făcut prea multe afronturi în public? Situația noastră, dacă nu e pierdută, e oricum compromisă. Și cu toate astea, după cum vedeți, mă fac că uit problemele noastre, ca să mă ocup înainte de toate de ale dumneavoastră. Și nu mă plâng. Și mai cu seamă nu-mi pierd capul, așa cum faceți dumneavoastră.

— Nu toată lumea are energia ta bărbătească.

— Ați fi putut da peste o intrigantă care, din interes n- ar fi ezitat să se întoarcă împotriva dumneavoastră să se preteze la toate combinațiile dubioase ale dușmanilor dumneavoastră și să se facă complice cu ei. În loc de așa ceva aveți șansa nesperată să dați de o ființă nobilă și generoasă care se supune cu docilitate la tot ce doriți, care se lasă pe ea la urmă pentru a nu se gândi decât la dumneavoastră. Ar trebui să vă simțiți liniștită, să-i mulțumiți lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care vi-l dă acum, în această nenorocire în care vă aflați. Și vă plângeți. Nu sînteți dreaptă.

— Vei spune ce vei voi, dar în ce mă privește, un singur lucru ar putea să-mi aducă liniștea pe care am pierdut-o: dacă fetița asta ar dispărea.

„Deci aici voia să ajungă,” se gândi Leonora. Și spuse tare, cu răceală:

— Dacă ordonați, doamnă, negustorul de ierburi de la podul Change va binevoi să găsească un drog care să ne descotorosească de această dulcinee, încet.

— Deci mă aprobi? întrebă Măria de Medicis cu o vioiciune care arăta că nu aștepta decât această aprobare ca să poată acționa.

— Nu, doamnă, nu vă aprob, răspunse Leonora cu un aer sinistru. Cred dimpotrivă că n-ați putea comite o greșală mai gravă și care ar putea avea consecințe mai fatale decât acestea.

— De ce? întrebă Măria de Medicis fără a-și ascunde disprețul.

— Pentru că, explică Leonora, această moarte v-ar servi ca pretext pentru dușmanii dumneavoastră spre a declanșa scandalul. Pentru că o vor exploata în tot felul

și le va servi drept dovadă pentru a sprijini acuzațiile lor. Dovadă morală, veți spune? De acord, dar trebuie să conveniți că această dovadă morală va fi ciudat de tulburătoare. Nu, doamnă, credeți-mă, e prea târziu acum pentru a recurge la această soluție extremă. V-ați pierde cu siguranță, în loc să vă salvați. Nu, nu mai trebuie folosită violența, ci șiretenia. De altfel, treaba vă va fi ușurată chiar de fiica dumneavoastră care ne va ajuta din toate puterile, așa cum ne va ajuta și acum. M-am gândit mult la această treabă. Mi-a venit o idee, deocamdată destul de imprecisă pentru a v-o putea explica, Am să mă mai gândesc la ea și când voi fi sigură, vă voi spune despre ce e vorba. Dacă nu mă înșel, cred că asta va aranja totul. Până atunci, păstrați-vă rolul pe care l-ați adoptat. E tot ce aveți mai bun de făcut.

— O să-ți urmez sfatul, se resemna Măria de Médicis.

Poate că avea de gând să-și reia lamentațiile, dar-în momentul acela fu introdusă Fausta.

— Nu mi-ați spus prințesă, că aveți ceva să-mi spuneți? spuse ea cu un aer foarte binevoitor.

— Ceva ce mi-ați promis dinainte, da, doamnă, zîmbi Fausta.

— Cu condiția să fie în puterea mea, spuse regina surâzând.

— Mi-ați spus-o deja, doamnă, și v-am răspuns că lucrul depinde numai de dumneavoastră, replică Fausta zâmbitoare.

— Atunci, nu mă dezic.

— De altfel, este un lucru care nu are nici cea mai mică importanță și nu comportă nici o dificultate.

— Cu atât mai rău, cu atât mai rău. Aș fi vrut ceva care să comporte dificultăți ca să-ți pot dovedi prietenia mea. Despre ce e vorba, cava mia!

— Mi s-a spus, doamnă, că ați luat pe lângă dumneavoastră o fată tânără, o mică florăreasă de stradă.

În timp ce vorbea, Fausta se uita atent și la regină și la Leonora. Mai cu seamă la Leonora care până atunci nu luase parte la conversație decât atunci când fusese implicată. Nici una, nici alta nu se clinti. Nu făcură nici un gest, nu-și aruncară nici o privire. Regina continuă să susțină cu aceeași seninătate privirea de flacără a Faustei. Continua să surâdă cu bunăvoință.

— O mică florăreasă de stradă! spuse ea cu aerul că-și scormonește memoria.

Și ca și cum dintr-o dată și-ar fi amintit:

— Ei! nu cumva e vorba de protejata ta, Leonora? spuse ea, cu cel mai firesc aer din lume.

—Doamna vrea să vorbească despre Florence? întrebă Leonora cu un firesc tot atât de izbutit.

— Florăreasă de care vorbesc a fost botezată de parizieni cu numele de Muguet sau Brin de Muguet. Răspundea la oricare din aceste două nume.

— Atunci bineînțeles că de Florence este vorba. Se pare că Florence este numele ei adevărat, pe care îl uitase și de care și-a amintit dintr-o dată. Cel puțin așa mi-a spus, explică Leonora.

— Nu știam asta, spuse cu răceală Fausta. Bănuia că Măria de Medicis o făcuse pe Leonora să

intervină ca ea să se poată ascundă în spatele ei. își

Spunea că adevărata luptă va începe și va fi dusă cu acest nou adversar. Și cum acesta i se părea mult mai de temut decât celălalt, își stăpînea toate forțele ca să-i poată ține piept.

De altfel, se înșela. Măria de Médicis nici nu se gîndea să abandoneze lupta. Reluă conversația din punctul în care părea că o lăsase. Și întrebă cu o curiozitate lipsită de orice îngrijorare:

— Și ce vreți cu această micuță, prințesă?

— Să vă cer să mi-o dați, spuse simplu Fausta.

— Să v-o dau? repetă Măria de Médicis ca și cum nu înțelegea prea bine.

— Micuța asta mă distra atunci când venea la mine să aducă flori. îi promisesem, să o iau în serviciul meu și să-i ofer o situație stabilă. Poate c-am promis-o cu oarecare ușurință. Dar am promis. Și fac parte dintre acei oameni care își țin întotdeauna promisiunile.

Dând aceste explicații, cu un aer vesel, Fausta își spunea:

«Atenție, ea va refuza... Sau o va stîrni pe „buna Leonora” care va refuza în numele ei.» Ea se înșela din nou.

Măria de Médicis nu refuză. Spuse, mirându-se:

— Dar! Dumnezeu! asta e tot ce voiăți să-mi cereți?

Deschise ochii mari, mirați, juca comedia mirării perfecte așa încât Fausta căzu în capcană.

„Oare să nu știe că această micuță este fiica ei? își spuse ea. De ce nu?... Leonora, care știe, care altfel n-ar fi dus-o pe această micuță la ea și n-ar fi păzit-o cu atâta grijă, pentru motive de ea știute, poate foarte bine s-o fi lăsat în necunoștință de cauză.”

Și, cu voce tare, cu același aer vesel:

— Vă prevenisem că era vorba de un lucru, neimportant. Atunci, ne-am înțeles, regina vrea să-mi dea această copilă?

— Ce dorință ciudată! Vă place această copilă? Luați-o și să nu mai vorbim despre asta. Ce importanță are pentru mine?... Singura persoană de aici care ar putea avea ceva de spus e Leonora care, nu știu de ce, se interesa ea. Dar Leonora face tot ce doresc eu, și de vreme ce eu v-o dau, sînt sigură că ea nu ne va face nici cea mai mică greutate.

Fausta se întoarse spre Leonora cu un surâs care se înăsprise. Dar mareașala confirmă simplu:

— Cu siguranță că nu, doamnă. Nici eu n-am nimic să-i refuz signorei.

— Ei! ce vă spuneam eu..., spuse triumfător regina.

— Cu o condiție, totuși, adăugă Leonora.

„Ei! ei! se gîndi Fausta, îmi spuneam eu că lucrurile mergeau prea bine, prea ușor!...”

— Ei! Leonora, strigă regina, ar trebui să-ți fie rușine să pui condiții.

— Doamnă, zâmbi Leonora, condiția pe care vreau s-o pun este cât se poate de firească și de dreaptă.

— Să auzim această condiție atât de firească și de dreaptă, spuse Fausta încruntându-și ușor sprâncenele.

— Condiția este ca Florence să consimtă să vă urmeze, răspunse Leonora cu un zâmbet grațios.

— Dar asta se înțelege! spuse regina cu oarecare nerăbdare, aruncându-i Leonorei o privire dezaprobatore.

— Condiția este în mod evident firească și dreaptă, recunosc Fausta. Niciodată nu mi-a trecut prin minte să acționez cu forța asupra acestei copile. Vreau să mă ocup de ea cu aprobarea ei, nu împotriva voinței ei. Oricum, doamna Leonora are dreptate! Înainte de a hotărî, trebuie întrebată.

— Auzi poveste! Dacă nu este ultima dintre proaste, fata asta va fi foarte fericită să vă urmeze, afirmă regina cu un aer convins.

— E departe de a fi proastă și sânt aproape sigură că n-o să se lase rugată, spuse Leonora cu un zâmbet enigmatic.

— O sper pentru ea, zîmbi Fausta cu încredere.

— Prințesă, propuse Măria de Medicis, vreți să o chem pe această copilă și să rezolvăm problema numaidecât? Puteți s-o luați cu dumneavoastră când plecați.

— Tocmai voiam să vă cer asta și nu știu cum să vă mulțumesc pentru amabilitate.

— Dar nici să nu vă gândiți, Această treabă este un fleac și nu merită nici o mulțumire.

Spunînd acestea cu un aer perfect natural, încât Fausta nu se dumiri nici de astă dată, regina sună. Persoanei care se prezentă, îi porunci:

— Mergi în apartamentul doamnei d'Ancre. O să găsești o tânără fată. Adu-o aici.

Fausta ar fi trebuit să triumfe. Cu toate astea, dincolo de calmul și siguranța pe care le afișa, era îngrijorată. Această îngrijorare venea din prea marea ușurință cu care obținea un lucru pe care nu spera să-l obțină decât după o luptă tenace.

Fu introdusă Florence. Măria de Medicis nu catadicsi să-i adreseze cuvântul. Fausta fu cea care la un semn al ei, vorbi:

— Copila mea, spuse ea cu acea voce blândă și învăluitoare pe care știa prea bine să și-o facă, și la farmecul căreia era greu să rezisti, îți promisesem că te voi lua la mine. Poate că ai crezut că era o vorbă în vânt de care am uitat. Nu uit niciodată nimic și la timpul și la locul potrivit mă țin întotdeauna de promisiuni. A venit momentul s-o pun în practică. O fac cu atât mai multă plăcere cu cât îmi plăci foarte mult. I-ați deci rămas bun de la Maiestatea Sa regina, și mulțumiți doamnei mareșal d'Ancre și pregătiți-vă să veniți cu mine. Mă voi ocupa eu de viitorul tău. Și zestrea pe care ți-o voi face va fi atât de mare încât te vei putea căsători cu alesul inimii tale oricât de bogat ar fi și orice rang înalt ar avea.

După cum se vede, ideea unui refuz o preocupa atât de puțin pe Fausta încât ea nu și dăduse deloc osteneala s-o consulte pe tânăra fată, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Ea îi spunea pur și simplu să fie gata s-o urmeze și considera ca asta era de ajuns.

Cu toate astea, Florence răspunse:

— Mulțumesc Alteței Voastre din adîncul inimii pentru bunăvoința ce mi-o arată. Dar...

Acest „dar” și pauza care urmă au fost suficiente pentru Fausta: înțelese instantaneu care fusese greșeala ei. Și, fără a înceta să surâdă, ea răcni în sinea ei:

„Iată cursa pe care mi-o întindea Leonora și în care am intrat în neștire, fără să văd nimic!”

Și cu voce, zâmbind mereu, binevoitoare, ea încheie adresându-se tinerei:

— Preferi să rămii cu doamna d'Ancre?

și Cu o voce blîndă, dar fermă și fără ezitări, Florence răspunse:

— Da, doamnă.

Și apoi, scuzîndu-se:

— Iertați-mi sinceritatea, doamnă, dar nu sînt o ingrată, și veți fi de acord cu mine, sper, c-ar însemna să nu am recunoștință pentru bunătatea ce mi-a arătat-o, părăsind-o în felul acesta. Ceea ce nu înseamnă că nu sînt plăcut impresionată de generoasa ofertă a Alteței Voastre.

Fausta înțelese că pierduse partida. Se feri să mai insiste. Cu toate că primise o lovitură serioasă, nici un mușchi de pe fața ei nu tresări. Continua să arate același aer agreabil pe care și-l luase și nici o umbră de mîhnire sau de amărăciune nu întunecă strălucirea zâmbitoare a privirii sale.

— Să nu mai vorbim, spuse ea simplu.

Ca o bună jucătoare ce era, se întoarse spre Leonora, îi zâmbi și îi făcu un semn cu capul, care însemna în mod clar: „Bine jucat!”

în timp ce o oarecare Fixitate a privirii părea să spună: „O să-mi iau revanșa.”

Leonora înțelese de minune acest limbaj nerostit. Dar își păstră un chip impenetrabil și se feri să răspundă.

Credincioasă unui rol pe care îl jucase la perfecție până atunci, Măria de Médicis, mimînd stupoarea, spuse:

— Cum, micuțo, refuzi! Știi că refuzi o avere? Știi oare că doamna de Sorrientes, ea singură, e mai bogată

decît regele, cu mine și cu doamna d'Ancre la un loc? Oricît de generoasă și de bineintenționată în ce te privește, doamna d'Ancre, gîndește-te bine, nu va putea face nici a suta parte din ce-ar face doamna de Sorrientes! Merită să te gîndești la asta, mi se pare.

Florence tresări: era pentru prima dată, de cînd se afla la Luvru, că mama ei îi adresa cuvîntul. Și cu o voce pe care emoția o făcea să tremure, oprindu-și asupra ei o privire plină de tandrețe, spuse încet, ca și cum voia să-i lase timp să pătrundă sensul ascuns al cuvintelor:

— Tocmai această avere mă sperie și o refuz. Sînt, doamnă, o fată foarte simplă și cu gusturi foarte modeste. Avera și titlurile, departe de a mă tenta, mă sperie. Eu nu uit că nu sînt decît o fată săracă din popor, o umilă florăreasă de stradă, și că locul meu nu este într-o lume superioară mie, care nu poate fi a mea și unde m-aș simți îngrozitor de jenată. Nu cer mai mult decît să trăiesc modest, retrasă, obscură și neștiută de nimeni... și doar să simt deasupra mea că mă înconjoară puțină afecțiune.

Voia s-o facă să înțeleagă prin aceste cuvinte că nu aștepta de la ea nici bogăție, nici mărire, nici titluri, nimic... în afară de puțină afecțiune. Sărmana copilă își dădea inutil osteneala: Măria de Medicis era incapabilă s-o înțeleagă. Și în fapt, se uita la ea cu o privire rece, ca și cum i-ar fi vorbit într-o limbă necunoscută. Și încheie:

— Soarta pe care vrea să mi-o facă doamna mareșal d'Ancre mi se pare deja mult deasupra condiției mele. Ar fi o nebunie din partea mea să nu mă mulțumesc cu ea... Doar dacă nu cumva mă alungă...

[— Ferească Dumnezeu, protestă Leonora, vei

rămîne cu mine cît timp vei dori. Și mă voi strădui să te fac să simți acea afecțiune ce pare a fi singurul lucru care te interesează. Hotărârea ta este irevocabilă, nu-i așa?

— O! binențeles, doamnă.

— Haide deci, copila mea. sânt sigură că nu vei fi nefericită cu mine.

Florence se înclină cu una dintre acele grațioase reverențe pe care le avea din instinct și care nu semănau deloc cu acele reverențe de curte și ieși.

De cum fură singure, Fausta spuse, cu toată sinceritatea:

' — Iată, desigur, o copilă încântătoare!

— Vreți să spuneți o frumoasă sălbatică, replică Măria de Medicis cu vocea sa acră. sânt dezolată de ceea ce vi s-a întâmplat, prințesă. Dar desigur, cu caracterul pe care bănuiesc că-l are această prostuță, cred că nu regretați.

— Nu sânt de părerea dumneavoastră, doamnă, spuse Fausta ridicându-se.

Și o fixă cu privirea sa pătrunzătoare:

— Ați remarcat ce aer de măreție are această micuță, care se numește ea însăși fată din popor?... O fată din popor cu aceste aere de prințesă! Haida-de! Dar sânt de părere că aceasta, fără s-o știe, trebuie să fie de naștere ilustră... Cine știe ce fată de duce sau de prințesă, cel puțin. Dar e destul să ne ocupăm de ea.

— Conveniți, prințesă, spuse Măria de Medicis destul de încurcată și roșind sub privirea teribila scormonitoare de conștiințe, conveniți că n-a ținut numai de mine...

— Doamnă, întrerupse Fausta, omagiile mele pen-tru bunăvoința dumneavoastră, și credeți-mă că mă simt tot atât de obligată ca și cum aș fi reușit. Oare voi îndrăzni acum să vă rog să-mi iau rămas bun?

— Sigur, cara mia, sigur. Dar reveniți repede.

— De îndată ce voi putea, doamnă.

Au urmat noi îmbrățișări, multe proteste și dintr-o parte și din cealaltă, și Fausta plecă în sfârșit, fără să fi fost posibil să-și descopere sentimentele intime, sub masca unui înger iubitor pe care-l luase de când intrase.

Măria de Medicis, care își ținuse cu greu emoția până atunci, își manifestă zgomotos bucuria, de îndată ce se închise ușa, așa încât spuse la adresa fiicei sale:

— Fetița asta s-a comportat destul de convenabil, pe legea mea!... Numai că ar fi putut să se abțină să ne facă confidențe. Nu îi ceream chiar atât. Să fie simplă și modestă, n-are decît! Dar ce ne interesează asta pe noi?

Leonora, care nu se bucura deloc, și care în ceea ce o privea, se gândea adînc, îi aruncă pe furiș o privire plină de dispreț: ea înțelesese foarte bine ceea ce reginei îi scăpase. Și spuse cu destulă duritate:

— Confidențele fetei dumneavoastră (insista pe aceste două cuvinte) ar fi trebuit să vă intereseze mai mult decît pe oricine. În orice caz, doamnă, sînteți ultima care ar fi trebuit să-și permită să ia în glumă simplitatea gusturilor ei, fiindcă tocmai această simplitate înseamnă salvarea dumneavoastră.

— Pe mine! Dar cu ce, Dumnezeule?

— Cu aceea că, dacă n-ar fi avut această simplitate, probabil că ar fi urmat-o pe signora. Ah! începeți să înțelegeți!... Ei bine, doamnă, întrebați-vă puțin ce vi s-ar întâmpla dacă fiica dumneavoastră, în loc să fie simplă și modestă, ar fi fost o ambițioasă însetată de aur și mărire. întrebați-vă asta și veți înțelege ce soartă ar fi avut dacă accepta oferta signorei, veți înțelege ce frumos scandal ar putea să iasă și cum ar putea să vă smulgă bani și titluri... pe care n-ați putea să i le refuzați.

— Taci, te rog, mă faci să tremur! gemu Măria de Medicis, înspăimântată. Și cu toate astea e adevărat! Eu una, nu mă gândisem la asta!

— V-am spus-o deja, reluă Leonora, cu un surâs disprețuitor, aveți în mod ciudat norocul de partea dumneavoastră în această poveste teribilă. Șansa dumneavoastră este de a fi găsit în fiica voastră o fire generoasă și înzestrată în mod special pentru a face bine. Loviți-o fără milă, dacă e nevoie de așa ceva pentru siguranța dumneavoastră, dar cel puțin acor-dați-i dreptatea ce i se datorează.

Măria de Medicis acceptă judecata fără să sufle un cuvânt. Mai primise ea și alte lecții din partea acestei doamne în mâinile căreia ea nu era decât un instrument pasiv.

Eliberată, Leonora se împlânzi și se scuză:

— Ceea ce spun îmi este dictat doar de grija pentru interesele dumneavoastră și pentru ținuta voastră demnă.

— Ești de o sinceritate puțin cam dură, dar știu că-mi ești devotată până la moarte. De aceea nu-ți port pică.

Leonora se aplecă cu aparent respect. Măria de Medicis respiră ușurată, sperând că totul a fost spus. Dar încă nu terminase cu Leonora. Aceasta reluă inediat cu o răceală voită ce-și propunea să impresioneze:

— Acum, doamnă, trebuie s-o duc pe această copilă la mine chiar azi, chiar acum.

■— De ce? se sperie regina.

— Pentru că signora a plecat furioasă, că nu va pierde o secundă și că ne va juca o festă, adică una teribilă.

Și, cum regina o cerceta cu o privire uimită, neînțe-legînd prea bine, cu un pic de îngrijorare, ea preciza:

— Limbile se vor dezlega și vor începe să clevească. Puteți fi sigură că se va găsi vreun răuvoitor să întrebe pentru ce această tânără care nu are nume, căreia nu i se cunoaște familia, care abia în ajun vindea flori în stradă, se găsește deodată găzduită la Luvru, chiar în apartamentele reginei regente. Puteți fi sigură de asemenea, că atunci se va găsi un alt răuvoitor pentru a răspunde că regina a fost cuprinsă de o pasiune maternă surprinzătoare pentru această necunoscută. Asta trebuie evitat cu orice preț. De aceea trebuie s-o duc la mine acasă unde va fi în mai mare siguranță și mai bine supravegheată decât aici. Dacă vor zeflemisi, asta va fi pe spinarea mea. Ea este solidă, mulțumesc lui Dumnezeu.

— Ah! Dumnezeule, nu vom termina niciodată cu această micuță, gemu Măria de Medicis, pierzîndu-și deja capul.

— Vă gândiți oare c-ați ajuns la sfârșitul necazurilor? ironiza Leonora.

Și apoi, cu o liniște înspăimântătoare.

Dar lupta nu face decât să înceapă. Ce s-a întîm-plat acum cu signora nu-i decât un fleac. N-a fost decât prima parte. Ea va dori o revanșă strălucită. O, da! lupta nu face decât să înceapă. De aceea nu trebuie să ne pierdem capul. Hotărâți-vă, doamnă, și fără să pierdeți timpul. Vă jur că signora nu și-l pierde pe-al ei.

— Du-o, deci, consimți în fine Măria de Medicis, subjogată de îngrijorare.

Mai puțin de o oră mai târziu, Florence era închisă în micul palat Concini, în apropiere de Luvru. Schimbînd locuința, nu făcuse altceva decât să schimbe închisoarea. Totuși era în câștig fiindcă se găsea într-o închisoare mai spațioasă unde putea să se miște mai liber și unde exista chiar o mică grădină împodobită cu niște flori cu nuanțe deosebite în care putea să se plimbe și putea face pentru plăcerea ei acele buchete minunate care prin degetele ei îndemînatice deveneau adevărate opere de artă.

Venise aici liber și de bunăvoie. Leonora, ca s-o hotărască s-o urmeze, n-a trebuit decât să-i spună că e vorba de salvarea mamei ei.

Asta fusese de ajuns.

XIII

IEȘIREA DIN LUVRU

În anticamera pe care o traversau, Pardaillan și Valvert îi văzură pe Louvignac și Roquetaillie, pe care Concini îi trimisese acolo ca să-i supravegheze și care, trebuie spus că s-au ascuns prost, de vreme ce au fost descoperiți.

— Sânt aici pentru noi, șopti Valvert la urechea lui Pardaillan.

Trecură mai departe. Cei doi din gardă se strecurară în spatele lor. Mergeau fără să se grăbească, cu mâna pe mânerul spadei, cu ochii atenți și cu urechile ciulite. Erau pregătiți pentru orice. Cu aerul lui liniștit, Valvert întrebă:

— Credeți cu adevărat că Concini ne va ataca chiar la Luvru?

— Ca să-ți spun drept, nu cred. Dar n-aș putea să-mi dau seama. Dar italianul ăsta are toate îndrăznelile. Și apoi fără să ne atace, ar putea să ne aresteze.

— Dar regele, cu care se pare că sânteți în cele mai bune relații și vă adresez sincerele mele complimente, domnule, regele nu va permite să fim arestați.

— Credeți că el va cere permisiunea regelui? ridică pardaillan din umeri.

— Dar, domnule, mi se pare că, fără un ordin al regelui, nici un ofițer nu-l va asculta.

— Pe ce lume trăiți? Voi nu știți că este ascultat sig-nor Concini, mai bine decât însuși regele?

— Totuși, adineaori...

— Da, în fața regelui și când regele vorbește. Dar în afară de asta, se vor supune ordinului lui Concini, dacă va dori să ordone arestarea noastră. Nu vă îndoiiți de asta.

— Și voi vă veți lăsa arestat, domnule?

— Nu știu. Rațiunea spune să nu opunem rezistență: ne vom lăsa înhățați, îl vom avertiza pe rege de arestarea noastră; cum el are nevoie absolută de noi, el ne va reda libertatea. Iată ce ar fi rezonabil să facem.

— Deci ne vom lăsa arestați.

— Nu spun asta. Cu toate că am albit, îmi vine încă destul de des să-mi astup urechile atunci când vocea rațiunii se aude puțin prea tare. Și apoi, îmi place să-mi rezolv treburile eu însumi. Este o veche obișnuință, cu care m-am împăcat întotdeauna foarte bine.

— Atunci, vom rezista. Drace! cu atât mai bine!

— Nu spun nici asta. La naiba, săriți de la o extremă la alta.

— Și atunci ce vom face, domnule? Ar trebui totuși s-o știm.

— Vom acționa după împrejurări, asta-i tot. E încă unul din vechile mele obiceiuri, de care n-am avut a mă plînge până în ziua de azi.

— Atunci, să lăsăm să se desfășoare evenimentele.

— Este tot'ce avem mai bun de făcut. Continuînd să meargă cu calm, dar și cu o prezență

de spirit absolut admirabilă în situația lor, ajunseseră la ușa cea mare și trecură pragul fără nici o dificultate. Dar imediat ce trecură de ușă se opriră pironiți locului uimiți. Ce se întîmpla? Iată:

În stradă, în fața ușii, stăteau nemișcați, țepeni pe șeile lor, semănînd cu niște statui ecvestre, cincizeci de gărzi călare, pe două rînduri.

Pardaillan lăsă să se audă un șuierat prin care își manifesta admirația. Și spuse batjocoritor:

— O jumătate de companie de gărzi cu Vitry în penrsoană, ca să ne aresteze! Pe dracu, nu putem spune că nu ne tratează Concini cu onoruri!

— Ce facem, domnule? întrebă Valvert cu aerul lui liniștit. Vă previn că mă mănâncă mâna de o manieră furibundă.

— O secundă, deci! ești foarte grăbit să te vezi sfișiat!

— Înainte să mă las sfișiat, sper să-i fac pe câțiva bucăți!

Pardaillan își reținu un zâmbet de Satisfacție și zbîrlindu-se deodată, spuse cu vocea lui sonoră:

— Hei! domnule de Vitry, ne arestăm așadar prietenii?

Vitry nu-l auzi. Chiar în acel moment întorcea capul spre oamenii săi și cu vocea sa de comando striga:

— Prezentați armele!

Și, în timp ce Vitry își ținea pălăria în mână, și se apleca peste grumazul calului său, gărzile salutau cu spada, așa cum alte gărzi sus, în sala tronului, salutaseră cu lăncile.

Cu pălăria în mână, Vitry, își făcu calul să înainteze doi pași și se apropie de Pardaillan care se uita la el cu ochii sclipitori. Și se înclină cu gura deschisă până la urechi într-un zîmbet larg, și spuse cu aerul lui cel mai grațios:

— Domnule de Pardaillan, spuse el, regele mi-a dat ordin să vă oferim onorul și să vă escortăm pe dumneavoastră și pe cei ce vă însoțesc până la locuința dumneavoastră. Mă aflu deci la ordinele dumneavoastră.

— Domnule de Vitry, răspunse Pardaillan răs-punzînd cu salut la salut, cu zîmbet la zîmbet, veți voi deci, sper, să spuneți Maiestății Sale că îi mulțumesc din toată inima pentru onoarea ce mi-o face.

— Nu voi uita, domnule, promise Vitry.

— Vă mulțumesc de mii de ori pentru bunăvoință, spuse Pardaillan cu un aer serios.

Și apoi cu un surâs:

— În ce privește restul, puteți să vă considerați misiunea încheiată: cei ce mă însoțesc și cu mine sîntem niște personaje prea neînsemnate pentru a avea îndrăzneala de a accepta escorta regală pe care vreți să ne-o oferiți.

— Nu sînt eu acela care vă ofer această escortă regală, ci însuși regele. Ceea ce nu-i deloc același lucru. Eu mă supun ca soldat unui ordin primit. Asta e tot. Ori, regele mi-a ordonat să vă escortez până la locuința voastră. Trebuie să mă supun. Cred că sînteți de acord cu mine.

Vrednicul căpitan avea aerul că nu vroia să renunțe. Această insistență îi readuseră lui Pardaillan bănuielile care zburaseră, și el mormăi:

— Spuneți mai degrabă că aveți ordin să mă arestați. Vitry văzu că el se supăra. Uluit complet, el protestă:

— Pe onoarea mea, domnule, nu este vorba de arestare.

Pardaillan văzu că era sincer. Se liniști pe loc și, cu aerul său rece:

— Ei bine, domnule, pentru că sînteți la ordinele mele... Căci așa ați spus, nu-i așa, că vă puneți la ordinele mele?

— Am spus-o și o repet.

— Ei bine, deci, iată ordinul pe care vi-l dau.

— Ah! domnule, întrerupse prompt Vitry, care ghicea ce urma să spună, iată un ordin pe care în mod sigur nu-l veți da.

— Și pentru ce, domnule? spuse Pardaillan intrigat.

— Pentru două motive pe care vi le voi spune, și care, cu siguranță vă vor convinge: mai întâi, pentru că veți considera că ar fi o insultă pentru rege, care a vrut să vă arate considerația, ca și cum ați fi fost la rândul dumneavoastră rege. Și știu domnule de Pardaillan că nu sânteți omul care să răspundă la o politețe cu o necuviință.

— Drace! Iată, într-adevăr, un motiv care mi se pare atât de hotărâtor încât cred că puteți să vă dispensați de a-mi expune al doilea motiv, domnule de Vitry.

— Zău! sânt sigur de asta, strigă Vitry. Și rîzînd:

— Dar nu mă consider scăpat de datorie față de voi. Trebuie neapărat să vă spun al doilea motiv al meu, altfel simt că mă sufoc.

— Spuneți-l, domnule, spuneți-l, replică Pardaillan, de asemenea rîzînd, voi fi într-adevăr mîhnit de a trebui să-mi reproșez moartea voastră. Să vedem deci al doilea motiv.

— Al doilea motiv este că m-ați lipsi de plăcerea de a îndeplini o misiune care este una din cele ce mă onorează cel mai mult, dintre cele îndeplinite în viața mea de soldat.

Făcîndu-i acest compliment, Vitry salută cu eleganță. Văzînd aceasta, Pardaillan răspunse salutului mai întâi și apoi făcu și el un compliment:

— Domnule de Vitry, de multă vreme am avut ocazia să constat și să vă spun că sînteți un om galant. Mă mulțumesc, deci, pentru moment, să vă spun că ne considerăm foarte onorați să mergem în compania dumneavoastră.

Vitry făcu un semn. Doi din oamenii săi descălecară și aduseră caii lui Pardaillan și Valvert, care săriră în șa. De abia atunci, Pardaillan îl prezentă pe tînărul său însoțitor. Valvert și Vitry schimbă complimente de uzanță, după care cei doi se așezară de o parte și de alta a căpitanului și instalîndu-se în fruntea trupei, porniră cu caii la pas în direcția străzii Saint-Honore.

Dar, în timp ce conversa cu Vitry, Pardaillan se întorcea deseori, se ridica în scări și depășind capetele oamenilor din escortă, privirea lui ascuțită iscodea strada în spatele lui. În felul acesta descoperi la o distanță respectabilă, mai multe grupuri depărtate unele de altele a căror înfățișare dubioasă trecea dincolo de aerul plimbăreț pe care se căzneau să-l afișeze, ceea ce îi aduse pe buze un zîmbet batjocoritor. Era Stocco și cei douăzeci de golani ai lui, care mergeau în urma gărzilor.

Stocco îi văzuse de departe pe Pardaillan și pe Valvert ieșind. Ii văzuse vorbind cu Vitry, urcîndu-se pe cai și plecînd în fruntea acestei escorte impozante. Lucru care îi făcuse o impresie destul de supărătoare. Prezența gărzilor, pe care nu reușea să și-o explice, îl îngrijora și îl deconcerta. Cu toate astea, supunîndu-se cu pasivitate ordinelor primite, îi urma, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, știind bine că-l va găsi la capătul străzii pe Concini care va da ordinele necesare.

— Ce spui de acești prea cinstiți trecători care vin în urma noastră, îl întrebă Pardaillan pe Valvert.

— Spun, domnule, că miros foarte tare a frînghie și a spînzurătoare, că au treabă cu noi, că mor de ciudă de suita pe care o avem, ceea ce pare să-i ofenseze teribil.

— Dacă nu mă înșel, replică Pardaillan dînd aprobator din cap, vom mai găsi și pe alții la colțul străzii Saint-Honore pe care suita noastră o să-o ofenseze și mai al naibii. Concini, care e deja avertizat, să nu te îndoiești de asta, trebuie să fie nebun de furie de a-și vedea eșuată lamentabil o capcană atât de bine pregătită.

— Fapt este că are ghinion cu noi.

Pardaillan nu se înșela: Concini știa deja că lovitura lui era ratată. Roquetaille și Louvignac îi urmăriseră pe Pardaillan și Valvert până în stradă, auziseră cuvintele

schimbate de cavalier cu căpitanul gărzilor, și profitând de momentul în care Valvert și Vitry, pe care Pardaillan tocmai îi prezentase unul altuia, schimbau

saluturi și complimente, își luaseră picioarele la spinare, și dădură fuga să-l avertizeze de ce se întâmpla.

Aflând asta, Concini, care era deja într-o stare de furie de nedescris, era să se sufoce de turbare. Dacă ar fi fost vorba de o escortă obișnuită, fără îndoială că, simțindu-se puternic, n-ar fi ezitat oricum să încerce aventura. Dar gărzile regelui, asta era altă treabă! Dacă ar fi fost de zece ori mai puțin numeroși, tot n-ar fi putut, oricât de mare și puternic favorit era, nu putea, deci, printr-o asemenea violență să-și bată joc în mod public de autoritatea regală. Dacă ar fi fost vorba de o misiune obișnuită, încă ar mai fi putut, folosindu-se de titlurile și de favoarea lui, să încerce să-l intimideze pe comandantul escortei, să-i impună autoritatea lui, să i se substituie și să-l facă să procedeze cum vrea el.

Această manevră îndrăzneță, în cazul de față, n-avea defel sorti de izbândă: Vitry executa un ordin dat de însuși regele. Era limpede că nici o presiune nu avea putere asupra lui, că nici rugăminți, nici amenințări nu l-ar fi împiedicat să-și îndeplinească misiunea până la capăt. Ori, misiunea lui era să-i escorteze pe Pardaillan și pe Valvert până la locuința lor, să nu-i părăsească decât la ușa acestei locuințe după ce s-au asigurat c-au intrat teferi.

Într-o secundă de luciditate, Concini a înțeles asta. Și a avut destulă stăpânire de sine ca să renunțe la o nebunie care chiar și pentru el putea să aibă urmări foarte grave. Și făcu semn oamenilor lui să stea liniștiți, să se dea la o parte, să lase să treacă gărzile și pe cei pe care îi escortau, care nu erau decât la câțiva pași.

Pardaillan și Valvert trecură, deci, fără vreo problemă prin mijlocul acestor oameni care fuseseră aduși aici ca să omoare și care, stăpânindu-și furia ce le-o provoca această cruntă decepție, rumegându-și rușinea, trebuiră să se lipească de case și să cedeze locul oamenilor regelui. Trecură prin fața lui Concini a cărui mască convulsionată de ură și furie era îngrozitoare la vedere.

Cu toate astea, această mască nu-l emoționa pe Pardaillan. Și, în trecere, cu vocea sa batjocoritoare, îi spuse în gând în chip de consolare:

„Eh, nu-i nimic! o să fii gata să organizezi o nouă capcană, și poate de data asta o să fii mai norocos.”

Și, la câțiva pași mai încolo, adresându-se lui Valvert:

— E sigur că e un animal rău acest Concini!

— Cui i-o spuneți, domnule! suspină tînărul. Și cu o naivă sinceritate:

— Ce păcat că sânt obligat să-l respect! Mărturisesc că mi-ar face o deosebită plăcere să-l fac să înghită o bucată din spada mea!

— Da, dar cum este tatăl iubitei tale, va trebui să renunți la această plăcere, oricât de deosebită ar fi, observă Pardaillan cu aerul lui fals serios.

Cu toate că auzise, Vitry nu spuse un cuvânt. Dar privirea pe care i-o aruncase în trecăt lui Concini și oamenilor lui, ca și zâmbetul batjocoritor care în clipa aceea rătăcea sub mustața lui, dovedeau că înțelesese perfect. Pe deasupra, poate că știa chiar mai mult decât voia să spună.

XIV

CEEA CE A URMAT

Pe trotuarul din fața Leului de Aur se oprise toată trupa. Ceea ce, în mod normal a avut ca urmare apariția precipitată pe trotuar a hotelierului, ușor neliniștit, urmat de

băieții lui de serviciu și de servitoare, la fel de neliniștiți ca el, și astfel s-a oprit un moment circulația, o mulțime de trecători rămânând deodată nemișcați ca să vadă ce se va întâmpla. Fără să mai pomenim ferestrele din împrejurimi care, ca prin miracol, s-au umplut de curioși.

Soldații s-au așezat în linie dreaptă prezentând arma așa cum făcuseră la Luvru. Șeful lor, conform uzanțelor, a schimbat politețurile de rigoare cu cei doi prieteni pe care i-a însoțit. După aceea, Pardaillan și Valvert au descălecat, au urcat treptele și s-au oprit sus pe prag. Dar văzînd că Vitry, sever observator al ordinului primit nu avea aerul că ar vrea să plece, îl mai salutară o dată cu un gest curtenitor, și intrară în sala hanului.

Când a văzut poarta hanului închizîndu-se în urma lor, Vitry a făcut semn oamenilor săi să se întoarcă și plecă spre Luvru, la pas, așa cum și venise.

Până în acea zi, hotelierul îl considerase pe locatarul lui, Valvert, ca pe un personaj fără prea mare impor-tanță. Dar după ce văzuse ce se întîmplase, pe când se afla în capul scării, nu era departe de a crede că era vorba de un prinț deghizat. Astfel, cu pălăria în mîna și cu figura înfloritoare, se grăbi să-și înmulțească plecăciunile, spunînd mereu „Monsieur”. Dar Pardaillan și Valvert au traversat strada și printr-o ușă din spate ajunseră pe aleea ce ducea la casa tânărului.

— Ce facem, domnule? se informă Valvert când ajunseră acolo. Ne întoarcem în fosta mea locuință?

— Nici vorbă, spuse repede Pardaillan, stăm foarte bine în casa ducelui d'Angouleme. Hai să ieșim prin strada Cossonnerie și să ne întoarcem dacă vrei.

Au ieșit pe acolo. În stradă Pardaillan îl apucă de braț pe Valvert și îi propuse:

— În timpul ăsta, hai să mergem până la Grand-Passe-Partout ca să vedem dacă nu sînt vești de la Escargasse. Mi se pare că întîrzie să se întoarcă caraghiosul acela și cu toate că îl știu destul de descurcăreț și îndemînic, încep să mă tem ca nu cumva să se fi lăsat prins.

O luară la dreapta. Dar au trebuit să se oprească la colțul străzii așteptînd ca gărzile lui Vitry, care blocau strada Saint- Denis, să se retragă.

La cîțiva pași de locul unde stăteau, Stocco, ascuns de zidul unei case, îi privea parcă scoțînd flăcări pe

ochi. El știa locuința lui Valvert. Și văzîndu-i că se opresc în fața Leului de Aur, le înțelese manevra.

„Am înțeles, își spuse el, prada nu va face decât să treacă și va ieși din nou pe unde a intrat... Doar dacă nu va ieși cumva pe strada Cossonnerie. Asta trebuie să vad!”

Și strecurîndu-se cu dibăcie printre cai, s-a dus să se ascundă în locul în care l-am văzut spunîndu-și:

„De aici pot supraveghea atît ușa hanului cît și strada Cossonnerie. Pe oriunde ar ieși, nu vor putea să-mi scape. N-o să fiu atît de cretin să-i atac, pentru că m-ar face numaidecît bucăți, nenorocitul de mine! Nu, îi voi urmări pas cu pas, n-am să-i las să-mi scape și în afară de cazul că își vîră dracul coada, va trebui să le descopăr ascunzătoarea în mod sigur. Și când o voi ști o să le joc o festă... Le întind o capcană și îi prind pe amîndoi...”

Hotărît să sfirșească o dată, Rospignac aștepta cu nerăbdare să-l vadă pe Vitry că se retrage cu gărzile sale. când escorta s-a oprit în fața Leului de Aur, el a trebuit să se oprească în dreptul străzii Feure, adică în partea opusă locului în care stăteau acum Pardaillan și Valvert. Oamenii lui au trebuit să se oprească și ei. Se grupară în jurul lui.

Prevăzînd că escorta va face cale întoarsă, Rospignac porunci oamenilor săi să se ascundă în strada Feure. Și reținîndu-i cu el pe cei patru locotenenți, el rămase la intrarea străzii, privind cu ochii injectați pe cei pe care îi urmărea încă din strada Saint-Honore. Astfel îi văzu intrînd în han. Dacă ar fi avut mai multă luciditate, ar fi făcut același raționament judicios ca și

Stocco. Dar, după cum am spus, era incapabil să judece în clipa aia. Și nevăzînd decât aparențele, propuse cu o voce furioasă:

— Imediat ce soldații vor pleca de aici, năvălim în han, spargem totul, dăm foc și la nevoie, îl demolăm piatră cu piatră, dar oamenii aceia nu trebuie să iasă vii de aici. E clar, domnilor?

— E clar, răspuseră în cor Roquetaille, Longval, Eynaus și Louvignac.

— Domnilor, reluă Rospignac, cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, eu vă cedez partea mea din recompensa promisă de monsenior, cu condiția să-l lăsați pe mîna mea pe acest demon din infern care se numește Valvert.

Spadasinii înlemniră.

— El ne-a insultat cu latul spadei, scrâșniră ei din dinți.

— Iar pe mine, făcu Rospignac cu o voce înfricoșătoare, el m-a lovit cu vîrfurile cizmei! Cu vîrfurile cizmei sale, auziți? Și asta în fața regelui, în fața reginei, în fața întregii curți! Ce reprezintă bietul vostru afront pe lângă această insultă?

Cei patru schimbară o privire de o veselie sălbatică. Și înclinîndu-se, ei cedară cu multă bunăvoință.

— Dacă este așa, luați-l.

— Mulțumesc, domnilor, făcu Rospignac cu un surâs livid.

Iar în sinea lui:

„Au făcut bine... Eram hotărît la orice dacă încercam să mi-l fure.”

Cei patru îl lăsară o clipă singur ca să dea ordinele de rigoare oamenilor lor.

Soldații lui Vitry plecară, strada deveni liberă, reluîndu-și forfota obișnuită. Rospignac se întoarse. Xongval, Eynaus, Louvignac și Roquetaille erau în spatele lui. Iar îndărătul lor, restul trupei. Se pregătea să pornească urmînd ca ceilalți să vină în urma lui. Dar rămase locului, țintuit de stupoare.

Chiar acolo în stradă, la vreo douăzeci de pași de el, tocmai îi observă pe cei pe care se pregătea să-i caute în han. Mergeau liniștiți, cu fețele la vedere, braț la braț, vorbind vioi, ca doi oameni care-și simt spiritul degajat de orice bănuială, care merg în tihnă și încrezători, fără să se îndoiască nici un moment că o amenințare de moarte atîrnă deasupra capului lor.

De altfel așa credea el. Și, cuprins de o bucurie diabolică, își spuse:

„Infernul mi-i pune în brațe! De data asta cred că am pus mîna pe ei!”

Coborînd glasul, dădu locotenenților lui cîteva scurte instrucțiuni pe care aceștia le transmiseră numaidecît oamenilor. Cu o singură mișcare iute toate săbiile ieșiră din teacă. Într-o clipă toate încheieturile se întinseră și simultan o năvală impetuoasă și neiertătoare strînse toată banda pe strada Saint-Denis. În același timp, un urlat uriaș, înspăimîntător, țîșni de pe toate buzele:

— Haide! -Șo!

— Ucide!

— Omoară!

— Pe el! pe el!

— La moarte!

în fața acestei neașteptate, acestei cumplite irupții în fața acestor mutre convulsive, respingătoare, care urlau de moarte, strada se umplu de un zgomot asurzitor, acțiuni de proteste violente, de blesteme, de in-jurii, de rugăminți și de vaiete, dominate de strigătele ascuțite ale femeilor îngrozite. Apoi fu o busculadă înnebunitoare, urmată de fuga rapidă și dezordonată a acelor trecători inofensivi care credeau că le-a sunat sfârșitul

Cît ai clipi în spațiul dintre străzile Cossonnerie și Feure strada fu măturată, golită de orice prezență stînjenoare și banda dezlănțuită, stăpîna pe locul acesta putea manevra totul după bunul ei plac. De altminteri manevra era foarte simplă.

Banda s-a împărțit în două: o jumătate se aruncă asupra celor doi, cu sabia scoasă în timp ce cealaltă jumătate se retrăgea în fugă de-a lungul caselor pentru ca îndreptați spre ei să-i poată încercui. Operațiunea a fost îndeplinită dar n-a dat rezultatele pe care le aștepta Rospignac.

Asta s-a întîmplat fiindcă s-au înșelat amarnic cînd, văzîndu-i atît de liniștiți, au crezut că Pardaillan și Valvert nu bănuiau nimic. Dimpotrivă, niciodată nu fuseseră mai atenți.

Într-o secundă aveau spada în mîna și se opriră așteptînd să vadă ce va urma. În momentul acela banda zgomotoasă începuse să-și îndeplinească manevra. Ei doi văzuseră foarte bine și înțeleseseră perfect spre ce tindeau ceilalți. Și apoi, ei nu erau dintre aceia care văzînd că se uneltește ceva să nu se pună de-a curmezișul. De altfel amîndoi știau din experiență că,

Într-o luptă inegală așa cum era cea pe care urmau să o poarte, victoria, în general, revine celui care dă prima lovitură.

ei Se puseră de acord dintr-o privire și, numaidecît, cu viteza fulgerului, trecură la ofensivă; și-au apucat "săbiile de partea lamei. Dintr-un salt imens i-au ajuns pe cei ce se lipeau de zidurile caselor. Cu un gest simultan și foarte iute, dar executat cu mare dibăcie, ridicară brațele și loviră. Doi dintre spadasi căzură, zdrobiți. și alt salt nemaipomenit îi aruncă puțin îndărăt, în mijlocul șoselei. Nici o clipă n-au stat locului.

Pardaillan și Valvert s-au năpustit asupra primilor poi care erau mai în față. Pentru a doua oară armele lor teribile au lovit cu viteza fulgerului. Alți doi spadasi căzură morți sau leșinați: erau Louvignac și Jîynaus.

Nu s-au mulțumit cu atît. Apucară sabia de mîner și își încrucișară fierul cu primii doi care se apropiară de ei. Nici vorbă de gesturi protocolare: o ciocnire violentă |de metale, două brațe întinse ca două puternice resorturi, umărul străpuns dintr-o parte în alta.

Adevărata luptă nu începuse dar șase din ștafetele lui Rospignac fuseseră scoase din luptă! Și cei care reușiseră un asemenea tur de forță nu aveau nici măcar o zgîrietură.

Partida — cu toate că inegală — se anunța rău, foarte rău pentru Rospignac. Din clipa în care pornise la acțiune, își regăsisse sângele rece care pînă atunci îl părăsise. Așadar, cumpăni situația la rece. I s-a părut compromisă dar nu încă pierdută. A înțeles de asemenea, că dacă își va lăsa oamenii pe care-i mai

avea să se răspîndească așa cum o făceau, se vor lăsa cu toții omorîți inutil, unul după altul. Brusc fluieră și comandă adunarea spunîndu-și că nu-i niciodată prea tîrziu să faci o treabă isprăvită.

În același timp Pardaillan și Valvert se simțeau presați din toate părțile. Nu mai aveau în fața lor luptători izolați ci un grup compact care-i încercuia. încercuirii i-au

opus singura manevră posibilă: s-au așezat spate în spate și se acopereau reciproc întocmai ca o sfirlează în viteză maximă.

Deodată brațul lui Pardaillan se destinse aplecînd vârful spadei. Așa încât neîndemînatecul ce se descoperise a căzut grămadă.

Imediat după asta, Valvert a găsit ocazia pe care o pîndea. A dat o dublă lovitură. Căzînd, omul pe care tocmai îl lovise, cu un gest instinctiv, se agăță de cel de lângă el. Acesta, ca să se desprindă a trebuit să-l împingă cu toată forța. Deci, din nou era descoperit. Valvert întinse iarăși brațul cu o mișcare de trăsnet. Cele două ștafete căzură unul peste celălalt.

Din cei paisprezece care îl urmaseră pe Rospignac, nu-i mai rămăseseră decât cinci, printre care Ro-quetaille și Longval.

Rospignac care, în urmă cu o clipă, mai putea spera să le vină de hac celor doi formidabili luptători de data asta a înțeles că înfrîngerea era sigură. A înțeles-o cu atât mai mult cu cât doar Longval și Roquetaille dovedeau aceeași ardoare în luptă. Ceilalți trei slăbeau văzînd cu ochii iar el își dădea seama că nu așteptau decât ocazia prielnică pentru a o șterge.

Cu toate astea n-a renunțat. Era decis să moară pe loc decât să suporte rușinea unei înfrîngeri atât de

umilitoare. De la început reușise să și-l facă pe Valvert adversar și nu-și menajase deloc eforturile. S-a avîntat cu furia disperării, încercînd mai degrabă să fie lovit decât să lovească.

În urma impetuoasei ofensive a lui Pardaillan și Valvert, dispozitivul de luptă schimbase iarăși tactica. Nu mai stăteau spate în spate ci cot la cot: înțeleseseră necesitatea imperioasă de a strînge rîndurile și se regrupară.

Împotriva acestor două spade se aruncă Rospignac, căutîndu-și moartea. Ei, și atunci a început să se sperie; se descoperise de mai multe ori dinadins. Valvert și Pardaillan ar fi putut să-i îndeplinească dorința și l-ar fi lovit cu ușurință. Dar, ca și cum s-ar fi înțeles, n-au făcut-o. Lui Rospignac i s-a părut evident faptul că-l menajau și nu se înșela.

În sine, asemenea dispreț era foarte umilitor fiindcă Rospignac era oricum un scimeur de primă mîină, cu reputația unuia din cele mai iscusite lame din tot Parisul. Dar nu umilința asta l-a speriat. A înțeles că dacă îl menajau în felul acesta, însemna că voiau să-l pedepsească de o manieră și mai dezonorantă, cam în genul celor pe care le suportase deja. Și mai știa că nu are forța necesară pentru a rezista.

Acest din urmă gînd l-a făcut să-și piardă capul. Și pe jumătate nebun, fără să știe prea bine ce spune, în zgomotul oțelurilor lovite, începu să implore:

— Omorîți-mă, dar omorîți-mă, odată!

Pardaillan s-a mulțumit să ridice din umeri în timp ce para o lovitură de dreapta menită să-l facă bucăți. În schimb Valvert și-a exprimat limpede intenția:

— N-am să te omor fiindcă asta ar însemna să te răpesc călăului căruia îi aparții. Cu toate astea n-ai să pleci fără să fii pedepsit așa cum meriți.

— Demon din infern! zberă Rospignac.

Și cum știa foarte bine care e pedeapsa pe care i-o rezervase înfricoșătorul său adversar, mînuind cu furie oțelul începu să-și caute cu mîna stîngă pumnalul din haină, pe care era hotărît să și-l înfigă mai degrabă în beregată decât să suporte pentru a treia oară pedeapsa oribilă ce i se promisese.

Pardaillan și Valvert observaseră cât se poate de bine că trei dintre acoliții lui Rospignac se uitau mereu când în dreapta, când în stînga de o manieră care era cât se poate de semnificativă. Cavalerului i-a fost milă de ei și cu vocea lui batjocoritoare îi sfătui:

— Hai, salvați-vă pielea, ștergeți-o, luați-o din loc! Dar, amărîții n-au ajuns prea departe. Numaidecît

căzură, ca să spunem așa, în brațele a doi indivizi masivi, care veneau în goană și scoteau niște urlete lipsite de orice accent omenesc, învîrtind în aer niște ciomege. În mijlocul unui vacarm înfiorător unde se auzeau rînd pe rînd zbieretele măgarului, miorlăitul pisicii, lătratul furios al cînelui, grohăitul porcului, cele două ciomege au lovit deodată cu toată puterea și doi din cei ce încercau să fugă au căzut grămadă. Doar cel de al treilea dispăru, se evaporă, fără ca cineva să-și dea seama pe unde trecuse.

Era sfîrșitul unui lupte neînduplecate. Roquetaille și Longval care continuau să se lupte cu curaj nu mai puteau rezista multă vreme. Rospignac își dăduse seama. Mârâi:

— Să te-nghită iadul, diavole! N-ai să mă ai viu!

Și ridică pumnalul vrînd să se lovească. Dar n-apucă s-o facă. În aceeași clipă simți în creștet o asemenea lovitură încât i se păru că i-a căzut cerul în cap. Așa încât se rostogoli, cu capul în șanț, în timp ce o voce pe care el n-o auzea răsuna cu un pronunțat accent meridional:

— Hei gunoaie de tîlhari, întoarceți-vă, pentru Dumnezeu, să vi se vadă puțin mutrele de asasini!...

Astea fuseseră adresate lui Longval și Roquetaille. Nu s-au supus pentru bunul motiv că în acel moment tocmai cădeau cu capetele zdrobite. Această dublă lovitură mortală executată cu o dibăcie și o viteză greu de întîlnit, punea capăt luptei. A fost, bineînțeles salutată cu un strigăt de triumf.

Landry Coquenard și Escargasse veneau așadar în ajutorul stăpînilor lor tocmai în momentul în care aceștia nu mai aveau nevoie de ei. Ceea ce nu-i împiedicase să îndeplinească, cu o iuțea admirabilă, o treabă sângeroasă acolo unde stăpînii lor probabil că iertaseră.

Escargasse, abia întors din misterioasa misiune pe care i-o încredințase Pardaillan și încă plin de praful drumului, fu cel care, cu mînerul spadei, îl omorîse pe jumătate pe Rospignac. Și făcînd asta, fără s-o știe, el ieșise într-o manieră onorabilă din situația neplăcută în care se pusese.

Landry Coquenard a fost acela care, cu o scurtă bară de fier, pe care tocmai o cumpărase, pe care o ținea încă în mîna, roșie de sînge, se abătuse asupra lui Roquetaille și Longval. Se știe că pe aceștia doi îi urmărea în mod deosebit. Nu-i scăpase.

Nemaiavînd adversari în fața lor, Pardaillan și Valvert își puseseră săbiile în teacă. Acum contemplau cu un aer visător lucrul pe care trebuiseră să-l ducă la bun sfîrșit. Paisprezece trupuri erau întinse pe caldarîm, înroșind totul în jur cu sîngele lor. Și fuseseră cincisprezece când se năpustiseră asupra lor urlînd: Moarte!

— Sărmani neisprăviți! șopti Pardaillan cu un accent de nespusă tristețe.

— Au vrut să ne ucidă într-un mod laș, spuse încet Valvert, ne-am apărat pielea, domnule.

— Din păcate, da.

— De altfel noi ne-am cumpănit loviturile. sînt mai mult sau mai puțin grav răniți dar nici unul nu-i rănit mortal. Pun pariu că vor scăpa cu toții.

— Sper.

— Ei, eu vă spun că ăștia doi sânt foarte morți, afirmă Landry Coquenerd.

Îi arăta pe Roquetaille și pe Longval. Pardaillan și Valvert aruncară o privire peste cele două trupuri întinse în mijlocul șanțului. Erau deja întepenite. Lovitura care-i doborâse fusese atât de violentă încât le pocnise capul iar creierii erau o spumă însîngerată. Landry Coquenard nu se înșela: erau morți.

— La dracu! făcu Pardaillan, ai mîna grea. Nu puteai să lovești mai încet, animalule?

— Domnule, răspuse Landry Coquenard cu o blîndețe sinistră, aceștia doi îmi trecuseră funia de gît și, cu forța pumnilor, mă tîrau la spînzurătoare ca pe

un porc abject. Mi-am jurat că nu vor sfîrși decît de mîna mea. Mi-am ținut promisiunea.

— Ai o ranchiună stăruitoare, după cum văd, observă Valvert.

— Știți, domnule, că mă pregăteam să devin om al bisericii și nimeni nu este atât de ranchiunos ca un om al bisericii, explică Landry Coquenard.

Și cu o expresie mieroasă:

— Acum, că sânt morți, nu mai am nimic cu ei. Și chiar voi spune din toată inima un Pater și un Ave pentru odihna sufletului lor.

— În orice caz, făcu Pardaillan, nu te sfătuiesc să te lauzi cu această lovitură fiului meu Jehan.

— De ce? domnule cavalier.

— Deoarece el le păstra pentru el. Pentru că, deși nu s-a pregătit niciodată să devină un om al bisericii ca tine, el nu este mai puțin ranchiunos ca tine și dacă va afla vreodată că tu ești acela care l-ai privat de plăcerea de a-i expedia pe lumea cealaltă, eu nu voi da o para chioară pe pielea ta.

Și ascunzîndu-și zîmbetul pe care i-l provoca mutra vinovată a lui Landry Coquenard:

— Să nu rămînem aici mai mult, spuse el, s-ar putea să ne ardem și, dacă ne cad în spinare, nu cred să mai am suficientă forță pentru un efort asemănător celui pe care a trebuit să-l fac, dat fiind că nu mai am douăzeci de ani, ca voi.

Pardaillan îl chemase pe Escargasse lângă el. În timp ce mergeau, curajosul Escargasse îi povestea în legătură cu misiunea ce o avusese de îndeplinit. Și probabil că veștile erau excelente pentru Pardaillan și

Valvert, care păreau în cunoștință de cauză, pentru că amîndoi aveau niște figuri înfloritoare, ochii strălucind malițios, ca și când s-ar fi pregătit să joace cuiva o festă.

Mergînd așa, fără să se grăbească, concentrați și atenți la ce spunea Escargasse, Stocco, tot cu nasul înfundat în gulerul mantalei, îi urmărea de la distanță, fără ca ei să fi bănuit, sau fără să aibă aerul că bănuiesc.

Cavalerul și însoțitorii lui înaintau tot fără grabă. Din când în când se opreau și ascultau cu atenție cîte un detaliu rostit de Escargasse, care vorbea aproape tot timpul, apoi își reluau drumul. Nici nu încercau să se ascundă: păreau liniștiți și încrezători; nu s-au uitat deloc în spatele lor, nici unii, nici ceilalți.

Atitudinea asta de perfectă siguranță, îi ușura treaba lui Stocco. În sinea lui se felicita, asta îi dovedea că ei nu se simțeau urmăriți. Cu toate astea, s-a ferit să facă vreo imprudență. Ba, a rezistat chiar și tentației de a se apropia de ei cu toată dorința care-l stăpînea să audă ce-și spuneau.

Deodată, Pardaillan se întoarse. Stocco se întorsese pe jumătate cu spatele și cu capul ridicat, părea căzut într-un studiu profundat al imobilului în fața căruia se oprise.

Dar cu coada ochiului se uita neliniștit în direcția lui Pardaillan. îl văzu venind încet spre el. Mormăi în sinea lui:

„Porco Dio! Oare împielitatul ăsta m-o fi recunoscut? Dacă da, atunci vai de pielea mea!”

Din păcate, da, Pardaillan îl recunoscuse. Și spuse, venindu-i în întâmpinare:

— Ei, Stocco, de o bună bucată de vreme mă urmărești, strigă el. M-am săturat. Fă-mi plăcerea și

șterge-o că de nu, dacă ajung la tine, te previn că n-ai să eși întreg din mâinile mele.

Cuvintele astea l-lau cam amețit pe Stocco după ce fusese atât de sigur pe el. Cu toate astea nu-și pierdu capul. Nu ezită nici o secundă. își luă picioarele la spinare și fugi fără rușine, ca și cum toți dracii din iad erau pe urmele lui. Și, de fapt, era destul de curajos.

în fine, a rupt-o la fugă și în timp ce gonea cu burta proape lipită de pământ, se uita în spatele lui. Pardail-an se oprise. Stocco respiră ușurat dar nu-și micșoră viteza. Pardaillan a făcut cale întoarsă apropiindu-se de însoțitorii lui care-l așteptau la colțul străzii. Abia atunci Stocco începu să meargă normal. Pardaillan și însoțitorii lui au luat-o la stînga, pe strada Marche-aux-Poires. De astă dată Stocco făcu și el cale întoarsă și o luă la fugă după ei.

Efectiv, avea ghinion: când ajunsese în strada cu pricina, cei patru dispăruseră. Cu o răbdare pe care nimic nu putea s-o clintească, rămase până la căderea nopții în mijlocul pieții, mergând într-una de la strada Feure până la strada Cossonnerie, adulmecînd, scotocind și tot întrebând, dar absolut în zadar.

în fine, noaptea a întrerupt cercetarea lui încăpățînată. De abia atunci plecă resemnat spunîndu-și în chip de consolare:

„N-am reușit așa cum mi-aș fi dorit dar, cel puțin nu pot spune că mi-am pierdut timpul. Căutările mele se limitează acum la un spațiu restrîns. Luînd în seamă viteza cu care au dispărut, este clar că nu sînt ei prea departe. Trebuie că și-au găsit adăpost pe aici. O să revin chiar mâine și dacă dracu nu-și vîră iar coada, trebuie să-i găsesc.”

XV

ODET DE VALVERT PLEACĂ ÎN EXPEDIȚIE

Fausta știa acum că nu mai putea conta pe ducele de Angouleme, care o luase din loc la moșia lui, unde ea nu se mai sinchisea să-l urmărească. Fusese o lovitură deosebit de grea pentru ea. Prăbușirea totală și iremediabilă a unui plan conceput cu pricepere de multă vreme. Cu toată forța prodigioasă a caracterului său, pentru o clipă fusese înmărmurită.

Oricine altcineva, în locul ei ar fi renunțat la o luptă devenită imposibilă. Ea, ei bine, ea își revenise. Așa cum prevăzuse Pardaillan, nu renunțase. Mai mult decît oricînd vroia să continue lupta. Ce anume vroia acum? Cine-ar fi putut să spună?

În tot cazul, în dimineața aceea, foarte devreme, o regăsim pe Fausta în biroul ei, într-o atitudine de liniște suverană, în aparență. O regăsim tocmai în momentul în care-l concediază pe d'Albaran, căruia îi dăduse anume porunci.

îl petrecem cu privirea pe colosul spaniol care ne va conduce, în modul cel mai natural la cei cu care avem

de-a face, ale căror fapte și gesturi ne interesează în mod special în clipa de față.

După ce s-a înclinat în fața Fausteii cu un respect ce nu era altceva decît adorația religioasă arătată de toți servitorii ei, d'Albaran ieși îndreptîndu-se spre grajduri. După

cîteva minute ieși din palat. Era călare și doi dintre oamenii lui, ciopliți ca Hercule, îl urmau, călare la rîndul lor. Mergînd la pas, ca niște oameni deloc grăbiți, se îndreptară spre strada Saint-Honore.

Nu făcuseră nici zece pași pe strada Saint-Nicaise cînd un om, răsărit nu se știe de unde, se porni să-i urmărească. Era Gringaille. Mergea pe jos. Pe strada Saint-Honore intră în primul han găsit în cale. cînd ieși din nou, în mai puțin de un minut, era călare și el pe un cal viguros. D'Albaran nu avusese timp să ajungă prea departe. îi zări numaidecît silueta înaltă. îl urmări din nou.

Tot la pas, și tot urmat de cei doi servitori la șase pași mai în urmă, d'Albaran ieși din oraș prin poarta Montmartre. cînd ajunse în afara incintei mîna calul la trap. Dar se vedea că nu e prea grăbit: avea aerul că face o simplă plimbare.

Gringaille îl urmări astfel pînă în apropiere de Porcherons. Acolo, fie că se săturase, fie că-i devenise clar scopul acestei plimbări aparente, întoarse calul și reveni la Paris, în galop. Se duse direct la faimosul han la True-qui-file care, după cum am mai spus-o, se afla în strada Marche-aux-Poires, la doi pași de strada La Cossonnerie. Acolo își lăsă calul.

Cîteva minute mai tîrziu se afla în fața lui Pardaillan și Valvert. Pare-se că era așteptat cu nerăbdare

fiindcă imediat ce apărură, Pardaillan se grăbi să întrebe:

— Ei bine, a plecat?

— Da, domnule.

— Cîți oameni are cu el?

— Doar doi. Dar bine înarmați și ai naibii de zdraveni.

— Nu cumva, cu totul întîmplător, ți-o fi frică? întrebă Pardaillan privindu-l scrutător.

— Frică? se miră sincer Gringaille. Și de ce mă rog, să-mi fie frică? sînt aici ca să vă informez, vă informez. Băieții mi s-au părut solizi. Și asta-i tot. Deci spun: sînt solizi. Dar, pe naiba! nici de aștia, nici de alții nu mi-e frică. O să vedeți, domnule.

— Bine, spuse Pardaillan, mulțumit. Acum povestește-mi pe scurt.

Gringaille povesti cum l-a urmărit pe d'Albaran • pînă la Porcherons și încheie spunînd:

— După cîte mi-ați spus, domnule, și după direcția în care a plecat, am înțeles că spaniolul o să treacă Sena cu bacul care se află nu departe de Clichy. M-am gîndit că era inutil să merg mai departe așa că m-am întors și am venit să vă dau de veste.

— Ce spui, Odet? întrebă Pardaillan, întorcîndu-se spre el.

— Spun, domnule, răspunse tînarul, că Gringaille are dreptate. D'Albaran a vrut să scurteze drumul pentru a-și menaja caii. Va trece Sena cu bacul pe la Clichy, și după aceea o va lua pe țarmul rîului pînă ce va întîlni vasul și escorta.

— Probabil. Și dumneata ce-ai să faci?

— Dar, domnule, dumneavoastră decideți, dat fiind că dumneavoastră ați pregătit această expediție și deci trebuie să o dirijați.

— Ei, iată, tocmai despre asta-i vorba, nu pot merge cu dumneata așa cum convenisem, îmi pare foarte rău, dar azi am altceva de făcut, înțelegi, Odet?

— Oh! bineînțeles, domnule, răspunse tînarul. Apoi cu un zîmbet încrezător:

— Nu mă îndoiesc că ceea ce aveți de făcut în altă parte, trebuie să fie de o gravitate deosebită, de vreme ce renunțați astfel la o expediție pe care ați pregătit-o cu atîta grijă.

Dar fiți liniștit, domnule: voi face pentru dumneavoastră ceea ce ați face în locul meu. Și voi reuși sau îmi voi lăsa pielea acolo.

— Nici vorbă, sări Pardaillan, nici pomeneală să-ți lași pielea. Trebuie să reușești. Mă-nțelegi, Odet? Trebuie!

— Asta-i cu totul altceva. Atunci voi reuși, aveți cuvântul, meu, domnule.

— Din moment ce am cuvântul dumitale, sânt liniștit. Și- acum răspunde-mi la o întrebare: ce-ai să faci?

— Am să zbor în galop spre Saint-Denis. O să traversez Sena și-apoi mă voi întoarce la Paris, la pas pe malul râului. Mi se pare că acesta ar fi cel mai simplu lucru.

— într-adevăr. Acum, du-te și să nu pierzi nici o clipă.

— Hei! Landry, Escargasse! chemă Valvert. Cei doi apărură numaidecât.

— Plecăm, spuse Valvert, fără alte explicații.

— Sântem gata! spuse Landry Coquenard fără să se mire deloc.

— în fine! era și timpul! se bucură Escargasse. e cam enervant s-aștept așa.

— La drum! comandă Pardaillan, care adăugă: vreau să vă văd plecând. Vă însoțesc până la Truie.

Ieșiră toți cinci prin strada Cossonnerie, mai bine zis, trecură prin pivnițe. Pe drum, Pardaillan îi dădea ultimele instrucțiuni lui Valvert și îi amintea tot ce are de făcut.

— Te vei duce la Louvru, spuse el la sfârșit, asta se înțelege de la sine. Fără falsă modestie, ! Vei povesti tot ce- ai făcut. M-ai înțeles, Odet? Țin foarte mult să fie așa cum îți spun.

— Vă voi urma instrucțiunile literă cu literă, promise Valvert. Cu toate astea, domnule mi se pare că ar fi foarte drept să fac cunoscută partea ce vă revine în această afacere. în fond, rolul meu nu e decât secundar. Nu sânt decât brațul care conduce în timp ce dumneavoastră sânteți creierul care concepe și conduce.

— Nici vorbă, nici vorbă, protestă vehement Pardaillan, am motivele mele, și motive foarte serioase, te rog să mă crezi, încât să nu apar în această afacere. Deci sub nici un pretext, nu trebuie să pronunți numele meu în această poveste. Ți-o cer cu insistență.

După această tutuire neobișnuită adăugată insistențelor, Valvert a înțeles că Pardaillan ținea foarte tare la tot ce-i ceruse și a nu i se supune pe această temă ar putea fi un lucru cu consecințe pe care nu le putea bănui dar care erau cu siguranță, foarte grave. Deci, promise încă o dată:

— Nu înțeleg dar n-are nici o importanță, o să fac așa cum doriți, domnule.

E tot ceea ce îți cer. În rest ai să înțelegi mai mult, răspunse Pardaillan cu un zâmbet enigmatic. Ieșiră. Truie-nui-file era la doi pași. Aproape ajun-ră. Au pătruns în curte. când Gringaille și-a lăsat calul, probabil a dat și diverse instrucțiuni pentru că cinci cai gata înșeuau așteptau unul lângă celălalt, lovind nerăbdători pământul cu friele trecute prin inelele fixate în zid.

Nu le mai rămânea decât să încalece. Ceea ce și făcură. Valvert strînse tare mâna pe care i-o întinse Pardaillan și plecă primul. Landry Coquenard, Escargasse și Gringaille l-au lăsat să se depărteze preț de vreo șase pași și se desprinseră la rîndul lor.

Rămas singur în curte, Pardaillan îl urmări cu privirea pe Valvert care mergea la pas, cu pumnul lipit de șold, și cu același surâs enigmatic pe buze, se gîndea: „Băiatul ăsta plin de curaj, care se duce să-și riște pielea cu o superbă nepăsare, habar n-are că merge să-i cîștige și zestrea cu aceeași ocazie... Pentru că ser-viciul pe care i-l face

regelui face... să fim rezonabili... să spunem... două sute de mii de livre? ...Ei, la naiba, regele nu poate să-i dea mai puțin... Să zicem, deci, două sute de mii de livre... Dar, fir-ar să fie, regele poate foarte bine să accepte serviciul și să uite de recompensă! Deh, deh, este cam în obiceiurile celor mari să creadă că sânt chit dacă spun niște vorbe pompoase de mulțumire!... O știi destul de bine!... Ei, dar dacă regele uită, mă voi osteni eu să-i împrăpățez memoria. Și chiar că-mi vine o idee. Rămîne de văzut... Mă voi gîndi la lucrul ăsta pe drum."

Tot rumegînd așa în sinea lui, Pardaillan, dintr-un vechi obicei de călăreț, cercetă dacă este bine înșeuat calul, destul de lejer legat, apoi se aruncă și el în șa. Ieși cu mare dibăcie, căci se afla în mijlocul unei mulțimi de femei care încurcau toată piața și merse așa până la colțul străzii Feure. N-o luă pe stradă dar se opri o clipă. Aruncă o privire scrutătoare și observă numaidecît un fel de cerșetor care se tupilase lângă o bornă. Am spus „un fel de cerșetor” fiindcă omul purta un costum jerpelit ca cei foarte săraci și chiar dacă-și luase atitudinea unuia care cere de pomană, în realitate părea prea puțin preocupat s-o și facă, în fața trecătorilor.

Văzîndu-l pe individul pe care se și aștepta să-l vadă acolo, Pardaillan zâmbi cu subînțeleș.

„Imbecilul ăsta de Stocco își imaginează că eu nu-l voi recunoaște pentru că s-a deghizat ca unul care a scăpat din Curtea miracolelor și și-a ascuns jumătate din obraz cu o bucată de pînză murdară! Pușlamaua începe să mă calce pe nervi și tare aș avea chef..."

Se gîndi o clipă, uitîndu-se la Stocco — pentru că el era cu un aer care nu anunța nimic binevoitor. Apoi, ridicînd din umeri, cu un aer de dispreț, se îndepărtă tacticos, fără ca Stocco să-l fi văzut căci cu ochiul pe care nu și-l acoperise era ocupat să supravegheze ușile, caselor din strada Feure și nu întorsese capul. Pardaillan ieși din oraș pe drumul dinspre Saint-Denis, exact drumul pe care pornise Valvert cu cîteva clipe mai devreme. De astă dată porni în galop ca și cum vroia să prindă pe cineva din urmă. Se prea poate să fi uitat să-i spună ceva lui Valvert, vreun amănunt foarte important, iar acum era nevoit să gonească după tînărul său prieten ca să repare această gafă.

Tot gonind așa, la un moment dat îl zări în fața lui cam la o sută de pași taman pe cel după care alerga. Valvert mergea în trap mărunt. Landry Coquenard, în pas cu el. Dar Escargasse și Gringaille nu erau nicăieri.

Dar, lucru ciudat, în loc să dea bice ca să-l ajungă pe tînărul din fața lui, ceea ce nu era mare lucru, Pardaillan domoli avîntul calului, continuînd drumul la rîndu-i în trap mărunt. Și asta nu e tot: mantia îi flutura pe umeri; trase marginile și-și acoperi fața iar pălăria și-o trase peste ochi. Deci, Pardaillan care spusese că are cu totul altceva de făcut, refuzase să-l însoțească pe Valvert într-o expediție pregătită chiar de el, știind că Odet își riscă viața, acum îl urmărea de la distanță și se ascundea de el, de vreme ce își ascundea chipul în cutele mantalei.

XVI

PE MALURILE SENEI

Fiindcă Pardaillan, din motive doar de el știute, dar pe care le vom afla în curînd, cu siguranță, se mulțumea să meargă așa, în urma lui Valvert, la mare depărtare, tot ce avem mai bun de făcut este să i-o luăm înainte și să-l însoțim chiar noi pe tînărul Odet.

Așa cum spusese, Valvert a trecut Sena pe la Saint-Denis. Aici părăsi drumul obișnuit și coborî pe cel de pe mal care șerpuia aidoma cotiturilor rîului și mergînd pe cursul lui se găsea pe drumul de întoarcere la Paris. Acum mergea la pas iar Landry

Coquenard la mică distanță în urma lui. Aveau aerul unor oameni care fac o plimbare matinală și care se întorc acasă, pe malul râului, fără nici o grabă.

Escargasse și Gringaille continuau să strălucească prin desăvârșita lor absență, în timp ce Valvert nu părea să o bage în seamă, cu siguranță că știa unde se află dumnealor.

Cît despre Pardaillan, el își lăsase calul într-un han din Saint-Denis. O luase de-a curmezișul peste câmp,

ascunzîndu-se din loc în loc prin tufișuri; mergea sigur, cu Pas sprinten. Nu-l mai urmărea pe tânăr care era departe de a-și închipui că era supravegheat. Dimpotrivă i-o luase înaintea. Și cu toate precauțiile pe care le lua ca să se ascundă înaintea atât de repede încât distanța care-l separa de cel pe care îl urmărea mai înaintea, se mărea văzînd cu ochii. De altminteri îi era foarte ușor să aibă un asemenea avans, fiindcă cei doi călăreți întîrziiau, cu bună știință, cât puteau.

După vreun sfert de ceas de plimbare pe malul râului, Odet de Valvert recunoscuse de departe statura de uriaș a lui d'Albaran care venea spre el la pas, însoțit tot de cei doi servitori, despre care Gringaille spusese că păreau „al dracului” de solizi. Întoarse capul și-l avertiză pe Landry Coquenard.

— Atenție, uite-i pe oamenii noștri.

— Îi văd, domnule, răspunse Landry Coquenard, fără să pară prea emoționat.

Continuau să înainteze. Cele două mici grupuri veneau unul în întâmpinarea celuilalt. Dacă Valvert, care venise aici tocmai pentru a-l întîlni pe d'Albaran, îi recunoscuse de departe statura impunătoare, celălalt, concentrat asupra misiunii sale, era departe de a se gîndi la omul pe care-l ura de moarte de când suportase înfiorătoarea umilință de a fi fost cotonogit în fața iubitei lui, așa încît, la început nu-l recunoscuse și nu dădu atenție plimbărețului care venea spre el.

Doar când au fost destul de aproape unul de celălalt, l-a recunoscut.

Lui d'Albaran îi ieși total din minte că se afla într-o misiune comandată de Fausta, care nu ierta niciodată

nimic în asemenea situații. Vroia cu orice preț să ucidă și indiferent prin ce mijloace. Ca atare, acționa ca o brută, fără nici o ezitare. Se întoarse spre oamenii săi și cu voce joasă, porunci:

— Atenție! Trebuie călcat peste ăștia doi; trebuie uciși pe loc!

După ce dădu porunca, lăsă frîul liber, înșfacă cele două pistoale pe care le avea, trase trăgaciul cu sânge-rece și lovind cu cizmele pînă la sînge, calul care urlă de durere, zbieră furibund:

— Ucide!... ucide!

Servitorii făcură același lucru și la rîndu-le zbierau cât îi ținea gura:

— La moarteeeee!.... moarte!....

Ca un vîrtej nestăvilnit care avea să măture totul în cale, pare-se, cei trei năvăliră peste Valvert care se afla în mijlocul potecii.

Dar el n-a așteptat ciocnirea. În aceeași clipă avea și el pistolul în mîină, un singur pistol. N-a lăsat frîul liber ci l-a trecut în mîna stîngă, lucru ce dovedea că avea să rămînă stăpîn pe mișcările calului în funcție de împrejurări. Porni și el dar nu furios și în neorîn-duială, cum făcuse d'Albaran, ci într-un galop metodic, ca și cum s-ar fi aflat într-un maneaj.

Porni singur.

În timp ce se avînta, Landry Coquenard care se vede că își primise din vreme instrucțiunile, sări de pe cal și începu să alerge de-a lungul unui gard viu, cu un pistol în fiecare mîină. În timp ce fugea, conform obiceiului, scotea niște sunete care îți luau mințile, imitînd perfect toate animalele din curtea omului, cunoscute pe-atunci.

Cînd ajunsese la cinci pași distanță de Valvert, d'Albaran slobozi un foc mugind: — Crapi! câine turbat!...

Asta și aștepta Valvert, dînd dovadă de un sânge-rece cu totul exagerat, pe care nu și-l pierdea niciodată într-o acțiune. Înainte ca glonțul să plece, cu o lovitură de pinten dublată de o puternică zvîrcnire a frîului, și-a forțat calul să se dea în lături, spre stînga. Glonte trecură exact prin locul pe care-l părăsise. Dacă nu făcea o astfel de manevră executată cu o viteză și o dibăcie deosebită, glonte l-ar fi nimerit în plin piept. Imediat, trase la rîndu-i un foc, ochind nu pe d'Albaran, ci calul lui.

Glonte lui nimeri: lovit sub gît, animalul căzu în genunchi. D'Albaran fu proiectat peste împrejmuire și fu trîntit patru pași mai încolo, de-a dreptul în mijlocul drumului, altfel fără prea mari pagube.

Aruncarea pistolului gol, apucarea unui alt pistol, săritul jos de pe cal, saltul spre cavalierul căzut, toate acestea pîrură o singură mișcare; atît de mare fusese viteza în care le făcu Valvert. În spatele lui d'Albaran, oamenii lui veneau ca vîntul. Probabil că erau foarte devotați acestui stăpîn, pentru că au uitat de ei și nu s-au gîndit decît la el: săriră jos de pe cai și se apropiară de el, încercînd să facă un zid de apărare din trupurile lor, dîndu-i astfel și timpul necesar să se ridice.

Devotament absolut inutil. N-au avut nici măcar timp să-și scoată armele: Landry Coquenard îi pîndea. N-a fost nevoie să-și descarce pistoalele. Folosindu-se de unul din ele în chip de ciomag, ridică brațul și lovi fulgerător. Unul din ei căzu grămadă. Landry își salută propria victorie cu o serie de strigăte teribil de ascuțite:

strigăte de porc la tăiere. În același timp, se aruncă asupra celui alt individ cu brațul ridicat, în intenția de-al face să suporte același tratament, aceeași soartă. N-a avut timp să-l mai lovească în elanul ce-l cuprinsese omul se găsi, deodată, în fața lui Valvert. Iute ca fulgerul, tînarul își trecu pistolul în mîna stîngă și își proiectă pumnul în față, cu forța unei catapulte. Lovit între ochi, omul căzu lângă primul doborît, în momentul în care Landry Coquenard era cît pe-acum să administreze o lovitură de pistol în cap. Lucru ce nu l-a împiedicat să-și țipe din nou victoria cu niște icneli prelungite. •

Și atunci, ca și acum, deși invizibili, asistaseră la această scurtă confruntare și nu așteptaseră decît momentul intrării în scenă, Escargasse și Gringaille țîșniră brusc, ca niște drăcușori ieșiți din cutie, în așa fel încît nimeni n-ar fi putut spune de unde naiba veneau. Erau aprovizionați cu niște frînghii solide. Se năpustiră asupra celor doi răniți, și dintr-o singură mișcare, aceștia erau legați din cap pînă-n picioare, incapabili să mai facă cel mai mic gest. Lucru pe care n-aveau de gînd să-l facă pentru bunul motiv că amîndoi erau leșinați de-a binelea.

În timpul ăsta d'Albaran se ridică cu vioiciune, își căută din ochi pistolul încărcat care-i scăpase în cădere și negăsindu-l, fiindcă Valvert, cu piciorul tocmai îl trimisese în Sena, își scoase sabia din teacă. cît p-acum să se repeadă cu fierul în mîină. Dar, la doi pași de el, Valvert îndreptă asupra lui, gura amenințătoare a pistolului și spuse cu un ton ce nu îngăduia să te îndoiești cîtuși de puțin de hotărîrea lui:

L- — Nu vă mișcați, domnule conte, dacă nu vreți să mă puneți în situația de a vă trimite un glonte.

— Fie! răspunse d'Albaran ridicînd din umeri. Puse arma la loc, își încrucișa brațele pe pieptul

puternic și, privindu-l pe Valvert drept în față, rosti cu un calm desăvîrșit:

— sînt în mîinile dumitale, ucide-mă, rosti el simplu.

— V-am prins ca să pot sta de vorbă cu dumneavoastră. N-am să vă omor decît în situația în care mă veți obliga s-o fac, îl asigură Valvert.

În mod ciudat, asemenea cuvinte ar fi trebuit să-l liniștească pe d'Albaran, numai că ele îl îngrijorau mult mai mult decît cele patru pistoale îndreptate asupra lui. Se tot gîndea. Și începea să întrevadă ca posibile acum, anume lucruri extraordinare pe care ar fi refuzat să le creadă, cu cîteva clipe mai devreme.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau, răspunse Valvert, și insistă asupra cuvîin-tului, vreau să-mi dați documentul pe care îl aveți la dumneavoastră și care conține ordinele ducesei de Sorrientes prin care aveți asigurată supunerea pasivă a cavalerilor în întîmpinarea căroră mergeți, cavaleri ce alcătuiesc escorta unui vas care urcă destul de greu cursul râului Sena și care este încărcat cu marfă... vinuri de Spania, de precizat... deosebit de prețioase, de vreme ce sînt păzite de zece oameni aflați sub ordinele unui ofițer.

D'Albaran se simți pulverizat. Se aștepta la orice, în afară de a-l vedea pe Valvert atît de bine informat.

— Cum de știți toate astea? tună el, cu o voce spartă.

— N-are importanță. Știu și asta este de ajuns. Hai, dați-mi documentul acela, domnule. I-auzi! un vin care valorează patru milioane! Trebuie să fie un nectar cu un gust nemaîntîlnit! Aș vrea neapărat să gust și eu!

D'Albaran fremăta: Valvert îi spunea că el cunoștea pînă și valoarea exactă a încărcăturii pe care voia să și-o însușească. El ezită o secundă. Nu pentru a afla dacă va ceda sau nu amenințării: era ferm hotărît să se lase omorît pe loc decît să comită această trădare. Doar că se întreba dacă avea timp să scoată prețiosul document din buzunar și să-l distrugă. Ceea ce ar fi fost cel mai simplu mod de a salva aceste milioane care erau pe drum de mai mult de șase săptămîni venind din Spania, pe care stăpîna le aștepta cu nerăbdare și care i se ceruse să le predea în momentul sosirii lor la destinație.

Dar Valvert nu-l pierdea din ochi. Și, ca și cum citea limpede ce gîndește, el îndrepta din nou pistolul asupra lui, spunînd:

— Inutil, domnule, glonțul meu vă va doborî înainte de a vă desface doi nasturi de la haină.

— Foarte bine! scrâșni d'Albaran, omoară-mă și să isprăvim.

Valvert se apropie de el, îi propti pistolul în frunte și rosti cu o voce glacială:

— Documentul sau vă zbor creierii!

D'Albaran nu făcu nici o mișcare ca să îndepărteze arma. Nici o fibră de pe chipul lui nu se clinti. Ochii săi scânteietori pe care și-i pironise în ochii lui Valvert, nici măcar nu clipiră.

— Dă-i drumul, spuse simplu, cu o voce pe care n-o altera nici cea mai mică emoție.

Neînduplecat, Valvert apăsă degetul pe trăgaci. D'Albaran rămase neclintit ca și cum, dintr-o dată, ar fi fost transformat în statuie de marmură. Pe buzele lui, însă, trecu ceva ca un surâs disprețuitor.

Valvert nu mai apăsă pe trăgaci, își lăsă ușor brațul în jos, se dădu îndărăt cu doi pași, își scoase pălăria și salută protocolar.

— Ce?... Ce-i asta? se sperie d'Albaran care nu mai înțelegea nimic.

— Domnule, rosti Valvert grav, sînteți lipsit de scrupule dar, cu siguranță sînteți un viteaz. Ar fi trebuit să înțeleg că un om ca dumneavoastră poate fi învins prin forță dar capul nu și-l va pleca în fața amenințării și nu va fi laș, chiar dacă viața lui este în joc. Vă rog să primiți scuzele mele pentru pretenția ce nu se cuvenea să v-o adresez.

D'Albaran își rostogolea ochii aiuriți. Ceea ce se petrecea în mintea lui descumpănită i se citea atât de bine pe față încât Valvert era cât pe-acți să pufnească în rîs. Mai puțin reținuți decât el, cei trei însoțitori ai săi, care adulmecaseră ca niște cunoscători atitudinea colosului, reproduseră cu voce tare impresiile lor:

— El nu înțelege, sârmanul! remarcă Escargasse.

— Nu știe ce înseamnă să fii generos, spuse Gringaille.

— El a fost împușcat, preciza Landry Coquenard. Văzîndu-l că tace în continuare, Valvert reluă:

— Cu toate astea, îmi trebuie documentul. Și pentru că nu vreți să mi-l dați de bună voie, lucru pe care-l

înțeleg foarte bine, de altfel, mă văd obligat să-l iau eu forța.

Spunînd acestea, Valvert îi dădu pistolul lui Grin-gaille, își scoase sabia, salută și spuse:

— Apărați-vă! Și țineți-vă bine, domnule, căci nu vă voi menaja.

De astă dată, d'Albaran înțelese de minune. Pe loc, își regăsi prezența de spirit, pe care generozitatea greu de înțeles a adversarului său, i-o cam risipise. Pe dată avu și el spada în mîină. Și învîrtînd-o în aerul ce șuieră:

— Presupun că mi se oferă o luptă cinstită.

Și cu vîrful săbiei arată spre cei trei viteji ce se aflau în jurul lui, fără să-și fi azvîrlit pistoalele. Valvert le făcu un semn. Supunîndu-se, și-au pus pistoalele la cingătoare și toți trei s-au dus să se așeze lângă gardul viu unde rămaseră nemișcați și muți.

Cei doi adversari, după o secundă de gardă, își încrucișară săbiile.

Ca un om prudent și abil ce era, d'Albaran rămase în defensivă. Nu se mai gîndea decât să-l omoare pe Valvert. Nu se mai gîndea decât la salvarea prețiosului document care, dacă încăpea pe mîina vreunui îndrăzneț, i-ar fi permis să obțină milioanele venite de atât de departe. Și cum era un scrimer de clasă, se flata spunîndu-și c-o va scoate la capăt, chiar de-ar fi fost să-l caute și să-l înghită, în timp ce se bătea.

După o metodă pe care o știa de la Pardaillan, Valvert atacă imediat cu o serie de lovituri directe, fulgerătoare. D'Albaran fu nevoit să dea înapoi, de mai multe ori. Dar tot retrăgîndu-se, se apăra cu o asenenea forță și cu o asemenea precizie încât reuși, o vreme, să-și țină adversarul la respect. Cel puțin, așa crezu el.

În realitate loviturile pe care i le dădea Valvert erau nienite să-i cîntărească puterile. Asta n-a înțeles el. Dar, ceea ce a priceput perfect, este că avea de-a face cu un adversar redutabil și că trebuia să joace mai strîns decât oricînd. Înțelese atât de bine, încât, fără să mai aștepte, își vîrî mîna stîngă în tunică în ideea de a o desface.

Valvert nu avu aerul c-ar fi observat gestul acesta semnificativ. După o altă metodă de-a lui Pardaillan, începu să vorbească: modalitate prin care abați atenția adversarului și-l faci să greșească.

— N-ar trebui să credeți, spuse el, că vreau să intru în posesia milioanele doamnei de Sorrientes.

— Ce spui! rânji d'Albaran, în timp ce continua să pareze.

— O spun fiindcă așa este. Milioanele astea sînt destinate altcuiva.

— Ei aș! Cui?

— Regelui, domnule. Milioanele erau sortite să intre în luptă împotriva lui. Așa că îi vor servi ca să se apere. E vorba de un război drept.

— Deocamdată nu le are.

— Nu. Dar le va avea astă seară. Țineam chiar să vă spun asta. Puteți să-i spuneți și stăpânei voastre, ăsta mi-era scopul. Profitați de ocazie și spuneți-i că în această afacere, nu sânt decât reprezentantul domnului de Pardaillan. El este cel care, cu ajutorul mâinilor mele, îi ea acești bani ca să-i dea regelui. Și acum fiindcă știți toate astea, haideți să terminăm...

În același timp fanda adînc.

D'Albaran lăasă să-i cadă spada și căzu cu un strigăt surd.

Valvert era deja aplecat asupra lui. în momentul acela auzi o voce furibundă:

— Oprește!

— Atenție! se auziră alte trei voci îngrijorate. Valvert se simți tras, ridicat cu o forță irezistibilă și

aruncat brusc înapoi. în același timp auzi o voce pe care o recunoscuse numai decît ca fiind a lui Pardaillan:

— Ușurel, tinere! Ce dracu, nu se lovesc oamenii așa, pe la spate.

Valvert sări în picioare. în locul din care îl scosese tocmai la timp, lângă trupul neînsuflețit al lui d'Albaran, îl văzu pe Pardaillan, cu spada sclipitoare pe care o ținea în mână, Pardaillan ținea piept unui tînăr de o nemaipomenită frumusețe, cu chipul ornamentat de o mustață subțire, o bărbuță ascuțită, îmbrăcat cu o simplitate somptuoasă ce te făcea să te gîndești la un mare senior. Tînărul acesta scotea niște sunete nearticulate, se năpustea, se învîrtea, lovea furios, căznin-du-se în zadar, să-l îndepărteze pe cel care-i tăia drumul, ca să poată alerga după Valvert, pe care fusese la un pas să-l culce sub d'Albaran, lovindu-l pe la spate.

— Ai documentul? întrebă Pardaillan care se mulțumea să pareze, în joacă loviturile acestui adversar necunoscut, înzestrat cu o agilitate surprinzătoare.

— Da, domnule.

— Atunci pe cai, și valea.

— Dar, domnule...

— Șterge-o, îți zic.

— Bine, domnule.

: Dar, ca să se urce pe cai, era nevoie de cai. Or, caii erau în spatele turbatului care se năpustea de-a curmezișul drumului. Pășteau liniștiți în frunziș. Landry Coquenard își luă avînt. Mai iute decît el, turbatul îi întoarse spatele lui Pardaillan, stupefiat, și fugi spre cai. De două ori la rînd, într-o viteză nebună, ridică sabia și lovi cele două animale în piept. Caii căzură. După care, necunoscutul se întoarse în goană, și cu sabia înroșită de sînge pînă la mâner, se aruncă asupra lui Pardaillan cu mai multă impetuoșitate decît zicînd.

„Ce superb leu tînăr! își spuse Pardaillan cu admirație. Cine dracu o fi?”

Dar, în timp ce-i ținea piept, făcu un semn. La acest semn Gringaille, se grăbi în spatele gardului viu și se întoarse cu doi cai: al lui și al lui Escargasse.

— Pe cai, repetă Pardaillan, pe un ton poruncitor, căruia nu-i putea rezista.

Valvert și Landry Coquenard se supuseră. Săriră în șei o luară din loc.

Atunci, necunoscutul sări din nou îndărăt. O luă la goană într-o viteză nebună. Cel puțin- așa, se putea crede, că o luă la goană. Nici vorbă de așa ceva. După vreo douăzeci

de metri se opri. Se întoarse și lipindu-și bine tălpile de pământ, făcând să șuiere sabia năclăită de sânge, zbieră cu un glas de trăsnet:

— Pe aici nu se trece!

Situația devenea ridicolă. Și asta din vina lui Pardaillan, care ținea morțiș să-l menajeze pe turbatul ăsta, cu un curaj nebun, desigur, cu o forță remarcabilă

pentru scrimă, dar pe care el ar fi putut să-l expedieze rapid, la naiba, dacă ar fi vrut. Dar Pardaillan, care ceruse în mod expres să nu fie nimeni ucis, găsea că se vărsase și așa prea mult sânge pentru o chestiune de bani, pe care o considera mizerabilă, deși era vorba de o sumă enormă. Și avea oroare să mai vadă curgând sânge.

Dar a înțeles că trebuia să se sfârșească o dată toată povestea, și că nu putea îngădui să fie ținut în șah de un tinerel.

— Am să curăț drumul, îi spuse lui Valvert. Treci mai departe fără să ții cont de mine.

Alergă spre tînăr, hotărît să termine cu el. Tînărul îl aștepta cu un aer tot atât de hotărît. Săbiile se încrucișară până la mîner. De data asta Pardaillan era cel care ataca. Cu toate că era deosebit de priceput în știința crimei, necunoscutul nu era de talia lui. De mai multe ori ajunsese ceva mai tîrziu în apărare. Pardaillan ar fi putut foarte bine să-l omoare, sau măcar să-l rănească suficient de grav și astfel să-l forțeze să abandoneze. Dincolo de orice, trebuie spus că înzestrat cu un curaj de neîmblînzit, de o energie teribilă, nu se dăduse înapoi nici cu un deget, nu cedase cîtuși de puțin presiunii lui Pardaillan care vroia să elibereze calea.

„Dracu să-l ea de încăpățînat! își spuse. Țasta e în stare să moară numai ca să nu cedeze. Asta e, aș fi vrut să-l scutesc de umilință, căci oricine ar , e un viteaz. Dar nu pot face altfel... Doar dacă îl omor... Și asta nu vreau...”

După această cugetare, Pardaillan își pregăti lovitura printr-o serie de fente foarte savante, atinse

apoi sabia adversarului... Și sabia, smulsă parcă de o forță supranaturală, zbură, descrie o curbă în spațiu și căzu în râu.

— Blestemat să fii, cavaler al infernului! urlă necunoscutul, nemaiputîndu-se stăpîni.

Părea atât de rușinat și disperat încât lui Pardaillan i se făcu milă. Cu un glas blînd se scuză:

— Pe cinstea mea, domnule, îmi pare nespuse de rău că mă port așa cu un viteaz ca dumneata, dar trebuie să fii de acord cu mine că e din vina dumitale, măcar în parte.

— Trebuia să mă omorîți, domnule! rosti necunoscutul, mîrîind furios.

— Este ceea ce m-ar. fi dus la disperare, în cazul în care aș fi făcut-o, răspunse Pardaillan.

Și, cu ochiul lui scrutător, îl studia pe necunoscut mai atent decît o făcuse până atunci. își spunea:

„Mi se pare cunoscută această voce!... Unde dracu am mai auzit-o?...”

Și Pardaillan, care se gîndea că în fine, totul fusese spus, își punea liniștit sabia în teacă, după ce îl salutase deosebit de galant pe tînărul necunoscut.

Valvert și Landry Coquenard care așteptau curioși sfîrșitul încăierării, s-au gîndit la fel, că totul fusese spus și că acum trecerea era liberă. Dădură pinteni cailor și porniră la trap. Habar nu aveau cu ce încăpățînat feroce și total nepăsător față de moarte, deci cu ce individ inconștient aveau a face. El nu se socotea cîtuși de puțin învins. Atunci,

când ei se socoteau scăpați de belea, îl văzură din nou pe tânăr postat în mijlocul drumului, cu bustul ușor înclinat și

picioarele bine proptite, iar în mîna dreaptă crispată avea un pumnal foarte ascuțit pe care tocmai îl scosese de la piept. Și toată atitudinea lui dovedea că mai degrabă s-ar lăsa zdrobit, călcat în copitele cailor, decât să cedeze teren.

„Asta nu mai e încăpățîinare, e nebunie curată!” se gîndi Valvert care, ca și Pardaillan, admira ca un cunoscător, bravada nebună.

Dar, cu toată admirația, își struni calul în direcția tînărului necunoscut.

Era rîndul lui Pardaillan să privească, încrucișîndu-și - brațele. Nici nu se gîndea să intervină. La ce bun? Acum știa că Valvert va reuși să treacă. Dar era foarte interesat de persoana acestui luptător pătimaș și extraordinar, în rest, nu era îngrijorat pentru el: îl cunoștea bine pe Valvert și știa că pentru el este o datorie de onoare să nu facă vreun rău celui pe care el, Pardaillan, îl menajase, și care deși avea o înfățișare în aparență fragilă și delicată, îndrăznise să înfrunte singur cinci oameni dintre care cel mai slab l-ar fi înghițit dintr-o dată, și care, acum ținînd în mîna pumnalul mic și afurisit, era dur ca o stîncă și fără să clipească, aștepta să se apropie colosul pe care-l alcătuiau calul și călărețul.

Deci, Pardaillan privea, fără să se gîndească să intervină, dar în mintea lui, relua fără încetare întrebarea pe care și-o mai pusese: „Unde dracu am mai auzit vocea asta?”

Odet de Valvert mergea direct spre necunoscutul pe care nu-l slăbea din ochi. Acesta, la rîndul lui, cu o privire arzătoare ce parcă devora, urmărea grupul om -cal care se repezea spre el.

„Pe Dumnezeuul meu, își spuse Valvert, ăsta nu se uîtă decît la pieptul calului meu, îl vizează. Cu riscul de a fi zdrobit, vrea să mă anuleze, să mă împiedice să folosesc documentul luat de la d'Albaran, să profite de eventuala mea cădere ca să pună mîna pe el și să-l distrugă.”

Preocupat de această constatare, luă documentul pe care îl pusese la cingătoare și, prudent îl puse în buzunarul interior al tunicii. În același timp strigă:

— Loc!... loc! pe toți dracii sau veți fi zdrobit!

— Nu se trece pe aici! zbiră din nou necunoscutul. Valvert ajunsese la doi pași de necunoscut. Acesta se

încorda, pregătindu-se să se dea la o parte la momentul . potrivit și, în trecut să lovească animalul. Asta era manevra pe care voia s-o facă. Manevră foarte simplă în realitate dar pentru care era nevoie, în afară de sânge-rece, de o deosebită siguranță a ochiului și a mîinii.

Numai că n-a reușit manevra. Sau, în fine, a încercat-o și a ratat-o. În momentul în care era cît pe-acî să-l atingă pe Valvert, acesta, cu o lovitură de pinteni își dădu calul într-o parte. De fapt aceeași manevră care-i reușise cu d'Albaran și care ar fi izbutit să arunce de pe cal pe oricine altcineva și nu doar pe un călăreț obosit ca el. Asta îl făcu să zîmbească pe Pardaillan care era foarte atent la ce se întîmpla. Lovitura de pumnal a necunoscutului nimeri în gol.

își încordase într-atît puterile încât mînat de propriul lui elan, își pierdu echilibrul și era cît p-acî să se întindă în mijlocul drumului. Cu mare dexteritate reuși să-și recapete echilibrul.

Dar cînd se îndreptă, Valvert trecuse deja.

Necunoscutul, spumegînd de o furie neputincioasă, îl însoți cu urletele sale:

— Oprește! oprește!... Banditule!... Tâlhar de drumul mare!... Oprește!...

Iar Pardaillan continua să-și spună:

„Unde dracu am mai auzit această voce?... O voce care te face să te gîndești la urletele unui tigru furios?...”

XYII

MILIOANELE SPANIOLE

Necunoscutul făcu o mișcare ca și cum s-ar fi lansat în urmărirea lui Odet de Valvert, care își continua drumul fără să-i răspundă, fără să se uite în urmă. Dar brusc, necunoscutul, ca și cum i s-ar fi zdruncinat mințile, se lovi cu pumnii peste frunte. În loc să alerge după Valvert. Pardaillan îl văzu azvîrlindu-se în tufe. Fără să-i pese de costumul somptuos care se sfîșia, de mâini sau de obrazul care sîngera din pricina zgîrieturilor, își croia drum cu lovituri succesive de pumnal tăindu-și drumul prin hățiş.

— Ce dracu vrea să facă acolo, în spatele hățişului? se întrebă Pardaillan cu voce tare.

Gringaille răspunse la această întrebare, pe care și-o pusese și el.

— Domnule, am văzut un cal de cealaltă parte a zidului verde, spuse el.

— Atunci înțeleg: vrea să-l prindă din urmă pe Valvert ca să-l împiedice să-și continue drumul... Cu amărîtul ăla de pumnal... Chiar că nu-i e frică deloc!...

Și continuă gîndindu-se:

„Doar dacă n-are pistoale gata încărcate în buzunarele șei... Bine, Valvert și Landry au și ei pistoale... Pe cinstea mea, dacă Odet își pierde răbdarea și-i atinge o lovitură de sabie bine gîndită sau îl ciuruie cu un glonte, ce-i drept, a meritat-o! Ce dracu, nu se poate să fii atât de încăpătînat!”

Apoi întoarse capul cu indiferență. Deodată se lovi și el peste frunte, venindu-i subit o idee și se înfurie împotriva lui însuși:

„Triplu imbecil ce sînt. Și dacă în loc să alerge după Valvert, se grăbește s-o taie pe scurtătură ca să-i avertizeze pe oamenii de pe vas, pe care sigur că-i cunoaște, despre cele întîmplate? Mii de draci, asta înseamnă eșecul întregii noastre expediții!... Moartea tuturor dracilor, turbatul ăsta începe să-mi fiarbă bila! De data asta trebuie să sfîrșim definitiv cu el... Și cu atât mai rău pentru el.”

Tot înjurînd astfel, Pardaillan care luase deja o hotărîre, cu iuțeala sa caracteristică, trecu fără întîrziere la acțiune. Căci oamenilor lui d'Albaran erau tot acolo, ca și ceilalți doi pe care-i căsăpise necunoscutul, pășteau și ei, liniștiți, ramurile tinere de un verde blînd.

Pardaillan puse mîna pe unul din cai și sări în șa cu o ușurință pe care i-ar fi invidiat-o mulți oameni tineri, își așeză calul în direcția convenită atât cât îi îngăduia drumul îngust. Și, cu o lovitură de pîteni în coapsele calului, îl struni și cu pumnul lui de fier, îl ridică și-l săltă deasupra hățişului. Din cîteva salturi îl ajunse din urmă pe necunoscutul în momentul în care tocmai

se pregătea să-și pună piciorul în scări. Pardaillan sări din șa, îl înșfacă pe la spate cu brațele lui puternice și-l prinse, ridicîndu-l ca pe un fulg.

Necunoscutul, luat pe sus, pe jumătate sufocat din pricina strînsorii, avea o energie nestăvilită ce nu slăbea deloc. Nu-și pierdu capul. Nici nu țipă, nici nu încercă să scape de mîinile care îl strîngeau. Ridică mîna în care avea pumnalul și lovi fulgerător.

Din nefericire pentru el, Pardaillan îl supraveghea îndeaproape. De altminteri se și aștepta la o asemenea lovitură. Strînse și mai puternic brațul, iar cu mîna liberă îl apucă de încheietura mîinii. Își pierdu răbdarea:

— Ah! pe toți dracii morți, dar la urma urmei, mă scoți din sărite! Hai, dă drumul jucăriei ăsteia!

Îl lăsă pe tânăr pe propriile lui picioare și începu să-l strângă de încheietura mâinii ca să-l forțeze să dea drumul pumnalului. Și nu-l menaja deloc. La un moment dat mâna chinuită refuză să mai asculte poruncile creierului ce nu se lăsa învins. Degetele amortite, fărîmate și sângerânde au dat drumul armei. Pumnalul căzu. Pardaillan puse piciorul peste el și dădu drumul tânărului, care slobozi niște cuvinte, cu aceeași voce pe care Pardaillan o comparase cu urletul unui tigru furios:

— Laș! Oh! Laș mizerabil ce ești!

Insulta neprevăzută și nemeritată — fiindcă într-adevăr admirația pentru bravura acestui tânăr, îl solicitase până la limită — îl făcu pe Pardaillan să se redreseze. Și zbîrlit, scoțînd flăcări, rosti cu vocea lui glacială:

— Tinere, iată un cuvînt pe care...

Nu-și încheie fraza. Pe cât se aprinsese de repede, pe atât de repede s-a calmat. Și spuse cu privirea sticlind de ironie:

— ea te uită!... ea te uită!...

Ce descoperise, oare, ca să fie atât de mirat și amuzat?

Pînă acum, figura tânărului necunoscut prezenta buza superioară umbrită de o mustață fină, neagră, bărbia împodobită cu un barbișon, de asemenea negru. Or, acum, fără să fi observat, acest barbișon atîrna în josul obrazului, ținut doar de cîteva fire de păr.

Acest barbișon era deci fals. Trebuie că se agățase în vreun mărăcine, la trecerea gardului și, prost lipit fără îndoială, se desfăcuse pe jumătate. Oricum ar fi fost, Pardaillan, care era-cu atenția trează, care căuta să-și amintească unde mai auzise vocea tânărului, se lămuri dintr-o dată.

Își scoase pălăria, salută cu o grație de cavalier, ca nimeni altul și rosti cu vocea lui batjocoritoare:

— Ei! dar ce văd prințesă, dumneata erai! Pot să mă duc la naiba, de vreme ce n-am recunoscut-o pe prințesa Fausta în acest elegant costum de cavalier!

Fausta — fiindcă despre ea era vorba — își desfăcu mănușile, le scoase, le puse în centura din talie și începu să-și maseze mîna.

Pardaillan a interpretat gestul ca pe un reproș nerostit și începu să se scuze:

— Cred că am fost puțin cam brutal. Dar cine dracu putea să vă recunoască, îmbrăcată într-un asemenea costum, cu barbă și mustață pe deasupra? îmi veți

spunne poate, că eu ar fi trebuit să vă recunosc, că altă dată v-aș fi recunoscut, doamnă. E adevărat. Nu-mi purtați pică, rogu-vă. E îngrozitor de departe acest altă dată, îmbătrînesc prințesă, îmbătrînesc al dracului! Știți că port șaizeci și cinci de ani? Șaizeci și cinci de ani atîrnă greu pe umerii unui om! Iată, vederea-mi slăbește, încep să fiu tare de ureche, mi se moaie picioarele, brațele nu mai sînt puternice, am umerii căzuți și a cam nins peste puținul păr ce mi-a mai rămas.

— De ce nu m-ați omorît când vîrful spadei voastre mă atinsese? întrebă ea cu un glas sălbatic.

— Mați mai întreat și v-am răspuns... Dar hai să nu stăm în locul ăsta, nu-i așa?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Pardaillan apucă hamurile celor doi cai și-și trecu brațul pe sub brațul Faustei. Ea nu se împotrivi deloc și se lăsă condusă.

Asta nu înseamnă că renunța la luptă. Nici gînd. Ea se replia, atîta tot. Ea păstra speranța nestrămutată că va veni momentul când se va putea redresa. Și, cu toată

spaima cumplită care o sugruma, mintea sa neobosită lucra, clădea combinații pentru a apropia acest moment cât mai mult posibil. Și, așteptând, sub aparența unei indiferențe sumbre, era atentă la toate, gata să prindă ocazia propice, dacă întâmplarea i-ar fi venit în ajutor. Cu această intenție, ea întrebă:

— Unde mă conduceți?

— O să trecem prin luminișul de-acolo și ne vom întoarce la locul încăierării ca să ne ocupăm puțin de amărății ăia, care îți aparțin probabil, și pe care i-am lăsat lași, în mijlocul drumului.

Fausta nu răspunse decât printr-un semn din cap care putea să însemne o aprobare, tot atât de bine ca o mulțumire. După câțiva pași, în timpul cărora ea păstră o tăcere pe care Pardaillan o respectă, ea vorbi din nou:

— Vă datorez scuze, cavaliere, spuse ea cu gravitate.

— Mie? Și de ce, Dumnezeule?

— Pentru cuvântul jignitor pe care vi l-am adresat într-un moment de durere și pierdere a minții. Nu mai este nevoie să spun că acel cuvânt nu l-am gândit niciodată. Voi știți, Pardaillan, că eu vă consider un bărbat mai mult decât brav. În ochii mei, ca și ai tuturor celor care vă cunosc, voi sânteți reprezentarea vie a bravurii însăși.

Cu aceeași gravitate, Fausta insistă:

— Tot binele pe care-l voi putea spune despre voi, va fi însă mult inferior față de ceea ce gândesc.

— Prăpăd! Dacă veți continua, voi exploda de orgoliu, zeflemisi Pardaillan.

Și cu aerul său echivoc:

— Din fericire noi sântem, amîndoi, dintre aceia care-și pot spune tot ce le trece prin cap, compliment sau insultă, fără ca asta să aibă vreo consecință.

Ajunseră la locul cu pricina. Pardaillan dădu drumul cailor care-l stînjeneau. Dar Faustei nu-i dădu drumul.

Escargasse și Gringaille, cu dibăcie și mîină extrem de ușoară, dovedind o lungă experiență în asemenea îndeletniciri delicate, scosese la iveală rana lui dAl-baran, tot leșinat, și i-o pansau cât puteau mai bine.

— Ei, cum e? întrebă Pardaillan, care observa cum Fausta se uita la buldogul ei cu o neagră îngrijorare.

— Nimic grav, domnule cavaler, îl liniști Escar-gasse. Domnul de Valvert se poate lăuda cu o lovitură bine plasată.

— În cincisprezece zile va fi pe picioare, liber să-și pună din nou pielea la bătaie dacă asta-i face plăcere, adăugă Gringaille.

— Puteți să vă bizuiți pe ei, spuse Pardaillan Faustei. Au avut atât de des ocazia să-și cîrpească ei înșiși pielea găurită încât au ajuns să se priceapă tot atât de bine ca niște chirurghi iscusiți.

Fausta se mărgini să mulțumească cu un ușor semn din cap. Ei se întoarseră atunci spre ceilalți doi răniți. Nu erau decât amețiți și deja își reveniseră, dar nu se mișcau. Numai că rostogoleau niște ochi neliniștiți deoarece o recunoscuseră pe stăpîna lor sub deghizarea pe care o știau de mult timp.

— Stați liniștiți și nu veți păți nimic, îi asigură Pardaillan. Numai că trebuie să vă păstrăm legăturile încă un timp. Am nevoie să fie așa.

Cei doi nu răspunseră: ei așteptau ordinele stăpînei lor pe care o întrebau cu privirea.

— Trebuie să ne supunem învingătorilor voștri, spuse Fausta cu o voce abătută.

Și chiar în clipa aceea, d'Albaran calmat de răcoarea pansamentului, își veni în simțiri. Privirea i se opri pe Fausta, recunoscînd-o pe loc. Se scuză plin de umilință:

— Am făcut tot ce-am putut, doamnă... N-am prea fost... N-am fost cel mai tare.

— Ca și mine. Nici eu n-am fost cea mai puternică. Iată-te rănit, iată-mă prizonieră... Dar sîntem amîndoi în viață, și asta este esențial.

— Domnule, interveni Pardaillan, credeți că îl puteți ține în șa până la Saint-Denis? Nu sîntem prea departe.

— Sper...

— Atunci să mergem, declară Pardaillan. Ordinul era pentru Escargasse și Gringaille.

Aparent ei știau ce înseamnă asta, fiindcă n-au avut nici o secundă de ezitare. Ridică cu grijă rănitul și-l așezară pe calul Fausteii. Pe ceilalți doi, legați fedeleș îi puseră de-a latul șeilor de care i-au prins bine ca nu cumva să cadă. Pe urmă apucară fiecare de cîte un ham și rămaseră drepti și tăcuți, arătînd că erau gata de drum.

— La drum! porunci Pardaillan.

XVIII

ÎNTOARCEREA

Continua să țină strîns brațul Fausteii. O conduse încet. În urma lor venea d'Albaran, iar în spatele lui d'Albaran, Escargasse și Gringaille duceau de căpăstru cailor pe care, în mod evident, cei doi prizonieri nu-i puteau conduce. Și mica trupă se îndepărta încet, la pas, patru din ei mergînd pe jos, ceilalți trei călare, părăsind pe cîmpul de luptă cele trei animale moarte în urma rănilor încasate.

Primii pași se făcură în tăcere. Pardaillan o pîndea pe Fausta cu coada ochiului. Nu vroia să-i lase răgazul să-și rumege în continuare planul într-o perfectă liniște a gândurilor. Așa încât începu să sporovăiască pentru a-i distra atenția și a o pune în situația de a renunța pentru moment la socotelile ei, obligînd-o să-i răspundă.

— Cum dracu ai făcut imprudența să te aventurezi singură, fără nici o escortă pe drumuri nesigure? întrebă el, brusc.

— Pentru că am avut nefericita idee de a voi să văd cu proprii mei ochi cum mi se execută ordinele.

— Ei, da, merita osteneala. Patru milioane nu-s de colea. Dar tocmai fiindcă suma era foarte mare nu trebuia să riști fără escortă.

— Am spus deja că nu credeam să am motive de temere. Îmi luasem toate precauțiile și eram sigură că nimeni nu știa de venirea acestor milioane.

— În afară de mine, după cum vezi.

— E adevărat. Și asta mă face să mă gândesc la faptul că ești prea bine informat ca să nu bănuiesc vreun trădător printre cei apropiați mie.

— Ai cuvîntul meu că nu e așa. Chiar dumneata mi-ai dezvăluit apropiata sosire din Spania a acestor milioane.

— Eu! sări în sus Fausta.

— Da, dumneata, confirmă Pardaillan. Dumnezeule, nu pretind că mi-ai spus-o mie, verde-n față. Dar nu uita că am fost odată introdus la dumneata. Și în timp ce eram cu urechea ciulită într-un oarecare birou, m-ai făcut să aflu fără să bănuiești, o grămadă de lucruri interesante.

— Dacă o spunei, probabil că așa și este. Dar nu eu am vorbit despre ziua anume în care trebuiau să sosească milioanele. Pe atunci n-o știam nici eu... Și nu eu vam vorbit

despre ruta exactă pe care vor veni aceste milioane ca să ajungă în mod clandestin la mine, nici despre drumul pe care trebuia să meargă d'Albaran ca să intre în posesia lor, și nici n-am pomenit că d'Albaran va avea asemenea sarcină.

— Aceste lucruri le-am aflat singur, și zău, fără prea mari probleme.

— Pot să știu și eu cum?

— Oh! Dumnezeuule, dar e cel mai simplu lucru din lume? am trimis un om de-al meu pe drumul spre Spania, un om care nu-i lipsit de fler și îndemânare și pe deasupra mai vorbește și spaniola ca un adevărat copil al Castiliei. În cele din urmă a întâlnit o trupă care escorta un convoi. Sub costumele lor de servitori e casă mare nu i-a fost greu să-și dea seama că sânt soldați. Iar în spatele francezei lor corecte — nu vorbesc decât franceza, chiar și între ei — a mirosit că sânt spanioli. A intrat în vorbă cu ei, cum se face între soldați, fie și deghizați, oferindu-le câteva sticle de vin vechi. Și când vinul le-a dezlegat limbile au tot povestit. Mare lucru nu știau. Dar puținul pe care l-am aflat m-a ajutat să ghicesc restul. În ce-l privește pe d'Albaran, dat fiind că e brațul dumitale drept, mi s-a părut normal să-l alegi pentru primirea încărcăturii, acel așa zis convoi de vinuri spaniole, care mergea când pe uscat când pe ape. Deci un alt om de-al meu l-a urmărit pe d'Albaran. Iar azi-dimineață când omul mi-a istorisit plimbarea lui matinală și drumul pe care l-a urmat, am înțeles că sosise momentul să acționez, ceea ce am și făcut urgent. Vedeti așadar prințesă, că n-am avut nevoie să cumpăr complicitatea vreunui servitor. Mi-ar fi fost, de altfel destul de greu s-o fac de vreme ce n-am nici cea mai mică avere.

— Da, cred, rosti Fausta simplu. Și acum ce veți face cu tot bănetul? întrebă ea după o clipă de tăcere.

— Pe Dumnezeul meu, îl voi da celui căruia îi aparține.

— Cum, strigă Fausta, prefăcându-se că se înșeală, îmi veți restitui acest bănet după ce mi l-ați luat?

— Am spus că-l voi restitui celui căruia îi aparține rectifică Pardaillan cu răceală și nu că vi-l voi restitui vouă.

— Cu toate acestea... mi se pare că el îmi aparține mie.

— Vi se pare greșit, asta este tot. Acest bănet aparține acum regelui. Și cum vouă trebuie să vă precizez, o fac: regelui Franței, Maiestății-Sale Ludovic al XIII-lea.

— Vai, dar ce ciudat! Cum e posibil, oare, ca acești bani, care sânt ai mei orice s-ar spune, să devină proprietatea regelui Franței, Maiestății-Sale Ludovic al XIII-lea?

— Iată cum și lucrul acesta chiar și primul venit în Franța v-ar explica la fel: acești bani, oricum am lua-o, sânt o marfă ca oricare alta. Or, veți afla, dacă într-adevăr nu știți, că regele are dreptul să confişte orice marfă intrată prin fraudă în regatul său.

— sânt de acord, mărturisi Fausta, dar adăugă cu un zîmbet acru: ar mai rămîne să aflăm cum va interpreta un asemenea lucru, Maiestatea Sa Filip al Spaniei.

— Regele Spaniei, răspunse Pardaillan cu un surâs deloc mai prejos decât cel al Faustei, va înțelege că lucrul cel mai înțelept este să tacă din gură. Dacă nu e destul de inteligent ca să priceapă, dumneavoastră doamnă, care sînteți una din cele mai splendide inteligențe din cîte cunosc, nu veți ezita să-l convingeți. Credeți-mă cel mai bun lucru pe care-l puteți face este să vă resemnați și să considerați banii pierduți.

Fausta, care-l cunoștea bine, știa că el nu avea obiceiul să amenințe prea des. Dar dacă îl obligai, atunci erai răsplătit din plin. Învingă, înclină capul și oftă.

— Ce naiba, spuse Pardaillan, doar te-am văzut pierzînd lovituri mai importante decât asta și te-ai arătat foarte bună jucătoare. Cum se face că acum ești atât de abătută?

— Asta fiindcă atunci, răspuse ea, îmi păstrasem libertatea. Și pentru oameni de acțiune ca noi, a fi liber este un avantaj de o valoare inestimabilă. Azi, însă... sânt prizonieră? Înțelegi?

•— Prizonieră mi se pare puțin cam exagerat.

— În fine, sânt în mâinile dumitale...

— Asta e un lucru sigur.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Firește că nădăjduiesc să te păstrez ca pe ceva prețios, cât mai multă vreme, răspuse Pardaillan cu aerul cel mai naiv din lume. „Diavol nenorocit! zbieră Fausta înlăuntrul ei, să te înghită infernul!”

— Dar poate că vrei să accepți târgul pe care vreau să ți-l propun, încheie Pardaillan.

— S-auzim târgul, răspuse ea domol.

— Iată- îți redau libertatea care ți-e atât de scumpă, dacă mi-o dai pe micuța Loî'se.

Pardaillan pronunțase aceste cuvinte cu o gravitate care dovedea că treaba era dintre cele mai serioase. Fausta tresări: ea nu se aștepta la o astfel de propunere și, cine știe? poate că în numeroasele mașinații pe care le construia uitase de acest copil, nepoata ei, și ce ostatic prețios putea fi în mâinile sale. Ea nu ezită:

— Imposibil, răspuse ea, tranșant. Dar stăpînindu-se, continuă iute:

— Doar dacă... îmi dai voie să-ți spun o întrebare Pardaillan?

— Zece întrebări, o sută de întrebări, toate întrebările pe care le dorești. Eu am tot timpul, răspuse Pardaillan cu un glas și mai batjocoritor.

— Pot să-ți spun pe loc unde se află copilul. În două ore poate fi în brațele dumitale. Dacă eu fac lucrulăsta imediat, voi fi imediat liberă?

— Nu, nu imediat, răspuse Pardaillan.

— N-ai încredere în mine?

— Nu, îi răspuse Pardaillan, la fel de categoric. Știu că nu te-ai înjosi până la minciună cu mine. Știu că voi găsi copilul acolo unde îmi vei spune că este. Știu că o voi putea lua cu mine.

— Atunci de ce te temi?

— De nimic. Chiar dacă mi-ai da copilul în secunda asta, eu nu pot să-ți dau drumul decât diseară.

— Vrei să spui, atunci când vei fi sigur că milioanele spaniole sânt în casa de bani a regelui?

— Bineînțeles, ce naiba!

— Ți-ai sacrifica nepoata pentru aceste milioane?

— Fără ezitare și fără remușcări.

— Ei bine, nici eu n-am să ezit, prefer să sacrific milioanele și libertatea dar voi păstra copilul.

— Cum vei dori, tranșă Pardaillan cu o totală și nejuțată indiferență.

Zâmbi și ridică din umeri.

— Pe cinstea mea, prințesă, chiar nu te înțeleg! Nu am averea dumitale incalculabilă. Pentru un amărît ca

mine, patru milioane înseamnă o sumă mirifică, fantastică, un fel de himeră! De ce dracu ai vrea să sacrific o asemenea sumă pentru o copilă, pe care știu sigur că am s-o găsec atunci când am să vreau?

— Te asigur, cavalerie că n-ai s-o găsești.

— Te asigur, prințesă, că nici nu-mi voi da osteneala s-o caut.
— Și atunci?
— Și atunci, ți-am spus. Voi aștepta.
— Ce?
— Și asta ți-am spus: am să aștept să-mi spui chiar dumneata locul unde ai ascuns-o și de unde mă pot duce s-o iau.
— Crezi că am să fac asta? îl ironiza Fausta.
— sânt sigur de asta, la fel cum sânt sigur că soarele care se ridică din ce în ce mai sus începe să ne încălzească ceva mai mult decât ar fi nevoie.
Arăta atât de încrezător încât Fausta, fără să vrea, era impresionată. Renunță la conversație și se adânci în visare.

De astă dată, Pardaillan a lăsat-o să se gândească în tihnă și nu încercă să-i abată atenția. De altfel aproape că ajunseseră. Se vedeau deja primele case ale orașelului în care regii Franței își dorm somnul de veci. Pardaillan se opri ceea ce avu ca efect revenirea Fauste la realitate, scoțînd-o din socotelile ei.

— Doamnă, îi spuse, vom intra pe străzi destul de animate. V-ar veni foarte ușor să strigați după ajutor și să asmuțiți trecătorii împotriva mea. Vă sfătuiesc să n-o faceți și să vă lăsați condusă de mine. Vă sfătuiesc insistent, în interesul dumneavoastră, bineînțeles.

— Nu am de gând să strig. Vă urmez fără să m opun.

Acestea au fost spuse de către ambele părți cu glas suficient de tare pentru a fi auzite de cel rănit și de cei doi prizonieri. Cu toate astea Pardaillan li se adresă direct. Și rosti cu același aer dar cu un accent ceva mai dur:

— Ați auzit, voi ceilalți, nu? încercați să urmați exemplul stăpînei voastre... dacă nu vreți să vi se întâmple o nenorocire.

în locul lor răspunse Fausta:

— Nici unul din oamenii mei să nu-și permită să deschidă gura, când stăpâna voastră tace, zise ea, privin-du-i de sus.

— Dacă e așa, totul este cât se poate de bine, spuse Pardaillan, liniștit.

Apoi, cu tonul le comandă:

— Să mergem.

is

XIX

UNDE SE VEDE CĂ PARDAILLAN SA GÎNDIT LA TOATE

Apucaseră să facă cam o sută de pași în strada care, la acea oră, era într-adevăr destul de animată. Pardaillan începuse să vorbească tare despre lucruri foarte banale. Și dincolo de toate, Fausta îi ținea isonul, cu destulă demnitate.

Ajunseră la un han destul de modest și Pardaillan intră în curte cu tot grupul ce-l însoțea.

Cînd trecuse pe aici la venire, se oprise ca să-și lase calul. Se oprise atunci foarte puțină vreme: un minut sau două cel mult. Dar trebuie să ne imaginăm că folosise foarte bine timpul, cât de scurt o fi fost.

Hangiul veni în goana mare și nu fu deloc surprins când văzu rănitul și pe cei doi prizonieri legați ca niște cârnați.

Dimpotrivă, el se miră văzîndu-l pe Pardaillan. Și îi spuse, salutîndu-l respectuos:

— Cum, domnule cavaler, ați venit voi înșivă?

La această întrebare, Pardaillan răspunse cu o altă întrebare:

— Ai urmat instrucțiunile mele, jupîn Jacquemin?

— Întocmai, domnule. Și sper să fiți mulțumit. Totule gata.

După ce dădu aceste asigurări, jupîn Jacquemin se grăbi să dea o mână de ajutor lui Escargasse și lui Gringaille. În mai puțin de trei minute coborîră pe cei trei prizonieri în pivniță. Pardaillan îi urmă, ținînd-o în continuare pe Fausta de braț.

Hotelierul trase spre el o ușă de stejar masiv, cu traverse de fier și o broască imensă care avea cheia pe dinafară. În acest fel ieși la iveală un fel de cavou. Două lămpi fixate în niște brațe de fier prinse în zid, luminau cât de cât locul.

Într-un colț erau puși pe jos trei saci de paie, unul lângă altul, cu mici spații între ei, ca să se' poată circula. Pe fiecare sac, netezit Firește, fusese pusă o saltea cumsecade, pături și perne. În mijlocul încăperii era o masă pătrată. Pe fața de masă destul de grosolană dar de un alb strălucitor se puteau vedea primele semne ale unui dejun substanțial: un enorm pate, un cîrnat, o șuncă afumată și diverse produse de patiserie. Șase sticle destul de pline de praf, pocale de cositor, farfurii din același metal, furculițe de lemn, cuțite deloc, cam asta completa masa.

Pe o altă masă mai mică, lipită de perete, la picioarele paturilor, era un lighean mare, o cană de aramă strălucitoare, plină cu apă rece. Alături, o găleată plină cu apă caldă, un fel de ceainic și cîteva boluri. Lenjeria era de o curățenie fără cusur, mai erau și bandaje, mai multe borcane cu unguent: tot ceea ce trebuia pentru a da îngrijiri răniților; patru sau cinci

scaune din lemn cu spetează completau acest mobilier sumar, instalat în grabă.

Pardaillan cuprinse toate aceste detalii într-o privire și surâse, mulțumit. În timp ce Gringaille, Escargasse și hangiul, așezau încet, unul câte unul pe cei trei prizonieri în paturile lor, Pardaillan îi spuse Faustei, care nici măcar nu se uitase în jurul ei:

— Una peste alta, vedeți domnule insista asupra acestui cuvânt ca să nu dea de bănuț hangiului, iar Fausta sensibilă la gestul delicat, mulțumi înclinînd capul), dacă locul nu e prea vesel, cel puțin este curat și am făcut tot ce-am putut ca să-l facem locuibil.

— Asta nu-l împiedică să Fie o foarte bună închisoare, replică Fausta, surîzînd.

— E drept, și vă cer scuze. Dar atunci când am dat dispozițiile cuvenite, credeam că va trebui să cazez și să păzesc doar pe cei trei estropiați de colo. Era departe de mine gîndul că voi avea onoarea să vă ofer ospitalitatea. Vă rog să mă credeți că dacă aș Fi putut prevedea ce s-a întîmplat, mi-aș Fi făcut o datorie agreabilă, de a vă primi de-o manieră demnă de dumneavoastră.

Dintr-o singură privire se convinse că prizonierii aveau tot ce le trebuia. Apoi, întorcîndu-se spre Fausta, își ridică pălăria, salută plin de curtoazie și își luă rămas bun:

— Cum, se miră Fausta, nu ne faceți onoarea să ne țineți companie?

În tonul ei era o abia perceptibilă ironie puțin disprețuitoare. Urechea deosebit de sensibilă a lui Pardaillan sesiză această nuanță. Și tăios:

— Trebuia să știți, mai bine ca oricine, că n-am avut niciodată înclinație pentru meseria de călău sau de denunțator, cu atît mai puțin pentru cea de temnicer.

Și reluînd cu aerul său ironic:

— De altfel, am foarte multă treabă în altă parte. Vă cer permisiunea să mă retrag, doamnă. Vă părăsesc, deci, doamnă, scuzîndu-mă încă o dată pentru faptul că v-am reținut într-un loc atît de puțin demn de dumneavoastră. Dar, așa cum am avut onoarea să v-o spun, șederea dumneavoastră aici va fi scurtă. În această seară, la căderea nopții, vom deschide această ușă și veți fi cu toții liberi.

Atît dezinteres, atîta nepăsare, atîta generozitate cavaleriească au lăsat-o un moment fără voce, ca trăsniță.

— Ah! Dar nu cumva v-ați imaginat că vreau să vă păstrez toată viața? rosti batjocoritor Pardaillan.

— Ați spus că mă veți păstra cât mai mult timp posibil, spuse ea.

— Așa am spus?... Da... Dar în capul meu asta însemna că vă voi ține aici până diseară. Nu am cum să vă țin mai mult.

Ea își pironi privirea asupra lui cu nerostită admirație. El ridică din umeri, ușor enervat:

— Ei, hai! că-mi provocați milă, prințesă! N-o să-nvățați niciodată să mă cunoașteți!

— Fausta nu va rămîne datoare față de nimeni în materie de generozitate. Nici față de voi, Pardaillan. Vreau așadar, la rîndul meu, să fac un gest care ți-ar bucura sufletul.

— Un gest? întrebă Pardaillan, ironic.

— Am să v-o înapoiez pe micuța Loî'se, rosti Fausta cu o încetineală calculată.

Pardaillan o cercetă cu privirea.

— Mă gîndeam eu că o să ajungem aici.

— Nemaipomenita voastră generozitate îmi forțează mîna, ca să zic așa.

— Nu contează pentru ce. Esențialul este că v-ați hotărît. Vorbiți deci, prințesă, vă ascult. Nu trebuie să vă mai spun cu cîta nerăbdare.

Și adăugă în sinea lui:

„Pe Pilat, iată-te la strîmtoare!... Dacă te sustragi acum, voi ști la ce să mă aștept.”
într-adevăr, ea se eschivă:

— Dar am spus tot ce aveam de spus, făcu ea cu cel mai natural aer din lume.

— Ah! ah! surâse Pardaillan, răspunzînd mai degrabă propriului său gînd.

Și, cu același aer naiv, el insistă:

— Scuzați-mă, doamnă, mi se pare că aveți ceva de adăugat.

— Ce anume?

— De vreme ce consimțiți să mi-o dați înapoi pe micuța Loî'se, trebuie să-mi spuneți unde pot s-o găsec.

— Aveți dreptate. Cred că e o neînțelegere între noi. V-am spus că aș dori să v-o înapoiez pe Loî'se. Nu-mi iau cuvîntul înapoi. Nu v-am spus că voiam să v-o aduc pe loc.

— Înțeleg, prințesă, înțeleg. Voi aștepta, ca să puteți vorbi. Vă voi cere numai, chiar dacă nu sînt presat, să nu mă faceți să aștept foarte mult. sînt bătrîn,

doamnă, și n-aș vrea să plec pentru ultima călătorie fără să fi îmbrățișat această copilă. înțelegeți?

— De minune. Dar fiți liniștit. Fără să pot fixa o dată, cred că pot să vă asigur că nu veți aștepta prea mult. Cîteva zile, cel mult. Nu vă neliniștiți, vă voi spune la timpul potrivit. Trageți întotdeauna la hanul Grand-Passe-Partout?

— Nu, locul acela nu mai este sigur pentru mine. Dar nu contează, puteți să-mi dați de veste acolo printr-un singur cuvînt. Fiți liniștită, acest cuvînt va ajunge la mine.

— Deci ne-am înțeles. În cîteva zile veți primi un cuvînt din partea mea. La revedere, cavalerie.

— La revedere, prințesă.

Și de data asta ieși din hruba în care îi lăsase. Surâse, cu un zâmbet care desigur ar fi neliniștit-o pe Fausta, dacă ar fi putut să-l vadă, spunîndu-și:

„Se pare că îi trebuie câteva zile pentru a-și pregăti cursa... Poate nu știe încă ce va face. În tot cazul, iată-mă prevenit. Îmi pregătește o surpriză în felul ei.”

Și, cu nepăsarea lui obișnuită:

„Vom vedea.”

Gringaille și Escargasse l-au urmat, având grijă să încuie ușa de două ori, după ei. În culoarul închisorii îl găsiră pe hangiu. Pardaillan i se adresă:

— Jupîn Jacquemin, îi spuse, aveți grijă ca acestor domni să nu le lipsească nimic. Îngrijiți-vă de bucătărie și puneți toată grija și toată știința. Vă previn că aveți de-a face cu personaje delicate, destul de greu de mulțumit.

— Puteți conta pe mine, domnule cavalier.

| — Cheltuielile mă privesc. Și plătesc înainte.

— Vai, dar n-aș suporta...

— Dragă domnule Jacquemin, îi tăie vorba Pardaillan, știu că ai toată încrederea în mine. Numai că eu plec imediat. Nu știu când voi putea să mă întorc, nici dacă mă voi întoarce vreodată aici. Deci trebuie să vă plătesc dinainte.

Spunând acestea, Pardaillan puse în mâna hangiuului punga cu bani pe care o scoase din buzunar.

--Oricum rămîneți omul cel mai generos de pe pământ, domnule cavalier.

— Trebuie să-ți spun, reluă Pardaillan, că mi-ai face un mare serviciu dacă ai accepta cel mai mic lucru din partea celor patru persoane care sînt închise acolo. Chiar dacă ar fi vorba de un fleac. Și mai trebuie să-ți spun că dacă cineva se împotrivește dorințelor mele, am obiceiul să-mi arăt nemulțumirea de o manieră supărătoare... față de cel care a făcut-o.

— Fiți liniștit, domnule, cred că am fost plătit regește.

— Ești un om rezonabil, jupîne Jacquemin. Când vom ajunge sus am să-ți dau ultimele instrucțiuni înainte de a pleca. Poți să te duci.

După plecarea jupînului, Pardaillan dădu diverse ordine lui Gringaille și Escargasse. A durat puțin. Apoi plecă. În clipa în care pune piciorul pe prima treaptă a scării, voind să urce, se răzgîndi, veni spre ei și spuse brusc:

— Uitasem să vă spun: dacă lăsați să vă scape fie și unul dintre prizonieri, înainte de ora stabilită, să știți că moartea fiului meu Jehan, adică a stăpînului vostru, a prietenului vostru care v-a îmbogățit, ei bine, moartea lui va fi o certitudine. Nimic nu-l va putea salva. Și voi veți fi aceia care l-ați omorît!

O clipă s-a uitat la ei în tăcere, a zâmbit și de data asta a plecat, spunîndu-și cu o oarecare satisfacție:

„Acum chiar dacă ființa asta infernală, care se cheamă Fausta, va încerca, dacă va voi să-i lase cu gura căscată oferindu-le grămezi de aur, n-are decât să spună și să facă ce-o vrea, eu unul sînt foarte liniștit: n-au s-o lase să le scape.”

Cum bine se vede, Pardaillan prevăzuse totul: chiar situația în care Fausta, care nu era niciodată în pană de bani, va încerca să adoarmă vigilența celor doi gardieni cărora le-o lăsase în pază.

XX

LA GORELLE

Cam la vremea la care Fausta, deghizată în cavalier, fusese prinsă de Pardaillan, adică spre ora șapte dimineața, poarta cea mică a palatului Sorrientes, cea care dădea spre fundătură, s-a întredeschis cât să lase să treacă o femeie, care se strecură afară.

Femeia se numea La Gorelle, personaj care a jucat un rol dubios în timpul copilăriei și adolescenței lui Brin de Muguet, pe care o crescuse foarte dur.

La Gorelle se strecură până în strada Saint-Honore și intră în vorbă cu un om care stătea în mijlocul străzii, alături de ospiciul Quinze-Vingts. Cel care o aștepta acolo nu era altul decât Stocco. Același Stocco pe care cu o oră sau două mai devreme, travestit în cerșetor, cu fața pe jumătate ascunsă de un bandaj, supraveghind locul retragerii lui Pardaillan, care îl recunoscuse cu tot bandajul și deghizarea lui.

Umilă și cu o voce dulceagă, femeia se scuză că l-a făcut pe „seniorul” Stocco s-o aștepte. Stocco, însă, îi tăie vorba, brutal:

— Haide, vino după mine... dar să stai la patru pași în spatele meu... n-am nici un chef să fiu recunoscut în compania unei muieri ca tine!... Și roagă-te Satanei, stăpînul tău ca ceea ce ai să-i spui domnului mareșal, să fie cu adevărat interesant că de nu, vai de pielea ta de cățea!...

Oricare alta, în locul ei, ar fi luat-o la goană, îngrozită de amenințările și mutra furibundă a acestui viteaz cam dubios.

Trebuie să ne închipuim că avea motive temeinice să nu lase totul baltă. Căci, deși nu era tocmai liniștită, în sinea ei, suportă insultele și grosolăniile fără să crîcnească, și îl urmă umilă, la patru pași depărtare, așa cum îi ceruse.

Cîteva minute mai tîrziu, Stocco a introdus-o într-un cabinet unde se aflau Leonora și Concini.

— Lasă-ne singuri Stocco, porunci Concini. Individul se înclină cu un respect excesiv, de care

făcea mereu mare caz, în fața stăpînului său. În timpul plecaciunii se uită întrebător la Leonora. La întrebarea lui mută, ea răspunse uitîndu-se fix la o draperie care masca ușa din fața fotoliului ei.

Stocco ieși. Înțelesese perfect ordinul dat de stăpîna lui. A făcut un ocol, apoi pătrunse într-o cameră și se așeză în spatele draperiei arătate de Leonora, pe care o dădu ușor la o parte. Curios, ciuli urechile, deschise ochii, fără s-o piardă din ochi pe stăpîna lui, care putea foarte bine să-i dea vreun ordin prin semne, iar lui nu trebuia să-i scape.

— Poți vorbi în fața doamnei mareșal d'Ancre, zîmbi Concini. Nu am secrete față de dînsa.

I La Gorelle nu-și ascunse o vie mirare. Totuși își reveni imediat și făcu o mișcare din umeri și din brațe iare voia să spună: „Una peste alta, e treaba dumneavoastră.”

— Ești italiancă?

— Nu monseniore. Dar am locuit multă vreme în Italia... La Roma... La Florența, unde eram acum șaptesprezece ani.

Ea apăsă asupra cifrei. Concini tresări: șaptesprezece ani, asta corespundea cu timpul nașterii fiicei sale. Începu s-o cerceteze cu mai multă atenție pe această femeie care stătea aplecată umil înaintea lui. El examina aceste trăsături comune și ofilite, căutînd să-și amintească dacă mai văzuse deja această figură. Trebui să renunțe. Reluă, în aparență foarte calm:

— Și o cunoști pe tînăra fată de care mi-ai vorbit?

— Da, răspunse La Gorelle.

Făcu o pauză, ca o actriță care măsoară efectul obținut și încheie, apăsînd cuvintele, rostindu-le rar:

— Mi-a fost încredințată... ca să spun așa... Din ziua în care s-a născut... Eu am eres...cu...t-o...

— Dumneata! sări în sus Concini.

— Eu, continuă La Gorelle, cu o deplină siguranță. De data asta Concini se întoarce spre Leonora pe

care o întrebă din priviri. Leonora întinse distrată mâna spre un ciocănel de abanos pe care-l avea la îndemână și lovi cu el ca să sune. Apăru numaidecît Marcella, prima doamnă de companie și confidentă în același timp, pe care am mai zărit-o și la Luvru și la un semn, se apropie de stăpâna ei care îi șopti la ureche un ordin. După ce a ieșit Marcella, Leonora a fost cea care a continuat să pună întrebări:

— Dacă dumneata ești cea care a crescut fata, se cheamă că locuiește cu tine?

Punând această întrebare, Leonora o scormoni cu privirea sa de foc până în fundul sufletului. Fără să ezite, cu aceeași siguranță, La Gorelle răspunse:

— Nu, doamnă, m-a părăsit acum patru ani.

— Pentru că o maltratai, tună Leonora cu un aer amenințător.

— Este o calomnie josnică, protestă cotoaroanța. Și, smiorcăindu-se:

— Adevărul este că sânt săracă. Nu puteam s-o hrănesc pe această micuță fără să facă nimic. Trebuia să muncească pentru a-și câștiga pâinea, ca și mine... Ei nu-i plăcea munca, era o mică leneșă. De asemenea, era o ingrată: într-o bună zi, m-a părăsit.

— Ce o puneai să facă?

— Vindea flori pe care le culegea de pe câmp. E o treabă curată, delicată, cochetă chiar, și în care nu e nimic neplăcut.

— Spune mai degrabă, că e un mod de a cerși, rosti Leonora ridicînd din umeri.

— Mă rog, dacă vreți! se supără La Gorelle. Avea niște degete de zîină, fetița asta. Fără să fi știut, fără să-i fi arătat cineva, făcea niște buchete care erau o minune de bun-gust. Pomană! Mai degrabă ea își făcea pomană, dînd pentru cîtiva bănuți, flori pe care le-ar fi putut vinde cu o livră.

— Iar dumneata nu te-ai mai ocupat de ea? Nu știi ce-a devenit, unde este?

— Am căutat-o luni și luni de zile. Zadarnic. Am regăsit-o cu totul întîmplător, aici, la Paris, acum cîteva săptămîni.

— Atunci, știi unde este?

— N-am nici cea mai vagă idee, doamnă... Dar, dacă țineți... dacă aveți nevoie... în fine, mă voi strădui s-o găsesc, doamnă.

Era limpede că nu mințea. Leonora a înțelese lucrul acesta.

— E inutil, spuse ea, refuzând propunerea.

În momentul acela Marcella reveni. Nu era singură. O ținea de braț pe Florence. Intrară împreună și făcură cîtiva pași.

— Brin de Muguet! strigă La Gorelle, înmărmurită să-și recunoască fosta victimă, în această tînără de o eleganță sobră ca o fată de bună condiție care, trebuia s-o recunoască, avea o alură foarte distinsă în asemenea veșminte.

— La Gorelle! exclamă tînăra fată.

Și lăsînd brațul Marcellei, se dădu iute înapoi cu doi : pași se uită la muiere nu cu frică ci cu o vizibilă repulsie.

Leonora, care pregătise această intrare bruscă, a putut să-și dea seama că La Gorelle nu mințise:

— O cunoști pe această femeie, Florence?

— Da, ea m-a crescut, mărturisi tînăra.

— Nu sânt o mincinoasă! spuse triumfătoare La pGorelle.
— Sper că nu există intenția de a-i fi dată în grijă, reluă speriată Florence.
Și însuflețindu-se, cu o hotărâre pe care Leonora nu i-o cunoștea:
— Trebuie să vă previn, doamnă, că nu voi accepta asta. Nu mă voi întoarce la ea cu nici un preț. Voi prefera, da, voi prefera de o sută de ori să-mi caut refugiul în moarte!
— Te-a maltratat, nu-i așa?
— Nu spun asta. Dar am amintiri foarte neplăcute.
— Amintiri atât de penibile încât veți merge până la a prefera moartea decât să reveniți la ea?
— Da, doamnă.
— Ei bine, liniștește-te copila mea, n-am avut niciodată intenția să te abandonez. Mergi liniștită, copilă, ce-am vrut să știu am aflat.

Florence se supuse și se lăsă condusă. Cu toate astea, prezența neașteptată a acestei femei la Concini o intriga și o neliniștea mai mult decât s-ar crede. Ar fi dat orice ca să afle motivul. Sigur este că dacă ar fi putut, ar fi rămas îndărătul ușii să asculte.

Doar că Marcella era lângă ea, și chiar dacă îi arăta cel mai profund respect, era mereu aproape de ea ca și când ar fi fost umbra ei. Iar Marcella a condus-o din nou în camera ei, acolo unde Florence, resemnată, se aștepta să o vadă și pe ea instalându-se. Cu toate astea, spre surprinderea ei, nu s-a întâmplat așa. Fie că a interpretat prost porunca nerostită a Leonorei care, era limpede, nu voise ca fata să audă ceea ce avea să spună La Gorelle, fie pentru că a considerat-o destul de îndepărtată de locul discuției, așa încât, când ajunseră în cameră, Marcella o lăsă singură.

Florence a decis să se folosească de libertatea ei fără nici un scrupul. Lăsă să treacă o clipă pentru ca Marcella să aibă timp să ajungă în camera ei. Apoi făcu cale întoarsă, împinse ușor ușa, și ascultă.

Între timp, Leonora reluase firul întrebărilor pe care i le punea lui La Gorelle.

— Spune-ne acum, prin-cine și în ce mod ți-a fost încredințată această copilă, întrebă ea.

Fără nici o ezitare, La Gorelle îl numi pe Landry Co-quenard și povesti cum îi dăduse copilul. Povesti de asemenea primii ani de viață ai copilului și apoi totul până în clipa în care fugise. În această poveste pe care o scurta cât putea, nu se îndepărtă de adevăr, în chestiunile de fond: n-avea nici un interes să o facă. cât privește detaliile, asta era altă treabă, avea tot interesul să le prezinte în așa fel încât să fie în avantajul ei. Lucru pe care I-a și făcut.

Florence ajunsese la ușă în momentul în care ea își încheia istorisirea, de aceea nu află altceva decât cele știute și de ea.

Cînd La Gorelle își termină povestea, pe care cei doi o ascultau cu cea mai mare atenție, Concini întrebă:

— Ei bine, ce vrei să ne dezvălui' despre această copilă?... Mai întâi spune-mi de ce mi te-ai adresat mie, în problema asta?

— Pentru că știu că sînteți...

La Gorelle se opri încurcată, furișînd o privire spre Leonora. Ea, însă, i-a înțeles reținerea:

— Pentru că știi că este tatăl ei. Așadar vorbește fără înconjur. Domnul d'Ancre tocmai ți-a spus că nu are secrete față de mine.

— Iertați-mă, doamnă, nu îndrăzneam, spuse La Gorelle.

— Dar de unde știi că sânt tatăl ei? întrebă Concini. Și adăugă bănuitor:

— Landry ți-a spus asta?

— Nu, monseniore. Ba chiar trebuie să spun că Landry a făcut tot ce-a putut ca să-mi alunge bănuielile.

A mers până acolo încât a încercat să mă facă să cred că era fata lui. Dar știam că este în slujba dumneavoastră și mai știam că sânteți răsfățatul tuturor femeilor din Florența. Asta mi-a întărit convingerea. Bineînțeles, n-am nici o dovadă. Dar sânt sigură că nu mă înșel: sânteți tatăl copilului.

— Să vedem ce anume ai să-mi spui? Îi tăie vorba Concini.

La Gorelle tăcu o vreme. Nu ezita, dar își dădea seama că venise momentul în care trebuia să joace strâns dacă nu voia să-și vadă afacerea eșuată.

— Cineva, spuse ea, cineva sus pus și puternic, mi-a oferit o mare sumă de bani cu condiția să fiu de acord să declar că mama copilului abandonat era o anume doamnă al cărei nume și titlu avea să-mi fie dezvăluite în ultima clipă.

— Și ai acceptat? se răsti Concini.

— Cum să nu, făcu ea.

Și cu toată inconștiența ei, simțând în mod nedeslușit că era ceva odios în acest târg pe care recunoștea cu cinism că-I acceptase, ea se văicări:

— Mizeria, monseniore, te face să accepti multe lucruri pe care nu le-ai face dacă ai fi bogat.

— Numele? interveni Leonora, cu duritate.

— Numele? repetă la Gorelle, făcându-se că nu pricepe.

— Da, îți cer să-mi spui numele acelui cineva... mare și puternic... care ți-a oferit acest târg și ai acceptat.

— Nu-I știu, răspunse La Gorelle cu aplomb.

— Minț

— Dar, doamnă...

'—Minți, îți spun, repetă Leonora cu mai multă putere și fixând-o cu o privire de o strălucire insuportabilă, care voia să-i scotocească până în străfundul conștiinței și care o forță să cedeze.

— Bine, sigur că știu numele, mărturisi La Gorelle resemnată, dându-și seama că are de a face cu un adversar puternic. Dar n-am să-I spun.

Și continuă cu o spaimă care nu era deloc jucată:

— Să știți că țin la pielea mea! Dacă v-aș mărturisi numele, s-ar sfârși cu mine.

— Știu tot atât de bine ca și dumneata, acest nume, declară Leonora, ridicînd din umeri. Și am să ți-l spun: ducesa de Sorrientes.

La Gorelle se făcu pămîntie. Nu se așteptase ca ei să fie atât de bine informați, și nici nu se aștepta să-i vadă atât de liniștiți. Era convinsă că amenințarea ei — pentru că în fond, nu era altceva decât o amenințare — îi va înnebuni și deci ea va conduce jocul, iar după aceea se va oferi să-i scoată din bucluc... contra unei sume ce i se cuvenea ca un act de dreptate.

— Eu venisem... ca să vă fac un serviciu... Țsta e sfîrșitul meu, fiindcă suma pe care o refuz mi-ar fi asigurat o bunăstare cinstită până la capătul zilelor mele... Poate că înseamnă moartea, pentru că ducesa de Sorrientes nu-mi va ierta niciodată festa pe care i-am jucat-o... Și dacă nu va pune pe vreunul din oamenii ei să mă expedieze binișor pe lumea ailaltă, în orice caz, mă va arunca în stradă... Voi pierde slujba foarte bine plătită, pe care o am la ea. Ce mai... mizeria neagră mă paște... Și la vîrsta mea e îngrozitoare, mizeria!...

De data asta, Leonora și Concini, înțeleseseră unde bătea bătrâna. Leonora îi făcu semn lui Concini. Așa că el vorbi.

— Pentru Dumnezeu, dar nici nu vreau să te sacrifici pentru mine, în fond, nici nu mă cunoști. Hai să vedem, cât ți-a oferit ducesa de Sorrientès?

— Cincizeci de mii de livre, monseniore, rosti La Gorelle, într-un suflu.

Mințea fără rușine. Cincizeci de mii de livre făceau exact dublul sumei promise de Fausta. Concini nu avu nici o ezitare.

— Îți voi da dublul acestei sume. Fie, deci, o sută de mii de livre.

— Vai! monseniore, Dumnezeu însuși nu s-ar dovedi atât de generos ca dumneavoastră!...

— Dar cu o condiție, adăugă Concini.

— Ce trebuie să fac?

Concini și Leonora zîmbiră satisfăcuți: o simțeau gata de a face orice, cele mai josnice ca și cele mai groaznice treburi.

— O să-ți spunem când va sosi momentul, declară Concini cu dezinvoltură. Momentul o să vină destul de curând: în câteva zile... câteva săptămâni, cel mult. O să-ți spunem atunci ce anume așteptăm de la dumneata, iar cele o sută de mii de livre promise îți vor fi date pe loc.

XXI

STOCCO ȘI LA GORELLE

Deja, nemaipomenitul efect produs de generozitatea regală a lui Concini se ștergea. La Gorelle își revenea. Lăcomia ei nepotolită ieșea din nou la iveală. După o clipă de încântare, începu să se vaiete din nou:

„Măi, măi! mi se pare că ei au mai multă nevoie de mine decât eu de ei!... sânt o proastă, o năroadă... Trebuia să cer o sută de mii de livre!... Pentru că el ar fi dublat suma... deoarece acest desfrînat nu precupețește banii!... Isuse! m-am prădat eu însămi!... Am pierdut o sută de mii de livre prin reținerea mea neghioabă!... Nu voi supraviețui acestui dezastru... decât dacă voi reuși să repar... cel puțin în parte!...

Și, cu voce tare, ea gemu jalnic:

— Cîteva săptămîni, dar asta pentru mine înseamnă moarte curată!... Monseniore, se vede că uitați că sânt săracă, mai săracă decât Iov din Sfînta Scriptură!... Am să crap de foame, pentru că n-am să am tupeul să mă întorc la doamna ducesă.

— Asta să fie paguba, interveni Leonora cu vioiciune, o să locuiești aici, la noi. Te voi lua în serviciul meu.

— Cu aceiași bani pe care mi-i dădea doamna ducesă?

urmînd ideea sa fixă, orbită de incredibila ei rapacitate, La Gorelle nu băga se de seamă că era pe cale să se încurce în propriile minciuni, să comită o imprudență care putea avea pentru ea consecințe funeste. Pentru cîteva mizerabile sute de livre pe care spera să i le stoarcă, ea mergea în întîmpinarea dorinței Leonorei care, ca și Fausta, voia s-o aibă în mână, ea i se preda cu mâinile și picioarele legate.

Cu un surâs neliniștitor, care ar fi trebuit s-o pună în gardă, Leonora, încîntată s-o vadă venind ea singură acolo unde voia s-o aducă, ea nu ezită mai mult decât ezitase Concini.

— N-aș vrea să fiu mai puțin generoasă decât soțul meu, spuse ea. Voi dubla suma pe care o primeai la doamna de Sorrientes. cât îți dădea?

— Casă, masă, plus o sută cincizeci de livre pe lună, la care se adaugă haine pe care nu le mai purta, plus mici bacșișuri, pe ici pe colo, minți cu nerușinare La Gorelle.

— Bine, promise Leonora fără să clipească, îți voi da trei sute de livre pe lună, plus restul. Și vreau să adaug un mic cadou: pentru că ești în halul ăsta de săracă, în ziua în care vei începe serviciul, vei găsi în camera dumatăle cinci sute de livre pe care ți-i dau ca să nu te simți fără nici un ban.

Cu această încercare ce-i era caracteristică, Leonora o cîntărise. Ea socotise că nu va putea rezista tentației de a pune mîna cât mai repede posibil pe cele cinci sute de livre pe care i le promisese. Într-adevăr, La Gorelle își băgă singură capul în laț:

— Dacă vreți să-mi permiteți, doamnă, aș intra chiar azi, spuse ea grăbit.

— Cum vrei, încuviință Leonora cu un aer indiferent.

— Voi profita de absența doamnei de Sorrientes și mă voi duce să iau cîteva fleacuri la care țin apoi într-o oră mă întorc, promise ea vesel.

— Du-te, draga mea, du-te, o autoriză Leonora cu aceeași indiferență afectată. La întoarcere ai să-ți găsești camera pregătită... și cele cinci sute de livre pe masă.

La Gorelle se înclină în fața lor, făcînd o reverență care semăna cu un stat în genunchi și se strecură spre ușă.

De-abia se întoarse cu spatele când între faldurile draperiei date la o parte apărură capul lui Stocco. Își întreba din privire stăpîna care, din vîrfurile buzelor murmură un ordin cu o voce atât de înceată încât el mai degrabă o ghici decît o auzi:

— Urmărește-o și n-o scăpa o secundă din ochi. Lăsînd să cadă draperia, se avîntă. Cu un surâs

straniu, el se gîndea:

„Corpo di Crisfo, nu numai că am s-o urmăresc: o însoțesc!... O femeie care, mîine, poate, va avea o sută de mii de livre, Dio birbante, trebuie avut grijă de ea!... Poate că am greșit cînd am repezit-o mai devreme!...”

Imediat ce păși în anticameră, La Gorelle îl găsi acolo unde el avea aerul că o așteaptă. Se grăbi spre ea, cu gura lăbărțată pînă la urechi într-o strîmbătură care trebuia să fie un surâs grațios: în fine, în bunăvoința lui interesată părea sinistru. O întrebă lingușitor:

— Ei bine, puicuța mea, se pare că ce aveai de spus era foarte serios?

— Dar de unde știi? se miră ea.

El zîmbi cu subînțeleles. Și, ridicînd din umeri:

— Dacă ce aveai de spus ar fi fost fără importanță, aș fi fost chemat și obligat să te conduc înapoi. Din moment ce n-a fost așa și ai ieșit singură, este limpede că monseniorul nu și-a pierdut timpul cu tine.

— Să știi că mai bine ai spune că i-am făcut un serviciu neprețuit, spuse ea triumfătoare.

— Vai, dar nu m-am îndoit niciodată.

El dădea această asigurare cu o siguranță nepăsătoare. Din nenorocire, fără să-și dea seama, el o spunea cu aerul său obișnuit de sarcasm care îl făcea profund antipatic și care ajunsese să-i devină caracteristic. Ea crezu că el o ironiza, că se îndoia. Reluă cu un aer înțepat:

— Ca dovadă, spuse ea, doamna mareșal mă ea în serviciul ei, așa încît mă duc urgent să-mi iau țoalele și în cel mult o oră mă întorc; acum sînt de-a casei.

— Mă bucur foarte tare pentru tine! intona Stocco. Oh! e o casă foarte bună, ai să vezi!... Și fiindcă ești de-a casei, nu mi-aș ierta dacă aș lăsa o fată frumoasă ca tine să umble singură pe străzi, fără apărare, riscînd să fie la cheremul unor golani care nu respectă nici nevinovăția, nici virtutea.

Și aranjându-și mustața cu un gest pe care-l socotea cuceritor și de fapt nu era decât o fanfaronadă, îi trase o ochiadă care avea pretenția de a fi ucigașă și nu era decât groaznică:

— Te însoțesc, drăguța mea! Dacă cineva își permite să fie nerescuțos cu o porumbiță dulce ca tine, ei bine, va avea de-a face cu Stocco.

XXII

DEVOTAMENTUL LÉONOREI

După ce a plecat La Gorelle, Leonora se ridică, se apropie de Concini și îl învâluie într-o privire pasionată. Fără să spună vreun cuvânt, îl strînse în brațe și își lipi buzele de ale lui. El suportă scîrbit această lungă sărutare, violentă și blîndă deopotrivă; ea nu văzu nimic pentru că închisese ochii ca să simtă mai bine bucuria pe care i-o dădea acest sărut fără răspuns. Ii dădu drumul la fel de repede. Răsuflă puțin și spuse:

— Acum, fiindcă am prins puteri... mă duc s-o văd pe Maria.

Și lăsîndu-l singur, ieși.

Cîteva clipe mai tîrziu intra în odaia reginei care concedie numaidecît doamnele de companie ca să rămîină între patru ochi.

— Leonora, întrebă Maria de Médicis, ideea aceea care-ți venise și pe care ai promis că mi-o comunicai și mie, a prins contur?

— Da, doamnă, răspunse Leonora cu aerul ei solemn, și despre asta voiam să vă vorbesc, dacă îmi dați voie.

— Dacă îți dau voie! Da, bineînțeles! De atîta vreme mă roade îngrijorarea. Vorbește.

Și Leonora vorbi. Totul a durat puțin, de altfel.

— Cum! tu! se miră Măria de Medicis, ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor, ai face tu asta!...

— Pentru Maiestatea Voastră, da, o asigură Leonora cu aceeași solemnitate.

— Ești extraordinară! spuse Măria de Medicis, care părea foarte emoționată.

Și apoi, ezitînd:

— Un asemenea sacrificiu!... Un asemenea devotament! Nu, e mult prea mult, nu pot să accept!

— Preferați deci să vă pierdeți?... Gîndiți-vă că este singurul mijloc prin care vă putem salva.

— Dar gîndește-te că asta înseamnă dezonoarea ta în fața întregii curți.

— Onoarea mea' nu contează cînd este vorba de onoarea reginei. De altfel, onoarea, viața și averea mea aparțin toate reginei, răspunse Leonora simplu.

Măria de Medicis era prea egoistă pentru a rezista mult. Probabil că nu ezitase decât de formă. Deodată, în ciuda purtării sale fără căldură pe care o avea de obicei, o clipă afișă parcă o tandrețe sinceră. Își puse brațele în jurul Leonorei și o sărută pe obraji spunîndu-i:

— În viața mea nu voi uita această dovadă de devotament pe care mi-ai dat-o atât de repede și cu atîta inimă mare. De-acum înainte îmi vei fi ca o soră.

Leonora nu arată vreo bucurie. Ceea ce n-a împiedicat-o să se încline cu o reverență prelungită cum se cuvine la curte și de a-i mulțumi pentru marea

cinste pe care regina avea bunăvoința să i-o arate. După aceea îi povesti reginei de încercarea făcută de La Gorelle. Foarte succint. Nu numai că a evitat să pronunțe numele ducesei de Sorrientes, nu numai că n-a făcut nici cea mai mică aluzie la ea ci, văzînd că Măria de Medicis, mereu pornită să se îngrijeze, îi punea o mulțime de

întrebări în legătură cu acel dușman necunoscut care a vrut să cumpere mărturia La Gorelei, se mulțumi să-i răspundă:

— Fiți fără grijă, doamnă, când va sosi vremea, când veți stăpîni cu amîndouă mîinile trăsnetul pe care îl provoc pentru dumneavoastră, atunci de-abia o să vă spun numele acestui dușman care vă pîndește din umbră. Atunci nu veți avea de făcut decît un singur gest ca să-l zdrobiți. pînă atunci aveți încredere în mine, veghez eu pentru dumneavoastră... Pentru moment, mulțumiți-vă să știți că i-am dejucat planurile care, cu ajutorul de netăgăduit al La Gorelei, se va întoarce împotriva lui, iar nouă ne va permite să-l dăm în vileag. Una peste alta, ar fi un rezultat remarcabil.

— Da, dar care mă va costa îngrozitor de scump dacă pretențiile acestei femei vor fi proporționate cu importanța serviciului pe care mi-l face, suspină Măria de Medicis.

— Liniștiți-vă, doamnă, această femeie habar nu are că regina este în cauză. Pretențiile ei sînt modeste...

— Cât?

— Cu o sută de mii de livre rezolvați.

— Dar suma e importantă! spuse Măria de Medicis. Și apoi liniștindu-se:

— Dar ai dreptate: o scot destul de bine la capăt.

— O! spuse Leonora cu un surâs greu de definit, ar fi o greșeală să vă închipuiți că n-o să mai deschideți baierile pungii. Asta e doar o primă tranșă. Trebuie să fiți convinsă că vor urma și altele...

— Voi sacrifica mai multe milioane, dacă trebuie, dar voi ieși din această situație îngrozitoare la care sînt constrînsă și unde risc să pierd totul... începînd cu reputația.

Hotărînd acestea, ceea ce era singurul lucru pe care îl avea de făcut, se îndreptă spre un colț al camerei unde se găseau cele necesare scrisului. Luă o pană și scrise cîteva rînduri pe o foaie de hîrtie, pe care i-o întinse apoi Leonorei spunîndu-i:

— Iată o hîrtie prin care poți să încasezi două sute de mii de livre, când vei voi, de la Barbin, trezorerul meu.

Dar Leonora nu luă prețioasa hîrtie. Se uită la hîrtie cu o privire dintr-o dată foarte rece și răspuse mirată:

— Două sute de mii de livre!... De ce două sute?

Și fără s-o lase să vorbească, dădu ea singură răspunsul:

— Oh, înțeleg! Ceea ce depășește este pentru mine!... Și apoi ridicîndu-se, cu fruntea încruntată, rosti cu

buze disprețuitoare și cu un accent de batjocură greu de descris:

— O sută de mii de livre!... Prețuiți la o sută de mii de livre onoarea Leonorei Dori, marchiză d'Ancre!... Nici un bănuț mai puțin decît suma plătită pentru bunăvoința acelei hidoase vrăjitoare, care se numește La Gorelle!... Exact la fel, nu!... Pe sfînta Fecioară, iată un lucru deosebit de flatant pentru Leonora!... Și cînd

mă gîndesc că eram atît de proastă să vă ofer pe nimic, din pur devotament, un lucru pe care, iată îl considerați atît de valoros!... Ce lecție extraordinară, doamnă... Și ce insultă gratuită, pe care nimic n-o justifică!

În indignarea ei, în atitudinea ei demnă, avea un aer atît de maiestuos încît oricine se putea întreba dacă nu cumva ea era regina, fiindcă oricum, asemenea atitudine a făcut-o pe Măria de Medicis să se simtă zdrobită.

Regina simți nevoia imperioasă de a face pe Leonora să revină la sentimente mai bune, de a și-o apropia din nou cu orice preț.

— Buna mea Leonora, dar serviciul pe care mi-l faci, este unul din cele ce nu se pot uita... Cred că ți-am mai spus-o... Aș vrea... aș vrea... înțelege-mă bine, să-mi exprim recunoștința altfel decât în cuvinte, care se pierd... aș vrea să ți-o exprim de o manieră... cum să spun?... într-un mod pozitiv.

Și continuă repede:

— Nu, nu poate fi vorba de bani... Dar dacă ți-aș oferi... de pildă, un obiect... o bijuterie... o bijuterie pe care am purtat-o eu... pe care s-o porți și tu la rîndul tău... în fine, o amintire... o amintire de la cea care te iubește ca pe o soră... Dacă ți-aș oferi așa ceva, ce-ai spune?

De data asta, Leonora binevoi să se umanizeze, să vorbească, să surâdă:

— Aș spune, doamnă, că o amintire de la dumneavoastră mi-ar fi de două ori prețioasă, fiind purtată de domnia voastră. Și n-aș putea decât să primesc cu recunoștință, ceea ce-mi veți oferi cu atîta gingășie sufletească.

— În fine, te regăsesc! exclamă Măria de Medicis, bătînd din palme, cu bucurie. Nici nu știi cîtă plăcere îmi faci. Hai, mărturisește că de multă vreme îți dorești această parură și ai fi fericită s-o porți, să fie a ta.

— Mărturisesc cu plăcere, dacă asta vă face plăcere. Dar vă rog să credeți că n-am fost niciodată atît de nebună încât să mă gîndesc un singur moment că aș putea avea o astfel de parură.

— Dar de ce? Prețul acestei paruri nu depășește posibilitățile tale.

— Nu spun nu. Dar nu se găsesc două la fel. cît despre aceasta, ea nu se găsește de vînzare și știu că țineți la ea ca la ochii din cap.

— Ei bine, te înșeli, spuse încet Măria de Medicis. Țineam mult la această parură, este adevărat. N-aș fi vrut să mă despart de ea pentru nimic în lume. Pentru nimic și pentru nimeni. Dar tu, buna mea Leonora. prin devotamentul tău de neclintit, te plasezi deasupra tuturor. Ceea ce n-aș fi făcut pentru nimeni, sînt fericită să fac pentru tine. Această parură îți place, păstreaz-o. Ți-o dau.

Măria de Medicis se bucura în sinea sa de efectul pe care-l producea. Acest efect întrecu așteptările ei. într-adevăr, Leonora se apropie în grabă de masa pe care se afla sipetul cu bijuterii. Și, ca și cum nu-și putea crede urechilor:

— îmi dați parura dumneavoastră superbă?... Mie?

— Da, ți-o dau, zîmbi Măria de Medicis.

— Dar nu vă dați seama!... Această parură face pe puțin o sută de mii de scuzi!... Trei sute de mii de livre!., se sufocă Leonora.

— Poate ceva mai mult.

— Oh! doamnă!... Un asemenea dar!... Mie!... Nu pot... Nu, e prea mult, într-adevăr, prea multă generozitate!... Nu pot accepta, este ca și cum v-aș jefui, și nu vreau să faceți asta pentru mine!...

Dar, protestînd astfel, Leonora mîngîia încetișor cu degetele tremurînde prețiosul sipet și-l sorbea din ochi în același timp cu o privire de o cupiditate arzătoare. În așa fel încât nu te puteai înșela: murea de dorința de a accepta și nu era reținută decât de un scrupul excesiv, dar care-i făcea cinste. Apoi își ridică privirea spre Măria de Medicis care o observa. Și această privire, încărcată de o mută admirație, era de o mie de ori mai măgulitoare decât cel mai delicat compliment.

Și dacă această atitudine era sinceră, n-avem nimic de spus. Dacă era o comedie — și Leonora era capabilă să imagineze această comedie și s-o joace cu o artă incomparabilă — era o capodoperă de șiretenie și care demonstra cunoașterea profundă a

caracterului reginei. Or, acest caracter era un amalgam de zgîrcenie burgheză, în luptă cu o vanitate fără limite. Nu trebuia decât să știi să flatezi această mândrie și s-o stîrnești convenabil pentru a obține de la ea mai mult decât apariția ei firească consimțea să dea.

Sigur este că Măria de Medicis, care se resemnase cu greutate să facă acest cadou important și care ar fi fost încîntată dacă era refuzată, deja nu mai regreta sacrificiul. Nu numai că nu mai regreta, dar vanitatea sa era satisfăcută. Și ea insistă, străduindu-se foarte sincer să fie acceptat ceea ce, puțin înainte, spera să fie

refuzat. Și Leonora fu aceea care îndrăzni fără rușine să se lase îmboldită. Astfel încât regina trebui s-o im-plore:

— Te implor, acceptă... Altminteri voi crede că e vorba de orgoliu... că nu mă mai iubești... ca să nu spun că m-aș simți jignită!... Hai, buna mea Leonora, te rog!... Ia-o, în numele dragostei ce mi-o porți!... Mi-ai face o bucurie imensă!...

Și Leonora, mărinimoasă, în sfîrșit se lăsă înduplecată:

— Fie, spuse ea cu o voce emoționată, primesc, din iubire pentru dumneavoastră!... Din iubire pentru dumneavoastră, voi purta această parură și am s-o port întotdeauna, v-o jur!

Cel mai frumos din toate a fost că Măria de Medicis i-a mulțumit și a sărutat-o cu căldură.

Leonora plecă, ținînd sub braț prețiosul sipet ce conținea o parură pe care regina o socotea ca valorînd o sută de mii de scuzi, sau trei sute de mii de livre.

Regina o urmări cu privirea până când ușa se închise în urma ei. Atunci murmură cu un suspin:

— Ce păcat că sărmana Leonora are un caracter atît de urît! Ei, asta e! în fond este o femeie cumsecade!... Și apoi, mă iubește foarte mult, cu o dragoste profundă, sinceră!... Și îmi este devotată până la moarte!... Și asta merită puțină indulgență!

XXIII

LEONORA SE PUNE PE TREABĂ

în timp ce Măria de Medicis se gîndea că afecțiunea „sinceră” și devotamentul „pînă la moarte” ale leonorei meritau oarece indulgență, Leonora se îndrepta cu pași mărunți spre palatul ei, care era la doi pași. Avea o figură închisă, neutră, pe care nu se putea citi nimic. Se tot gîndea în timp ce mergea.

Intră, în fine, în camera ei și închise într-un loc sigur, de unde avea singura cheie, hîrtia pentru cele două sute de mii de livre și caseta pe care nici măcar n-a deschis-o, ca să fi admirat măcar o secundă, parura splendidă dinăuntru. După asta se duse în cabinetul ei, se așeză în fotoliu și puse să fie chemat Rospignac.

Rospignac își reluase serviciul întrerupt pentru puțină vreme în urma răniilor primite în timpul încăierării din strada Saint-Denis. Domnii Montreval și de Chalambre fuseseră înălțați în funcție, înlocuindu-i pe Longval și Roquetaille. Cu alte cuvinte ei au binecuvîntat sfîrșitul tragic și prematur al acestor băieți curajoși, loviți, dacă ne aducem bine aminte, de

cel care știa să poarte pică, Landry Coquenard. Răniții își reveneau unii după alții; morții fuseseră înlocuiți astfel încât gărzile lui Concini se refăcuseră în efectiv complet, mai hotărîte ca oricînd să se răzbune răsunător, ștergînd ultima lor înfrîngere, mai turbați ca niciodată împotriva lui Pardaillan și Valvert care îi cotonogiseră atît de strașnic.

Cu toată întâmplarea nenorocită de la Luvru, Rospignac a avut îndrăzneala să se prezinte din nou la curte, în suita stăpînului său. Bănuia el cam ce fel de primire îl așteaptă din partea unora dintre curteni, dușmani mai mult sau mai puțin declarați ai lui Concini. Într-adevăr, chiar în curtea Luvrului, se ciocnise cu un grup de tineri seniori, care se porniră să rîdă în hohote, văzîndu-l. Rospignac se apropie de grup, și adresîndu-se celui care rîdea cel mai tare, ținîndu-și pălăria în mîină, cu o politețe desăvîrșită:

— Domnule, îi spuse el, aș fi prea indiscret dacă aș întreba de cine sau de ce anume rîdeți atît?

— Credeți ce doriți. Nu are nici o importanță!

— Dimpotrivă, are foarte multă importanță pentru dumneavoastră. Fiindcă dacă de mine ați rîs, vă voi cere să mă însoțiți pe chei, foarte aproape de-aici... Aș fi curios să văd dacă veți rîde tot atît de tare când veți fi în vîrfurile spadei mele.

— Domnule, cîtă vreme nu v-ați încheiat conturile față de cel ce v-a făcut să suportați o corecție atît de dezonorantă, în fața întregii curți, nu veți avea dreptul să cereți o revanșă pentru onoarea voastră. pînă atunci, nimeni nu se bate cu dumneavoastră. Gentilomul, refuzînd, deci, cu un aer de o impertinență plină de superioritate, se întoarse pe călcîie ridicînd din umeri.

— Foarte bine! spuse Rospignac.

Cu o iuțeală extraordinară și o forță irezistibilă, îl împinse ușor și îl lovi cu piciorul întocmai cum făcuse cu el Valvert, în sala tronului. Cel ce rîsesse mai devreme, tratat în asemenea hal scoase un urlet. Nu de durere: Rospignac abia îl atinsese, socotind că gestul este suficient pentru a provoca furie și rușine.

— Ei, acum că sînteți în aceeași situație cu mine, sînteți liber să nu vă bateți, rânji Rospignac.

— Sânge și masacru, trebuie să-ți atîrn măruntaiele în bătaia vîntului! urlă cel insultat.

A urmat un fel de îmbulzeală zgomotoasă. În mai puțin de două minute, chiar sub ferestrele Luvrului, cei doi după ce-și azvîrliră tunicile, încrucișau săbiile, însoțitorii gentilomului, cîțiva curioși, martori ai altercației îi urmaseră și formau galeria.

Schimbul de lovituri a fost foarte scurt. Desigur adversarul lui Rospignac era un scimer de o forță remarcabilă. Dar furia nebună care-l cuprinsese îi micșora iscusința în timp de Rospignac, care nu-și pierdea sângele-rece arătat și pînă acum, uza de toate pasele posibile. La o lovitură directă, fulgerătoare a baronului, nenorocitul căzu grămadă, iar din el țîșneau valuri de sânge. Prietenii lui veniră în grabă în intenția de a-i da primele îngrijiri.

— Inutil, spuse cu răceală Rospignac. Am țintit inima... Vă asigur că este mort.

Nu se înșela: nefericitul fusese ucis pe loc. Prietenii lui se priviră, speriați de viteza ameteitoare în care se petrecuse totul. Nu mai aveau deloc chef să rîdă! Cu atît mai puțin cu cît Rospignac era neclintit în planul

lui și îi făcu să înțeleagă că era departe de a-și fi, încheiat socotelile cu ei.

— Am decis ca toți cei care mă vor insulta și care vor refuza să-mi dea dreptul la revanșă, vor avea de suportat aceeași purtare de care am avut parte în fața întregii curți și pe care i-am aplicat-o și prietenului vostru, spuse el. Să nu credeți că o să-mi scăpați. Aveți de ales: sau treceți de partea mea sau veți suporta ceea ce ați văzut mai devreme.

Cu vîrfurile spadei, arăta spre botul cizmei lui.

Cei doi tineri înțeleseseră că într-adevăr n-aveau cum să-i scape... Doar să fugă, dar asta era un alt mod de a fi dezonorat. Și cum Rospignac brava în continuare:

— Hotărâți-vă, domnilor!... Și dacă vă lipsește curajul, puteți să vă cuplați amîndoi...

— Acest spadasin ne va asasina cu sânge-rece, unul după altul, dacă-l vom lăsa s-o facă, spuse încet unul din cei doi tineri.

— În fața unui sălbatic dezlănțuit, ca acesta, scrupulele nu mai contează. Să încercăm împreună, spuse celălalt.

Își scoaseră săbiile și se proptiră în fața lui Rospignac și atacară numaidecît, amîndoi deodată. Cu un zîmbet de satisfacție, baronul primi lovitura fără să se cîntească și spuse:

— După cîte văd, sînteți prudenți! Dar nu contează, mă simt în stare să văucid foarte repede, pe amîndoi.

De astă dată, schimbul de lovituri a durat mai mult. Cei doi tineri stăpîneau foarte bine știința scimei. Sângele lor rece îl egala pe cel al teribilului lor adversar. Și cum intenția mărturisită a acestuia era să ucidă,

jucau foarte strâns. Rospignac, foarte sigur pe el, la început se mulțumi să parze loviturile pe care le primea, observîndu-le jocul cu o atenție deosebită, pătrunzătoare, așteptînd cu răbdare prilejul de a-și plasa lovitura de grație.

În sfîrșit, prilejul se ivi: unul dintre tineri a făcut imprudența de a se lăsa o clipă descoperit. Rospignac nu lăsă să-i scape o asemenea clipă. Dintr-un revers formidabil, îndepărtă a doua spadă și întinse brațul cu o mișcare iute ca fulgerul. În același timp anunță:

— Atenție, domnule! Țintesc inima!

Înainte de-a își termina vorba lovitura nimerise. Tânărului îi căzu sabia din mînă și, fără nici un strigăt, fără nici un vaiet, căzu fulgerat. Întocmai cum spusese Rospignac cu răceală și cruzime, pentru a doua oară țintise inima. Și nu ratase.

În fața lui se mai afla un singur adversar. Îl avertiză și pe el ca și pe celălalt:

— Feriți-vă, domnule, căci vreau să vă omor! Reluă lupta cu mai multă ardoare ca și cum pe el

oboseala nu-I putea atinge. De data asta el era cel care ataca și conducea jocul cu duritate; îl vroia, firește, mortal.

Cîștigă această partidă îngrozitoare ca și pe celelalte două. Lovit din plin în inimă și cel de-al treilea adversar căzu, dîndu-și sufletul într-un șuvoi de sînge. Iar curioșii ce asistaseră la aceste dueluri succesive, au putut vedea cu o spaimă de nedescris, trei cadavre întinse în băltoace de sînge. Curioșii nu erau altceva decît gentilomi sau ofițeri ce se aflau în curtea Luvrului în momentul în care avusese loc provocarea.

Rospignac o știa. Dacă nu avea personal legături cu ei, cel puțin, îi cunoștea și le știa numele, așa cum de altfel și el era cunoscut de ei. Ii luă drept martori.

— Domnilor, le spuse el, ați putut vedea că aceste întîlniri, dintre care una era inegală pentru mine, s-au desfășurat în mod loial. Îndrăznesc să sper că veți avea bunăvoința s-o confirmați.

Le mulțumi, înclinînd ușor capul și se întoarse pe călcîie.

În timp ce curioșii erau ocupați să ridice trupurile neînsuflețite, el își ridică de jos tunica, o îmbrăcă și o închise încet, metodic, fără să-i ea în seamă pe ceilalți. După ce se îmbrăcă, plecă tacticos, fără grabă spre una din scările ce coborau la Sena. Avea în mînă sabia înroșită de sînge până la gardă și coborî treptele umede ca să spele sabia în apa curgătoare care se înroși pe dată.

Urcă, apoi șterse cu grijă tăișul, o puse la loc, la cingătoare și porni cu un mers nepăsător de om pe care nimic nu-l zorește.

O vreme, se plimbă prin cartier. când socoti că vestea era știută de toată lumea, își spuse:

„Să ne întoarcem la Luvru!... sânt foarte sigur că acum oricine va cumpăni de două ori înainte să aibă chef să rîdă ironic în prezența mea... Și dacă lecția asta nu a fost suficientă, o vom lua de la capăt.”

Nu se înșelase; lecția lui teribilă dăduse roade și nu a mai fost nevoie s-o ea de la capăt. Doar că dacă dispăruse orice urmă de zâmbet la apariția lui, nimeni în afară de partizanii lui Concini, nu intra în conversație cu el. De îndată ce apărea, lumea se dădea la o

parte din calea lui ca și cum ar fi fost vorba de un ciumat. În rest, trebuie să ne imaginăm că atitudinea asta prin care era ignorat, nu era de natură să-l supere cîtuși de puțin, de vreme ce n-a făcut nimic ca s-o remedieze până în momentul în care îl regăsim, încli-nîndu-se în fața Leonorei, care îl chemase, cu aceeași eleganță de care nu se desprindea niciodată.

— Rospignac, întrebă ea, ești tot atât de îndrăgostit de micuța florăreasă a străzii care se numește Muguette sau Brin de Muguet, nu mai știu bine?

întrebarea asta pe care i-o pusese atât de brusc, era o adevărată lovitură și Rospignac era cât pe-acți să fie dat gata, fiindcă nu se aștepta, așa încât n-a reușit decât să îngaiame:

— Vă rog să mă iertați, doamnă... Nu înțeleg absolut nimic din tot ceea ce îmi faceți onoarea să-mi spuneți.

— Am să mă fac înțeleasă, spuse Leonora, pe un ton grav. Uită-te bine la mine, Rospignac și vei citi în ochii mei că îți vorbesc în calitate de prietenă și cu toată sinceritatea. Presupun că o mai iubești pe această copilă a străzilor... ce-ai spune dacă eu ți-aș da-o?...

Rospignac a înțeles că într-adevăr putea vorbi. Și căzînd în genunchi, rosti într-un elan plin de pasiune:

— Dacă ați face asta, doamnă, pentru mine ați însemna mai mult decât însuși Dumnezeu!

— Deci nu m-am înșelat?... O iubești într-adevăr?...

— La nebunie, doamnă!

Leonora avu un surâs plin de blîndețe. Era foarte mulțumită. Nu se putea îndoii de sinceritatea lui văzîndu-i obrazul răvășit de pasiune. Fiindcă el, acum, nu juca teatru. După un timp îl întrebă:

— Hai să vedem, ce-ai face ca s-o poți avea?

— Orice, doamnă, orice!... Ca s-o am pentru mine pe fata asta, aș face și cea mai dezgustătoare crimă! aș merge până la cele mai josnice fapte, până la infamie! până la cea mai abjectă lașitate!...

— Har Domnului, n-o să fie nevoie să ajungi la asemenea situații limită, nedemne de un bun gentilom ce ești. Mă preocupă persoana dumitale, Rospignac, aș vrea să te știu fericit. Și dacă o iubești cu atîta pasiune pe această fată, dacă de ea și de nimeni alta nu ai nevoie ca să fii fericit, ei bine... ia-o de nevastă. Voi face în așa fel încât să aibă o zestre convenabilă.

Acum, se uita la el cu coada ochiului. Cercetarea asta pe furiș era mult mai pătrunzătoare decât cea de adineauri. Și tot pîndindu-l, se gîndea:

„Dacă acceptă, înseamnă că știe!... Dacă știe... va trebui ca pumnalul lui Stocco să ne scutească rapid de prezența domnului baron!”

Lăsându-se înșelată de aparențele cărora le-a acordat prea multă încredere, desigur că a făcut greșeala să nu cîntărească la adevărata lui valoare pe omul cu care vroia să încheie de fapt un târg. Nu-i trecuse prin minte că avea de a face cu cineva foarte puternic, care era în măsură să o înfrîngă cu propriile ei arme. într-adevăr, în clipele în care ea se gîndea cu îngrijorare la el, Rospignac își spunea în sinea lui:

„Dacă accept, sînt un om mort!...”

Spuse apoi cu voce tare fără cea mai mică ezitare:

— Eu, să mă căsătoresc cu o florăreasă de stradă!... Iertați-mă doamnă, dar gluma e cam exagerată și nu mă pot abține să nu pufnesc în rîs.

E și, într-adevăr, Rospignac izbucni într-un hohot de rîs, nebun. Leonora îl privi cu un aer grav, așteptînd cu răbdare să-i treacă starea ce-l cuprinsese. Atunci rosti pe același ton grav:

— Dar ce ți se pare atît de extraordinar? Nu este, oare, o fată cinstită?

— Oh! nu, în privința asta nu este nimic de reproșat! O știi prea bine.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi odată pentru totdeauna, ce îți refuză în căsătoria cu o fată tânără pe care pretinzi că o iubești la nebunie și căreia, după cum singur spui, nu i se poate reproșa nimic.

— Pe sîngele Domnului! doamnă, oare eu trebuie să vă spun că un gentilom nu se poate căsători cu o fată de [condiție proastă, așa cum e ea?... Mă rog, n-are decît să și-o facă amantă!... Iar în ce mă privește, n-am avut niciodată altă intenție!... Socotesc și așa că ar fi o cinste pentru ea!... Dar să mă căsătoresc!... pînă aici! Fac parte dintr-o familie bună, doamnă; dacă dumneavoastră ați uitat, eu nu pot să uit așa ceva.

Leonora păru să se gîndească o vreme. Rospignac, se gîndea la rîndul lui, observînd-o pe furiș:

„Sper că am convins-o de inocența mea!... Dar de ce naiba nu mă lasă să plec acum? Ce mai vrea de la mine?

Și apoi cu o luminiță jucăușă în ochi, gâfîind plin de speranță:

„Oh! Dacă ar vrea?... Cine știe?... Ei, dacă aș putea să am norocul ăsta!...”

În sfârșit, Leonora și-a ridicat capul. Atitudinea ei deveni mai binevoitoare, aproape maternă. A început să vorbească. De astă dată, mergea drept la țintă.

— Ei bine, te înșeli Rospignac, tînăra florăreasă nu e o fată din popor. Dimpotrivă, e de familie bună și te poți căsători cu ea fără teamă, nu vei face o mezalianță.

Oricît era de stăpîn pe sine, Rospignac n-a putut să-și stăpînească tresărirea de bucurie nebună, în timp ce în mintea lui, răsuna un strigăt de triumf:

„Dumnezeule! asta e!... O spune chiar ea!... Nici n-aș fi îndrăznit să sper!... Fii atent, Rospignac, se apropie bogăția de tine!... Vezi să n-o scapi!”

Interpretînd greșit tresărirea lui involuntară, Leonora continuă cu o voce imperioasă și persuasivă:

— Trebuie să te căsătorești cu ea, trebuie, înțelegeți?

— înțeleg, doamnă, spuse Rospignac, cu voită răceală. Dar, pe naiba, eu nu mă gîndisem la căsătorie!... Nu v-aș ascunde că sacrificiul mi se pare cam mare... foarte mare...

— Iată un lucru care te va face să nu-l mai consideri atît de greu: viitoarea nevastă îți va aduce ca zestre moșia Lesigny, care va fi ridicată pentru ea la rangul de comitat.

Trebuie să știi, Rospignac: castelul și pământurile de la Lesigny, ne-au costat o sută de mii de scuzi. Mi se pare că asta e ceva!

— într-adevăr, doamnă. Și sacrificiul parcă nu mi se mai pare atât de greu pe cât îl credeam. Cu toate astea...

— Mai adaugă la asta cadourile ce nu vor face mai puțin de o sută de mii de livre... adaugă salariul de douăsprezece mii de livre în calitate de căpitan al

gărzilor mareșalului d'Ancre... asta până ce vei lua locul lui Vitry, în funcția de căpitan al gărzilor regale... cum ți se pare?

— Mi se pare, doamnă, că aranjați lucrurile cu o grandoare care mă cam zăpăcește!

— Deci, accepți? mârâi Leonora.

— Dacă accepți?... Bineînțeles! se bucură Rospignac. Apoi, brusc luându-și seama:

— Pe toți dracii!... Dar îl uitam pe monsenior!... Vă rog să mă iertați, doamnă... îmi place bogăția, ce-i drept... Dar țin foarte tare la pielea mea... Or, dacă accepți... voi fi mort în mai puțin de opt zile... Așa încât vă dați seama...

Părea într-adevăr disperat și foarte încurcat. De fapt o observa pe sub gene cu o licărire de triumf în ochi. „E limpede că nu știe nimic!” se gândea Leonora. Și apoi spuse cu voce tare zâmbind:

— Fii fără grijă, Rospignac, n-ai de ce să te temi de monsenior.

| Și, fiindcă Rospignac, jucându-și rolul până la capăt cu o perfecțiune care dovedea un talent deosebit, dădea din cap a neîncredere și neliniște, Leonora, dusă de nas pentru a doua oară de acest incomparabil actor, reluă cu și mai multă forță:

— Dar îți spun că nu ai de ce să te temi!

Și făcându-i semn să se apropie, coborî glasul și îi spuse cu un aer misterios:

— Trebuie să știi, Rospignac, Concino este chiar tatăl acestei copile.

— Ce tot spuneți, doamnă? se bâlbâi Rospignac, con-tinuându-și jocul..

— Purul adevăr, răspunse Leonora.

Și lăsând capul în jos ca și cum ar fi fost doborâtă de rușine, rosti cu o voce și mai scăzută, și mai misterioasă:

— Iar eu... sânt mama ei!

— Dumneavoastră, doamnă! strigă Rospignac, cu o stupefacție care de data asta nu mai era simulată.

Iar în sinea lui, gândi cu admirație: „A găsit ce să spună!... Pe măruntaiele tuturor dracilor, e într-adevăr tare!... foarte tare!..”

— Da, spuse Leonora, cu durere în glas, îți înțeleg mirarea... știu ce gândești!... Faci același calcul pe care îl vor face toți cei care mă cunosc... Îți spui, probabil că dacă Florence are șaptesprezece ani împliniți... e născută înaintea căsătoriei mele... Din păcate! da, e adevărat!... Am făcut greșeala asta, eu, Leonora Dori, a cărei conduită desăvârșită este recunoscută chiar și de cei ce o acoperă cu cele mai grave insulte!... Acum când privesc lucrurile din depărtarea anilor, mă întreb și eu cum am putut să renunț la mine, în asemenea măsură!...

Și, revenindu-și:

— Cel puțin, am această consolare, de a putea spune că a existat o revanșă, de vreme ce sânt soția lui Con-cino al meu!... Ai să mă întrebi, poate, de ce copilul, adică Florence n-a fost recunoscută de noi atunci când ne-am căsătorit. Este o poveste pe cât de penibilă, pe atât de dureroasă. Dar dumneata ai dreptul s-o cunoști, de vreme ce vei face parte din familie. Ascultă deci, Rospignac și o să vezi cum m-a urmărit fatalitatea și cât de crunt m-a pedepsit pentru o nenorocită de greșală din tinerețe.

Și astfel, Leonora, împrumutând Fizionomia, gesturile, atitudinea și intonațiile cuvenite unei asemenea situații, își povesti așa-zisa greșeală și evenimentele care au pus-o în imposibilitatea de a-și recunoaște fiica dispărută, furată fără îndoială, poate chiar moartă. Istoria asta, care era inventată de la cap la coadă, dovedea o imaginație strălucită.

Cînd ea termină de istorisit, fără să piardă timpul cu mulțumiri pe care simțea că nu le aștepta nimeni, Rospignac a găsit din instinct singurele cuvinte ce se potriveau. Și îndreptîndu-și statura într-o atitudine de sfidare, cu pumnul strîns pe mînerul săbiei, cu ochii injectați și colții scoși ca într-o bătălie rosti mârîind:

— Ce trebuie făcut?... Dați ordine, doamnă!

Un zâmbet palid tremură pe buzele Leonorei. Și pironindu-l cu ochi învăpăiați, spuse cu un accent intraductibil:

— cînd se va afla această poveste... și firește că se va afla... voi fi mîncată de vie... târâtă în noroi...

— Am înțeles! o întrerupse Rospignac, n-am decît să zic două vorbe celor care vă vor insulta, cu asta și lovi cu forță mînerul spadei.

Leonora nu mai adăugă nimic. Știa că putea să conteze pe el. Și ca și cum totul fusese spus îi făcu semn că poate pleca:

— Mergi în pace, Rospignac și nu uita că soarta îți surîde: o avere nemaipomenită pe care nici n-ai fi îndrăznit să o vizezi vreodată... Ah! era să uit!... Să fii pregătit. Căsătoria se va oficia foarte curînd... în cîteva zile.

— Mă supun, doamnă, spuse Rospignac cu blîndețe.

— Mergi cu bine, Rospignac și ai încredere în mine!

Rospignac se înclină în fața ei și ieși. Afară dădu frâu liber bucuriei și delirului care-l copleșeau.

„Treaba e ca și făcută! se gîndi el, plesnind de bucurie. Și cînd mă gîndesc că-mi storcean creierii ca să găsesc o modalitate prin care să le impun această căsătorie... fără să-mi risc țeasta... și cînd colo totul s-a rezolvat de la sine!... Pe coarnele tuturor dracilor!... Pe măruntaiele dracilor! pe burțile dracilor!... Bogat!... În fine am să fiu bogat!... Adică ceea ce numesc eu bogat... Căci dacă doamna Leonora își închipuie că am să mă mulțumesc cu ce mi-a promis, se înșeală al naibii!... Pămîntul de la Lesigny, titlul de conte, trei sau patru sute de mii de livre, toate astea nu-s de lepădat și trebuie pus mîna pe ele pînă cînd se va ivi ceva mai bun!... Și, mai tîrziu va trebui să mi se dea ceva mai mult!... Ce dracu, dacă ai norocul să te afli în posesia unui asemenea secret extraordinar cum e cel pe care-l am eu, cînd ai în mîinile tale onoarea unei regine... unei regine căreia îi ești ginere... pentru că despre asta e vorba: eu, Rospignac, simplu gentilom fără avere voi deveni ginerele reginei regente a Franței!... cînd ai în mîinile tale o asemenea pradă, trebuie să fii ultimul dintre cretini, să te mulțumești cu cîteva sute de mii de livre!...”

Lacom, aidoma tuturor ambițioșilor, încă de pe acum, Rospignac nu se mai mulțumea cu o avere pe care nici în visurile sale de sărăntoc nu și-o imaginase atît de frumoasă; pentru moment nici nu o avea și deja se gîndea cum s-o sporească, de bună seamă prin mijloace necinstite, demne de ticălosul ce era. Și era convins că își va atinge țelurile.

Această încredere în sine ar fi fost nițel zdruncinată dacă ar fi putut vedea privirea lungă și zâmbetul îngrijorător pe care Leonora le lăsă să apese pe spinarea lui, în timp ce se retrăgea.

O vreme, ea rămase visătoare. Se gândea la Florence. Trebuie să ne închipuim că problema cu care se frământa în mintea ei, era deosebit de gravă, ba chiar îi provoca temeri, de vreme ce ea, întotdeauna era atât de sigură pe ea și atât de promptă în a lua hotărâri, de data asta părea foarte nehotărâtă. Și chiar atunci când se ridică și se duse spre camera copilei, avea fruntea adâncită în gânduri, brăzdată de cute adânci, mersul târâgănat, poticnit, oprindu-se adesea; în fine totul arăta că nu era sigură de hotărârea luată.

XXIV

SPRE CE TINDEA MANEVRA LEONOREI

După plecarea lui La Gorelle, Florence se retrăsese în vârful picioarelor și se refugiase în camera ei. Avusese norocul să nu întâlnească pe nimeni, așa încât putea să-și spună liniștită că indiscreția pe care tocmai o făcuse nu fusese descoperită și, ca atare, nimeni nu avea s-o afle.

Din această conversație înțelese două lucruri care aveau importanța lor: mai întâi, numele acestui dușman atât de înverșunat care se încăpățâna în umbră s-o distrugă pe maică-sa; mai apoi, că primejdia era prezentă și în fiecare clipă amenința să zdrobească, să cadă pe capul celei pe care o țintea.

Revenind în camera ei, Florence începuse să caute mijlocul prin care ar fi putut s-o smulgă pe mama ei, pentru totdeauna, din ghearele acestei amenințări, de pierdere publică a demnității, mult mai înfiorătoare decât o amenințare cu moartea.

Înnebunită de iminența pericolului ajunsese la o concluzie îngrozitoare dar care în ochii ei nu era lipsită

de oarecare logică: dispariția ei. Numai ea putea să asigure, ea singură și pentru totdeauna liniștea și protecția mamei sale. Intră Leonora.

— Copila mea, am o veste proastă pentru tine. Mama ta este din nou amenințată. Și, de data asta, pericolul este iminent... într-atât, încât poate izbucni dintr-o clipă în alta... și o poate zdrobi pentru totdeauna.

După ce dăduse această lovitură grea, pe care o calculase bine, încercă să pună balsam pe rană:

— Cu toate astea, există un mijloc prin care poate fi salvată... Un mijloc ce nu poate da greș... da, am spus bine: fără greș. Numai că, asta depinde de tine... Și nu știu dacă vei avea puterea să-l faci... Sacrificiul va fi greu, dureros... pentru tine...

Florence crezu că înțelege la ce ducea această introducere neliniștitoare. Crezu că doamna mareșal ajunsese la aceeași concluzie cu ea și că îi cerea să se sacrifice ea însăși. Ea se clătină, prinsă din nou de amețeala spaimei: spaima de nespus a morții... moarte la șaptesprezece ani. Biata ei față se crispa dureros. Buzele i se decolorară. Privirea ezită. Și, în mintea sa încolțită, se angaja o ultimă luptă, cumplită.

Dar, fără îndoială, ideea sacrificiului făcuse progrese rapide în inima ei, căci ea nu se zbătu mult timp. Și, cu un accent nedefinit, hotărât și disperat în același timp:

— Nu contează suferința mea, dacă mama poate fi salvată! Spuneți fără teamă, doamnă, ce anume trebuie să fac.

— Primejdia ce atârnă deasupra capului mamei tale vine din faptul că ceva nu e în regulă în ce privește

nașterea ta. Dacă această neregulă dispăre, dispăre o dată cu ea amenințarea. Ce trebuie făcut pentru asta? Pur și simplu să existe o femeie care să fie de acord să declare că ești fiica ei... și bineînțeles, trebuie să consimți și să recunoști că această femeie este mama dumitale. Asta e tot.

Pieptul lui Florence se ridică într-un suspin de bucurie și de eliberare, asemănător celui pe care l-ar avea un condamnat la moarte, când cu capul pe butuc fiind, i s-ar spune că este grațiat. Într-o clipă fu în picioare. Dreaptă și foarte palidă, întrebă gâfâind:

— Doar atât?...

— E foarte mult, rosti Leonora, cu o încetineală bine calculată. În felul acesta, pierzi orice speranță de a mai fi vreodată recunoscută de mama dumitale adevărată.

— Dar niciodată n-am sperat așa ceva!

— Vei depinde de părinții dumitale adoptivi, va trebui să-i respecti ca și cum ar fi adevăratul tată și adevărata mamă.

— Am să mă comport ca o fiică supusă și respectuoasă. Oare vă puteți îndoi, doamnă? Vă implor să credeți că nu aveți a vă teme din cauza mea, ci mai degrabă spuneți-mi numele acelei doamne care va consimți să facă din mine propria ei fiică.

— Eu sânt aceea, spuse Leonora cu o simplitate maiestoașă.

— Dumneavoastră, doamnă!

— Eu!... Și n-aș minți decât pe jumătate, spunînd că ești fata mea, de vreme ce ești fata lui Concino, care este soțul meu.

În câteva minute, toată povestea fu aranjată, după voia Leonorei, exact așa cum o gândise în mintea ei. Fără nici cea mai mică ezitare, Florence a scris la tot ce a vrut Leonora. Iar Leonora știa prea bine că putea avea totală încredere în cuvântul ei.

Deci, totul fusese pus la punct; doar că Leonora n-a scos nici un cuvânt, n-a făcut nici un gest de natură s-o facă pe tînăra fată să creadă că ar fi luat în serios această maternitate pe care i-o impusese. Florence pricepu că nu va găsi nici un fel de afecțiune la această

ființă, pentru care nici ea nu simțea nimic. În schimb, nu înțelese că i se predase singură, cu mâinile și picioarele legate.

Leonora plecă, mulțumită de docilitatea fetei, dar nemulțumită de ea însăși. În timp ce se întorcea în cabinetul ei, unde avusese loc convorbirea cu Rospignac, se gîndea:

„Cît privește căsătoria ei cu Rospignac... când toată povestea asta va fi bine pusă la punct, încheiată în forma voită, când fata va fi recunoscută ca fiică legitimă a lui Concino Concini, marchiz d'Ancre, și a Leonorei Dori, soția lui: când va deveni oficial, domnișoara Florence Concini, contesă de Lesigny... adică peste câteva zile... va veni vremea să afle care este dorința tatălui ei... Și atunci, dacă se va opune, ceea ce sper din tot sufletul... o vom închide în acel soi de mormînt dinainte de moarte, care se numește mănăstire... Rospignac nu se va bucura, asta e sigur, dar ce să fac, nu e vina mea dacă micuța asta se va încăpățâna să nu-l vrea de bărbat?... Dacă acceptă — ceea ce m-ar mira, dar dincolo de toate, se poate

întîmpla, și trebuie avut în vedere totul — dacă acceptă, asta sigur ar fi supărător, dar atunci va fi la cheremul lui Rospignac... care în fine va fi fericit... Or, pe Rospignac îl am la mână, deci îmi aparține. Iată o treabă definitiv aranjată, într-un fel sau altul. Să nu ne mai gândim."

În felul acesta ne-a fost dezvăluit, metodic și riguros, planul monstruos conceput de o ființă infernală cum era Leonora Galigaî. Știm acum că această căsătorie cu Rospignac, minuțios pregătită, ca și cum ar fi pus foarte mult suflet, nu era de fapt decât o soluție de compromis cu care se mulțumea în lipsa altei soluții mai bune.

Mintea neobosită a Leonorei lucra deja la altceva. Acest altceva, o ducea de fapt îndărăt, iarăși la nefericita copilă pe care o condamnase conștient și fără scrupule. După ce se gândi o bucată de vreme, șopti:

„La Gorette, asta e bine!... La Gorette și Landry Co-quenard ar fi și mai bine!...”

După ce s-a mai gândit puțin, se hotărî și sună. Ceru să fie chemat Stocco. Nu fu găsit în palat.

Ea însă știa că el trebuie să fie pe urmele lui La Gorette, pe care îi ordonase s-o urmărească. Așteptă în liniște întoarcerea lui. Când se prezentă, în cele din urmă, și veni să se încline în fața ei cu un respect exagerat și ușor batjocoritor, cum obișnuia, rosti repede, luându-l pe nepregătite:

— Stocco, trebuie ca în cel mult patru sau cinci zile, să mi-l aduci aici pe Landry Coquenard, fostul valet al monseniorului.

— Disgrazia!, sări în sus mizerabilul, rostogolindu-și ochii speriați, cum vreți ca în patru sau cinci zile...?

— Trebuie!... îl întrerupse Leonora, cu o voce dură. Și apoi, mai blând:

— Vezi punga aceea de pe bufet?...

— O văd, signora, spuse Stocco, cu ochii lucind și gura strîmbată de o expresie de bucurie lacomă.

— E plină cu aur... Ei bine, în patru sau cinci zile, vei reuși sau vei rata... Dacă vei reuși, punga e a ta. Dacă ratezi vei avea frînghia și spînzurătoarea. Acum du-te, nu prea ai timp de pierdut.

Era un asemenea mârâit amenințător în glasul ei, încât Stocco, fără să mai scoată un cuvînt, își îndoi spinarea de-a lungul căreia simți un fior de gheață. Și plecă abătut, trecându-și inconștient degetele încovoiate peste gâtul foarte slab... ca și cum ar fi simțit deja înlănțuirea ucigașă a nodului fatal.

XXV

PARDAILLAN CONTINUĂ Să ACȚIONEZE... PENTRU ALȚII

După ce îi dăduse ultimele instrucțiuni jupînului Jacquemin, — acest hangiu din Saint-Denis, unde o lăsase pe Fausta, în paza lui Gringaille și Escargasse, — Pardaillan se urcă în șa și luă drumul Parisului. Nu trecuse de ceasurile nouă dimineața când ajunse, intrând prin poarta Saint-Denis.

Și, foarte liniștit, descăleca în fața hanului Grand-Passe- Partout.

Coana Nicole dădu fuga să-l primească. Și, tare bucuroasă îl conduse pe veșnicul aventurier, mereu pe drumuri, dacă se nimerea și îi stătea în putință să vină să-și tragă sufletul câtăva vreme.

Bineînțeles, îi pregăti numaidecât, cu mâinile ei albe, un dejun copios și delicat în același timp.

Pardaillan, după cât se pare, avea timp berechet și mărturisindu-i că e foarte obosit, avea să se culce preț de câteva ceasuri, deci cam până la două după-amiază. Și într-adevăr se instala cât putu mai bine într-un imens fotoliu cu o grămadă de perne.

Bine învățată cum să se poarte, coana Nicole puse masa la îndemîna lui, așeză pe ea o farfurie de plăcintele, uscături de tot felul, un pahar de cristal foarte fin și lângă pahar o sticlă intactă de vouvray. Apoi văzând că el își și închisese ochii, se retrase încet în vârful picioarelor.

Nici nu plecase bine și Pardaillan deschise ochii, întinse mâna și își umplu paharul cu licoarea blondă și scînteietoare. Apoi ridică paharul la nivelul ochilor. Părea că admiră bulele de gaz care urcau din fundul paharului până la suprafață, aidoma unor

minuscule perle. De fapt nu-și vedea deloc paharul: se gândea cu ochii pierduți în gol. Așeză paharul pe masă, la fel de mașinal cum îl ridicase, fără să-și fi muiat măcar buzele. Și începu să mormăie, prost dispus:

«Pe scurt, ceea ce îi voi spune micuțului rege se va rezuma la atât: „Sire, Domnul de Valvert vă aduce patru milioane, pe care le-am luat de la dușmanul vostru, Spaniolul. Ca dar din dar, ați putea să-i dați și lui o mică parte, adică vreo două sute de mii de livre; asta i-ar permite să se însoare cu cea pe care o iubește, și care ca și el nu are nici un ban.” De pomană voi răsuci lucrurile în fraze, bine ticluite — dacă oi fi știind să fac asemenea fraze, lucru de care nu sânt tocmai sigur — ei, în fond cam asta îi voi spune... nimic altceva. Bun, dar ce va răspunde regele?... Pe Dumnezeul meu, va accepta bucuros!... vorba cuiva, jocul merită osteneala... Bine, dar eu în ce postură mă voi afla?... Ei, fir-ar să fie!...»

Și, nervos din cale-afară lovea ritmic marginea mesei cu degetele. Apoi, cu un accent ca o pocnitură de

bici, ca și cum ar fi vrut să se lovească pe sine, cer-cetîndu-se, rosti:

„Bun, dar eu cum apar în povestea asta?... Pe numele lui Pilat... dar sare în ochi!... Voi semăna cu un cămătar evreu care nu dă cu împrumut decât o sută de bănuți!... certându-se taman pentru al o sutălea!... Pe toate ciumele din lume, ce să spun am avut o idee! Deh, pentru o idee genială trebuie să recunosc... este nemaipomenită...!”

întinse mîna din nou, fără să știe ce face, luă paharul și îl goli încet. Apoi îl așeză pe masă atât de brusc, încât cu un zgomot sec paharul se sparse la nivelul piciorului. Pardaillan nici nu băgă de seamă. Și pocnindu-și degetele cu nerăbdare, spuse:

„Cu toate astea, pe toți dracii, ar fi drept ca Odet de Valvert să primească recompensa ce i se datorează!... Și cum n-am nici un fel de dubii în ce-l privește, știu sigur că nici nu i-ar trece prin minte să ceară ceva!... așa cum, pe de altă parte, eu l-am împins în această aventură nesăbuită, unde putea să-și lase pielea de cel puțin douăzeci de ori și de unde ar fi un miracol să iasă întreg... este deci, foarte drept să-mi fac probleme în privința lui!... Oh, dar mii de draci, ce-ar trebui să fac?... Pentru numele lui Pilat, trebuie să existe un mijloc ceva mai... decent decât cel imaginat de mine!... Da, dar trebuie găsit acel mijloc. Să căutăm, fir-ar să fie, să căutăm!... Și fiindcă sânt sigur că ideile cele mai bune îmi vin când dorm... ei, să dormim!”

Și zicînd acestea, Pardaillan închise ochii și rămase așa multă vreme fără să-i deschidă, fără să se miște. Oare dormea? N-am prea îndrăzni s-o afirmăm. În

orice caz, avea aerul că doarme. Asta dură aproape două ore. Apoi, deodată se ridică și strigă bucuros:

„Pe Dumnezeul meu, iată soluția cea mai simplă și cea mai bună!... sânt un nătărău că nu m-am gândit la asta mai devreme!... Cele două sute de mii de livre?... Concini trebuie să le dea, ce dracuL. Mai întâi fiindcă nu e strîmtorat... e destul de bogat!... Și apoi e vorba de fata lui!... Ce dracu, poate foarte bine să-i facă zestre!... îi datorează măcar atât!... Hotărît lucru, asta este ideea cea mai bună!... Știam eu c-o să-mi vină în timpul somnului!... Ei, acum pot să mă duc să-l văd pe micuțul rege.”

Și Pardaillan, vesel ca un cintezoii, cu ochii jucăuși ca întotdeauna când punea la cale o farsă de-a lui, începu să se aranjeze. Porni pe jos, cu mîna în șold, cu pas întins, cu nasul în vînt, cu mustața cuceritoare ca la douăzeci de ani și fredonînd o melodie de fanfară de pe timpul lui Carol al IX-lea... de când avea chiar douăzeci de ani.

Se duse drept la Luvru.

Fuseseră date diverse ordine în legătură cu el, căci fu imediat introdus în camera mică a regelui. Regele concedie numaidecît pe cei cîțiva intimi care-i țineau companie, favoare ce trezi o oarecare gelozie surdă, ca să rămînă singur cu-el.

Pardaillan rămase singur cu regele preț de un sfert de ceas. La capătul acestor minute spusese tot ce avea de spus. Ba chiar obținuse ceea ce vroia, pentru că părea foarte mulțumit. Și atunci, neținînd seama de uzanțele de la curte care cereau să aștepți ca regele să

te concedieze, să-ți arate într-un fel sau altul că poți pleca, se ridică și spuse: o

— Sire, vă cer permisiunea să mă retrag, mai am multe de făcut în serviciul Maiestății Voastre.

— Mergi deci, cavalerie, dacă serviciile pentru mine o cer. Mergi și fii sigur că orice s-ar întîmpla voi respecta cele două promisiuni pe care vi le-am făcut, să asist personal la căsătoria contelui de Valvert și să-i pretind Domnului d'Ancre să-i dea miresei o zestre de două sute de mii de livre.

Și continuă cu un zâmbet ironic:

— O voi face cu atît mai bucuros cu cît îi voi juca o festă mareșalului, dar în același timp îi voi face un serviciu contelui, căruia îi sînt dator.

Și continuă, cuprins de o bruscă îngrijorare:

— Dumneata ești sigur că mareșalul va face ce-i spun?

— Absolut sigur, sire.

— Și dacă refuză?

— Nu va refuza, sire.

— Dar dacă?— Ei bine, atunci Maiestatea Voastră va trebui doar să repete cuvintele pe care vi le-am spus adineauri și veți vedea că va deveni maleabil ca o mînușă.

— Pe bunul Dumnezeu! rosti regele, cu un zâmbet și mai subțire aproape că mi-aș dori să refuze, numai ca să văd ce efect vor avea acele cuvinte.

— Nu veți avea această satisfacție, sire, vă asigur că va accepta fără să sufle o vorbă.

După ce rosti aceste vorbe cu o încredere de nezdruncinat, Pardaillan strânse mîna regală ce i se

întindea, făcu reverența cuvenită și se îndreptă spre ușa.

Ludovic al XHI-lea îl însoți. Era o a treia favoare, mai importantă și făcută foarte rar, în comparație cu cele dinainte. Dar Pardaillan care îl urmărea cu coada ochiului cu o privire ironică, înțelese că această din urmă favoare era din interes, că micul rege se perpelea din dorința de a spune ceva, un lucru pe care nu îndrăznea sau nu știa cum să-l spună și amîna din instinct, cît putea, momentul despărțirii.

Și Pardaillan nu se înșela. cînd au ajuns în fața ușii, regele puse mîna lui de copil pe brațul cavalerului, îl opri și cu ochii lucind de o curiozitate copilărească, după cîteva ezitări, ca și cum i-ar fi fost rușine de propria lui curiozitate, spuse:

— Așadar, cavalerie, pleci... fără să-mi spui care e cea agreabilă... cea fericită surpriză, — sînt cuvintele dumitale — pe care mi-o va face contele de Valvert?

Pardaillan începu să rîdă, tare și limpede:

— Bine, fiindcă vă roade într-atît curiozitatea, coborîți pe chei puțin înainte de căderea nopții. Veți cîștiga cîteva minute... și poate că veți asista la un spectacol interesant.

— Ce să spun, nu zic nu!... Mergi cu bine, cavalerie și Dumnezeu să te aibă în pază!

—Ameții spuse Pardaillan cu un aer foarte serios. Și de astă dată, plecă.

Pardaillan bătui la ușa căpitanului gărzilor, care s-a arătat foarte măgulit de asemenea gest și care îl primi cu toate onorurile ce i se cuveneau. Vizita i-a permis, după propria lui expresie, să „omoare o oră”. După

aceea se retrase, condus din nou de Vitry care a insistat să-l însoțească până la marea poartă a Luvrului.

Timp de un ceas Pardaillan umblă hai-hui prin împrejurimile Luvrului. Apoi se îndreptă fără grabă spre cheiuri. Trecu de-a lungul galeriei Luvrului, trecu zidul lui Carol al V-lea, total refăcut, trecând prin noua poartă, merse prin dreptul palatului Tuileries, încă neterminat și se opri între râul ce curgea în stînga lui și zidul ce împrejmuia grădina palatului Tuileries, pe care îl avea în dreapta.

Intre Sena și bastion, era o poartă care, mărită și reconstruită, avea să fie numită vreo douăzeci de ani mai târziu, Poarta Conferinței.

Pardaillan merse până la această poartă. Nu trecu de ea. Cu ochii lui pătrunzători iscodi râul și drumul ce șerpuia de-a lungul lui, cât de departe i-a permis vederea. Nu-i zări pe cei pe care îi aștepta. Își strînse faldurile mantiei în care își ascunse și chipul, urcă pe parapet, se așeză liniștit și cu picioarele atârînd deasupra șanțului plin cu o apă noroioasă, așteptă cu răbdare, observând cu mare atenție râul, drumul de lângă mal și încă un drum care, ceva mai la dreapta, dădea drept în strada Saint-Iionore, aproape de mănăstirea Capucinilor.

XXVI

CEEA CE NU PREVĂZUSE PARDAILLAN CARE CREDEA CĂ S-A GÎNDIT LA TOATE

— Pe măruntaiele papei!... Pe măruntaiele diavolului!...

— Coarnele lui Dumnezeu!... Coarnele tuturor dracilor!...

Erau, bineînțeles, Escargasse și Gringaille care după plecarea lui Pardaillan, fără pic de eleganță, dar cu o energie furibundă, își manifestau în felul acesta emoția violentă provocată de ultimele vorbe ale lui Pardaillan.

Ochii lor alunecau de colo-colo, cu priviri îngrozitoare, își arătau colții înfricoșători și își ridicau pumnii amenințători către ușa pivniței. Ușa îndărătul căreia erau închise Fausta, d'Albaran și cei doi oameni ai lui.

— Ai auzit, Gringaille, ce-a spus domnul cavaler? bombăni Escargasse.

— Ei, pe sîngele Domnului, da ce, crezi că sînt surd? mugi Gringaille.

Și, pentru a dovedi că nu este surd, el repetă:

— S-a zis cu Jehan al nostru, după cum a spus, dacă o vom lăsa să scape pe blestemata prințesă îmbrăcată

în bărbat... Ceea ce dovedește că are legături cu diavolul, căci oricine știe că o femeie care este înveșmîntată ca un bărbat își riscă salvarea sufletului.

— Fie ca ea să se pîrjolească în fundul iadului până la sfîrșitul lumii!... Dar, pe toți sfinții, să deschidem ochii Gringaille!... Și dacă prințesa blestemată, cum spui, și complicității ei vor încerca să ne plimbe cu vorba...

— Își vor găsi nașul! N-avea teamă, Escargasse, acești mîncăi de ceapă crudă și de năut nu vor fi în stare să întreacă un parizian ca mine!

— Nici un vulpoi bătrîn ca mine. Hai, Gringaille.

— Hai, Escargasse.

Intrară din nou în pivniță. Încuiară ușa de două ori în urma lor. Gringaille își puse cheia în buzunar. Aveau niște mutre groaznice, de câini înrăiți, gata să sfășie orice. Ușa era masivă, solidă, și tocmai o încuiaseră cu cheia. Dar, ca și cum asta nu era de ajuns, s-

au instalat între masă și ușă, gata să interzică orice pas, orice apropiere de ușă. Aveau săbiile la îndemână, lângă picioare și își încleștară pumnii pe mânerul greu de fier. Gestul, adresându-se unor oameni dezarmați, căpăta un înțeles înfiorător și la îndemână oricui. Din pricina emoției li se făcuse sete. Umplură două boluri, pline ochi, le goliră dintr-o înghițitură, le umplură din nou, iar le dădură peste cap, apoi le puseră pe masă într-un gest brusc și zgomotos.

Fausta se așezase lângă d'Albaran. Din locul în care era, îi observa, pe furiș, în tăcere, fără să facă vreun gest ori o mișcare, de parcă era împietrită. Câtă vreme Pardaillan fusese acolo, ea nu le dăduse nici o atenție.

Oricum, nu băgase de seamă mutrele astea de brute, de fiare sălbatice; de abia acum le vedea.

„Pardaillan i-a asmuțit împotriva mea, își spuse în sinea ei. Și, în felul lor, îmi arată că sânt gata de orice.”

Se îndreptă spre ei. Mersul ei era ușor, nepăsător și elegant. Se mișca într-un anume fel, învăluitor, soldurile și umerii legănați puneau oarecum în umbră incomparabila eleganță a costumului somptuos, ca și cum s-ar fi discutat. Era o metamorfoză pe cât de rapidă pe atât de totală.

Cu amîndouă mâinile — mâinile ei albe și delicate — apucă un scaun greu, de lemn neșlefuit, și îl așeză de partea cealaltă a mesei, în fața lor. Se instala pe el ca și cum s-ar fi urcat în șa. Luă și ea un poc al de aramă, îl întinse spre ei și, cu un zâmbet cât se poate de familiar, spuse cu o voce metalică:

— Și mie mi-e sete!... Hai, turnați-mi și mie, prieteni, vreți?

Ei se minunară:

— La naiba!

— Pentru Dumnezeu!

Și-și dădură coate. Ceea ce însemna:

„Atenție!... Să deschidem ochii!...”

Pardaillan le spusese foarte limpede și chiar stăruise ca ei să aibă mare grijă și să-i trateze cu respect pe prizonieri — mai cu seamă pe acesta — în fine, să nu le refuze nimic... În afară de a le deschide ușa înainte de ora fixată. Așa încât fură chiar bucuroși s-o servească: îi umplură paharul ras, după obiceiul lor. Și cum era firesc nu se lăsară nici ei mai prejos.

— În sănătatea voastră, vitejii mei, zise Fausta, apropiindu-și paharul de al lor.

Ciocniră și răspunseră politicos:

— În sănătatea dumneavoastră domnule.

Își goliră paharele dintr-o dată. La rîndul ei, Fausta își goli paharul până la ultima picătură, fără să clipească. Ca și ei, puse paharul pe masă cu un gest brutal. Ca și ei, plescăi cu limba cu un aer mulțumit.

Începură să stea de vorbă.

Mai bine spus, Fausta, care își juca rolul de tînăr senior prost crescut și lipsit de prejudecăți, îi interogă cu multă dibăcie și cu o fantezie ametoare.

Începu să le dea de băut tot timpul. Ei îngurgitau fără probleme și în sinea lor se bucurau. Credea că ea încerca să-i îmbete. Ei bine! așadar erau liniștiți! Pentru că ei știau ce cantitate înspăimîntătoare de lichid erau capabili să absoarbă, înainte de a deveni măcar euforici.

Ba își făceau chiar o plăcere nemărturisită de a părea nițel cam zăpăciți și de a vorbi aiurea. Fausta se gândi că sosise momentul, și aplecându-se spre ei, rosti cu o voce plină de subînțeleșuri:

— Ascultați-mă spuse ea, voi sânteți săraci... Aș putea să vă îmbogățesc într-o clipă. Ce-ați spune dacă...

I-au tăiat vorba cu un hohot de râs ascuțit. Și înecându-se care mai de care și lovindu-se reciproc cu palme care ar fi răsturnat un bou, se distrau pe socoteala ei.

— ia ascultă, Gringaille, îl auzi pe tânărul domn care spune că sântem săraci? Nu zău! ce spui de asta?

— Bietul om, ce greșeală, face!.... Pe sfântul Eus-tațiu, venerabilul meu patron, vă înșelați, domnule... Vă înșelați profund, lamentabil, jalnic.

Și amîndoi, cu un orgoliu exagerat, strivindu-l cu o privire încărcată de compătimire disprețuitoare:

— Noi, săraci!...

— Dar fiecare din noi are o sută de mii de livre!... Fausti îi pierise zâmbetul. Avea ghinion cu

siguranță. Buzele îi tremurau, le strînse pentru a-și înghiți înjurăturile de furie care erau cât p-aci să țâșnească. Zâmbetul de copil bun se desenă din nou pe gura ei. Și merse mai departe.

— Sânteți bogați? Cu atât mai bine! Dar ce sânt o sută de mii de livre amărîte în comparație cu un milion?... Un milion pe care vi-l ofer!....

Săriră în sus, cu gura căscată. Și cu aceeași voce strangulată:

— Un milion!... I-auzi!... Coarnele lui Dumnezeu!...

— Da, un milion!... Un milion, înțelegeți?... Deschideți ușa asta... și milionul vă aparține... Eu vă dau acest milion!...

Schimbară doar o privire. O singură privire pe furiș. Și asta fusese îndeajuns: se înțeleseră, se puseseră de acord.

Fausta, cu respirația accelerată sub masca ei surâzătoare, văzu cum se ridicaseră dintr-o singură mișcare, ca două automate acționate de declanșarea unui resort foarte puternic. Dintr-o săritură erau în fața ușii, amîndoi deodată. Iar în mintea Fausti izbucni un strigăt de victorie ca o fanfară triumfală:

„Ai mei sânt!... Vor deschide!... Uite că deschid!...”

Într-o clipă era în picioare, scuturată de un freamăt de bucurie delirantă. În sinea ei, se auzea deja un bombănit amenințător:

„Ah! Pardaillan, nu ai încă milioanele mele!... între noi doi acum!...”

Și dintr-un salt ușor de felină își luă avînt ca să iasă pe ușa mult dorită, pe care tocmai atunci Gringaille o deschisese larg.

Se năpusti spre ușa larg deschisă, deci... Când...

În prag, se întîlni cu vârful săbiei lui Escargasse care, în timp ce Gringaille deschidea, avusese grijă să-și scoată sabia din teacă. Vârful acesta foarte ascuțit care i-a rupt tunica de catifea și i-a atins mătasea pielii ei parfumate, îi opri brusc elanul. Era și timpul: încă puțin și Fausta s-ar fi lăsat străpunsă de sabie din vina ei. Așa s-ar fi încheiat lungul și tragicul duel dintre ea și Pardaillan.

— înapoi, pentru sângele lui Dumnezeu! ordonă Escargasse cu un accent îngrozitor de dur. Și cum ea rămăsese locului prostită și făcută praf de speranța ei năruită, zdrobită de o manieră răsunătoare, el făcu un pas înainte, împingînd mereu vârful amenințător și repetă:

— înapoi, ticăloasa lui Dumnezeu, înapoi! Că de nu te tai ca pe un pui de găină...!

Scrâșnind, spumegând și înjurând, Fausta se dădu îndărăt ca să evite vârful de oțel ascuțit care o amenința, când în dreptul gâtului, când al pieptului, aidoma unei fiare care se retrage din fața furcii celui ce o va jupui de piele. Se dădu înapoi până ce ajunse la locul din care se ridicase, de cealaltă parte a mesei.

Abia atunci Escargasse lăsă sabia în jos și o sprijini pe vârful cizmei. Și rămase nemișcat, împietrit:, imagine înfricoșătoare a neîncrederii la pândă.

Atunci, Fausta ridică spre tavan pumnii strânși, părând gata să arunce o anatemă, mormăi o înjurătură cu voce joasă, și răsucindu-se brusc pe călcâie,, se așeză din nou lângă d'Albaran și se închise într-o tăcere sumbră.

în timpul acesta, pe coridorul pivniței, Gringaille făcea un scandal infernal, urlând cât îl ținea gura:

— Hei, jupînd Jaquemin!... JaqueminL. hangiul dracului!... Ohe! Jaquemin! înghițite-ar iadul!...

Urta într-atât încât hangiul, crezînd că arde pivnița, coborî treptele ca o vijelie și întrebă plin de îngrijorare ce anume se petrecuse.

— Vino încoace, jupîn Jaquemin, porunci Gringaille, intrînd repede în închisoarea improvizată și se opri în fața ușii, ceea ce îl obligă pe hangiu care îl urmase supus, să rămînă afară, pe culoar.

— Jupîn Jaquemin, continuă Gringaille, pe un ton de comandă, vei lua această cheie, ne vei încuia aici de două ori și nu vei mai coborî decât diseară, ca să ne dai drumul la toți, la ora stabilită de domnul cavalier. Ai înțeles? Atunci, hai... Și mai cu seamă, încuie cu grijă.

Total zăpăcit, jupîn Jaquemin luă cheia ce i se întindea, în mod absolut mecanic și întrebă:

— Vreți să vă închid aici împreună cu prizonierii dumneavoastră? Iată o idee cel puțin ciudată!

— Ciudată au ba, faci ce-ți spun... Și mai repede, te rog. Hangiul dădu din umeri cu aerul că spune: „La

urma urmei, dacă așa vreți, mie unul mi-e perfect egal!" Dar în timpul asta ochii îi căzură pe masă. Văzu că se cam înfruptaseră din provizii. Că numărul sticlelor scăzuse simțitor.

Și arătînd spre sticlele goale, încheie:

— Mă tem că veți fi obligați să scoateți limba de un cot, de sete.

— Drace, nu m-am gîndit la asta! murmură Gringaille. Și, cu coada ochiului, îl consultă pe Escargasse care,

fără să se miște, fără a întoarce capul măcar, bombăni:

— La naiba, nu ne putem totuși lăsa să crăpăm de foame și de sete!

— Destul că murim de plictiseală! susținu Gringaille. Și, adresându-se hangiului:

— Sânteți un om cumsecade, meștere Jaquemin, și vă mulțumesc. Aduceți deci, imediat, mîncare și vin în cantități suficiente pentru trei mese. Ce credeți de cuviință, mă bizui pe voi. Doar dacă...

Și, adresându-se Faustei:

— Doar dacă nu doriți să spuneți ce vă place mai mult.

Și cum Fausta ridica din umeri cu o indiferență disprețuitoare:

— Nu?... Cum doriți... Haideți, meștere Jaquemin, dar repede.

Și urcă acesta iar, în căutarea proviziilor. Nu dură mult. În câteva minute se întoarse cu patru coșuri imense. Ușa se întredeschise. Gringaille băgă înăuntru cele patru coșuri aduse de hangiu, unul câte unul. Apoi intră înăuntru. În spatele lui, Jaquemin încuie ușa de două ori.

De data asta, nemaifiindu-i frică de nimic, Escargasse își băgă sabia în teacă liniștit și veni să-l ajute pe

Gringaille să așeze ca lumea mâncarea și băutura. În timpul ăsta Fausta, retrasă lângă d'Albaran, era cufundată într-o meditație sumbră. Era atât de absorbită, încât nu-și dădea seama că, lângă ea, rănitul se agita, gemea înfundat, încercînd să-i atragă atenția, dar fără s-o trezească pe a celor doi vijelioși, care se îndeletniceau cu diverse treburi în jurul mesei.

Văzînd că nu reușește s-o scoată din starea ei, d'Albaran făcu un efort disperat și, palid, cu buzele strînse, cu fruntea plină de broboane de sudoare reci, înghițindu-și cu stoicism țipetele de durere, ridică cu greu brațul rănit și reuși să apuce tunica Fausteii, să tragă destul de tare de ea pentru a o aduce la realitate.

— Te doare, sărmanul meu d'Albaran? șopti ea coborîndu-și privirea spre el.

Rănitul, istovit de efortul dureros pe care îl făcuse, se încorda cât putu ca să nu leșine. N-a avut puterea să-i răspundă imediat. Cu toate astea, avea ceva să-i spună. O pironi cu privirea cam prea insistent cu ochii lui înfierbîntați, unde părea că i se strînsese toată viața. Fausta a înțeles că voia să-i vorbească. Și a mai înțeles că ceea ce avea să-i spună era de o importanță capitală, pentru ea.

Foarte încet, cu nenumărate precauții, în așa fel încât să nu-I atingă, pentru că vedea că este la capătul puterilor, Fausta se aplecă deasupra lui, își apropie urechea de buzele lui, așa încât gigantul rănit, într-o respirație gîfîită, rosti un cuvînt... un singur cuvînt!

Ea se adună un pic și, fața în față, îl întrebă din ochi. El îi răspunse în același mod, lăsînd să cadă o privire asupra lui. Atinse locul pe care i-l arătase. Avea

acolo un buzunar. Cu o mîină ușoară și îndemînică, căută în interior. Totul fu făcut cu o rapiditate extraordinară.

Cînd își retrase mîna, ținea un obiect care era probabil foarte mic, pentru că nu se mai putea zări în pumnul ei mic, închis. Iar în adîncul ochilor ei întunecați era o licărire victorioasă.

Și atunci, la rîndul ei, își apropie buzele de urechea celui rănit și îi șopti cîteva cuvinte. Dintr-o mișcare a pleoapelor îi răspunse că a înțeles și se va supune. Apoi închise ochii și păru că ațipește.

Fausta se ridică, se îndepărtă ușor de cei doi care, mult prea preocupați de treburile lor, nu dăduseră nici o atenție acestei întîmplări care, de altfel, nu durase nici măcar un minut. În plus, chiar dacă ar fi observat, tot n-ar fi dat nici o importanță: rănitul gemea, ea se aplecă să-l liniștească, să-l încurajeze cu cîteva vorbe bune. Nimic mai normal!

Doar că acum, apropiindu-se de ei, Fausta își reluase atitudinea nonșalantă, același zâmbet cumsecade ca mai adineauri, cînd stătea la masă cu Escargasse și Gringaille și ciocnea amical cu ei. Avea un aer serios și controla vinurile.

Cu o vizibilă satisfacție se uita la sticlele de Anjou, singurele care păreau să o intereseze.

— Oh, ce bine, zise ea, iată un vin creștinesc! Și apoi, brusc îngrijorată:

— Rămîne de văzut, dacă e bun.

— E ușor de verificat, spuseră ei.

În câteva clipe, două sticle erau desfăcute, și paharele umplute. Se așezară toți trei. Ciocniră. După

cum le era obiceiul, Escargasse și Gringaille goliră paharele, dintr-o înghițitură.

— Grozav! spuse Escargasse.

— Un deliciu! spuse Gringaille.

Fausta gustă vinul încet ca un fin cunoscător. Și după câteva înghițituri, rosti:

— Merge.

Apoi puse paharul pe jumătate plin, în fața ei.

Sporovăiră din nou. Escargasse și Gringaille nu mai aveau nici cea mai mică griji. Fausta părea resemnată cu soarta ei. Iar ei își spuneau că, fără îndoială, era cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut, fiindcă nu mai putea conta pe ei, să-i deschidă ușa. După ce fuseseră excesiv de neîncredători, acum erau prea nepăsători.

La sugestia Fauste, scoaseră din buzunar cărți de joc. Și începu să joace cu ei.

Asta dură cam o jumătate de ceas. După aceea, d'Albaran începu să se agite și să geamă. Absorbiți de jocul lor, la început nu băgară de seamă. Gemetele lui d'Albaran, erau din ce în ce mai sonore, mai ascuțite. Intr-atât încât, în fine, Escargasse și Gringaille le auziră. Fiindcă ea — și asta făcea parte din comedia pe care o juca — se arăta atât de înverșunată să câștige la cărți încât uitase de toate și ei fură nevoiți să-i atragă atenția că rănitul avea cu siguranță nevoie de îngrijiri, și că ar trebui să întrerupă, pentru o clipă, partida. Fausta încuviință, destul de prost dispusă.

Ei doi se ridicară și râdeau de proasta ei dispoziție. Se apropiară de rănit, văzură că pansamentul nu stătea la locul lui și că trebuiau să-l facă din nou.

— Puțină răbdare, spuseră ei, în cinci minute se rezolvă.

Își văzură de treabă conștiincios, fără să-i mai dea ei vreo atenție, fără să bănuiască nici cel mai mic rău.

Fausta se ridică și își făcu de lucru, umplînd cele trei pahare. Întoarse ușor capul în direcția lor. Îi văzu aplecați deasupra lui d'Albaran, foarte ocupați de el, cu spatele la ea. Cu gesturi iuți, de o vioiciune deosebită, în același timp metodic calculate și executate, se aplecă peste paharele lor și întinse mâna deasupra acestor pahare.

În acea mîna ținea obiectul pe care îl găsisese în buzunarul lui d'Albaran: un flacon mic umplut cu o licoare albă, clară ca apa. La împlinire, ea lăsă să cadă aproximativ jumătate din conținutul flaconului într-un pahar și apoi vărsă restul în celălalt pahar.

După ce-i făcură pansamentul s-au întors cu toții la masa de joc.

De cum se așezară, Fausta puse mîna pe paharul ei, îl ciocni cu al lor și le ură sănătate: ceea ce nu era decât un mod de a-i forța să-și golească paharele. Ceea ce și făcură. Numai că după ce-au băut, s-au strîmbat. Și priviră fundul paharelor cu dezgust. Au făcut asta fiindcă așa le-a venit. Nu bănuiau nimic rău.

— Ce naiba e cu zeama asta înfiorătoare? ziseră ei în cor.

— Fără îndoială, un rest din sticlă care s-a acrit puțin, explică Fausta cu cel mai natural ton din lume.

Luă o altă sticlă, și umplu din nou paharele zicînd:

— Hai să vedem ce gust are sticla asta.

De data asta nu mai aveau încredere: nu era vorba de ea, ci de vin. În loc să golească paharul dintr-o sorbitură, așa cum făceau de obicei, au gustat doar, fiindcă se temeau de vin. Dar se liniștiră.

— Ei, e bine! zîmbi Escargasse și puse mîna pe cărțile de joc.

— Să fie într-un ceas bun! spuse Gringaille. Și continuă prudent:

— De acum încolo nu mai bem ce e pe fundul sticlelor.

Incidentul n-a avut urmări. își reluaseră locurile la masă. După vreo zece minute, Fausta care îi observa cu coada ochilor, a avut satisfacția să constate că drogul dat de ea începea să-și arate efectele: se clătinau ca și cum erau beți, dădeau mereu din cap, căscău gata să-și rupă maxilarele, făceau eforturi disperate să-și țină ochii deschiși fiindcă pleoapele se încăpățâneau să se închidă ca și cum deveniseră dintr-o dată de plumb.

își dădeau seama că nu se simțeau bine. N-au prea avut timp să-și dea seama de ce natură era răul. În ultimă instanță efectul se produse cu o viteză fulgerătoare, mai întâi la Escargasse. Deodată se îndoii din mijloc, încercă să se agațe de masă, nu reuși, alunecă de pe scaun și se rostogoli pe dalele pivniței și rămase nemișcat.

Desigur că nu era mort de vreme ce se puse imediat pe sforăit.

Văzîndu-l pe Escargasse rostogolit pe jos, în ochii tulburi ai lui Gringaille se aprinse o licărire de inteligență. Se prea poate să fi înțeles atunci că „blestemata de prințesă reușise să-i tragă pe sfoară”, oricât

ar fi fost ei de parizieni din Paris și vulpi bătrîne, așa cum se recomandau. Prea târziu. Făcu un efort disperat pentru a-și reveni, buzele lui se agitară ușor dar nu lăsară să treacă nici un sunet. Căzu și el alături de prietenul lui. Și începu să sforăie la fel de vârtos.

Fausta se ridică. Primul ei gest fu să se uite la ceas. Și zîmbi. Făcu un semn celor doi servitori care până atunci stătuseră întinși în culcușurile lor, dormind... sau făcându-se că dorm. Se năpustiră asupra celor doi adormiți și întâi de toate le luară armele. În timpul ăsta, Fausta se interesa cu calmul ei neclintit:

— Cîtă vreme o să doarmă așa?

— Cel puțin până la patru după-amiază, preciza d'Albaran.

— E de-abia nouă dimineața, calculă Fausta: la ora patru îmi voi fi terminat treaba demult, cel puțin așa sper. Dar nu contează, trebuie prevăzut totul, chiar imposibilul, îi vei păzi până la ora opt seara.

Cei doi oameni ai lui d'Albaran îi înmînară în mod respectuos cele două săbii luate de la Gringaille și Escargasse ca și cele două pumnale zdravene pe care le găsiseră în buzunarele interioare ale tunicilor lor. Fausta alegea sabia care i păru cea mai bună, o puse la brîu de îndată, fără ca pe chipul ei impasibil să se fi putut descoperi cea mai vagă urmă de emoție sau de satisfacție. Și întrebă dacă se simțeau în putere să fie alături de ea. După ce ei i-au răspuns afirmativ, se uită la ei iscoditor. Alegerea ei era făcută:

— la sabia asta, spuse ea unuia dintre ei. Vei veni cu mine la Paris.

Apoi, întorcîndu-se spre celălalt:

— la pumnalul ăsta. Vei veghea asupra stăpânului tău până când va sosi litiera pe care i-o voi trimite ca să-l aducă și pe el.

Dintr-un singur gest îi adună pe toți în jurul lui d'Albaran și le dădu instrucțiuni clare și exacte ca întotdeauna, instrucțiuni pe care îi puse să le repete pentru a fi sigură că înțeleseseră ce aveau de făcut. Apoi se uită din nou la ceas.

— Fiți atenți, spuse ea, hangiul va coborî în curând. Cu toții erau pregătiți să facă manevra care fusese

deja pusă la punct. Cel înarmat cu pumnalul îl ținea deja în mînă.

Trecură câteva minute. Hangiul nu se arăta. În nerăbdarea ei, își mai controla o dată ceasul, să se convingă că nu se înșelase. Nu, nu se înșelase. Lovind ușa cu mînerle

spadelor, începură să facă zgomot. În același timp, cei trei strigau din toate puterile. Dar nici vorbă să apară jupîn Jaquemin.

— Hangiul ăsta nenorocit a uitat probabil ora fixată, zise ea. Să așteptăm.

În accentul ei cu greu se putea observa o oarecare enervare. În fond, de ce s-ar fi enervat și de ce și-ar fi "făcut griji? Avea destul timp. Chiar mai mult decât avea nevoie. Bineînțeles că ar fi preferat să se știe afară, la aer și liberă, dar, în fine, nu era vorba decât de o amânare de cel mult o oră.

Da, numai că acea oră trecu, și următoarea, și încă una fără ca hangiul să fi dat vreun semn de viață. Deși oamenii Faustei nu conteneau să facă o gălăgie

înfiorătoare, care era cu siguranță auzită la etajul de deasupra.

Urmară implacabil alte ore, una câte una căzură în neant, fără să se fi produs nici o schimbare în această situație de așteptare îngrijorătoare. Apoi sosi momentul când, după socotelile lui d'Albaran, Gringaille și Escargasse aveau să iasă din somnul lor letargic. Așa încât îi legară zdravăn, și le puseră două cîrpe la gură, în chip de căluș.

În fine, către orele șase seara, în clipa în care Fausta pierduse orice nădejde, urechea ei exasperant de atentă, auzi un zgomot slab, depărtat.

Într-o clipă fu la ușă în care bătu de două - trei ori.

— Acum! acum! răspunse vocea jupînului Jac-quemin.

Auzi pasul greu al hangiului care se apropia, zgomotul cheii în broască, scîrțîitul, o dată, de două ori...

Și jupîn Jacquemin, nebănuind absolut nimic, avînd în brațe o grămadă de sticle, fu pocnit din plin de ușa din stejar masiv, proiectat într-un fel de vârtej cu o violență îngrozitoare, scoase un urlat de durere, și pe jumătate doborît, căzu la patru pași mai încolo, într-un zgomot infernal de sticle sparte. Și nu încasase tot: nici nu căzuse bine și cel cu pumnalul se năpusti spre el, îl apucă de guler, îl trase înăuntru, încuie ușa de două ori și își puse cheia în buzunar. Apoi profitînd de amețeala hangiului, îi legă mâinile și picioarele cât ai clipi.

Fausta se avîntase pe scări fără să mai dea vreo atenție celor ce se petreceau în spatele ei. Cel căruia îi dăduse sabia fu numaidecât în urma ei.

Din câteva salturi urcă treptele scării, traversă sala de mese și se năpusti în grajd. Nu pierdu timpul ca să nșeueze calul. Se mulțumi să-i pună frîul și zăbala, sări pe el și înfigîndu-și pintenii, porni într-un galop nebun, avînd în cap un singur gând lucid:

„De-ar fi să fac să pleznească zece cai, trebuie să ajung înaintea de căderea nopții... înaintea contelui de alvert!... Voi ajunge cu orice preț!...

XXVII

CAPCANA

În timp ce se petreceau scenele pe care tocmai le-am povestit, Odet de Valvert și Landry Coquenard, nemaiîntîlnind opreliști în drumul lor, își continuaseră drumul în pas întins.

— Domnule, spuse deodată Landry Coquenard, iată-ne ajunși la Rueil, unde trebuie să mă duc ca să execut ordinele ce mi le-ați dat, deci am să vă părăsesc. Vreți să-mi spuneți unde ne vom întîlni după aceea?

— Mai degrabă tu, care cunoști atât de bine ținutul, va trebui să-mi spui unde să te aștept.

— Ei bine, domnule, dacă nu aveți nimic împotriva, vom ajunge la drumul dinspre Saint-Germain care se află la stînga noastră la aproximativ două sute de verste de aici.

Se uitară la drumul dinspre Saint-Germain. Acolo, Landry Coquenard, după ce îi dădu stăpânului său cele mai exacte precizări, o luă drept spre Rueil care se afla la aproximativ două-trei sute de verste de acolo. Valvert, de astă dată mergînd la pas drept înainte o apuca

pe drumul cel mare care se apropia din ce în ce mai mult de râu. Trecu prin dreptul unei case pe care mai degrabă o ghici decât o văzu, ascunsă îndărătul unor fortificații și despre care Landry îi spusese că era „maison noble de la Malmaison” (casa nobilă de la Malmaison).

Ceva mai departe, drumul șerpuia chiar pe malul râului. Se opri, descăleca și coborî pe țarm. Își legă calul de un trunchi tînăr, acesta începu să pască liniștit iar el se așeză jos, la rădăcina unui fag uriaș.

Odet de Valvert, visînd cu siguranță la iubita lui, Florence, așteptă acolo preț de două ceasuri. În fine, apăru și Landry Coquenard care se făcuse auzit deja datorită galopului calului. Și de cum îl zări, Valvert îi strigă:

— Sper că n-ai uitat proviziile?

— Cum era să fac așa ceva îl liniști Landry Coquenard, mor de foame, domnule, și mă usuc de sete!

— Și căruța?

— Vine imediat. Doar vă închipuiți, domnule, că nu era s-o aștept.

— Bine ai făcut, încuviință Valvert, pentru că, la rîndul meu, mor de foame și mă usuc de sete.

Landry Coquenard descăleca ușor, scoase cele două coșuri de pe cal și-l legă de un copac, așa cum făcuse și stăpânul lui. După aceea, așeză pe iarbă conținutul coșurilor și mișcîndu-și maxilarele de o manieră semnificativă pronunță cu o evidentă satisfacție:

— Iată ceva care ar putea să dea forțe și unui mort, domnule.

Se așezară ca doi egali, cu o foame asemenea și începură masacrul proviziilor. Cu siguranță că aveau

motive să creadă că au timp berechet pentru că nu se grăbeau deloc.

O căruță mare dar goală, trasă de doi cai puternici și mînată de un țaran, sosi pe când erau la mijlocul mesei. Țaranului i se spuse să așeze căruța mai la umbră, cât mai aproape de țarm și să aștepte. Și ca să nu se plictisească prea tare, la porunca lui Valvert, Landry Coquenard îi dădu o pîine, o sticlă de vin, o felie imensă de pate și o bucată de pui, din care lipseau aripile și pulpele.

Cînd, în cele din urmă au încălecat, trecuse de ora două, după-amiază. Cam pe la aceeași oră, Pardaillan pleca spre Luvru. Porniră la pas, lăsînd căruța în grija țaranului căruia Valvert îi dăduse anume instrucțiuni.

Au mai înaintat cam un sfert de leghe. Deodată Valvert strigă:

— Uite, ăștia sînt oamenii noștri!

Și arată spre un grup de cavaleri, care erau destul de departe, dar veneau și ei la pas în întîmpinarea lor.

— Și iată și vasul! replică Landry, arătînd spre un vas destul de mare care urca încet pe cursul rîului și care părea remorcat de grupul de cavaleri, la oarecare distanță în fața lui.

— Fii atent, Landry, sublinie Valvert, e momentul să fim foarte precauți și să nu ne trădăm.

Și în aceeași clipă Valvert porni înainte la trap. Landry Coquenard, care până atunci stătuse alături de el, lăsă o distanță de patru pași și îl urmă ca un valet bine stilat.

În fruntea micului grup, în întâmpinarea cărora mergeau, se afla comandantul trupei, singur. Fără

îndoială că era un gentilom. Un gentilom care își trăda originea prin aerul acela de snobism, de om care privește de sus, pe vremea aceea propriu cavalerilor spanioli.

Când ajunse la zece pași, în fața gentilomului, Valvert își domoli calul și merse la pas. Acesta, înțelegând că lui i se adresa primirea, se opri și așteptă, bine proptit în șa. Valvert se opri și el la doi pași de gentilom și își ridică pălăria. Celălalt făcu la fel. Valvert se înclină ceremonios, peste grumazul calului, salut la care i se răspunse după toate regulile protocolului și, foarte politicos, i se adresă pe un ton de comandă care avea un accent de ofițer vorbind subalternului:

— Domnule, spuse el, sânt comandantul pe care îl așteptați și căruia trebuie să-i predați conducerea trupei dumneavoastră. Iată ordinul meu de serviciu. Veți avea deci, amabilitatea de a vedea ce scrie în el.

Spaniolul luă hîrtia. O citi cu atenție și verifică sigiliile și semnăturile cu și mai multă atenție.

— Oare am onoarea să mă adresez domnului conte d'Albaran? întrebă el.

— Nu, domnule. Eu sânt contele de Valvert, gentilom francez, în serviciul Alteței Sale, ducesa de Sorrientes.

— Ah!... Mi s-a spus că voi fi întâmpinat, probabil, de contele d'Albaran.

Spunînd asta, spaniolul îl examina pe Valvert cu o privire încărcată de neîncredere. Fără să se tulbure, acesta răspunse cu un aer indiferent:

— într-adevăr, contele d'Albaran trebuia să vă întâmpine. Dar contele chiar în dimineața asta, a primit o frumoasă lovitură de spadă care l-a țintuit la

pat pentru cîteva zile. Alteța Sa a binevoit să mă desemneze pe mine pentru a-l înlocui... De altfel, v-aș atrage atenția, domnule, că în ordinul de serviciu pe care l-ați citit, și încă foarte atent, ireproșabil fie zis, nu este menționat nici un nume. Vă ordonă numai să vă supuneți aducătorului.

— Este adevărat, recunosc spaniolul. Și, după o imperceptibilă ezitare:

— Eu și oamenii, mei sîntem la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Atunci, îmi veți face onoarea să mă însoțiți până la poarta Saint-Honore. Acolo ne vom despărți și veți putea să vă conduceți oamenii... acolo unde știți că trebuie s-o faceți.

Spaniolul, ale cărui vagi bănuieli păreau înlăturate pentru moment, se înclină în semn de supunere. Valvert avea în stînga pe cel ce putea fi considerat locotenentul lui. În spatele lor, cam la patru pași, țeapăn și impasibil, venea Landry Coquenard, pregătit pentru orice... în spatele lui Landry înainta mica trupă spaniolă. Iar în spatele trupei, vasul încărcat cu butoiașe, aluneca ușor pe valurile liniștite ale râului, manevrat de doi marinari cu staturi de uriași.

Ajunseră la castelul de la Chaussee, nu departe de locul în care Valvert lăsase căruța goală. Landry Coquenard, țăranul pe care îl adusesese, cei doi marinari și cavalerii spanioli se puseră numaidecât pe treabă. În mai puțin de jumătate de ceas, butoiașele, deci încărcătura vasului fuseseră transportate în căruță.

Cei doi marinari se urcară din nou pe vas și se îndepărtară vîslind. Valvert și Spaniolul porniră în

frunte. în spatele lor, vehicolul greu acum de atîta încărcătură se urni din loc condus de țăranul proprietar și păzit îndeaproape de Landry Coquenard, care mergea lângă căruțaș. Cavalerii spanioli închideau convoiul.

Mergând la pas, trupa traversă Sena Meuylei la unde podul era în construcție, și trebuie să credem că nu era prea solid construit, de vreme ce, cu vreo douăzeci de ani mai târziu, avea să se dărîme în parte. La Neuilly, nu mai aveau decât o leghe până la poarta Saint-Honore. Ca să o parcurgă, pentru că înaintau atât de încet, obligați fiind de caii ce trăgeau din greu căruța prea încărcată, aveau nevoie de o oră încheiată.

Exact în același timp, Fausta, regăsindu-și libertatea, galopa cu toată forța pe drumul dinspre Saint-Denis, hotărîtă să facă să plesnească zece cai, dacă așa ar fi trebuit, și cu orice preț, să ajungă la Paris înaintea contelui de Valvert, așa cum spusese, de altminteri... .

Numai că Valvert, habar n-avea că Fausta fusese făcută prizonieră de Pardaillan. Și cum ei se înțe-leseră ca Odet să ajungă pe înserate, socoti că era puțin prea devreme, cam o jumătate de ceas și hotărî să se oprească o clipă la Neuilly.

Acest popas a fost primit de toți oamenii cu semne de bucurie vizibile și chiar zgomotoase. Așa încât poposiră la un han unde îi ospăta pe toți cu o omletă fierbinte, bine prăjită și câteva felii de friptură rece. Totul stropit cu un vinișor limpede din împrejurimile Parisului, proaspăt scos din pivniță, de îți gîdila deosebit de plăcut gîtlejul și-ți venea să-l bei ca pe apă.

Masa dură doar atât cât își propusese Valvert. Porni din nou la drum. Ajunse la un cătun ce se numea Roule. N-avea decât să meargă drept înainte ca să fie la poarta Saint-Honore. Dar intenția lui era să ajungă la poarta cea mică a Luvrului, cea care dădea pe chei. Ca atare, după ce trecu podul care la ieșirea din Roule trecea peste gura de scurgere, mărginită de sălcii (care la vremea aceea, mai curgea sub cerul liber și se afla la marginea acestui drum vărsîndu-se mai apoi în Sena, cam la nivelul localității Chaillot), o luă la dreapta pe un drum lateral, care îl conduse din nou pe malul râului. În cele din urmă ajunse la acea poartă despre care am spus că se afla între bastionul Tuileries și Sena, unde de altminteri îl lăsasem pe Pardaillan, așezat pe parapet, la pîndă.

încă nu se întunecase. Dar lumina zilei scădea, încet, încet. Cu toată umbra ce se lăsa, ochii pătrunzători ai lui Pardaillan văzură, de departe, micul grup de oameni înaintînd. Se ridică și părăsi punctul de observație, apoi se duse să arunce o privire pe chei, dinspre partea Luvrului. Pe chei nu era absolut nimeni, până spre poarta Neuve. Se ascunsese îndărătul unei porțiuni de zid ieșită în afară.

Valvert, căruța și escorta lui, trecură prin poartă și se opriră; acolo hotărîse el să se despartă de spanioli, înainte de plecare, hidalgo-ul și cu el schimbară politețurile de rigoare. După aceea îl sfătui:

— Luați-o de-a lungul zidului grădinii, apoi faceți dreapta spre casele de acolo; veți ajunge la poarta Saint-Honore. Nu este atât de întuneric încât să nu întîlniți pe strada Saint-Honore vreun trecător suficient de amabil ca să vă arate drumul și, la nevoie, chiar să vă conducă.

Valvert mai rămase o clipă în locul în care tocmai își luase rămas bun de la spanioli, așteptînd să-i vadă depărtîndu-se cât de cît. cînd nu-i mai putu vedea, aproape convins că nu se vor mai întoarce, se uită la Landry Coquenerd și porunci:

— La drum, Landry... și fii cu băgare de seamă să nu cumva să naufragiem în port!...

— Vom veghea ca să nu cumva să ni se întîmple asemenea nenorocire, răspunse Landry.

Le ardea de glumă la amîndoi. Ca și Pardaillan, nu erau prea îngrijorați și își considerau expediția aproape terminată. Numai că din faptul că nu-și făceau nici o grijă

nu trebuie înțeles că renunțau la orice precauții. Dimpotrivă, erau mai atenți decât oricând nevrând, așa cum o spusese, să se înnece ca țiganul la mal, și încă din vina lor.

Valvert porni în frunte. Înainta la pas, cu urechile ciulite, scormonind cu ochi atenți cheiul pustiu, peste care vâlul serii cădea încet. Oricum, ținea mâna pe mânerul spadei, gata oricând s-o scoată din teacă.

La foarte mică distanță în urma lui venea faimoasa căruță. Landry Coquenard mergea lângă unul din cai. Țăranul era așezat pe capră cam la nivelul scîndurilor, cu biciul trecut pe după gît și nu mai contenea să mormăie ca un refren obsedant: cuvîntul cai; căruța era a lui, dar era singura avere și era îngrijorat în privința cailor.

Își urmă drumul până la poarta Neuve și trecură pe sub ea. Erau aproape de țintă. Peste un minut sau două misiunea lor va fi în sfîrșit încheiată.

În momentul acela, Valvert zări un mic grup care venea spre el, în goana mare. Erau, cel puțin, vreo douăzeci. Și nu aveai cum să te înșeli, în privința intențiilor lor, dat fiindcă toți aveau săbiile în mînă. Era Fausta. Deci, se ținuse de cuvînt. Dar fusese silită să treacă mai întîi pe la ea și să ea oamenii cu care apăruse aici. Or, asta a făcut-o să piardă cîteva minute.

Cu toate acestea, ea era totuși în avans față de Valvert. Și dacă, în acest moment, ea se lansase pe drumul care mergea de-a lungul râului, pe urmele lui Valvert, ea ar fi putut să-l aștepte înainte ca el să se fi despărțit de escorta de soldați spanioli. Atunci Valvert s-ar fi găsit între trupa ei și acei soldați spanioli de care s-ar fi făcut recunoscută. Atunci acțiunea ei de a reintra în posesia banilor ar fi reușit în mod sigur.

Dar, Fausta, care aștepta un vas, nu se gîndise decât la acest vas. Ea venise direct la chei și, aproape un sfert de oră, ea n-a pîndit decât râul. Nu-i venise ideea, altfel destul de simplă, că încărcătura vasului putea să fi fost transportată pe un vehicul oarecare. În felul acesta, Valvert sosi la poarta Luvrului fără ca ea să bage de seamă.

Este adevărat că mai avea de făcut doar cîteva pași. Nu contează, ea era acum acolo, bine anturată și spera să-l împiedice să parcurgă acești pași și să pună stăpînire pe căruța care conținea ceea ce-i aparținea ei.

Imediat ce văzu grupul înarmat în fruntea căruia se afla „turbatul” cu care avusese de-a face dimineață, Valvert avea și el sabia în mînă. Se întoarse și spuse:

— Atenție, Landry, va trebui să-i călcăm în picioare pe indivizii ăștia!

Apoi, adresându-se țăranului:

— Dă bice cu amîndouă brațele, altfel nu răspund de caii dumitale!

— Îi vom călca, domnule, răspunse liniștit Landry Coquenard. ,

Și după această asigurare, își scoase sabia și începu să înțepe crupa calului, care necheză de durere. Iar țăranul mormăi:

— Treaba asta n-o să mă mai prindă, să mă apuc eu să-mi închiriez caii unor smintîți de teapa ăstora.

Și, în timp ce protesta, își apucă biciul și pocnind pe rînd, dădu o mulțime de lovituri cailor, însoțite de strigăte de incitare. Caii, loviți rău și sîngerînd, nechezară, se opintiră, dar își întinseră mușchii într-un efort îngrozitor și o porniră în galop.

Și harabaua pe care o trăgeau, scîrțîind din toate încheieturile, tîrîndu-se și poticnindu-se,, într-un zgomot infernal de fierărie, catadicsi să pornească repede, cu mișcări dezordonate.

— Opriți!...

— Nu se trece pe aici! zbierară două voci în același timp.

— Ba trec!... Și strivesc! răspunse vocea batjocoritoare a lui Valvert.

Era ceva asemănător unui monstru fantastic, care în întuneric, lua porporții uriașe și neverosimile, și într-un vacarm înfiorător aidoma unor trăsnete neîntrerupte, înainta cu o forță de nestăvilit, ca un ciclon ce amenința să distrugă totul în calea lui. A încerca să te opui acestei mase formidabile, care înainta, ar fi fost nebunie curată.

Într-adevăr, reuși să treacă și se opri, în fine, la poarta cea mică a Luvrului. La câțiva pași de un grup care stătea în umbră.

Să spunem numaidecît că grupul era format din următoarele personaje: regele, avîndu-l în dreapta pe Luynes, în stînga pe Vitry, iar în spatele lui se aflau patru gărzi ca niște coloși. Urmărit de curiozitate, atras de promisiunea făcută de Pardaillan, coborîse pe chei, de cîteva minute. Și, deosebit de interesat de tot ce se petrecea, nu regreta cătuși de puțin că se deranjase să vină pînă aici.

Valvert se oprise tocmai la câțiva pași de grupul pe care el nu-l vedea: toată atenția lui se concentra asupra grupului de oameni peste care trecuse ca o vijelie, și pe care îi vedea fugind spre el de le sfîrșiau călcîiele. Și spuse, cu vocea lui ciudat de liniștită și puțin cam dură, pe care o avea mereu, când trebuia să acționeze:

— Fii atent, Landry, aici se va da adevărata bătălie și nu va fi ușor!

— Ah! da! Ei bine, atunci să crăpăm aici, dacă așa vreți! Dar, să fiu al naibii, n-am de gînd să plec singur pe lumea ailaltă!... Am de gînd să sfîrtec pe mulți dintre ei, înainte de a face pasul spre dincolo!

— Este exact ceea ce îți cer! zise Valvert. Și apoi, poruncitor:

— Treci de partea cealaltă a cailor și fii atent la ce avem de făcut... Auzi, omule? Ai grijă de caii tăi. Au să vrea să ți-i ia... și căruța, bineînțeles... Apărați bunurile, ce naiba!

Odet de Valvert și Landry Coquenard abia dacă au avut vreme să se instaleze de o parte și de cealaltă a

calului înaintaș ce trebuia apărat cu orice preț și asupra căruia se vor năpusti cei care-i atacau. În aceeași clipă fură asaltați de oamenii Faustei, care se împărțiseră în două grupe, una atacîndu-l pe Valvert, cealaltă pe Landry.

Manevra Faustei se dovedea a fi așa cum o gîndise Valvert. îi replică pe loc, așa cum prevăzuse la rîndul lui, dublat de Landry Coquenard. Și-au strunit caii, care s-au cabrat și au pornit într-o năvală formidabilă. Asta a durat cîteva secunde. Au fost maxilare zdrobite, piepturi rănite. S-au auzit vaiete, gemete și înjurături, vociferări. Cele două grupe de atacanți, înjumătățite, se dădură înapoi, mărîind.

Dar Fausta, înainte de a da îndărăt, își plasase lovitura. Lovit în piept din plin, calul lui Valvert se clătină pe picioare și căzu grămadă, într-un nechezat de durere. Dar lovitura n-a avut rezultatul scontat de ea. Valvert era prea iscusit călăreț ca să se lase luat prin surprindere. Căzuse, dar în picioare. Și cu vîrfurile spadei îi întîmpină pe cei ce atacau din nou, scoțînd strigăte de victorie.

Și culmea ghinionului, țăranul — convins că vor să-i ea caii — se năpusti și el asupra lor cu lovituri de furcă, în timpul asta Landry Coquenard, pe partea lui, reușea să-și țină adversarii la distanță.

Micuțul rege privea această luptă eroică cu niște ochi scînteietori. Vitry și Luynes îi observară entuziasmul și își dădeau seama că ar fi vrut și el să se arunce în luptă, în mijlocul învâlmășelii. Și îl supravegheau îndeaproape, hotărîți să nu care cumva să-l lase să facă asemenea imprudență. Din fericire, regele a știut să se stăpînească. Și în sfîrșit dădu ordinul, mult așteptat:

— Du-te Vitry.

— Din voia regelui, strigă Vitry cu o voce dură și imperioasă, lăsați armele, toată lumea!

Ordinul nu a avut efectul scontat. Fausta, care poate că nu-l auzise, continua să dueleze din ce în ce mai vîrtos. Iar oamenii ei îi urmau exemplul. Cu toate astea, se vede că auziseră pentru că se auzi o voce bolovănoasă, printre ei:

— Pe dracu, ia-ți tălpășița sau e vai și amar de pielea ta! O asemenea replică insolentă îl lăsa pe Vitry, pentru o clipă, fără glas. Dar, în același timp, asta îl dumiri pe rege care își spuse:

— Aaa! dar ăștia nu sînt doar niște vulgari hoți de noapte!... Pentru nimic în lume nu trebuie lăsați să scape!...

Lăsînd orice prudență la o parte, înainta urgent și rosti cu o voce furioasă:

— Care este cel atît de îndrăzneț încât să nu se supună ordinelor regelui?

— Regele! exclamă Fausta.

De data asta auzise și recunoscuse vocea lui Ludovic al XHI-lea.

Prima mișcare, pe care o făcu pe negîndite a fost să se dea înapoi cu doi pași, lăsînd sabia în jos. Oamenii ei, firește imitînd-o, se dădură și ei înapoi și repetau cu o spaimă de nedescris:

— Regele!...

— Regele! strigă Valvert.

Și el se dădu înapoi. Și el aplecă vîrfurile spadei. Numai că nu o puse la loc în teacă. El știa de ce este capabil „turbatul” ăsta că doar avusese de furcă cu el

în dimineața acelei zile. Bănuise mereu că s-ar putea să fie Fausta însăși... Și cu atît mai mult trebuia să fie foarte atent. Astfel încât îi urmărea toate mișcările cu o atenție sporită.

Regele crezu că totul fusese spus, de vreme ce, recunoscîndu-l, toți se dădură înapoi. Nu mai era furios. Și spuse cu răceală:

— Vitry, pune mîna pe toți rebelii aceștia și condu-i la corpul de gardă, aici aproape... Măine, pe lumină vom vedea cu cine avem de-a face.

Fără să se mai sinchisească de ei, se întoarse către Valvert vorbindu-i grațios:

— Bună seara conte!

— Sire, am onoarea să prezint respectele mele umile, Maiestății Voastre, răspunse Valvert, înclinîndu-se.

— Ce anume, făcu Ludovic XIII, punînd fără întîrziere întrebarea care-i producea mîncărime de limbă, ce anume ne aduceți atît de prețios în această căruță pe care ați apărât-o cu atîta vitejie?

— Praf de pușcă, sire, surîse Valvert.,

— Praf de pușcă! strigă regele pe un ton în care se simțea decepția.

Și apoi calm, ca și cum s-ar fi aflat în cabinetul lui, înconjurat de cîțiva inimiți și de gîrzile sale, începu să stea de vorbă cu Valvert care, bănuindu-i decepția, se grăbi să-i spună ce anume conțineau cu adevărat faimoasele butoiașe.

Pe moment, surprinsă de ce se întîmpla, Fausta se dăduse înapoi, fără să-și dea seama. Dar își reveni imediat. Și o străbătu un gînd, ca un fulger luminos, care-i izbi creierul, mereu în acțiune:

„Regele!... singur... sau aproape... pe cheiul ăsta pustiu! La îndemîna mea!... Ah! dacă Cerul mi-l trimite... nu va pleca viu de aici!...”

— Predați-vă săbiile, ordonă Vitry.

Nici nu încheie bine cuvintele că Fausta fluieră scurt, într-un fel anume. În același timp scotea pumnalul pe care îl ținea ascuns la piept, și se năpustea asupra regelui, a cărui atenție era concentrată asupra istorisirii lui Valvert.

Regele văzu ca într-o înfricoșătoare imagine de coșmar, strălucirea palidă a oțelului ce venea spre el cu viteza fulgerului. Se crezu pierdut. Instinctiv, și-a tras bustul spre spate și închise ochii. Aproape instantaneu îi deschise cu o stupoare de nedescris; nu înțelegea cum de mai trăiește. Făcu un salt îndărăt și căzu în brațele lui Luynes, venit în goană, ceva mai târziu.

Dar Valvert intervenise la timp: brațul ridicat al Faustei fusese înfășcat și ținut strâns. Elanul ei nemaipomenit, fu tăiat scurt... Iar acum era ținută locului cu o asemenea forță încât era inutil să i te opui.

Astfel că FauSta nu mai pierdu vremea să încerce să-și elibereze brațul, era o chingă vie care o imobiliza. N-ar fi însemnat decât pierdere de vreme, într-un moment în care și o zecime de secundă irosită însemna propria ei pierzanie. Cu un gest prompt ca un trăsnet, apucă pumnalul cu mâna stângă și lovi la întâmplare. Pumnalul lovi brațul ce pusese stăpânire pe ea. Valvert n-a scos nici un sunet. Dar șocul și durerea l-au făcut, fără voia lui, să slăbească puțin forța pumnului cu care o strângea. Cu o scuturătură violentă, Fausta se desprinsese și îi scăpă. Apoi dintr-un salt fantastic, sări în âiu.

Cele patru gărzi, cu sabia în mână, porniseră în urmărirea celor puși pe fugă: de altminteri, prea târziu. În jurul regelui nu mai rămăseseră decât Valvert, Vitry, Landry Coquenard și țăranul.

— Puneți mâna pe el! prindeți-I, strigă regele, a căzut probabil, pe vreuna din bărcile mici legate aici! Și poate, că și-a rupt picioarele!

Landry, Vitry și Luynes se executară. Landry coborî chiar într-una din bărcile destul de numeroase prin locurile acelea, de care regele bănuia că fugarul își rupsese picioarele. Dar Fausta era de negăsit. La fel și oamenii ei.

Regele renunță să-i caute mai departe. Și se ocupă de punerea la adăpost a averii care îi căzuse din cer. Totul dură cam o jumătate de ceas. Apoi, se gândi să-i răsplătească pe proprietarul căruței și pe Landry Coquenard, pe care îi admirase pentru modul în care l-au apărat în timpul asaltului.

După aceea îl luă pe Valvert cu el în cabinet și încuie ușa astfel încât să rămână singuri. Această audiență ieșită din comun dură mai mult de un ceas. când îl regăsi pe Landry Coquenard care-l aștepta într-o curte din spate, Valvert avea un aer radios. cât timp au fost în incinta Luvrului, n-au scos nici o vorbă, dar imediat ce scăpară de orice urechi indiscrete, pe cheiul pustiu și întunecos, Landry se grăbi să-i pună întrebarea care-i ardea limba.

— Vă văd foarte vesel, domnule, spuse el. Oare veniți din această lungă audiență, cu bogăția după care alergați" în zadar de atîta amar de vreme?

— Bogăția și fericirea, Landry! răspunse Valvert, rîzînd. Știi ce mi-a promis regele?... Nu încerca să ghicești, fiindcă n-ai să poți: mi-a promis să ceară în numele meu, mâna mult iubitei mele Florence, domnului mareșal d'Ancre care, a adăugat regele, sânt propriile lui cuvinte, nu va mai putea să-l refuze.

— Deci regele știe?... strigă Landry Coquenard, stupefiat. Mă tem să nu se fi înșelat, domnule, dumneavoastră nu-l cunoașteți pe Concini așa cum îl cunosc eu: este un om capabil să refuze să se supună voinței regelui.

— Vezi de treabă! strigă Valvert, dacă îl cunoști bine pe Concini, nu-l cunoști deloc bine pe domnul cavaler de Pardaillan. Nu este omul care să-l incite pe rege la ceva fără să-i dea și cheia necesară pentru a se face ascultat.

— Pe legea mea, e adevărat ce spuneiți, domnule. Și nu sânt decât un idiot să nu mă fi gândit la asta.

— Dovadă că, reluă Valvert, regele care în fond se teme de Concini, părea foarte hotărât și foarte sigur pe el. într-atît, încât a promis să asiste la căsătoria mea. Ce părere ai despre onoarea pe care mi-o face, meștere în bombăneli?

— Spun că o meritați cu prisosință, răspuse Landry fără să șovăie.

— Acum ar trebui să-i dăm vestea cea bună și lui Florence. Or, asta nu va fi deloc ușor.

— Aș! făcu Landry Coquenard care nu se mai temea de nimic, va fi o treabă îndeplinită în mai puțin de o săptămînă dacă vă dați osteneală să vă ocupați în mod serios.

— Eh! dobitocule, mormăi Valvert, în mod sigur va fi imposibil să mă ocup de asta. Uiți că domnul de Pardaillan are nevoie de mine.

— Domnul de Pardaillan poate foarte bine să se lipsească de voi cîteva zile.

— Probabil!... Dar dacă el mi-ar acorda aceste cîteva zile, eu le-aș refuza.

— De ce? pentru numele lui Dumnezeu! se ambala Landry Coquenard.

— în urma domnului de Pardaillan, explică Valvert, din propria mea voință, aproape fără voia lui, sânt angajat într-o aventură formidabilă, de care depinde viața, onoarea și averea regelui... Sîntem în plină bătălie... bătălia cea mare de care depinde soarta noastră a tuturor. Să-mi abandonez postul, chiar și pentru o clipă, ar fi o adevărată dezertare... una din acele lașități care dezonorează pentru totdeauna un gentilom. Țin la onoare mult mai mult decât la dragostea mea. Și din acest motiv nu-l pot abandona acum pe domnul de Pardaillan. Florence, ea însăși, n-ar ezita să mă aprobe dacă ar ști. înțelegi?

— Vai! da, domnule, mărturisi Landry Coquenard.

Continuă să meargă în tăcere. Valvert suspina jalnic; sacrificiul pe care nu ezita să-l facă nu era mai puțin dureros. Landry Coquenard se gîndea, părea că dezbate în sine sa lucruri neplăcute. După cîteva pași hotărârea sa era luată. Atunci el pronunță pe un ton hotărât:

— Ei bine, domnule, ceea ce voi nu puteți face fără a vă dezonora, voi face eu.

— Tu, Landry! strigă Valvert.

— Eu, domnule. în fond, despre ce e vorba? De a face în așa fel încât să-i parvină micuței... vreau să spun domnișoarei Florence biletul pe care i-l veți scrie. Oricît de bine ar fi păzită, nu cred că este imposibil. Mulțumesc lui Dumnezeu, încă mai pot să duc la bun sfîrșit misiuni chiar mai delicate decât asta!

— Nu mă îndoiesc de priceperea și iscusința ta, dar nu știu dacă trebuie să accept, ezită Valvert.

— De ce nu, domnule?

— Dar nefericitule, îți riști pielea... pielea la care ții atît de mult!

— sânt în slujba voastră, deci pentru a vă servi, ce dracu! răspuse cu simplitate Landry Coquenard.

— Ah! ești un băiat strașnic, Landry! în viața mea nu voi uita devotamentul tău!

— Mai bine gândiți-vă la biletul pe care trebuie să-l scrieți... Eu am să rumeg treaba pe care o am de făcut... Și să fiu al dracului de n-o să găsesc o soluție ca s-o duc la bun sfârșit... fără să-mi las pielea, la care am slăbiciunea să țin atât de mult.

Tot stând de vorbă ajunseră fără vreo piedică, la locuința lor din strada Fers. Ajungeau tocmai atunci când Escargasse și Gringaille, rușinați foc și teribil de neliniștiți, îi povesteau lui Pardaillan festa îngrozitoare pe care le-a jucat-o „blestemata de prințesă”.

Pardaillan respiră ușurat când îl văzu pe Valvert, întreg și când află de la el că își încheiase misiunea cu bine. Mulțumirea lui fi împărtășită și de Escargasse și Gringaille, pe care îi liniști spunându-le:

— Haideți, totul e bine când se sfârșește cu bine. Liniștiți-vă pungașilor, nu i se va întîmpla nimic rău

fiului meu, de vreme ce doamna Fausta a ajuns prea târziu.

În ce o privește pe Fausta, ea scăpase și de înec, scăpase și de primejdia ruperii picioarelor căzând pe una din bărcile acostate acolo unde sărise în râu. Când s-a întors acasă, a dat ordin imediat să fie luați de acolo, nenorociții pe care-i lăsase întinși pe chei — acei răniți la care regele nu se gândise să-i prindă. După ce a dat ordinul, foarte important pentru ea — de o importanță capitală după atentatul ei eșuat — neobosind niciodată, începu să mediteze. Iar rezultatul acestor gânduri intense, a fost acesta:

„Dacă tot am pierdut banii, mai bine i-aș lăsa regentei care îi va cheltui pe fleacuri, decât să-i las în mâinile regelui care îi va folosi împotriva mea. Mâine dimineață am să mă duc s-o văd pe Măria de Medicis.”

Și într-adevăr, a doua zi de dimineață, foarte devreme, se înfățișă reginei regente cu care» avu o scurtă întrevvedere. Imediat după plecarea ei, fără să piardă o clipă, Măria de Medicis se duse la rege. Și fără vreo introducere, fără preambul, atacă:

— Aflu, Ludovic că ai primit aseară fabuloasa sumă, de patru milioane. În momentul în care tezaurul este complet gol și trăim numai din experiențe, sper că înțelegi că nu poți rămîne în posesia unei asemenea sume. Am să ți-l trimit pe Barbin care va face tot ce este necesar ca aceste milioane să intre în vistieria statului și te asigur că banii aceștia sosesc tocmai la timp.

Din păcate pentru ea, regele fusese prevenit de Valvert. Demersul ei nu l-a luat prin surprindere.

Neîndoios, își luase toate măsurile de prevedere pentru că nu era deloc tulburat și minți cu o prestanță regală:

— Cine v-a spus această frumoasă poveste? Întrebă el.

— Niște oameni bine informați. Atât de bine încât pot să-ți spun următoarele: milioanele ți-au fost aduse de contele de Valvert. Și sînt puse în patruzeci de butoaie, și îți pot arăta pivnița în care ai pus să fie transportate.

— Adevărat, doamnă? N-ați vrea, la rugămintea mea, să mergem să vizităm locul acela pe care îl cunoașteți atât de bine?

— Este tocmai ceea ce îți cer, spuse ea.

— Să mergem, deci, spuse regele cu simplitate dar cu o privire jucăușă.

Pivnița arătată de Măria de Medicis, a fost deschisă. Numai că butoaiile conțineau praf de pușcă și nu aur.

Măria de Medicis plecă scîrbită, întrebîndu-se de ce Fausta o pusese să facă acest demers care nu dusese la nimic important, la o asemenea deziluzie. Nici o secundă nu i-a dat prin gînd că era victima unei mistificări intenționate, la adresa ei.

Fausta nu s-a înșelat. A înțeles că Pardaillan prevăzuse și această ultimă șiretenie a ei și ca atare luase toate precauțiile care trebuiau s-o contracareze.

XXVIII

PĂȚANIA LUI LANDRY COQUENARD

Pardaillan își propusese să descopere și să distrugă toate depozitele clandestine de arme pe care le avea Fausta în oraș. Or, știm bine că atunci când Pardaillan promitea ceva cuiva, chiar și lui însuși, se ținea de cuvânt.

Astfel, a doua zi dis-de-dimineată, Pardaillan dădea tîrcoale pe strada Tisseranderie, cam acolo unde se întâlnea cu fundătura Barentin. Era ferm hotărît să-i urmărească pe spanioli, oriunde s-ar fi dus. Și avea convingerea fermă că, datorită lor, va descoperi alte depozite, după spusele Faustei. Ne mai amintim că, după afirmațiile ei trebuiau să fie cam patru: unul în oraș, unul în centru, unul la universitate, iar al patrulea, undeva prin împrejurimile Parisului. Pardaillan credea că acest din urmă depozit, lăsându-se condus de un instinct cu totul special, lucru remarcabil la el, nu credea să se înșele afirmând că se afla pe undeva prin satul Montmartre.

Și cum nu putea merge singur pe mai multe piste deodată, îi luase cu el pe Valvert, Escargasse și Gringaille. Erau deci patru în urmărirea a zece persoane. Dar, cu siguranță, spaniolii aveau să formeze mici grupuri de câte doi, sau trei. Era aproape sigur că nu îi vor scăpa.

Doar Landry Coquenard rămăsese în strada Fers, în casa ducelui d'Angouleme, care păstra aceeași aparență de casă nelocuită. Cum cu el avem treabă pentru moment, îl vom lăsa pe Pardaillan împreună cu cei trei oameni ai lui, să-și vîneze prada, ne vom ocupa de prea demnul scutier al lui Valvert.

Singur acasă, Landry Coquenard începuse să caute un mijloc pentru a face să parvină biletul lui Valvert celei căreia îi era destinat. Treaba asta nu era prea ușoară. Cu atât mai mult cu cât, și asta se poate înțelege, ținea să-și la toate precauțiile necesare și suficiente pentru a nu-și lăsa pielea pe acolo, în această expediție. Or, pentru a-i da biletul lui Florence, trebuia neapărat să intre în vila lui Concini și dacă intra știa bine că va fi recunoscut. Și atunci era tot atât de sigur că s-a zis cu el.

«Oare n-aș putea să pun s-o cheme pe La Gorette? Pentru o livră pe care i-aș da-o s-o înghită, primul puști ieșit în cale va fi de acord să intre în această casă, prea periculoasă pentru mine și total inofensivă pentru el și să-i dea un bilet coanei La Gorette. Iar dîicã biletul ar conține o frază de genul ăsta: „Dacă dorin sc cîștigați o mie de livre, duceți-vă la hanul calare din strada Saint-Honore,” ei bine eu o cunosc pe La Gorette, se va repezi fără întîrziere, la întîlnire. Pe toți dracii! iată soluția cea mai bună!»

Seara, Landry, îi împărtăși ideea și lui Valvert care fu de acord și îi dădu banii necesari cumpărării ajutorului lui La Gorette.

A doua zi dimineată, către orele unsprezece, Landry avînd în buzunar scrisoarea destinată lui Florence, biletul destinat lui La Gorette și o pungă destul de grăsuță, se înfășură în mantia lui și ieși prin strada La Cossonnerie. Avea ochii foarte atenți, putem fi siguri. Cu toate astea, fiindcă era o mulțime de lume căci se găsea în mijlocul halelor, nu dădu nici o atenție unui om cu care se întâlni față în față în strada Marche-aux-Poires. Rău a făcut, pentru că omul acesta care dădea tîrcoale pe aici, tocmai urmărindu-l pe Landry Coquenard nu era altul decît Stocco.

Stocco îl recunoscuse imediat pe cel pe care-l pîndea zadarnic de cinci zile. Și furia lui se preschimbase într-o bucurie frenetică. Se întorsese și făcuse un semn către vreo

patru-cinci indivizi cu mutre patibulare, care îi urmăreau toate mișcările de la o distanță respectuoasă.

N-au avut de mers prea mult. Landry o luase la dreapta pe strada de la Chaussetterie, care era prelungirea străzii Saint-Honore. Acolo Stocco, cu o iuțea și o îndemânare care dovedeau că era de mult obișnuit cu asemenea lucruri, îi puse piedică cu teaca săbiei, agățându-l de picioare.

Landry Coquenard mestecă o înjurătură și se lungi chiar în mijlocul pîrrișului din marginea bordurii. N-a avut nici măcar timp să se ridice și să se convingă că era el: Stocco și bătașii lui se năpustiră peste el.

Landry se simți sfărîmat, ținut strîns, legat, cu căluș la gură și învelit într-o mantie, apoi ridicat, dus,

neștiind nici unde nici de către cine... Totul într-o viteză fantastică.

După un timp care i se păru ucigaș de lung, Landry Coquenard se simți depus în mod brutal pe un scaun de lemn. Și auzi un zgomot de pași grei, apăsați, urmat de trîntirea unei uși care se închidea. A înțeles că fusese lăsat singur. De altfel nu rămase multă vreme singur. Aproape imediat s-a simțit atins de mâini ușoare care se căzneau să-i scoată, cu mare grijă, călușul care îl orbea și îl sufoca deopotrivă.

Atunci a putut să vadă că o femeie îi făcuse acest serviciu. În fine, scăpă de căluș. Pe femeie o recunoscuse numaidecât. Și, peste măsură de surprins, o strigă pe nume:

— La Gorelle!...

Și apoi cu aerul cel mai naiv din lume:

— ea uite ce bine a picat treaba asta!... Imaginează-ți că ieșisem tocmai ca să vin să te văd.

— Atunci, e cum nu se poate mai bine, într-adevăr! Ei, bine iată-mă! Ce treabă aveai cu mine? întrebă ea.

— Vroiam să-ți ofer o mie de livre, zise Landry cu vocea lui cea mai insinuantă.

— Este o sumă frumoasă, spuse cotoroanța cu ochi lucitori. Și întinzînd gheara:

— Dă-mi.

— Un minut, zeflemisi Landry, dacă vrei să-ți dau această mie de livre, trebuie mai întîi să-mi tai aceste frînghii care-mi învinețesc mîinile.

— E drept!... Și apoi, cred că trebuie să te scot afară de aici?

Ea nu ironiza. Spunea asta simplu, ca pe un lucru ce i se părea natural. Landry simți că ea nu ezita, că era gata să facă ceea ce îi ceruse. Respiră ușurat. O laudă:

— Nu cunosc o femeie mai inteligentă și mai amabilă ca tine.

Și preciza:

— Taie aceste frînghii, scoate-mă din acest bîrlog și-ți dau o mie de livre... Și apoi îți arăt mijlocul de a cîștiga o altă mie de livre.

— Atunci, asta face două mii? întrebă La Gorelle, ai cărui ochi străluceau mai tare ca oricînd.

— Tu socotești admirabil.

Zgrițuroaica păru să se gîndească. Landry se neliniști:

— Ceea ce-ți cer este imposibil? Nu poți să mă scoți de aici?

— Este cum nu se poate mai ușor.

— Atunci?

— Atunci, ascultă, Landry: vreau să-ți tai frîngھیile, vreau să-ți redau libertatea... numai că... două mii de livre pentru asta, nu este suficient.

— cât vrei? gîffi Landry.

— Cincizeci de mii de livre, spuse rece La Gorette. Nefericitul Landry, care credea că se hotărâse, își

încovoie umerii, copleșit de enormitatea acestei sume. Și el se înfurie:

— Cincizeci de mii de livre!... Cred că-ți bați joc de mine, bătrână vrăjitoare!... De unde vrei să-i iau, căteja turbată?

— Cred că, într-adevăr, nu ai o astfel de sumă, spuse ea liniștit, fără a se necăji. Atunci, să nu mai vorbim despre asta.

Și, cum Landry scrișnea din dinți, o înjunghia cu privirea cu același calm nepăsător, ea explică:

— Da, dar dacă te las să pleci, pierd eu cincizeci de mii de livre. Așa înțelegi?... Nu, nu înțelegi? Te așteptam cu nerăbdare...

— M-așteptai tu pe mine? sări Landry uluit. De ce?

— Păi, ca să încasez cele cincizeci de mii de livre, ce naiba!... Mi s-a promis că îmi vor fi date în ziua în care ai să fii aici. Iată de ce te așteptam cu atîta nerăbdare... Acum înțelegi?

Nu, deloc nu înțelegea nefericitul Landry Coquenard! Și întrebă:

— Ducesa de Sorrientes ți-a promis această avere?

— Nu. Nu mai sînt în serviciul ducesei. Mahalagioaica asta oribilă, cu ochii răi jucîndu-i de

bucuria victoriei, îl observa cu zâmbetul pe buze, făcîndu-i o deosebită plăcere disperarea lui, nu se grăbea deloc să-i dea informațiile pe care el le aștepta cu o spaimă de moarte.

— Doar te afli, spuse ea într-un tîrziu, în casa monseniorului mareșal d'Ancre.

Și continuă cu un aer de milă prefăcută:

— Nu știai lucrul ăsta, sărmane Landry?

— Vai de sărăcia mea, sînt mort! se căina Landry.

— Cred că da, zîmbi hidos bătrîna. În clipa acea sună o sonerie.

— Monseniorul vrea să te vadă, spuse La Gorette. Și apoi, îndreptîndu-se spre ușă:

— Vino! adăugă ea.

Landry Coquenard aruncă de jur-împrejur o privire disperată de înecat care caută un lucru de care să se agațe. La Gorette, care nu-l pierdea din ochi, surprinse această privire.

— Nu spera că poți să te salvezi, spuse ea, ești prins de-a binelea. Cel mai bun lucru este să te resemnezi.

Landry Coquenard înțelese că e iremediabil pierdut și că nu avea altceva de făcut decît să se supună. Făcu un efort ca să-și îndrepte spinarea și cu un pas foarte demn, trecu pragul ușii pe care i-o deschidea La Gorette.

XXIX

UNDE GHINIONUL LUI LANDRY COQUENARD DEVINE O AFACERE RENTABILĂ

Cu același pas semeț, Landry Coquenard traversă încăperea și se opri la doi pași de masa încărcată de hîrtoage îndărătul căreia, așezați unul lângă altul, stăteau Concini și Leonora. Se înclină în fața lor cu demnitate neostentativă. Ridică apoi capul și așteaptă într-o atitudine la fel de demnă.

După o liniște apăsătoare și plină de amenințări, în timpul căreia nici Leonora, nici Concini nu au izbutit să-I facă să-și plece ochii, Concini vorbi cu o voce tăioasă:

— Știi ce te așteaptă, nu? O frînghie zdravănă la capătul unui stîlp!

— E un sfârșit ca oricare altul! spuse Landry, dînd din umeri. Și, cum bine zice cumătra care m-a condus aici, nu-i altceva decît un moment greu de trecut.

— Vezi bine că nu se poate să fiu trădat fără să pedepsesc.

— Dacă v-aș fi trădat... dacă aș fi avut limba destul de lungă, n-ați fi fost mareșal și marchiz d'Ancre... Ați fi fost mort de mult.

Răspunsul îi dădu lui Concini de gîndit. Se uită la Leonora, dînd ușor din cap în semn de aprobare, iar ea interveni numaidecît; era mai hotărîtă, mai bună jucătoare decît el:

— Omul ăsta are dreptate, spuse ea apăsasat. Trebuie să fim cinstiți și s-o recunoaștem.

Landry Coquenard tresări. Ce însemna această intervenție a Leonorei? Pentru ce părea că-i ea apărarea? Înțelese imediat că erau pe cale să-i joace o comedie. Avu un acces de puternică bucurie. El se gîndi numaidecît:

„Sânt salvat: au nevoie de mine!...”

Dar se corectă îndată:

„Salvat?... Să nu ne grăbim!... Salvarea va depinde de ceea ce vor să-mi ceară.”

Concini ținu seamă de lecția pe care i-o dădea nevasta lui, indirect.

— Fie! rosti el, fără să mai recurgă la ocolișuri, sânt de acord că ai știut să-ți ții gura. Dar știi foarte bine despre ce trădare vorbesc.

— Cred că faceți aluzie la copil, monseniore.

— Da. Și asta este trădarea pe care o vei plăti cu viața. Ai fi fost deja spînzurat, fără nici o milă, dacă n-aș fi avut nevoie de tine (Landry nu-l lăsă să vadă că bănuise treaba asta). Ca atare, vreau să-ți fac o propunere. Dar bagă bine la cap ceea ce îți spun: dacă refuzi, te paște spînzurătoarea. Și mai spune-ți că nici o putere din lume nu te va putea salva.

— Dar, dacă primesc, monseniore?

— Te iert, îți redau libertatea și îți garantez că niciodată nu vei mai avea neplăceri. Ba chiar îți umplu buzunarele cu cîteva sute de scuzi.

— Să auzim propunerea, spuse Landry, cu o voce sugrumată de emoție.

— Ai să semnezi un act, redactat după toate formele legale și vei fi gata oricînd, dacă e nevoie, la primul meu semn, să confirmi semnătura, să recunoști, să juri, dacă trebuie, că mama copilului pe care ți l-am încredințat odinioară se numea domnișoara Leonora Dori Galigai, devenită mai apoi soția mea.

Landry, care nu se aștepta cîtuși de puțin la așa ceva, nu s-a putut împiedica să întrebe:

— Cum adică, doamnă, consimțiți să faceți un asemenea sacrificiu?

— Bineînțeles, răspuse Leonora simplu, de vreme ce eu i-am propus asta monseniorului.

— Ceea ce faceți, doamnă, este într-adevăr de admirat, spuse Landry, care se înclină cu respect.

Se întoarse spre Concini și întrebă cu un calm dezarmant:

— Și dacă primesc, monseniore cine-mi garantează că n-o să mă trimiteți ușurel la moarte, după ce veți fi obținut de la mine, ceea ce doriți?

— sânt gata să jur pe tot ce vrei, spuse Concini, fără să țină seama de această neîncredere.

— Nu jura, Concini, interveni Leonora: acest băiat nu este prost, el va înțelege.

Și, adresându-se lui Landry:

— N-ai auzit ceea ce ți-a pus monseniorul: va avea nevoie, fără îndoială, să apeleze la mărturia ta. Nu este asta cea mai bună garanție?

— Într-adevăr, doamnă: înțeleg că monseniorul nu va face prostia să-și supprime martorul prețios care sânt eu. Dar este altceva care mă supără teribil.

— Vorbește, spune Leonora cu o liniște neclintită.

— Iată, reluă Landri puțin zeflemitor. Monseniorul a vorbit despre o prestare de jurământ. Asta este grav, doamnă. Eu sânt un bun creștin, pentru Dumnezeu și nu vreau să-mi compromit salvarea sufletului printr-un jurământ fals.

— Numai asta te frământă? Fratele meu, Sebastian, este arhiepiscop de Tours. El îți va acorda iertarea. Iertarea unui prinț al bisericii ți se pare suficientă pentru a-ți liniști conștiința?

— Pe onoarea mea, doamnă, aveți răspuns la toate!

— Așadar, acceptți? întrebă prompt Concini.

— O secundă, monseniore, zise șmecherul Landry, care se ținea de gândul lui, dacă e vorba să tratăm o afacere, haideți să punem la punct toate detaliile. Mi-ați vorbit de câteva sute de scuzi pentru buzunarul meu. N-ați vrea dacă nu vă e cu supărare, să fixați suma exactă pe care mi-o veți da?

— Cinci sute de scuzi, răspunse Concini, ușor nervos.

— O mie cinci sute de livre, strigă Landry cu o strîmbătură greu de descris. Ah! monseniore, vă știam ceva mai generos!... Și nu erați atât de bogat ca acum!...

— Omul acesta are încă o dată dreptate, spuse Leonora.

• Ea deschise un sertar, luă o pungă și o așeză pe masă, în fața lui Landry, zicînd:

— sânt aici o mie de pistoli.

— Da. E o sumă rezonabilă, zâmbi Landry. Și spuse apoi, cu duritate:

— Mă mulțumesc cu atât... pentru moment.

— Caraghiosule! mormăi Concini cu un gest amenințător.

— Nu trebuie să vă supărați, monseniore, spuse Landry cu același glas, calm și rece. Foarte curînd îmi veți mulțumi. Dar asta este o altă afacere... o afacere pe care am să v-o propun eu când o vom fi pus la punct pe aceasta. Să încheiem, deci: voi face așa cum doriți, monseniore, dar cu o singură condiție: să-mi fie îngăduit s-o văd pe domnișoara Florence și să stau de vorbă cu ea.

— De ce? întrebă Concini bănuitor.

— Ca să mă asigur că nu există substituie de persoană, și să o întreb dacă e de acord să fie recunoscută drept fiica dumneavoastră. Fără asta nu se va putea face nimic, monseniore, și puteți chiar să chemați călăul.

— Ai s-o vezi chiar acum, acceptă Concini fără nici o umbră de ezitare. Și ai s-o vezi singură, fără martori, ca să nu îți închipui că prezența noastră o intimidează. sânt atât de sigur de ceea ce fac, că uite...

Spunînd acestea, Concini foarte vesel, se ridică, veni spre Landry și tăie cu mâna lui sforile care îi răneau mîinile. Apoi sună, în timp ce-i arăta punga rotunjoară:

— Ia-i, îi spuse, eu am încredere în tine! Marcella fu cea care răspunse la sonerie. Concini îi

strecură la ureche, câteva vorbe. Și întorcîndu-se spre Landry:

— Ea te va conduce la Florence.

Cînd'îl văzu apărînd, deodată, în fața ei, Florence îl recunoscuse imediat. Și în aceeași clipă ghici că venea

din partea lui Odet. Se ridică, parcă împinsă de un resort. Era gata să vorbească, să pună întrebări, probabil. Landry, cu un gest rapid și foarte elocvent, o opri. În același timp îi arătă scrisoarea pe care o avea în buzunar. Ea dădu ușor din cap, semn că pricepuse.

Landry înainta, se plecă respectuos în fața ei, apoi își îndreptă bustul și o privi o secundă cu o duioșie nerostită.

— Nu mă cunoașteți, domnișoară... Eu, însă vă cunosc de mult... aș putea spune... din ziua în care v-ați născut... sânt Landry Coquenard, nașul dumneavoastră... dat fiind că eu v-am botezat, și v-am dat numele acesta frumos, Florence,' acum vreo șaptesprezece ani.

— Deci, dumneavoastră vă datorez viața? șopti Florence, la fel de emoționată ca și el.

Cuvintele astea imprudente i-au fost de ajuns lui Landry ca să-și recapete sângele rece pe care îl cam pierduse. Aruncă o privire de jur-împrejur, clipi din ochi și vorbi tare ca și cum ar fi vrut să fie mai bine auzit:

— Viața? Nici vorbă! Har Domnului, viața dumneavoastră nu era în primejdie. În schimb, nașterea dumneavoastră trebuia să nu fie știută de nimeni. Dacă vă spun toate astea n-o fac pentru o recunoștință, la care n-aș avea nici un drept. Ci, doar ca să înțelegeți că sânt omul pentru care nașterea dumneavoastră nu este un mister... Și aș vrea să vă mai spun ceva: Monseniorul Concini... tatăl dumneavoastră... îmi cere să afirm că sânteti fiica doamnei d'Ancre... Oare trebuie să mă supun tatălui dumneavoastră?

— Firește, răspuse Florence fără nici o ezitare.

— Cu toate astea știți că doamna d'Ancre nu este mama dumneavoastră?

— Știu. Dar este singurul mijloc de a o salva pe mama mea adevărată, pe care nu o cunosc.

— Cu alte cuvinte, pentru această mamă, pe care nu o cunoașteți, vă sacrificați? Întrebă Landry, pe care îl gătuia emoția.

— Admițând că ar fi vorba de un sacrificiu, n-ar fi normal să-l fac? răspuse Florence zâmbitoare.

— Sânteti un copil bun și veți fi fericită așa cum meritați, asta v-o spun eu, murmură Landry.

Se înclină ceremonios în fața ei cu aerul că vrea să se retragă. Apoi, ca și cum s-ar fi răzgândit, se întoarse și se apropie de ea:

— Pot să vă cer o favoare?

— Tot ce doriți, rosti ea pătimaș.

— Să vă sărut mâna, domnișoară.

Cu un gest spontan, Florence îi întinse amîndouă mâinile deschise. El își puse mîinile butucănoase în mîinile ei mici și albe. Cu această ocazie îi strecură biletul lui Valvert. Și cum el se apleca -să-i sărute mîinile, ea îl îndreptă ușor și cu un gest minunat de delicatețe copilărească, îi întinse fruntea, spunând.

— Un naș are dreptul să-și îmbrățișeze fina. Landry atinse ușor, din vârful buzelor, părul ei

frumos și îi șopti la ureche:

— Să nu vă temeți de nimic, vom avea grijă de dumneavoastră.

Plecă bucuros și mîndru de el, gândindu-se înduioșat:

„Ce fată bună! cât de frumos a spus că sânt nașul ei!" în anticameră îl aștepta Marcella și îl conduse din nou.

Ajunse în cabinetul unde-i regăsi pe Concini și Leonora.

— Ei, ce zici? întrebă Concini.

— Da, monseniore, răspunse Landry. sânt gata să semnez orice act, să fac orice fel de declarație dorită și când veți dori...

— Eram sigur, exclamă Concini.

Și schimbându-și atitudinea, luându-și un aer atât de familiar, atât de zîmbitor și amabil pe cât fusese mai înainte distant, rigid și amenințător:

— Astăzi după-amiază totul va fi terminat. De îndată ce vei fi semnat toate actele, vei fi liber să te duci unde vrei. până atunci rămîi prizonierul meu.

Și apoi izbucnind în rîs:

— Nu cumva ți-e frică?

— Nu, monseniore, răspunse Landry, rîzînd la fel de tare. Și eu am încredere în dumneavoastră.

— Și acum, pentru că am pus la punct această afacere cu bine pentru ambele părți, am să vă fac, dacă îmi permiteți, o propunere și înclin să cred că vă va face plăcere.

— Vorbește, îl autoriză Concini, destul de intrigat. Dar fii scurt căci am foarte multă treabă.

— Voi fi cât se poate de scurt, pe cât îmi stă în putință.

Și adăugă cu ochi malițioși:

— Cred, monseniore, că lucrul la care țineți cel mai mult, este să dovediți că domnișoara Florence este chiar fata doamnei d'Ancre, soția dumneavoastră.

— Fără îndoială, confirmă Concini, care devenea dintr-o dată foarte atent.

— Dacă nu era așa, ar fi fost suficientă o simplă adopțiune, întări Leonora, nu mai puțin interesată de treaba asta.

— Ei bine, continuă încuviințând cu capul, nimic din ceea ce veți face, nu va putea să constituie o dovadă absolut evidentă și imposibil de negat, o dovadă concretă în fața căreia detractorii cei mai înverșunați vor fi obligați să se încline. Pe scurt, în loc de dovezi, le oferiți doar mărturii. Evident și asta înseamnă ceva. Dar nu este suficient pentru a vă pune la adăpost de ceea ce vreți să evitați cu orice preț: o discuție publică.

— Ei, corhacol se înfurie Concini, lovind cu pumnul în masă, asta spuneam și eu!... Ne-ar fi trebuit certificatul de botez al copilului. Dar documentul acesta n-am putut să mi-l procur. Lipsește o pagină din registrul parohiei, și este tocmai pagina în care era înscris actul de botez.

— Ei bine, monseniore, spuse Landry triumfător, pagina cu pricina am rupt-o eu, acum șaptesprezece ani și sânt gata să v-o cedez... în schimbul unei sume rezonabile, așa cum ar fi drept.

În fața acestei oferte neprevăzute, Leonora abandonă atitudinea ei impasibilă, de om care poruncește și se ridică în picioare. Concini, în schimb, se năpusti asupra lui Landry:

— La tine este actul?

— Da monseniore, confirmă Landry, care se bucură de reacția produsă de spusele lui. Și vă atrag atenția, monseniore, că documentul nu spune: fiică a seniorului Concino Concini și din mamă necunoscută..

— Dar ce scrie?

— Nimic, monseniore. Am reușit să obțin din partea preotului ca în locul acestor două cuvinte: mamă necunoscută să lase loc alb. Așa încît, n-aveți decît să scrieți trei cuvinte: „Domnișoara Leonora Dori”. Și totul se rezolvă. Veți fi deci, în posesia unei dovezi zdrobitoare în fața căreia orice îndoială se exclude. Și subliniez că nici măcar nu se poate spune că actul este un fals, de vreme ce va fi foarte ușor de dovedit că pagina este din registrul acela anume, de unde a fost smulsă.

— Landry, izbucni Concini, dacă tu îmi cedezi acest act, îți dau o sută de mii de livre.

— Este exact suma pe care vroiam să v-o cer!

— Atunci s-a făcut?

— S-a făcut, monseniore, și facem schimbul pe dată: să văd banii... și iată hîrtia.

Și Landry, scotocind în căptușeala tunicii, scoase o hîrtie împăturită în patru, pe care i-o întinse lui Concini.

Concini se aruncă asupra mult prețioasei pagini, o citi repede și i-o întinse Leonorei, care după ce o citi la rîndul ei, o puse la loc sigur. În timpul acesta, Concini se îndrepta spre o casetă și o deschidea.

— Mi-ai dat, îți dau, cum bine spuneai, rosti el bucuros, iată cele o sută de mii de livre ale tale.

Scoase rînd pe rînd din casetă, zece săculețe burdușite scoțând un sunet de arginți, pe măsură ce cădeau pe podea.

— Fiecare pungă conține o sută de pistoli. N-ai decît să verifici, îi zise.

Cu o privire expertă, Landry Coquenard, care avea o pungă identică în buzunar, și-a dat seama că erau toți banii ceruți.

— Ei, monseniore, mă bizui pe dumneavoastră! făcu el cu mare dezinvoltură.

În aceeași după-amiază, afacerea era încheiată în fața unui notar și a numeroși martori, aleși cu mare grijă, printre care se afla și baronul de Rospignac. Micuța florăreasă a străzii pe care parizienii o numeau cu indiferență Muguet sau Brin de Muguet, avea să fie de acum înainte fiica legitimă a marelui și puternicului senior Concino Concini, mareșal și marchiz d'Ancre și a Leonorei Dori, marchiză d'Ancre, soția lui. Avea să primească numele și titlul de contesă de Lesigny.

Landry Coquenard, cocoțat pe un măgar, dăruit de Concini ca să-și poată transporta cele unsprezece pungi cu aur ce cîntăreau mai bine de șaiszeci de ocale, se întorsese la el, pe strada Fers. Una din pungi o pusese într-un colț. Celelalte zece la rînduise pe o masă mică și le ascunsese, aruncînd o față de masă peste ele.

După aceea a pus masa pentru cei patru înfomețați care se vor întoarce pe-nserat și ușor ca o silfidă, vesel ca un cintezoii, aștepta venirea lor cu o nerăbdare pe care încerca s-o ascundă, făcându-și de lucru cu pregătirea unei cine copioase și totuși fine, cum o mai făcuse și altădată, primind laudele lui Pardaillan. Lucru cu care se mândrea fiindcă domnul cavalier de Pardaillan era un cunoscător de mare finețe și nu era prea darnic cu complimentele.

În cele din urmă sosiră toți: Pardaillan, Valvert, Escargasse și Gringaille. Pardaillan părea bine dispus: dovadă că treburile se rezolvau conform dorinței lui.

— Ai reușit? întrebă Valvert.

— Bineînțeles, domnule, răspunse Landry cu un zâmbet cât o lună plină. Și ghiciți, domnule, pe cine am văzut?

— De unde să știu eu?

— L-am văzut pe seniorul Concini, mărturisi Landry cu un aer detașat.

— L-ai văzut pe Concini! se neliniști Valvert. Din fericire, el nu te-a văzut?
— Scuzați-mă, domnule, m-a văzut foarte bine.
— Atunci, nu te-a recunoscut?
— M-a recunoscut... am avut o convorbire destul de lungă cu el... cu el și cu doamna Leonora.
— Ai intrat la el acasă? sări Valvert.
— Da, domnule, făcu Landry care se bucura din plin de succesul său.
Pardaillan, Escargasse și Gringaille se întorseseră de la masă și urmăreau conversația cu un viu interes. Și pregătindu-și efectele:
— N-am spus că am pătruns la el de bună voie... Dar, în sfârșit, adevărul este că am intrat acolo și m-am întreținut cu el.
Valvert își ridică stupefiat brațele în tavan. Și, nevenindu-i să creadă:
— L-ai văzut pe Concini, la el acasă?... Și te-a lăsat să pleci?... Și ești aici, viu și nevătămat?... Nu se poate!... N-ai vrea să ne istorisești și nouă?...
— Fapt este că lucrul e cel puțin surprinzător! întări I Pardaillan.
— Nu-i așa că e minunat! glăsuie triumfător Landry. Dar am să vă spun una și mai bună: seniorul Concini mi-a dat tot ce i-am cerut!
— Tot ce i-ai cerut!... Dar ce Dumnezeu i-ai cerut?
— M-ai întâi permisiunea de a o vedea pe mi... domnișoara Florence și de a sta de vorbă cu ea... și așa am putut să-i dau scrisoarea dumneavoastră.
— Și ți-a dat voie? întrebă Valvert uluit.
— Dacă vă spun că i-am dat scrisoarea.
— Și după aceea?... Dacă ai spus „mai întâi” se cheamă că mai este și un „după aceea”.
— Eh, după aceea i-am cerut o zestre.
— O zestre! strigă Valvert. Pentru cine, Dumnezeule Mare?
— Pentru copilă, ce naiba!
— I-ai cerut zestre pentru Florence?
— Da, domnule. O zestre frumușică, pe cinstea mea... O sută de mii de livre.
— O sută de mii de livre!...
— Nici un bănuț mai puțin.
— Și ți-a dat și această sută de mii de livre?
— Evident!... Mă omor spunându-vă că mi-a dat tot ce i-am cerut, tot ce am vrut. În fond nu e un tip infect, seniorul Concini... Trebuie doar să știi cum să-l iei. Ei, azi m-am priceput s-o fac!
— Dar, spuse Valvert, nu văd de ce ar fi vorba de zestrea iubitei mele Florence! Bani aceia sânt ai tăi.
— Pentru nimic în lume! protestă Landry, indignat. Pentru domnișoara Florence i-am smuls de la Concini. Deci, ei îi aparțin. Și vă rog domnule, dacă nu vă e cu supărare, ea îi va avea!
— Bine, dar, insistă Valvert, Florence nu are nevoie de ei! Florence va fi bogată, doar știi că regele a promis să-i dea o zestre sau să facă în așa fel, încât s-o primească, ceea ce e totuna.
— Regele n-are decât să facă ce-o pofti! E treaba lui nicidecum a mea! În ce mă privește, domnule, de

uit îmi intrase în cap ca într-un fel ori în altul să-i cer o zestre „copilei”. Mi-au trebuit ani, dar, în fine, am reușit. Și credeți că acum când mi-am atins țelul, n-o să mă țin de promisiunea pe care mi-am făcut-o? Așa ceva nu se poate, domnule!

— Dar, al dracului încăpățînat ce ești, o să-mi pierd răbdarea spunîndu-ți că Florence o să fie bogată! Păst-rează banii pentru tine, care n-ai deloc.

— Vă înșelați, domnule, spuse Landry ridicînd din umeri. El merse la punga pe care o depusese într-un colț și o lăsă să cadă pe masă, spunînd:

— Iată! sînt aici zece mii de livre! Asta este partea mea, care-mi ajunge din plin...
Vedeți, domnule, că

dacă m-am gândit la copil, nu m-am uitat nici pe mine.

— La naiba!

— Pe coarnele lui Dumnezeu! exclamă admirativ Escargasse și Gringaille.

Iar Escargasse adăugă: ok Acest nemaipomenit Landry este un strașnic vulpoi!

— Cum, surâse Pardaillan, i-ai smuls lui Concini și partea ta?

— Credeam că v-am spus!... Nu?... Simplă scăpare, credeți- mă. răspuse Landry.

Și, întorcîndu-se spre Valvert:

— Vedeți, domnule, că vă înșelați teribil când spuneți că nu am nimic.

Valvert rămînea nehotărât: pe de-o parte, îi era oroare să-i lase lui Landry o avere pe care acesta o câștigase cu prețul vieții sale. Pe de altă parte, nu putea răspunde cu un refuz umilitor unui devotament atât de mișcător.

Văzînd că stăpînul său tace, Landry Coquenard reluă cu o emoție rău ascunsă:

— Domnule, de ani și ani de zile mă mîngâi cu speranța că ființa asta care-mi datorează viața, va avea prin mine bogăția și fericirea. Viața i-am salvat-o... Fericirea, eram convins că o să i-o dați dumneavoastră... Pentru asta m-am legat de dumneavoastră și v-am servit, îndrăznesc să spun, cu mult zel și devotament. Avera i-am asigurat-o astăzi, și o spun fără falsă modestie, riscîndu-mi viața... îmi veți provoca, domnule, o mare suferință, refuzînd.

— Nu, Landry, îl liniști Valvert înduioșat, nici vorbă. Ești un băiat prea bun și țin prea mult la tine ca să-ți fac vreun necaz.

— Cu atât mai bine, domnule, să știți că faceți din mine omul cel mai fericit din lume, strigă Landry cu o figură radioasă.

— Ei, haideți, încheie Pardaillan, amîndoi sînteți băieți buni.

Asta o spunea pe un ton ușor acru, care te făcea să nu știi niciodată dacă râdea de tine sau dacă vorbește serios.

Dar imediat după aceea își luă un aer foarte serios și adăugă:

— Astea fiind zise, hai să ne odihnim... Să nu uităm că mai avem și mâine treburi grele de făcut.

— Și în fine vom termina cu toată tărașenia asta care se cam îngroșase și devenise cam obositoare, spuse Valvert cu o bucurie vădită.

— Pe sângele Domnului, așa este! întări Gringaille. Și își frecă mâinile:

— Și poimîne dimineață, punem capacul, sfârșitul sfârșitului, ultima treabă!

O treabă care va face vîlvă în Paris! zise Escargasse.

— Da, se poate spune așa, adăugă Landry.

Și pufniră toți trei în rîs. Dar Pardaillan le tăie scurt veselia, vorbind pe același ton serios:

— O să aveți tot timpul să râdeți când totul va fi isprăvit!... Și totul se va isprăvi când vom fi descoperit și distrus ultimul depozit al doamnei Fausta.

— Dar a mai rămas vreunul? întrebă Landry cu o strâmbătură de necaz.
— A mai rămas unul singur, răspuse Pardaillan. Și reluându-și aerul acru, zise:
— Și vă asigur că va fi foarte bine apărât... atât de bine încât va fi un fel de miracol să-i venim de hac... fără să ne lăsăm acolo oasele.

Un sfert de oră mai târziu, dormeau cu toții duși.

XXX

CĂSĂTORIA FLORENCEI

A doua zi, dis-de-dimineată, plecară cu toții, chiar și Landry Coquenard, care de data asta făcea parte din trupă și se întoarseră seara târziu. În ziua următoare, plecară din nou, neobișniți și într-o dispoziție foarte bună.

Plecară împreună până în strada Planche-Mibraï (care era începutul străzii Saint-Martin). Acolo, Pardaillan se despărți de ei și se duse în direcția străzii Vannerie (dispărută azi din cauza șoselei Victoria). Ceilalți patru trecură podul Notre-Dame și intrară în oraș. Din nou se separară: Odet de Valvert și Landry Coquenard au rămas în Cité, în timp ce Gringaille și Escargasse traversară Petit Pont trecând prin fața clădirii Petit Châtelet, apucând-o pe străduțele strâmte și întunecoase ale cartierului Universității.

Pe la ceasurile douăsprezece, o explozie îngrozitoare a zguduit tot cartierul de la Bastilia până la primărie: sărise în aer casa din pasajul Barentin, din grija lui Pardaillan, de bună seamă.

Cînd se reinstala liniștea, o dată cu un nor de praf, se răspîndi zvonul că tocmai sărise în aer o altă casă, în aceleași condiții misterioase așa încât nimeni nu putea da vreo explicație. Casa cu pricina era chiar în Cité, nu departe de podul Saint-Landry. Și, lucru ciudat, această casă, a cărei fundație scăldată de rîu era total izolată, ca și prima de altfel, se credea că este părăsită.

Apoi, ceva mai târziu, s-a aflat că mai sărise în aer o casă, de data asta chiar în incinta Universității, și nu departe de zidul orașului. Ca și în cazurile precedente, explozia nu avea nici o explicație. Și casa asta, la fel ca celelalte, era izolată și nelocuită.

Vestea se răspîndi peste tot, chiar și la Luvru, până la regele Ludovic al XIII-lea, însuși. Vom vedea imediat cum s-a întîmplat.

Fausti i se dădu vestea în graba mare dar ea o primi fără nici o reacție sentimentală sau temperamentală, ca pe un lucru lipsit de importanță. Dar după ce rămase singură, izbucni într-o criză de furie teribilă, ceea ce dovedea că era de lovită din pricina acestei noi lovituri care-i spulbera speranțele sau cel puțin, avea să întîrzie realizarea cu câteva luni. Și îl blestemă pé Pardaillan, care îi dădu această lovitură fatală, reușind s-o zdrobească. De bună seamă că nu se înșela, recunoscuse imediat mîna lui în această afacere dezastruoasă.

Vestea pătrunse și în palatul Concini și ajunse la urechile Leonorei. Doar că, pentru moment, ea avea treburi mult mai importante de făcut și înregistra doar cu un aer distrat zvonurile venite din afară.

În schimb, ea se duse la Măria de Medicis. O puse la curent despre povestea care se încheiase cu acte în regulă și că Florence era acum în mod cât se poate de legal și oficial, fiica ei. Lucru la care Măria de Medicis răspuse cu mulțumiri călduroase și felicitări care se adresau atât ei cât și confidentei sale.

Este sigur că instinctul matern îi lipsea cu desăvârșire, fiindcă după ce dăduse frâu liber bucuriei ce o stăpînea, adăugă pe un ton de amenințare rece:

— Copila asta este motivul pentru care am trăit niște zile cu spaimă de moarte, ceea ce nu voi uita niciodată... Sper că ai să faci în așa fel încât să dispară... Nu mai vreau s-o văd niciodată și nu mai vreau să aud vorbindu-se de ea. Mă înțelegi, Leonora?

— Înțeleg, doamnă. Cu toate astea va trebui să vă mai vorbesc despre ea o bucată de vreme. Va trebui să consimțiți să o vedeți măcar o dată. Este mult mai mult decât necesar, foarte necesar pentru siguranța voastră, să admiteți ca fiica mareșalului și a doamnei d'Ancre să vă fie oficial prezentată.

— De ce această prezentare oficială? se neliniști regina care, după cum îi era obiceiul, începea să dea înapoi.

— Pentru că, îi explică Leonora, la o prezentare oficială este întotdeauna foarte multă lume. În afara celor obligați să fie acolo prin funcțiile lor, mai sânt și cei cărora li se face favoarea unei invitații. Și mai cu seamă, pentru aștia, prezentarea trebuie să aibă loc... Cu atât mai mult cu cât îmi place să cred că signora se numără printre invitații de prim rang.

Vorbele astea au făcut-o pe Măria de Medicis să fie foarte atentă.

— Și pentru ce trebuie să o invit pe prințesa Fausta? întrebă ea.

— Pentru că, spuse Leonora cu o încetineală calculată, mai ales ea trebuie convinsă că Florence este, fără doar și poate, fiica Leonorei Dori, marchiză d'Ancre.

E limpede că se simțea destul de puternică încât să-și lepede masca, atacând-o deschis pe Fausta, pe care părea s-o fi servit până acum, și venind în întâmpinarea întrebărilor pe care bănuia că i le va pune regina, adăugă imediat:

— Vă spusese, doamnă, că va veni momentul când vă voi face cunoscut numele dușmanului, care din umbră se străduiește din toate puterile să vă distrugă. Ei bine, a sosit timpul să știți despre cine e vorba. Acest dușman, care dacă nu eram eu v-ar fi zdrobit fără îndoială, este prințesa Fausta.

Și, cum Măria de Medicis se încăpățâna în admirația ei pentru cea pe care o numea signora, ridicase tonul, refuzând să creadă o asemenea perfidie, Leonora începu să vorbească, îi oferi dovezi morale și materiale și finalmente nu i-a fost prea greu s-o convingă. Atunci, furia reginei izbucni cu toată violența caracterului ei impulsiv. Leonora a trebuit să o calmeze, s-o aducă la sentimente mai bune și abia a reușit s-o împiedice să facă imediat un scandal ce n-ar fi servit la nimic, și După ce regina se liniști, au stabilit că prezentarea avea loc peste două zile și că Fausta va fi invitată să asiste. Invitația avea să fie făcută în asemenea termeni cât era cu neputință ca prințesa s-o refuze.

În camera Florencei care se ridică în picioare s-o primească, Leonora, după ce le concediasse cu un semn pe La Gorette și Marcella, iar ele se făcură nevăzute fără nici cel mai mic zgomot, rosti:

— Florence, foarte curînd vei avea onoarea de a fi prezentată Maiestății Sale regina regentă. Ai să te îmbraci în rochia de curte și ai să-ți pui bijuteriile pe care le ai. Trebuie să te grăbești fiindcă nu avem prea mult timp la dispoziție. Ți le trimit pe Marcella și pe La Gorette care îți vor servi drept cameriste.

Ea vorbea cu aceeași blîndețe. Cu toate acestea, urechea deosebit de sensibilă a fetei sesiză, dincolo de această blîndețe, un accent impetuos pe care nu-l avusese până acum.

— Bine, doamnă, răspunse ea simplu.

Totuși, fără voia ei, în ochii ei se aprinse un licăr de bucurie aflând că mergea să-și revadă mama. Știa, era sigură că niciodată nu va auzi de la ea un cuvânt pornit din suflet. Nu contează, ea totuși spera.

Oricât de fugar fusese acest licăr de mulțumire, Leonora, mereu atentă, îl surprinsese în treacăt. Și, mereu bănuitoare, tatona:

— Sânteți fericită să mergeți la curte?

Ea își scutură cu încapățănare capul, râzînd limpede:

— Să spun sincer, nu, doamnă... Curtea mă sperie... simt că locul meu nu este acolo.

Lucru incredibil și totuși normal, acest motiv ofensă mîndria Leonorei. Și, redresându-se:

— De ce?... Să știți, domnișoară, că fiica marchizului și a marchizei d'Ancre este la locul ei oriunde... Chiar și pe treptele unui tron...

— Să mă ferească Dumnezeu, doamnă, să mă îndoiesc de asta. Dar nu uit cine am fost... ceea ce voi veni poate... Degeaba ați făcut din mine o contesă,

fiica, cel puțin de ochii lumii, a unui marchiz și a unei marchize, nu este mai puțin adevărat că am trăit întotdeauna în mijlocul oamenilor simpli de la care am deprins, fără să-mi dau seama, o judecată sănătoasă și gusturi modeste. De aceea, curtea nu mă tentează nicidecum. Și dacă astăzi trebuie să merg acolo, acesta nu va fi o plăcere pentru mine, ci o corvoadă obositoare.

Ea nu mai rîdea. Spunea asta cu un aer serios, care nu lăsa loc să te îndoiești de sinceritatea ei:

— Ei bine, făcu Leonora satisfăcută, această simplitate a gusturilor se potrivește de minune: nu vă va fi neplăcut să aflați că această prezentare, necesară, nu va avea continuare și că niciodată nu veți mai călca la această curte care vă tentează atât de puțin.

Și cum Florence primea această veste cu o indiferență ce nu avea nimic afectat, în plus se ferea să ceară cea mai mică explicație, ea crezu că trebuie să adauge:

— Pentru siguranța mamei voastre, trebuie să vă țineți deoparte cât mai mult posibil.

— Asta înseamnă, doamnă, că toată viața va trebui să rămîn închisă în această casă? se neliniști Florence.

— Nici vorbă, o asigură Leonora. Esențialul este să nu mai fiți văzută la curte. În rest nu m-am gândit niciodată să vă țin aici prizonieră, cum am fost nevoită s-o fac până astăzi. Începînd de acum, puteți să ieșiți și să intrați după plac. Cu condiția, bineînțeles, să fiți escortată de o însoțitoare, după cum se cuvine unei tinere de rangul vostru.

Făcînd această promisiune pe care Florence o primi cu o bucurie copilărească, Leonora ieși gândind:

„Promisiune care nu mă obligă prea mult: în opt zile ea va fi măritată cu Rospignac care o va duce departe de Paris... sau va fi închisă într-o mănăstire.”

Un ceas mai târziu, în fața unei adunări strălucitoare, Concini își prezentă cu tot ceremonialul, fiica regăsită în mod miraculos, Măriei de Medicis.

Mama, încremenită în atitudinea ei demnă, nu avu nici o tresărire, nici un elan, nici un gest, nici o privire pentru copila ce făcea cuvenita plecaciune în fața ei și care cu voce tremurînd de emoție, rostea o laudă, foarte scurtă și simplă: câteva cuvinte pline de căldură, pornite din sufletul ei iubitor și devotat spunea copila care era de fapt fata ei și care era prezentată ca fiind a alteia.

Sărmana fată simți cum. se năruie în inima ei această speranță supremă și pornită din instinct pe care într-un fel o păstrase până acum. Atunci înțelese fără cea mai mică îndoială că ceea ce oribila mamă nu-i putea ierta, și nu-i va ierta niciodată, este că trăiește, își înclină capul și făcu un efort supraomenesc să-și stăpânească lacrimile ce îi ardeau pleoapele și erau gata să țâșnească.

În timpul acesta Leonora, care se strecurase cât mai aproape de Fausta, avea satisfacția nebună să o zdrobească, arătându-i cu mare bunăvoință „dovezile de necontestat” care făceau din fata Măriei de Medicis, propria ei fiică.

Cu puterea ei fantastică de disimulare, Fausta primi vestea cu zâmbetul cel mai fermecător. Dar, după laudele și complimentele ce i le făcu fără zgârcenie, a vrut să-i arate că nu putea fi trasă pe sfoară. Și coborî vocea:

— Hai, festa e bine jucată și vă felicit, spuse ea con-tinuând să zâmbească. Acum înțeleg de ce m-a invitat regina atât de stăruitor ca și cum era un ordin căruia nu puteam să mă sustrag... înțeleg tot atât de bine, primirea foarte rece, aproape glacială ce mi s-a făcut aici... Iată-mă într-o dizgrație totală, pe legea mea!... Asemenea dizgrație din care nu voi ieși prea ușor, ți-o datorez, nu-i așa Leonora?

— Da, spuse ea foarte clar. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să vă dăuneze. Și cred că am reușit destul de bine. Nemaivorbind, signora că pentru a ajunge la asemenea rezultat, n-am făcut decât să spun adevărul gol-goluț.

— Știi că asta înseamnă război între noi două? mârâi Fausta.

— Războiul îl declarați acum, signora. Dar el există între noi, din clipa în care v-ați pus de-a curmezisul în calea mea. Nu mă tem de luptă fățișă cum nu m-am temut nici de cea ascunsă pe care am purtat-o până acum.

— Și în care ai învins, o linguși din nou Fausta, fără ironie, trebuie s-o recunosc. Dar nu s-a spus încă ultimul cuvânt. Ferește-te Leonora: îmi voi lua revanșa.

— Oh! doamnă, poate vă închipuiți că sânt prea încrezută, dar nu mă tem de dumneavoastră.

După aceste cuvinte, Leonora făcu o reverență respectuoasă și se îndreptă spre Florence, pe care voia s-o scoată de acolo cât mai curînd, Fiindcă vedea că prezența ei îi diplăcea profund Măriei de Medicis.

Fausta, în schimb, se îndreptă spre regină cu intenția de a-i cere permisiunea să se retragă. Deși se stăpînea de o manieră extraordinară, se sufoca de furia pe care și-o înghițea și simțea nevoia imperioasă să se ducă acasă la ea, să Fie singură, eliberată de orice con-strîngere.

Hotărât lucru în ziua asta avea ghinion. În momentul în care Măria de Medicis, cu o răceală rar întîlnită, încuviințase plecarea cerută, și se îndrepta spre ușă, aceasta tocmai se deschidea larg. Intra regele.

Nu era singur, lângă el era Valvert, Valvert plin de praf și tencuială din cap până în picioare, cu hainele răvășite, cu-mâinile pline de zgârieturi sângerânde, ceea ce, dacă n-ar fi fost sabia lungă de la șold, l-ar fi făcut să pară un zidar, scăpat acum dintr-un accident.

În fața regelui, Fausta fu nevoită să se oprească și să se încline, ca toată lumea, de altfel.

Părea destul de agitat, micul rege. O zări imediat pe Fausta. Se îndreptă spre ea.

Mult prea grăbit să-i vorbească, uită să-i răspundă la plecăciune și atacă numaidecât:

— A! doamnă ambasadoare, pe dumneavoastră vă căutam!

Și începu să vorbească precipitat, ceea ce sporea ușoara bâlbâială de care suferea:

— Știți, doamnă, că trei case tocmai au explodat una după alta în prea cinstitul meu oraș?

Tăcerea plină de respect care urmase după intrarea regelui, deveni tragică la această întrebare atât de neprevăzută pe care regele o puna cu o emoție în care simțea o mânie puternică, stăpânită cu greu, pe punctul de a izbucni deschis. Fausta nu se aștepta la o astfel de întrebare. Instantan-neu, văzîndu-l pe Valvert, ea înțelese. Înțelese că cesta, ca de obicei, îl însoțise pe Pardaillon și că probii vorbise. Ori, dacă vorbise, potrivit celor ce fusese, capul ei era în pericol, cu toată imunitatea pe care o avea ca reprezentantă a regelui Spaniei. Cu toată amenințarea îngrozitoare de deasupra capului ei, nu-și pierdu nici o clipă cumpătul. Și răspunse cu vocea ei armonioasă, a cărei dulceață pătrunzătoare nu se modificase deloc:

— Din zvonuri publice, am aflat și eu despre aceste întâmplări supărătoare. Dar de vreme ce, persoane demne de încredere mi-au spus că, din fericire n-au fost pierderi omenеști, nu m-am tulburat peste măsură.

— Nu știți, cumva, doamnă, ale cui erau aceste case? reluă regele mârâind.

— Cătuși de puțin, sire, răspunse Fausta cu un ton foarte calm, care impunea.

— Ale unor spanioli, doamnă! izbucni regele.

— Unor spanioli? strigă Fausta cu o tresărire de surpriză admirabil jucată.

Și, simulând compătimirea, cu o emoție reținută în orice:

— Ah! bieții oameni! Asta înseamnă atunci că mie, prezentând pe Maiestatea Sa regele Spaniei, îmi "vine sarcina să vin în ajutorul acelor bieți oameni! O

voi face neîntârziat, și mulțumesc Maiestateii Voastre că mi-a dat aceste amănunte pe care nu le știam.

Ea își juca rolul cu un aer atât de natural încât regele fu pe moment descumpănit. El aruncă spre Valvert o privire ce părea că cere ajutor. Dar Valvert n-avea ochi decât pentru Florence și nu văzu încurcătura regelui. De altfel, aceasta nu dură mult. Aproape imediat Ludovic își reveni și, cu aceeași voce bubuitoare:

— ! Să vorbim despre bieții oameni!... Știți ce făcuseră din aceste... refugii? Adevărate arsenale, doamnă. Arsenale în care aveau arme, praf de pușcă, până și tunuri... Destul cât să înarmezi și să aprovizionezi cu generozitate o mică armată... de soldați spanioli, firește.

— Dar, ce-mi spuneți, sire! strigă Fausta, jucînd perfect uimirea și indignarea.

— Adevărul, doamnă... Nu îl știți?...

— Un asemenea abuz de ospitalitate incalificabil, ospitalitate oferită atât de generos în această țară prietenă, mi se pare atât de monstruos, de necrezut încît... aș îndrăzni să-l întreb pe rege dacă e sigur că nu se înșală... Dacă e sigur că informațiile pe care le-a primit sînt exacte.

— Conte de Valvert, aici de față, vă va spune exact despre ce e vorba, răspunse regele.

Și adăugă:

— Conte este unul din cei patru sau cinci supuși loiali și îndrăzneți, care au descoperit și au făcut să sară în aer aceste cuiburi de șerpi veninoși, riscîndu-și viața... Și puteți fi sigură, din felul în care arată, că nu exagerez spunînd că și-a riscat vitejește viața în serviciul regelui său... Profit cu bucurie de această ocazie pentru a declara în public, că nu e prima oară că-și pune viața în primejdie pentru a o salva pe a noastră. Și până când vom avea prilejul să-i recunoaștem de-o manieră mai spectaculoasă, serviciile

ieșite din comun, cu care ne-a onorat, țin să declar aici, în fața tuturor că îi port o stimă și o afecțiune cu totul deosebită... Vorbiți, conte.

Laudele neașteptate îi smulseră pe cei doi îndrăgostiți din contemplația reciprocă. În timp ce Florence roșea de bucurie, Valvert se înclina cu eleganță și mulțumi:

— Cuvintele neprețuite pe care regele mi-a făcut deosebita onoare de a mi le adresa, sânt o răsplată ce depășește meritele mele.

Apoi, întorcându-se spre Fausta:

— Cele trei case pe care cu ajutorul celor patru prieteni și însoțitori ai mei, ale căror nume sânt cunoscute de rege, le-am aruncat în aer astăzi dimineață, erau depozite de arme clandestine aparținând unor spanioli, ale căror mișcări le urmărim de vreo opt zile. Afirmăția o fac pe onoarea mea. Dar, dacă ceea ce afirm nu vă este suficient, dacă Alteța Voastră se îndoiește de cuvântul meu, pot să vă pun la dispoziție dovezi... Dovezi atât de evidente încât nu pot să nu vă convingă, doamnă.

Făcuse doi pași înainte. O fixa cu o insistență plină de înțelesuri. Ea pricepu amenințarea. — Și eu vă cunosc de multă vreme, domnule de Valvert, spuse ea, arborând cel mai grațios zâmbet, și sânt încântată să declar că vă consider unul din cei mai

viteji și mai devotați gentilomi din această țară care numără mulți viteji și seniori demni. Nu vă voi insulta îndoindu-mă de cuvântul dumneavoastră. Mă consider absolut convinsă.

Și, în timp ce Valvert mulțumea cu o reverență, dându-se înapoi, așezându-se modest mai la o parte, în spatele regelui, ea își înălță capul și cu un aer plin de demnitate, cum numai ea era în stare, pronunță cu o voce clară, vibrantă:

— Venită aici ca prietenă, în această calitate am fost primită de o manieră foarte măgulitoare pe care n-o pot uita. În consecință, și în primul rînd, în fața Maiestății Sale Regina regentă, în fața monseniorului mareșal d'Ancre, șeful suprem al consiliului dumneavoastră, în fața acestor nobili seniori și a acestor nobile doamne, care mă vor auzi, țin să blamez cu voce tare purtarea incalificabilă a acestor scelerați, și o rog pe Maiestatea Voastră să primească umilele mele scuze în ce privește acest regretabil incident. Adaug că primul lucru pe care îl voi face la întoarcerea acasă va fi să ordon urmărirea vinovaților. Vă asigur că pedeapsa va fi atât de groaznică încât le va trece pentru totdeauna pofta de a o lua de la capăt, celor tentați să-i imite. Dacă spusele mele de acum sânt insuficiente, sânt gata să fac tot ceea ce doriți ca să îndrept lucrurile, sire.

— Bine, spuse regele, cu vădită răceală, mergeți, doamnă. Și dacă țineți să mai cred în această prietenie de care mă asigurați, faceți dreptate urgent și cum se cuvine.

— Vă răspund, sire, că vi se va da satisfacție, promise Fausta.

Apoi își făcu reverența și plecă, fără ca cineva să-i dea vreo atenție.

Regele se întoarse spre Concini. Se arătă foarte amabil cu el. îl întreabă despre fata lui pierdută când era în leagăn și regăsită într-un mod atât de miraculos, de care auzise vorbindu-se și îl autoriză elegant să i-o prezinte. Ceea ce Concini, bucuros peste măsură de asemenea favoruri, se grăbi să și facă.

Florence, roșie toată, se văzu din nou punctul de atracție al tuturor privirilor. Primirea călduroasă pe care i-o făcu regele — fratele ei, după cum bine spusese Landry Coquenard — o reconforta puțin după primirea glacială pe care i-o făcuse mama ei. Ba mai mult, această primire deosebit de măgulitoare a avut ca rezultat imediat să dezlănțuie entuziasmul curtenilor care, văd atitudinea reginei, consideraseră că e mai

prudent să-și ascundă cu grijă admirația pe care o trezea eleganța și farmecul deopotrivă cu tinerețea și cu frumusețea strălucitoare.

Cum era de așteptat, prezentarea îi apropiase pe cei doi îndrăgostiți pentru că Valvert, ascultând fără îndoială de un ordin primit dinainte, nu se mișca de lângă rege. Și micul rege care îl privea pe Valvert cu ochi jucăuși își făcu o plăcere prezentându-i pe îndrăgostiți unul altuia și asta în fața lui Concini, "obligat să accepte situația cu zâmbetul pe buze. Ba făcu și mai mult.

, îl luă pe Concini de braț și se depărta cu el preț de doi sau trei pași sub pretextul de a-i cere să povestească cum pierduse și cum regăsise copila. Așa încât, în timp c Concini, mândru de favorurile regale și furios pe

libertatea de a se mișca a lui Valvert, începea o poveste contrafăcută până în cele mai mici amănunte. Valvert și Florence, singuri în mijlocul sălii mari, la trei pași de rege, de care nimeni nu cuteza să se apropie, au avut marea bucurie, total neașteptată, de a putea sta de vorbă, aproape în șoaptă.

Schimbul lor de cuvinte a durat cât a durat și istorisirea lui Concini: câteva minute. Dar câte lucruri nu-și pot spune cei îndrăgostiți; în câteva minute! Regele dădu impresia că ascultă povestea lui Concini cu o deosebită atenție. când povestea se sfârși, se apropie din nou de cei doi ceea ce puse capăt izolării pe care el le-o oferise. Mai stătu de vorbă cu ei, preț de câteva clipe, apoi se retrase, luându-l pe Valvert cu el.

Imediat după aceea, Leonora plecă la rândul ei, împreună cu Florence. Tînăra fată era fericită și nici prin gând nu-i trecea să ascundă acest lucru. Grațioasă și ușoară ca un fluture, mergea lângă Leonora, reluând cu gândul până și cele mai neînsemnate cuvinte pe care le schimbase cu logodnicul ei. Leonora, în schimb, era cam sumbră și părea foarte preocupată. Așa încât ajunseră la reședința lor fără să scoată o vorbă. Florence se duse în apartamentul care-i era destinat, de când devenise contesă de Lesigny.

Leonora se încuie la ea. Acolo, așezată în fotoliul ei cu cotul pe o măsută alăturată, cu capul sprijinit de mână se gîndea îngrijorată și agitată:

„Ceva îmi spune că în spatele acestei nemaipomenite bunăvoințe a regelui față de micuța asta și contele de Valvert, se ascunde o amenințare, o primejdie. Dar care?... Ce-o fi punînd la cale?...

îi chemă pe La Gorette și pe Rospignac. La Gorette veni prima. îi dădu cîteva ordine scurte. A fost o treabă de cîteva secunde. în timp ce La Gorette se strecura afară pe o ușă, Rospignac intra pe alta. Ii spuse fără ocolișuri:

— Rospignac m-am răzgîndit: căsătoria ta prevăzută în cîteva zile trebuie încheiată cât mai curînd posibil.

— sînt gata, doamnă! o asigură Rospignac cu privirea înflăcărată de bucuria victoriei.

— Se va face mîine, tranșă Leonora. La Saint-Germain- l'Auxerois, la miezul nopții. Și cum Rospignac nu-și putuse reține un gest de surpriză auzind ora neobișnuită pe care o fixase, ea explică:

— Trebuie să-ți spun, bietul meu Rospignac, că această micuță vă detestă.
— Ce contează, doamnă! scrâșni Rospignac.
— Contează în sensul că o cred capabilă să provoace scandal în ultima clipă.
— înțeleg, doamnă, făcu repede Rospignac. Ziua, biserica va fi plină. Noaptea, nu vor fi decât persoanele pe care le vom invita...

ok — Și nu vom invita, îl întrerupse Leonora, decât cîteva dintre gentilomii monseniorului, aleși dintre cei mai siguri și mai devotați.

■— În așa fel încît, dacă va fi scandal, el va rămîne între noi, încheie Rospignac.

Am spus întotdeauna că sînteți de o inteligență remarcabilă, îl complimentă cu seriozitate Leonora.

îi dădu cîteva ordine cu un aer indiferent, pe care el ascultă cu atenție și-l concedie în fine cu aceste cuvinte:

— Du-te, Rospignac, și fiți gata pentru mâine seară.

— Nu voi lipsi de la întîlnire! rânji Rospignac.

Se înclină și ieși, răsucindu-și mustața cu un aer cuceritor.

Fără să piardă o clipă, Leonora se ridică și se duse în camera lui Florence. Și tot fără ocolișuri, merse drept la țintă:

— Florence, spuse ea, tatăl tău și cu mine am hotărît să te căsătorim.

— îmi faceți cunoscut un ordin, doamnă.

— Da, răspunse Leonora cu un ton poruncitor și rece. Căsătoria pe care am decis-o din rațiuni de cea mai mare importanță, pe care nu ți le pot împărtăși, va avea loc mâine seară.

Mâine seară! se bîlbîi Florence care se clătină sub lovitura neașteptată.

— Mâine, la miezul nopții, în biserica Saint-Ger-main-l'Auxerrois, care este parohia ta, după cum bine știi, încheie Leonora cu blîndețea ei înspăimîntătoare.

— Pot să știu numele omului cu care mă siliți să mă leg pînă la sfîrșitul zilelor mele?

— Baronul Rospignac.

Numele acesta, căzut pe neașteptate, a avut asupra Florencei efectul unui buzdugan. Uită de hotărârile luate, uită de orice prudență, își pierdu complet sângele rece. Se ridică și, într-o tresărire de revoltă, strigă:

— Mai bine mă ucideți, decât să accept un soț atît de dezgustător!

— Nu te voi ucide și îl vei lua de bărbat.

— Niciodată!

— Te vei căsători cu el, îți spun. Vom ști să te con-strîngem.

— Nu vă sînt nimic!... Nu vă recunosc dreptul să dispuneți de mine ca de o vită, împotriva voinței mele.

— Mă scuzi, replică Leonora, atît de calmă pe cît era Florence de ieșită din minți, de parcă își pierduse capul, mă scuzi, că-ți place sau nu, acum ești fata meal Vrei, nu vrei, am toate drepturile unei mame asupra ta. pînă și dreptul de a dispune de tine, împotriva voinței tale, spre binele tău.

Și Leonora continuă pe tonul ei oribil de dulceag:

— Vrei sau nu vrei avem asupra ta toată autoritatea pe care o au părinții asupra copiilor lor. Bagă-ți bine în cap că dacă îți vine ideea să te revolți, ai să fii tratată așa cum sînt tratate, în casele mari, la oameni sus-puși, fiicele rebele: închisă într-o mănăstire. Și mai spune-ți că dacă poarta mănăstirii se deschide ca să intri, nici o putere omenească n-o va putea deschide ca să te lase să ieși. Ai să fii îngropată de vie ca într-un mormînt. Ai să ieși numai proptită între patru scînduri, ca să-ți dormi ultimul somn în cimitirul comunității unde vei fi agonizat ani lungi cît o veșnicie.

Florence, după primul moment de disperare și de prăbușire, își reveni. Și regăsindu-și întreaga luciditate, se revoltă:

— Nu! refuz asemenea moarte hidoasă!... Mă voi apăra!... Mă voi apăra din toate puterile și prin orice mijloace!...

Așadar amenințarea Leonorei, care ar fi trebuit s-o sperie și s-o înfricoșeze, a avut ca rezultat neașteptat,

un sânge-rece recâștigat deopotrivă cu o hotărâre fermă și întreg curajul de care era în stare.

Leonora n-a observat schimbarea produsă în ea.

Se ridică și spuse tăios:

— Gândește-te bine. Ai toată noaptea și toată ziua de mâine pentru asta. Mă voi întoarce mâine seară pentru răspunsul tău.

De astă dată Florence se abținu să îi opună rezistență.

— Mă voi gândi, doamnă, spuse ea cu simplitate.

Și tonul cu care spunea aceste vorbe arăta bine că era pe jumătate îmblânzită, încât Leonora, plecând, se gândea:

„Ei hai, îmi place să cred că spaima de mănăstire va fi mai mare decât repulsia față de Rospignac!”

Rămasă singură, Florence se așeză în fotoliul pe care tocmai îl părăsise Leonora. Nu a plâns, nici nu s-a lăsat în voia soartei: simțea că nu e momentul potrivit să-și piardă capul. Și cu o voință de admirat, reuși să-și păstreze calmul și luciditatea de care avea nevoie mai mult ca oricând.

Stăpână pe ea, își privi situația la rece și își spuse că trebuie să-l cheme pe Odet în ajutor. Atunci își aminti că de dimineață, Leonora îi spusese că poate ieși din palat când dorește.

„Dacă este adevărat, gândi ea, în loc să-l chem pe Odet în ajutorul meu, n-am decât să mă duc să-l caut-trebuie să fug cât mai degrabă din locul acesta în care am toate șansele să-mi frâng gâtul, și unde n-ar "trebuit să calc niciodată!...”

Într-o secundă era în picioare. Luă o mantie în care se înfășură din cap până în picioare; era gata pregătită.

La Gorette o urma pas cu pas, zâmbind greșos, cu ochii jucându-i de o bucurie rea, triumfătoare.

Pe pragul porții erau mai mulți oameni din garda lui Concini grupați în așa fel încât păreau că blochează trecerea. Ea se opri tulburată: printre ei îl recunosc pe Rospignac.

Acesta păru că abia atunci o vede. El se desprinse din grup, cu pălăria în mână, avansa rapid, se înclină galant în fața ei și, cu un respect ireproșabil, coborând vocea:

• — Vreți să ieșiți, doamnă? întrebă el. Și surâzând, politicoș, zelos:

— Spuneți-mi, dacă vreți, parola și voi fi onorat să conduc eu însumi până în stradă.

— Parola! biigui surprinsă Florence.

— Negreșit, doamnă, făcu Rospignac mereu râzând.

Și, remarcând încurcătura ei, se neliniști:

— Pe Dumnezeu meu, doamnă, oare doamna mareșal a uitat să vă comunice această parolă blestemată? Cum ea tăcea, simulând încurcătura, el se scuză:

— Doamnă, mă vedeți disperat... Vă rog să înțelegeți că un soldat nu se poate sustrage ordinului... Și al meu, din nenorocire, este de a nu lăsa pe nimeni să iasă fără parolă... Dar, dacă binevoiiți să așteptați un minut, alerg la doamna mareșal și...

— Inutil, domnule, m-am gândit și nu voi ieși, îl întrerupse Florence care nu se lăsa înșelată de comedie.

— Vreți să-mi permiteți să am onoarea să vă conduc până la apartamentul vostru, se oferi Rospignac cu același respect curtenitor.

— Mulțumesc, domnule răspunse tăios Florence care făcuse deja cale-ntoarsă.

După câteva minute era din nou în camera sa. își scoase mantia și-și reluă locul în fotoliu. În apropierea ei se făcu auzită o tuse discretă. Cea care tușea astfel, pentru a-i atrage atenția, era La Gorelle. Adâncită în gânduri, Florence nu observase că zgrițuroaica o urmăse și intrase după ea în cameră.

Supărată, era pe punctul s-o concedieze. La Gorelle nu-i lăsă timp s-o facă. Se strecură lângă ea și, coborînd misterios vocea, privind neliniștită înjur, șopti:

— Nu puteți ieși, domnișoară, zise ea... Dar pot să ies eu... Așa că dacă aveți vreun comision... sau să duc vreun mesaj... înțelegeți?... Pe scurt, aș putea lua asupra mea.

— Dumneata! strigă Florence, neîncredătoare.

— Eu!... ce Dumnezeu! nu trebuie să mă vedeți în culori mai negre decât merit!... Vă fac cu plăcere un serviciu... în schimbul unei recompense cinstite, așa cum se cuvine... Și presupun că nu vă veți tocmi.

Propunerea nesperată pe care i-o făcea bătrîna cu cinismul ei obișnuit o lăsă pe Florence perplexă. Dar se gândi că nu avea altă salvare, în afară de cea care i se oferea pe nepusă masă.

— Ai să vrei să duci o scrisoare la o anumită adresă?

— O scrisoare, și zece dacă vreți!... Din moment ce plătiți!

— O singură scrisoare, repetă Florence. cât privește prețul, nu am bani... dar am bijuterii. Iată aici una. Crezi că este suficient?

Rostind aceste cuvinte, îi dădu unul din inelele pe care le purta. La Gorelle înșfacă inelul care dispăru ca prin farmec.

— Scrieți-vă scrisoarea, domnișoară. La prețul ăsta, vă jur pe colțul meu din rai, că va fi predată cinstit nu mai târziu de mâine dimineață.

. Fără să piardă o secundă, Florence scrisse în mare grabă trei rînduri pe o foaie de hîrtie pe care o împături, o lipi și i-o întinse lui La Gorelle. Aceasta luă biletul, și-l puse în sân și, cu adevărat sinceră, promise încă o dată:

— E prea târziu ca să fac comisionul în seara asta, dar fiți fără grijă, mîine dimineață la prima oră, treaba va fi făcută. Dormiți liniștită, doamnă.

Prima grijă a lui La Gorelle când se văzu în camera ei, cu ușa închisă, și zăvorul pus, a fost să scoată biletul din sân ca să vadă cui îi era adresat!

„Ia te uită! zise ea mirată, nu iubitului ei îi scrie!... Și> totuși mi se păruse!... Ce treabă o fi avînd ea cu Nicolle, proprietara hanului Grand-Passe-Partout, din strada Saint-Denis, căreia îi e adresată scrisoarea?”

Rămase o clipă pe gînduri, foarte curioasă. Apoi, dînd din cap:

. „De ce să mă amestec eu în treaba asta? Ca să duc scrisoarea coanei Nicolle, Florence mi-a dat inelul ăsta...”

Scoase inelul din buzunar și cu ochii lucioși, scoțând limba, cântări în palmă cercul de aur, studie pe toate

părțile diamantul montat și cu o grijă minuțioasă și cu ochiul sigur de bijutier expert, foarte mulțumită, își reluă monologul:

„Un inel care, pe cinstea mea, face mai bine de o sută de scuzi... Pentru o sută de scuzi... ba chiar, pentru mai puțin... aș fi dus scrisoarea asta... Fac o afacere strașnică... Și pentru că Florence pare mai generoasă decât seniorul Concini, tatăl ei, totuși omul cel mai generos pe care îl cunosc, îmi voi îndeplini cinstit treaba pentru care am fost plătită

dinainte. Mâine dimineață, scrisoarea va fi dată coanei Nicolle... dacă așa e jocul... iar restul nu mă privește."

XXXI

ÎNTÎLNIREA FAUSTEI

Ziua în care La Gorette trebuia să ducă scrisoarea lui Florence, doamnei Nicolle, era o zi de vineri.

Pe la ceasurile zece, lăsându-i acasă pe Ladry Coquenard, Escargasse și Gringaille, Pardaillan și Valvert ieșiseră prin strada Cossonnerie. Hotărâseră să se plimbe pe străzi ca să vadă cu ochii lor ce efect avuseseră cele trei explozii asupra locuitorilor Parisului; exploziile de cu o zi în urmă erau, în fond, opera lor.

Dar, înainte de toate, se duseră la hanul Grand-Passe-Partout. O găsiră pe coana Nicolle, gata de plecare și care-i primi cu un zâmbet ademenitor ce lăsa să se vadă două rînduri de dinți de un alb strălucitor și cu aceste cuvinte:

— Veniți, tocmai la timp, domnilor!... Domnule cavaler, acum mi-a fost adus un bilet pentru dumneavoastră și mă pregăteam să vi-l aduc, conform instrucțiunilor pe care mi le-ați dat... Domnule conte, dacă doriți să vă duceți la grajd, veți găsi patru cai superbi, înșeuăți pe care i-a adus aseară un om, pentru dumneavoastră, din partea regelui... a regelui! domnule.

Pardaillan luase biletul întins de coana Nicolle. Nu părea prea grăbit să-l deschidă: recunoscuse pe el sigiliul Faustei. Și nu avea nevoie de mai mult pentru a ghici despre ce era vorba. Îl puse indiferent la brâu și după ce îi mulțumi lui Nicolle cu un zîmbet, i se adresă lui Valvert:

— Regele s-a hotărât, în sfârșit, să ne dea alți cai în schimbul celor pe care i-am omorât în timpul expediției, foarte profitabilă pentru el dar care pe noi ne-a ruinat pe jumătate. Hai să-i vedem, conte...

Ajunseră în grajd. Se uitară atent la cele patru animale ca buni cunoscători ce erau. Coana Nicolle nu exagerase: erau patru cai superbi, demne de un rege. Valvert, cu ochi strălucind de plăcere, se pierdea în exclamații admirative, fără să-și ascundă bucuria copilărească. Pardaillan se mulțumi să spună:

— Ei, hai, nu-i nimic de zis. A aranjat destul de bine. Dar, stai o clipă: eu am cheltuit destui bani!... Hai să vedem dacă s-a gândit să mi-i restituie.

Și începu să scoțoască în buzunarele șeilor. Într-unul din ele descoperi în cele din urmă o pungă mică pe care o scoase repede. A cântărit-o săltând-o în palmă și spuse cu un zâmbet mulțumit:

— sânt o mie de pistoli, înăuntru... Nu vom rămîne cu buzunarele goale... Măcar atât.

O clipă se gândi și apoi:

— Caii îți aparțin, de vreme ce ai dumatăle au fost doborâți...

— Greșiți, domnule, îl întrerupse Valvert, rîzând. Eu nu am pierdut decât doi cai. Al treilea era al lui Escargasse. Iar al patrulea, pe care îl vedeți aici lângă calul dumneavoastră, este al lui Gringaille.

— Da, e cu totul altceva, reluă Pardaillan cu un aer grav. Îi vei înapoia lui Escargasse, calul ce-i revine... Nu pierde deloc la schimb, caraghiosul... în ce privește banii, îmi aparțin, pentru că eu am suportat cheltuielile expediției... E corect, nu?

— Bineînțeles, domnule.

— Dar, îmi închipui că probabil, la rândul dumitale, trebuie că ai plătit oarecare sume.

— Oh! atât de puțin, încât nu merită să vorbim.

— Ba de loc, scuze, spuse Pardaillan la fel de grav, aici este un fel de asociație. Spune-mi deci, cât ai cheltuit ca să-ți înapoiez banii.

— Câteva sute de livre... Vă mărturisesc, domnule, că nu i-am numărat.

— N-ai "făcut bine... Hai să vedem, o mie de livre ajung?

— E mult, domnule, mult prea mult! De altfel sânt în mare avantaj cu asemenea cai.

— Pe naiba! Și ce-ți închipui, că am reușit să obțin o mie de pistoli, de flori de măr?... Nu, fiecăruia ce i se cuvine... Am să-ți număr o sută de pistoli.

Pardaillan deschise punga și își vârî mâna înăuntru. Scoase mai întâi un bilet pe care îl desfăcu:

— Ia te uită, zise el mârâind, sigiliul personal al regelui... și biletul scris de mâna lui! Ah! conte de Valvert... Ah! pe dracu, ce indiscret pot să fiu!... ia și citește Odet, asta îți aparține.

Valvert luă biletul și citi cu glas tare:

„Aceasta nu reprezintă decât rambursarea firească pentru banii cheltuiți în serviciul nostru. Altfel se va manifesta recunoștința celui ce vă este obligat și afectuos Ludovic, rege.”

— Ce om, domnule! exclamă Valvert roșind de plăcere.

— Pe naiba, cred și eu! rânji Pardaillan. până una alta la suta asta de pistoli... Te asigur că nu înseamnă nimic mai mult de o sută de pistoli în plus față de hîrtiuța asta!

Și Pardaillan puse banii în mâna lui Valvert, uluit. Și cu același aer flegmatic, băgînd mâna din nou în pungă, reluă:

— Acum altă sută de pistoli ce se va împărți între Gringaille, Escargasse și Landry... O sută de pistoli pentru caraghioșii ăștia? Ei!... e poate prea mult!... În fond, în toată afacerea asta, diavolii ăștia trei n-au făcut decât să se înfrupte fără rușine... și nu știu dacă nu e prea mult să-i răsplătesc cu o asemenea sumă... Gata! doar n-am să mă răzgîndesc acum!... Cam douăzeci de pistoli în buzunarul meu... Și iată ceea ce putem numi conturi între asociați bine puse la punct.

Tot gîndind cu voce tare, Pardaillan socotea neobosit sumele pe care le scotea din sac. când termină își reluă aerul serios și spuse:

— Acum nu mai vorbește asociatul. Dar prietenul îți spune: dacă ai nevoie de mai mult ea din pungă, fără să numeri... Dacă ai nevoie de toți banii, i-ai fără sfială.

— Mulțumesc, domnule, spuse încet Valvert. Har Domnului, îmi rămîne destul ca să trăiesc un an încheiat, fără să mă abțin de la nimic.

— Pe toți dracii, dar ești bogat! îl complimentă Pardaillan, fără să mai insiste.

Și întorcîndu-se către coana Nicolle, care venise în «urma lor și urmărise scena cu un zâmbet amuzat:

— Doamnă Nicolle, îi spuse, la cei șapte sute șaptezeci și cinci de pistoli, care au rămas în pungă și pune-i la loc sigur... Și adaugă o mie de mulțumiri, draga mea.

Nicolle plecă numaidecât luînd cu ea punga încredințată de Pardaillan. Atunci Pardaillan scoase biletul pe care și-l pusese la brîu, desfăcu sigiliul și spuse cu un aer detașat:

— Să vedem acum ce vrea de la mine doamna Fausta. Dincolo de aerul indiferent pe care-l arborase,

probabil că dădea o mare importanță acestui mesaj, pe care nu se grăbise să-l deschidă, deci să-i afle conținutul, pentru că după ce l-a citit o dată, cu mare atenție, l-a recitit și mai atent, cântărind fiecare cuvânt, ba încercând să citească printre rânduri ceea ce textul încerca să ascundă.

Apoi, fără să scoată o vorbă i-l întinse lui Valvert și căzu pe gânduri.

La rândul lui, Valvert citi. Iată ce conținea biletul: „Pardaillan, a sosit momentul să-mi țin făgăduiala făcută la Saint-Denis. Cu ști, în satul Monmartre, unde se ridică odinioară stîlpul infamiei pentru călugărițe, distrus de o explozie acum patru sau cinci ani. Aproape de rămășițele carbonizate se află un drum care merge spre întâia But. Pe drumul acesta din marginea pieții se găsește ferma ogrăzii călugărițelor. În această fermă, mâine, sâmbătă, la ora zece dimineața, o voi aduce

eu însămi pe micuța Lo'ise și pe femeia de la țară, căreia i-a fost încredințată și care nu a părăsit-o de când este în puterea mea. Inutil să vii mai devreme: n-am să pot fi acolo decât la ora stabilită.

Ești liber să vii însoțit. Dar îți jur că eu am să vin fără escortă, absolut singură, la această întâlnire. Și dumneata știi, Pardaillan că nu m-am coborât niciodată într-atât încât să te mint. tocmai pe dumneata."

După ce a citit, Valvert așteaptă o vreme, uitîndu-se fix la Pardaillan care, cu ochii pierduți, nu părea să-l vadă. Și atingîndu-I ușor cu mîna, întrebă:

— Ce aveți de gând să faceți acum? Vă veți duce la această întâlnire care mi se pare cam ciudată?

— încă nu știu dacă am să mă duc la întâlnirea dată de Fausta... Dar ceea ce știu sigur este că ne vom duce pe moșia Maicii Superioare care conduce abația din Montmartre, cât mai urgent... Și, în drum, îi vom lua, dacă nu vă e cu supărare, pe prietenii noștri. Și mai vrei să-ți spun ceva?... Voi fi al naibii de surprins dacă n-o să dăm acolo de doamna Fausta însăși... sau de seniorul d'Albaran... sau de unul din oamenii lor!...

Porniră. Nu făcuseră încă cincizeci de pași, când, pe strada Saint-Denis, se întâlniră cu La Gorelle. Nu-i dădură nici o atenție. În schimb, ea îi recunoscuse. Se opri o clipă și privi în urma lor, cu un zâmbet ciudat. Intrară pe strada Fers. La Gorelle își continuă drumul și intră la Grand-Passe-Partout. După cât se vede, se ținea de cuvânt și își îndeplinea cinstita sarcină pentru care Florence o plătitese regește, dinainte. Din nefericire, coana Nicolle era ocupată în clipa aia și cum La Gorelle, fie nepricepându-se, fie din spaima de a se

compromite, nu spusese din partea cui venea, coana nicole o lăsă să aștepte puțin.

Oh! dar foarte puțin: cel mult două sau trei minute. Numai că acestor minute li s-au mai adăugat alte două, trei, pierdute ca s-o asculte pe femeia asta care nu vroia s-o ea din loc înainte de a obține o cât de mică răsplată. Nicolle, care făcuse un semn imperceptibil pe care La Gorelle n-a făcut să-l înțeleagă, pricepuse cui îi era destinat biletul, îi aruncă un bănuț pe care bătrîna zgrițuroaică îl luă fără rușine, după care o lăsă acolo ca să poată fugi după Odet de Valvert, care nu putea fi prea departe; cel puțin așa credea. • Din păcate, Pardaillan și Valvert făcuseră ceva . drum. Se opri cîteva secunde sub stururile trase ale locuinței lor. Pardaillan fluieră într-un anume fel. Din casă îi răspunse un fluierat aidoma. Își reluaseră drumul și s-au oprit aproape de strada Cossonerie, în fața celebrului han La Truie-qui-file.

În acea clipă, doamna Nicolle venea în goană pe I strada Fers. Dacă i-'ar fi dat prin minte să ajungă până la strada Marche-aux-Poires, poate că i-ar fi zărit. Dar nu s-a

gândit la asta. Scoase o cheie din buzunar și după ce se uită iute de jur- împrejur, ca să fie sigură că ; n-o urmărea nimeni, deschise și intră.

Tocmai atunci, Landry Coquenard, Gringaille și Esc-argasse, cu săbiile la șold și cu mantia pe umeri, ieșeau prin strada Cossonnerie. Pardaillan le făcu semn să-l urmeze și, ținându-l de braț pe Valvert, porni cu pas întins spre strada Montmartre. Ceilalți trei erau cu câțiva pași în spate și habar n-aveau unde erau cond uși în felul ăsta. După ce trecură peste podul Por

cherons, așezat peste canalul de scurgere al cartierului, ochiul lui pătrunzător descoperi departe o litieră care urca un drum destul de abrupt. lângă litieră călărea un colos. În spatele litierei venea o escortă de opt cavaleri, înarmați pînă-n dinți.

— Uite, spuse Pardaillan, recunoști statura aia de gigant?

— D!Albaran! strigă Valvert.

— chiar el, zise Pardaillan, și încă refăcut după lovitura de sabie cu care l-ai străpuns acum vreo opt zile.

— O escortează pe doamna Fausta?

— Pe toți dracii! Doar îți spuseseam că tare m-aș fi mirat să n-o întîlnesc aici!... Dar știi unde duce drumul? ăsta care traversează dealul? Ei, bine, trece exact prin fața intrării mănăstirii... Pe partea de la răsărit traversează piațeta unde se află în partea dinspre apus, ferma cu pricina.

— Și credeți că se duce la fermă?

— Mi-aș pune capul sub secure!... Doar că nu trebuie să ne închipuim, că o va lua pe drumul drept și la lumina zilei! Pe naiba! ar însemna să n-o cunoști pe doamna Fausta!

Și Pardaillan începu să râdă încetșor, cu un răs care ar fi îngrijorat-o pe Fausta, dac-ar fi putut să-l vadă și să-l audă.

Apoi, întorcîndu-se, făcu semn celor trei viteji să se apropie. Veniră la ordin, țepeni ca niște soldați la paradă. Pardaillan începu prin a le da cele o mie de livre destinate lor. Asta dovedea că mai avea nevoie de timp ca să reflecteze la ce avea de făcut. Bani fură împărțiți frățește cu mârâieli de satisfacție.

— Escargasse, spuse Pardaillan, ai să-l iei pe Landry cu tine și iată ce aveți de făcut.

Și, cu concizia și claritatea absolut remarcabile ce-l caracterizau, le dădu instrucțiunile. Numai ce termină, ce Escargasse și Landry porniră în goană să urmărească" trăsura, de la oarecare distanță, cu priceperea ieșită din comun de care numai o lungă experiență te face s-o dobândești.

Iar Pardaillan însoțit de Valvert și urmat de Gringaille, se avîntară în mare grabă pe o potecă lăturalnică, o scurtătură. După un drum destul de lung, parcurs în viteză, ajunseră la poalele unei coline pe care se aflau cinci mori. La începutul acestui urcuș se deschidea craterul unei cariere de piatră părăsite. Ceva mai departe, spre nord, o altă moară își agita în aer brațele de pînză.

Probabil că pe drum, Pardaillan le dăduse instrucțiuni și lui Valvert și lui Gringaille, pentru că se mulțumi să arate cu mîna moara singuratică, spunându-i lui Valvert:

— O să vă conducă Gringaille.

Valvert și Gringaille plecară imediat, gonind. La câteva sute de pași de moară era fântîna But. între fântîna și moară se vedea intrarea unei alte cariere părăsite, asemănătoare celei de la poalele dealului cu cinci mori, în fața căreia Pardaillan rămăsese singur. În cariera asta, condus de Gringaille se afundă Valvert.

îi vom părăsi pentru a-l urma pe Pardaillan.

XXXII

FAUSTA Își ea MĂSURILE DE RIGOARE

Pardaillan dispăruse în carieră. În întunericul adânc în care se mișca, el mergea cu tot atâta siguranță ca la lumina zilei, în plin soare. Umblă destul de multă vreme. Nu se opri decât o singură dată într-un soi de grotă spațioasă, tăiată în calcar unde se aflau o grămadă de obiecte diverse. Fără nici o ezitare, ca unul care cunoaște locurile perfect, se duse într-un loc anume și ridică de jos un lucru pe care îl ascunse sub mantie. Apoi porni din nou.

Nu se duse prea departe. Se ciocni de un perete. îl deschise cum mai făcuse cu alte două sau trei, de când se afla în subterană. Peretele deschis se închise la loc în urma lui: se pomeni într-un culoar destul de îngust. o luă la dreapta, pe culoar. După vreo zece pași se opri din nou din pricina unui perete. Ca și la celelalte, acolo se afla o ușă invizibilă. O deschise cum făcuse și până atunci.

Se opri și scoase de sub mantie obiectul ridicat cu o clipă mai devreme. Era o lanternă. Lovi amnarul și aprinse lanterna. Apoi intră.

. Aici era o pivniță destul de mică. Se găseau acolo câteva lăzi desfăcute, câteva scule ieșite din uz și, chiar în fața ușii invizibile, pe unde intrase, o scară de piatră ce ducea sus. De altfel, nu se vedea nici o ușă, nici cea mai mică deschizătură în pivnița mică.

Pardaillan nu se îndreptă spre scară, ci spre peretele din stînga. Pe perete proiectă lumina palidă a lanternei, șoptind:

„Mănăstirea este în direcția asta... Deci, dacă nu m-am înșelat de o manieră grosolană, pe aici trebuie să apară Fausta... Și continuă mârâind: când mă gândesc că am venit de mai bine de douăzeci de ori aici, și nu mi-a dat niciodată prin minte să observ zidul ăsta mai îndeaproape!... Ridică din umeri: da, dar ca să verific zidul, ar fi trebuit să am ceva bănuieli... Bănuieli sugerate doar de biletul Faustei... Ei, și acum de ce să mă frământ: Fausta o să-mi arate numaidecât unde este ușa și cum, se deschide!... Doar dacă nu cumva e deja aici! Pe dracu! asta nu mi-ar conveni deloc!...” Stinse lanterna, o strecură sub mantie și puse piciorul pe prima treaptă a scării. Pe măsură ce urca, fără să facă nici cel mai mic zgomot ce i-ar fi putut trăda prezența,

o lumină slabă ajungea până la el. își spuse:

E Ușa de la prima pivniță trebuie că e deschisă.”

într-adevăr, în capătul scării era o ușă mare deschisă: o ușă adevărată de stejar, de data asta. Și era o Pivniță adevărată, de două ori mai mare decât cealaltă, unde erau nenumăratele obiecte pe care le strângea de obicei un țăran gospodar, într-un asemenea loc, unde o jumătate era împărțită în trei camere, închise normal Cu lacăt, luminate și aerisite prin niște ferestruici, cum Sânt toate pivnițele.

Pivnița asta, mai bine zis, cele două pivnițe supra-puse, erau ale fermei în care Fausta îi dăduse întâlnire lui Pardaillan, a doua zi dimineață la ora zece.

în capătul acestei pivnițe mult mai luminată decât cealaltă, se vedea o scară în spirală care ducea la parter. Pardaillan merse direct spre scară și începu să urce cu grijă. Ușa care se găsea în capul scării trebuia să fie deschisă ca și prima pentru că pe măsură ce urca, lumina era mai puternică și în același timp auzea sunet de voci: voci de bărbați.

într-adevăr ușa era larg deschisă. Pardaillan, din ce în ce mai prudent, ajunsese fără să-I fi simțit cineva până la micul palier din capul scării. Ciuli urechea și riscă o otheadă:

Era bucătăria modestă a unui țăran obișnuit. La mijloc se afla o masă rudimentară. Pe masă, o sticlă începută, două pahare de cositor, două lanterne stinse. La masă, pe două scaune de lemn, ședea doi țărani.

Doi țărani? Da, dacă te luai după portul lor. Nu, dacă te uitai la ei mai de aproape. Pardaillan nu se lăsă înșelat nici o clipă. De altfel, în persoana unuia din țărani îl recunoscuse pe ofițerul spaniol care adusese din Spania milioanele luate de Valvert și pe care, deosebit de amabil, îl condusese până în strada Mouton.

De cealaltă parte a mesei, în picioare, servindu-i cu o deferență ce mergea până la respect, un țăran care avea o vîrstă. Un țăran adevărat, de data asta, pentru bunul motiv că era îngrijitorul ogrăzii de animale a călugărițelor, stăpânul locului, într-un fel și care se pleca în fața celor doi falși țărani, pe care ar fi avut

dreptul să-i comande, de vreme ce, de foarte puțin timp, călugărițele îi trimiseseră lui, drept ajutoare.

Din primele cuvinte Pardaillan înțelese: cei trei oameni o așteptau pe Fausta. Fausta care trebuia să vină prin subsol. Într-adevăr, după ce se uitară la un ceas atât de mare încât ar fi fost suficient să-i trădeze, unul din cei doi spanioli spuse:

— E momentul să mergem s-o primim pe Alteța Sa.

Se ridicară luară lanternele și se îndreptară spre sobă ca să le aprindă.

Pardaillan nu-i așteptă să-și termine treaba. Coborî repede în cel de al doilea subsol. Partea de dedesubt a scării forma o cavitate, în parte închisă de numeroase lăzi pe jumătate putrezite. Se ascunse acolo, spunîndu-și:

„De aici, voi vedea perfect unde se găsește ușa și cum se deschide... Dar, pe naiba, dacă le dă prin cap să se uite în nișa asta, se alege praful, mă vor prinde ca o vulpe în vizuina ei!”

Apoi, liniștindu-se singur:

„Ei, dă-o încolo! Fausta nu-și va face griji cum nu-și fac nici cei doi minunați hidalgos.”

Cei doi veniră singuri, lăsându-l pe îngrijitor în bucătărie. Cu lanternele aprinse în mîină, au rămas nemișcați și tăcuți în mijlocul pivniței. Trecură câteva minute. Pardaillan, din ascunzătoarea lui nu vedea decât peretele prin care trebuia, presupunea el, să apară Fausta. Deodată peretele s-a desfăcut și se văzu o deschizătură îngustă. Prin deschizătură intră Fausta. În spatele ei, d'Albaran care avea o pungă voluminoasă sub braț și o lanternă aprinsă în mîină.

Cei doi spanioli făcură reverența cu tot atîta eleganță cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost îmbrăcați în mătase și catifea, la Luvru, la regele Franței. Fausta înclină ușor capul și rosti cu vocea ei armonioasă și gravă:

— Bună ziua, domnilor!

Pardaillan nu avea ochi decât pentru d'Albaran, care închidea ușa. Dură foarte puțin. Dar îndeajuns pentru Pardaillan care zâmbi cu satisfacție. După ce a închis ușa, d'Albaran urcă primul, luminând drumul cu lanterna lui. În urma lui venea Fausta. În spatele ei, ofițerul spaniol și el cu lanterna în mîină. La urmă, celălalt spaniol, care-și lăsase lanterna jos.

Și, în urma tuturor, Pardaillan care zâmbea în mustața lui cenușie...

Numai că de astă dată n-a mai urcat până la palier. Se opri cam pe la mijlocul scării, destul de departe ca s-o poată șterge în cazul unei alerte, destul de aproape ca să poată auzi ce se vorbește. Bineînțeles, n-avea cum să vadă, dar asta era cu totul secundar, era suficient să poată auzi.

Fausta ajunsese în bucătărie, se oprise, se așezase pe un biet scaun din lemn lustruit și stătea foarte dreaptă, într-una din acele atitudini de incomparabilă demnitate al căror secret nu-l știa decât ea, în fine, parcă era așezată pe un tron. D'Albaran stătea în picioare, în spatele ei. Cei doi gentilomi spanioli, în hainele lor grosolane de țărani, stăteau drept și indiferenți, așa cum făceau și la palatul Sorrientes când erau de serviciu pe lângă alteța Sa. Bătrînul țaran care îngrijea orățăniile stătea aplecat, într-o atitudine de venerație.

Fausta îi făcu semn să se apropie. Înainta atât de aplecat încât părea că se târăște.

— D'Albaran, spuse ea cu vocea cea mai suavă, dă-i acestui om cumsecade cele zece mii de livre pe care i le-am promis.

. Colosul înainta și puse în mâinile țaranului punga burdușită pe care o ținea sub braț. Omul rostogoli asemenea ochi uluiți, deschise gura să mulțumească și, negăsind cuvintele nimerite ca să-și exprime bucuria și gratitudinea, făcu o genuflexiune asemănătoare celor pe care le făcea când trecea prin fața altarului din capela Martirilor. Atunci, Fausta, cu un zâmbet binevoitor. îl concedie.

Omul făcu o nouă genuflexiune și se retrase, mergând cu spatele. La un semn al Faustei, unul din cei doi gentilomi îl însoți.

— Ei bine? întrebă Fausta când acesta se întoarse.

— A plecat, doamnă. Cred că e nebun de bucurie.

— La treabă, domnilor! comandă Fausta. D'Albaran, îi vei conduce pe acești doi gentilomi în grotă. îl vei dirija și îi vei ajuta. când veți fi terminat să vii să mă anunți. Vreau să fiu sigură că totul se va întâmpla așa cum am prevăzut. Duceți-vă!

Veniți, domnilor! porunci, la rîndul său, d'Albaran.

Pardailan nu ascultase mai mult. Coborî repede treptele. De data asta nu s-a mai ascuns sub scară. Deschise ușa secretă și se îndepărtă cu vreo douăzeci de Pași pe culoar. Pentru mai multă prudență, se ascunse după o ieșitură. întrebându-se:

Ce dracu de treabă au de făcut?... Și ce dracu o fi inventat Fausta ca să scape de mine?... Fiindcă toate

astea sînt pentru mine, ca să-mi las oasele în ferma asta, dacă mîine aș avea proasta inspirație să vin."

Dar fi rea lui nepăsătoare avînd cîștig de cauză ridică din umeri:

„Să așteptăm... și să deschidem ochii mari. Voi afla curînd."

Ușa secretă pe care o deschisese și o închisese la loc tocmai se deschidea. D'Albaran cu cei doi spanioli apărură pe culoar. Lăsară ușa deschisă în urma lor, pivnița fiind foarte slab luminată de lanterna rămasă acolo. D'Albaran mergea în frunte, luminînd drumul.

Se opri cam la zece pași de Pardaillan, care se chirci în ascunzătoarea lui, în fața ușii secrete prin care se putea ajunge la grotă unde, ceva mai devreme, cavalerul găsisese și luase o lanternă. D'Albaran deschise, pregătindu-se să intre. Ofițerul căruia Pardaillan îi arătase drumul în seara venirii lui la Paris, îl opri cu mîna și cu o familiaritate deferentă:

— Senior d'Albaran, întrebă el, unde duce această .galerie, pe aici?

Și întinse mîna în direcția lui Pardaillan, care era numai urechi.

— Nicăieri, conte, răspunse d'Albaran. Această galerie îngustă, după cum vedeți, este destul de lungă. Dar este «o fundătură fără ieșire.

— Vă înțeleg, conte, răspunse colosul. Dar credeți-mă că am cercetat galeria asta centimetru cu centimetru, ca să zic așa. Dacă ar exista o ieșire, am fi descoperit-o.

„Trebuie spus că n-ați știut să căutați!" zâmbi în sinea lui Pardaillan.

Schimbul de cuvinte se opri aici. Cei trei pătrunseră în grotă. Pardaillan nu-i mai putea vedea. De altfel, se întoarseră foarte repede. Cei doi gentilomi, unul după altul, rostogoleau fiecare câte un butoiăș pe nisipul alb din galerie. Colosul, fără se sinchisească de murdăria pe care o risca tunica lui superbă, din catifea cu mătase, căra în brațe două butoiășe, unul peste altul.

Se vede treaba că Pardaillan cunoștea aceste butoiășe, pentru că șopti, teribil de intrigat:

„Praful de pușcă! gloanțele... de ce dracu mută toate astea?...

Și lovindu-se peste frunte ca unul ce se dumirise: „Ce tâmpit pot să fiu! Din pricina mea mută praful de pușcă! Fausta știe că existența acestei grote mi-e cunoscută... își spune că sânt precis în stare să arunc în aer acest arsenal, așa cum am făcut cu celelalte trei... și își ea toate măsurile, ceea ce e destul de normal, una peste alta... Din păcate pentru ea, habar n-are că eu știu cum se poate pătrunde în aceste pivnițe. Așa încât se ostenește de pomană... Pe cinstea mea, nu-mi pare rău că am găsit explicația asta... Asta este!... Nu poate fi decât asta!"

Făcu o mișcare ca să iasă din ascunzătoare, să se apropie, să vadă... Din păcate după un singur drum, d'Albaran hotărî:

— Rostogoliți butoaiile până aici: eu am să le duc sus și am să le pun în ordine."

Iar Pardaillan, ca să nu-și trădeze prezența, fu obligat să rămînă pe loc, fiindcă cei doi gentilomi spanioli începuseră un du-te-vino între pivniță și grotă, așa încât ar fi fost sigur descoperit dac-ar fi ieșit din umbră.

Rezultatul a fost că dacă vedea butoaiile rostogolite, dacă nu pierdu nici un cuvînt din ce spuneau cei doi nobili cărauși improvizați, nu mai putea vedea ce se întîmplă în prima pivniță și cu atât mai puțin, ce anume făcea d'Albaran deasupra. Nici n-a putut să audă ce se vorbea sus.

Cei doi gentilomi rîdeau și glumeau în timp ce rostogoleau drăciile alea. Și mai și stăteau de vorbă... Așa află Pardaillan ce făcea colosul în pivnița de sus. Așa află că ideea care-i trecuse prin minte dar pe care o alungă părăndu-i prea monstruoasă, era cea adevărată.

„O mină! zbieră în sinea lui. sânt pe cale să mineze casa!... pentru a mă arunca în aer mâine dimineată!... Asta a imaginat Fausta!... Asta fac nenorociții ăștia, rîzînd..."

Și zbârlit, cu ochii ieșiți din orbite, arzând ca o torță și gata să atace:

„Și dacă i-aș înfășca pe asasinii ăștia lași și netrebniți, dacă le-aș zdrobi țeasta de pereți... Dacă aș sări asupra infernalei Fausta și dacă i-aș suci gâtul sau dacă aș zdrobi-o cu piciorul ca pe o reptilă veninoasă ce este... n-aș fi în dreptul meu?..."

Dar Pardaillan nu sări. Se liniști, ridică din umeri și, mormăind lucruri de neînțeles, se ghemui iar în ascunzătoare, reluîndu-și supravegherea întreruptă de clipa de furie nebună.

Dar în acest scurt timp, se produsese un incident.

În fond, un incident nesemnificativ, o nimica toată! care îi scăpă cu totul. Și la fel i-ar fi scăpat chiar dacă

și-ar fi păstrat tot sângele-rece, pentru că era prea departe ca să vadă sau să audă. Iată despre ce era vorba:

D'Albaran urcă în bucătărie acolo unde aștepta Fausta, înțepenită pe scaun și care nu făcuse nici o mișcare, adâncită în gândurile ei sumbre, judecând după norul care părea instalat pe fruntea ei.

— Doamnă, spuse el, explozia e pregătită, pivnița e plină... Dar, au mai rămas câteva butoiașe jos. Să le aduc în grotă?

— Nici vorbă spuse repede Fausta. Și îi explică:

— Uiți, d'Albaran, că Pardaillan știe de existența acestei grote. A descoperit și a făcut să sară în aer celelalte depozite ale mele... La ora asta, trebuie că a primit mesajul meu. Cine știe dacă nu cumva vorbele mele îi vor reaminti de existența grotei? Cine poate ști, dacă nu va veni chiar azi, acum? Nu trebuie să-i lăsăm praf de pușcă acolo.

— Atunci, cum să fac? Butoiașele astea nu pot fi lăsate acolo unde sînt.

— Merg cu tine, spuse Fausta ridicîndu-se. Coborîră. Jos mai erau patru butoiașe. Cei doi

spanioli, tocmai îl aduceau pe cel pe care îl desfăcuseră.

— Cîte mai sînt în grotă? întrebă Fausta.

— încă unul, doamnă.

— Aduceți-l, comandă Fausta. Spaniolii se întoarseră în grotă.

Fausta se îndreptă spre perete. De partea unde se găsea ușa invizibilă prin care intrase cu d'Albaran.

Numai că, la marginea cealaltă a peretelui, aproape de colț și apăsă pe un resort. Se deschise o mică ușă descoperind o ascunzătoare care, aparent, nu avea altă ieșire în afara celei abia deschise.

Colosul puse înăuntru cele șase butoiașe rămase. Pentru el, a fost treabă de un minut.

Fausta închise ușa acestui loc de taină, despre a cărui existență Pardaillan nu părea să știe ceva, și ordonă:

— Du-te și închide ușa grotei.

D'Albaran, căruia îi fusese adresat ordinul, se supuse. Se întoarse imediat.

Din umbră Pardaillan îl urma pas cu pas: înțelesese că dacă ușa fusese închisă, se chema că își terminaseră treaba și probabil aveau să urce. Și vroia să fie acolo pentru a vedea și auzi, dacă totuși este posibil. Ajunse la vreme ca s-o audă pe Fausta spunând:

— Acum, Pardaillan n-are decât să vină și să scor-monească grota, dacă poștește!... închide ușa asta d'Albaran, și hai să urcăm să vedem cum ai aranjat mina.

Se îndreptă spre scară.

Știm că Pardaillan auzise tot. Mai așteptă câteva clipe și deschise. Pivnița era încă luminată: zări spinarea ultimului dintre personajele care urcau scara, închise repede ușa și, la rîndu-i, porni ușor pe scări. Dar se opri pe dată: Fausta vorbea. Și auzi:

— Așa e perfect.

Și, imediat după aceea, întrebă:

— cât durează fitilul?

— în jur de cinci minute, răspunse d'Albaran.

, — "Tu trebuie să-l aprinzi... Vei avea timp să fugi până în grotă?"

— Fiți fără grijă, doamnă. Voi avea chiar destul timp ca să și ies din grotă... Vă închipuiți că n-am să pierd timpul pe drum.

Fausta reluă pe un ton poruncitor:

— Să urcăm, domnilor. Vreau să vă dau ultimele instrucțiuni, înainte de a pleca... împinge ușa, d'Albaran... nu se știe ce se mai poate întîmpla.

Din nou-tăcere, Un zgomot de pași îndepărtându-se. Pardaillan urcă la rîndul lui și pași în pivniță. Fără să vrea, își furișă o privire spre cele trei camere. Erau închise. Nimic suspect nu-i dădea de bănuit că una din ele conținea o cantitate enormă de praf

de pușcă și de gloanțe: suficientă pentru a da foc, a devasta și a face să piară un cartier întreg... dacă, din fericire, casa destinată n-ar fi fost total izolată, departe de orice alte locuințe, între piața prin care nu treceau poate nici zece persoane într-o zi și drumul acela și mai singuratic, care cobora de cealaltă parte a muntelui, trecu, deci, prin fața camerilor și cât era el de curajos, simți în ceafă ceva asemănător unui frison.

Începu să urce a doua scară. Se opri din nou când auzi vocea Faustei. Și Fausta spunea:

— Domnilor, vă veți relua ocupațiile de țărani cumsecade. Veți rămîne afară, aproape de piață și o veți supraveghea... îl cunoașteți pe domnul de Pardaillan. Dacă apare, știți ce trebuie să-i spuneți. Stăpînul vostru, îngrijitorul, este plecat și nu vine până mâine. Voi sînteți doar ajutoarele lui și nu știți nimic... Mai cu seamă nu faceți pe misterioșii. Deschideți ușa, poftiți

vizitatorul să intre înainte să v-o ceară el. Faceți așa cum vă spun și totul va fi foarte bine... Astă seară când se va întuneca, veți încuia tot așa cum făcea stăpînul casei... Măine dimineață, la prima oră, veți descuia tot... Veți lăsa cheia în broască. Veți încuia de asemeni ușa din spate și veți lua cheia... La ora zece, veți pleca...

— Să îndrăznesc, doamnă, să fac o observație?

— Vorbiți.

— Domnul de Pardaillan m-a văzut în ziua sosirii mele... El mi-a arătat drumul până în apropiere de Primărie; cu toate că sînt deghizat, mă tem...

— O să vă recunoască, fără îndoială!... Domnul de Pardaillan are o memorie prodigioasă... Ei bine, o să încercați să nu vă arătați... Pe dumneavoastră, marchize, nu vă cunoaște domnul Pardaillan, așa că o să-i răspundeți... Conte, plecați la Paris imediat, e tot ce aveți mai bun de făcut. Duceți-vă.

Din nou liniște, apoi vocea Faustei reluă:

— Nu mai avem nimic de făcut aici. Să ne întoarcem la mănăstire. Luminează-mi drumul d'Albaran.

— O secundă, doamnă, vă rog, imploră vocea schimbată a lui d'Albaran.

— Dar ce ai?... Pari îngrozitor de agitat?...

— sînt îngrijorat, doamnă!... Extrem de îngrijorat! izbucni colosul.

— Hai, vorbește... Spune-mi ce te îngrijorează, credinciosul meu servitor, îl autoriză Fausta, cu aceeași dulceață inefabilă în glas.

— Ei bine, iată, doamnă!... Rămîneți peste noapte la mănăstire... Eu vă însoțesc până la Maica Superioară, doamna de Beauvilliers, și plec, mă întorc la Paris...

Și vin mâline dimineață, vin din nou aici trecînd prin cariera de la fîntîna But... Dumneavoastră veniți prin sub-terană, aducînd copilul și dădaca lui... până aici e foarte bine... Domnul de Pardaillan rămîne cu dumneavoastră... Ei! asta nu mai merge!... Asta mi se pare ceva atît de extraordinar încît nu pot să cred... Ceea ce cred, doamnă, este că atunci când veți da copilul, domnul de Pardaillan va pleca va ieși o să vă scape. — Pardaillan va rămîne nu pentru că i-o voi cere, ci pentru că va dori să rămîna.

Spunea lucrul acesta cu un accent atît de convingător, încît d'Albaran se înclină:

— Fie, domnul de Pardaillan va rămîne, de vreme ce o spuneți!... Voi continua, doamnă. La unsprezece fără cîteva minute, veți pleca. Vă întoarceți la mănăstire tot prin subterană. Înțeleg că lucrul este necesar: ați intrat în mănăstire cu știința și în văzul tuturor. Este o precauție necesară, știu.... Plecați... domnul de Pardaillan rămîne singur, închis în casă... Și asta depășește imaginația mea...

— Va rămîne singur, după plecarea mea! afirmă Fausta cu aceeași forță.

— Admit și asta, și închei, doamnă: la ora unsprezece fix, nici un minut mai devreme, nici un minut mai târziu, vin, aprind fitilul, o iau din loc... și totul sare în aer, totul arde... Ei bine! bună, asta mă îngrozește! Și dacă nu sânteți încă plecată?... Dacă mai sânteți cu domnul de Pardaillan în acel moment?... Deci, eu vă voi fi omorât? Numai gândindu-mă la acest lucru înfiorător, simt că nebunia îmi cuprinde creierul!...

— Îți faci griji și temeri imaginare, sărmanul meu d'Albaran!... Te asigur că voi pleca exact în secunda în care mi-am propus.

— Parcă se poate ști!... un incident, un fleac nepre-văzut poate să vă facă să întârziati! Un minut, o secundă, suficient ca ireparabilul să se producă.

— Ei bine, vreau să te liniștesc pe cât îmi va sta în putință. Ascultă: am să las ușa subteranei deschisă în urma mea. Tu vei veni aici, nu la unsprezece, ci la un-sprezece fără zece. Auzi, unsprezece fără zece. Ai să intri. Ai să te uiți. Ai să vezi ușa asta deschisă. Asta va însemna că sânt încă sus cu Pardaillan. Te vei întoarce la grotă și vei aștepta zece minute. După ce trec zece minute, vei reveni. Atunci vei găsi ușa închisă.

— Și dacă nu va fi așa?

— Va fi închisă, repetă Fausta, pe un ton care interzicea -orice discuție. Atunci vei fi sigur că am plecat, că sânt la adăpost. Ești mai liniștit acum?

— Aș fi cu mult mai liniștit, dacă mi-ați permite să vin aici împreună cu dumneavoastră. Și ar fi și mult mai simplu.

— E foarte bine așa cum am aranjat eu. Să nu mai vorbim.

— Facă-se dorința dumneavoastră! șopti colosul.

— Să plecăm! tranșă Fausta.

XXXIII

FUGA

Pardaillan coborî în goană. Nu pierduse nici un cuvânt din această discuție edificatoare. Aflase de zece ori mai mult decât i-ar fi fost necesar. Plecă.

Douăzeci de minute mai târziu, își regăsea prietenii, care se plictiseau de moarte, în cariera părăsită unde stăteau la pândă, în așteptarea unor evenimente care nu produceau. Escargasse și Landry Coquenard erau și acolo: auziseră o călugăriță spunând că doamna ducesă va rămâne peste noapte la mănăstire; văzuseră escorta plecând și conform instrucțiunilor primite, [veniseră aici. Valvert și Gringaille în schimb nu văzuseră pe nimeni.

Pardaillan îi luă cu el pe toți și după alte douăzeci de minute, erau în bucătăria fermei pe care Fausta o minase. Pardaillan se duse să arunce o privire de la o fereastră cu bare metalice foarte groase: nu-l uitase pe spaniolul căruia Fausta i se adresase cu titlul de mar-xhiz. Îi văzu pe câmp, prefăcându-se că face diverse treburi. Omul ăsta îl încurca în ce avea de făcut.

Se gândi o secundă. Apoi zâmbi: găsisse soluția. Făcu semn celorlalți să coboare. El coborî ultimul. Avusese grijă să ea cu el cheia pivniței. încuie ușa de două ori, lăsă cheia în broască și coborî zicând:

„Omului ăsta n-o să-i vină ideea să coboare în pivniță, după treaba pe care a făcut-o aici... îmi închipui că va evita pe cât posibil să intre și în casă... și asta e lesne de înțeles când casa e un vulcan care poate să erupă în orice clipă. Dar dacă îi vine fantezia să coboare, își va închipui, văzînd ușa închisă și cheia niciunde, că stăpîna lui o fi vrut așa și nu-și va face probleme.”

Preț de mai multe ceasuri, Pardaillan, Valvert, Landry Coquenard, Escargasse și Gringaille au avut de furcă cu nu știu ce treabă misterioasă. Cu mult înainte de căderea

serii spaniolul care, fără îndoială avea treabă la Paris, încuiase așa cum îi spusese stăpâna lui, și plecase luînd cu el cheia din față. Dar lăsase cheia ușii din spate, în broască.

Pardaillan, Valvert și însoțitorii lor au rămas stăpîinii locului. N-au plecat imediat ce au terminat treaba. Se strînseră cu toții în bucătărie. În timp ce Pardaillan și Valvert stătură de vorbă multă vreme, Landry Coquenard, Escargasse și Gringaille pleaseră. Pur și simplu se duseseră după provizii. Și au cinat împreună, în bucătărie, ca și cum ar fi fost la ei acasă.

Cînd se însera de-a binelea, Pardaillan și Valvert coborîră în pivnițe. Pardaillan deschise ușa subteranei care ducea în interiorul mănăstirii și, cu o lanternă în mână, urmat de Valvert, porni pe coridorul îngust.

După aproape o oră erau înapoi. O aduceau cu ei pe mama Perrine și pe micuța Loise, pe care Pardaillan o ținea în brațe. Îi spunea Loïsette, Loïson. Ea îi spunea bunicule, îl trăgea de mustața cenușie cu degetele ei mici de copil și îl săruta cu foc. Doar că, în fiecare clipă întreba:

— Și mama Muguette?

La care Pardaillan răspundea invariabil:

— Ai s-o vezi mâine, micuța mea.

Plecară: Pardaillan vroia să meargă cu toții la Grand-Passe- Partout, unde era sigur că va găsi un pat bun pentru „copil” și va fi răsfățată și mângâiată până când o va da înapoi părinților ei care plîngeau după ea de atîta amar de vreme. Bineînțeles că Pardaillan ducea în brațe fetița, care dormea ca un îngerăș la pieptul lui puternic.

Pierduseră ceva timp în exclamații, povești și explicații, și n-au putut să meargă prea repede, din pricina mamei Perrine, care n-ar fi putut să țină pasul. Așa încât era aproape unsprezece și jumătate când ajunseră la Poarta Montmartre. Poarta era închisă de mult, dar se deschisese în fața unui document arătat de Pardaillan.

Nu mai era mult până la miezul nopții cînd, în sfârșit, Valvert se afla în prezența coanei Nicolle, căreia a trebuit să-i lase timp să-și pună un jupon și o rochie de casă. Ce e al ei e al ei, se gîndi imediat să-i spună de biletul pe care îl dusesese în strada Fers.

Cuprins de îngrijorare, Valvert plecă pe dată, fără să spună nimănui nimic, fără să-i dea prin minte să-l Prevină pe Pardaillan, care, în altă cameră era foarte

ocupat s-o legene pe micuța Loïsette, care nu vroia sau nu mai putea să adoarmă la loc, astfel încât, habar n-avea de această plecare urgentă.

Ajunse în goană în strada Fers, intră fără să-i treacă prin minte să-și ea vreo măsură de precauție, urcă treptele patru cîte patru, aprinse grabnic o lumînare și se năpusti asupra biletului, așezat, la vedere, în mijlocul mesei.

Îl citi dintr-o privire și clătîndu-se, palid ca un mort, îl lăsă să cadă pe masă. Și de pe buzele lui zvîcni un strigăt groaznic:

— Trăsnetul Cerului!

Se aruncă pe scări, țîșni în stradă și plecă sfîrîindu-i călcîiele. Era la crucea Trahoir cînd cele douăsprezece bătăi ale miezului nopții, căzură încet din văzduh, din înaltul bisericii spre care zbura într-o asemenea viteză încât nici un cal foarte bun n-ar fi reușit să-l urmeze. Și totuși într-un efort disperat, reuși să mărească viteza, mugind:

„Prea târziu... Am să ajung prea târziu!...”

În sfîrșit, ajunse. În fața portalului bisericii aștepta o trăsură de călători, cu patru cai puternici. Nici n-o văzu. Năvăli în biserică. Era lume foarte puțină, vreo douăzeci de persoane. Toți din trupa lui Concini, printre care domnii d'Eynaus, de Louvignac, de

Montreval, de Chalabre, cei patru locotenenți ai mirelui. Această asistență, puțin numeroasă, dar aleasă, după cum se vede, era masată în fața micului altar al unei capele laterale. Acest altar era singurul luminat. «

În primul rând, de o parte, Concini, tatăl și Rospignac, mirele. De cealaltă parte Leonora, mama și Florence, mireasa. Erau de altfel singurele două femei prezente acolo. La altar, preotul, flancat de doi copii de cor, tocmai începea să officieze.

I Valvert nu văzu nimic din toate astea. El n-o văzu decât pe Florence, palidă ca o moartă, și zări ca prin ceață grupul compact de gentilomi care-l despărteau de ea. Se îndreptă spre grup. Și din gura lui, izbucni o chemare puternică, frenetică: ei Florence!... sânt aici!...

Un strigăt de bucurie nebună îi răspunse: ok Odet!... Ajută-mă!...

Dar nu se mulțumise să strige după ajutor. Se ridicase în picioare și profitând de spaima generală se aruncă spre el. Iar el era deja lângă ea, o prinsese în brațe. Ținând-o strâns, ea tremurând de speranță și iubire, el se îndreptă spre poarta bisericii, foarte aproape, cam la vreo cincisprezece pași. prin toată asistența se simțea o spaimă de nedescris. preotul, în altar, se întorsese întrerupând slujba. Apoi o rumoare, un strigăt de amenințare îngrozitoare izbucnise: șleahta de asasini, tocmai îl recunoscuse pe Valvert și țipa în toată legea. Leonora se apropiase de concini, gata să-l apere cu trupul ei, să-și verse, la nevoie și ultima picătură de sânge, numai el să nu aibă nici o zgîrietură. Dar, mereu stăpînăpe ea însăși în fața Primejdiei, îi șoptise câteva cuvinte la ureche. I Concini își reveni. Cu un gest imperios își pironi tocului ucigașii plătiți, care erau cam buimăciți și le rugă liniște. Și întorcându-se către Rospignac, rosti cu voce dură:

— Ei hai, Rospignac, ce aștepți?... Apără-ți femeia, cârpo di Cristo!

Jignit și umilit în fața oamenilor lui, Rospignac scosese sabia și înainta.

Ciocnirea a fost scurtă, fulgerătoare. Fără nici o fentă, fără nici un gest de prisos, riscând viața pentru viață, Valvert fanda într-o lovitură directă, furioasă, căreia nu i se putea rezista. Lui Rospignac, îi căzu spada, lovi aerul cu brațele și căzu pe spate, fără să se mai ridice. Atunci, Valvert se întoarse. Cu coada ochiului, fără să lase să se vadă nimic, văzuse foarte bine manevra gărzilor tocmite, care se strânseseră în grup, în fața ușii. Or, avea de trecut peste această bandă de lupi, ce nu vor întârzia să-și scoată ghearele.

Spuse cu imensă blîndețe:

— Vino după mine. Să nu rămîi în urmă. Și nu-ți fie frică.

Vitează, îi răspunse zîbind:

— Nu mi-e frică, haide, te urmez.

Și înainta, cu sabia înroșită în mîină, destul de mirat văzînd că ei nu-și scot săbiile.

În fața lui apăru Concini. Cu sabia la locul ei și cu brațele încrucișate pe piept, avea un zâmbet sinistru, sigur pe el; doar era tatăl, știa prea bine că naivul îndrăgostit nu va îndrăzni să-l lovească pe tatăl iubitei lui.

Într-adevăr, Valvert nu-l lovi... Doar îl dădu la o parte cu o mîină. O singură mîină, un singur gest!... Dar un gest fulgerător, de o asemenea forță încât Concini se rostogoli în mijlocul scaunelor și băncilor răsturnate. Atunci, înnebunit de rușine și de furie, zbieră:

— Hei!... Ucideți-l!

— Omorîți-i!... Omorîți-i pe amîndoi! urlă Leonora, lăsînd să izbucnească ura nestăvilită și inconștientă care poate fără voia ei îi dictase toate gesturile de până atunci.

Un urlet înfiorător, de moarte, format din douăzeci de strigăte separate, răspunse acestor două îndemnuri sinistre și sălbatice. într-o clipă, toți spadasiinii cu chipurile convulsionate aveau arma în mână.

Atunci, pe Valvert îl străbătu un fior de spaimă, din cap până în picioare. I se făcu frică. O frică îngrozitoare. Nu pentru el ci pentru ea. întoarse capul spre ea. în ochii lui de dement care parcă fulgerau de blesteme, ea citi ca într-o carte deschisă. Zîmbi vitejește. Și iute ca fulgerul, scoase un pumnal din sân, își puse celălalt braț în jurul gîtului și îl sărută șoptindu-i:

— N-au să mă prindă vie... O să murim împreună!...

— Să murim!... Să fim serioși!... O să călcăm în picioare turma asta de câini turbați și murdari și vom trăi, sufletul meu drag!...

Se năpusti drept în față, lovind cu vârful și cu reversul, în dreapta; în stînga, în fața lui, peste tot, cu viteza și forța trăsnetului. Sângele țâșni, se auziră gemete surde și horcăieli.

Dar se lovise de un întreit cordon de vîrfuri ascuțite. Lovi în plin dar, la rîndul lui, fu rănit și sîngeră. Nu reuși să treacă și văzu în urma lui, cercul închizîndu-se. Se crezu prins, pierdut.

Atunci avu o inspirație cum nu ți se întîmplă decât în momente de spaimă disperată, când aproape că trăiești de două ori. Puse sabia în mîna Florencei, se aplecă, și trase spre el o bancă, ridicînd-o. Era o bancă

de stejar greu, destul de lungă, solidă și foarte grea. O apucă dintr-o parte și se folosi de ea așa cum folosește cosașul, coasa. Cu un gest larg și întorcîndu-se pe călcăie, urmat în fiecare mișcare de Florence, care cu o îndemînare și o precizie uluitoare, își lipise spatele de al lui, el izbuti să traseze în jurul lui un cerc a cărui rază era dimensiunile băncii pe care o manevra în chip de armă de luptă ca și cum ar fi fost un fulg.

Tot ce nu, reușise să se dea la o parte, dintr-un salt sprinten, din fața armei uriașe fu măturat ca și cum fusese prins de furtună. Cei care scăpaseră cât de cât teferi, se dădură înapoi cu mare grabă.

Atunci îl pufni un răs teribil. Și înainta secerînd tot ce-i stătea în cale. Ușa fu degajată. Trecerea era în fine liberă. Valvert nu ezită nici o clipă.

— Treci, spuse el.

Dintr-un salt sprinten și ușor, Florence se strecură sub portal. Ajunse în același timp cu ditamai zdrahonul care cu capul aplecat și cu sabia în mîna, se năpustea înăuntru. Diavolul ăsta nu era altul decât Landry Coquenard care, după ce auzise cuvintele coanei Nicolle, se cam speriasse și se dusesse numaidecît în strada Fers. Landry se opri pe dată văzînd-o pe tînăra fată. Și fără să piardă o clipă cu vocea alterată de alergătură:

— E o trăsură la poartă. Urcăți-vă în ea, spuse el. Noroc că a vorbit. Ea ridicase deja pumnalul asupra

lui. Dacă nu i-ar fi recunoscut vocea, praful se alegea de nobilul Landry. Ea îi strecură în mîna sabia plină de sînge a lui Valvert, și spuse un singur cuvînt:

— Odet!...

Merse drept la trăsură și se urcă.

Landry pricepuse. Scoase imediat un hi! han! nemaipomenit, urmat de țipetele ascuțite de porc înjunghiat: știa prea bine că era cel mai bun mod de a-și semnala prezența stăpânului său.

și Tocmai atunci, Valvert aruncă banca cu toată puterea asupra grupului de năvălitori care strigau îngrozitor, îl înconjurau de la distanță mică și se năpusti pe ușă. Căzu în brațele lui Landry. Scutierul viteaz făcu două mișcări într-o asemenea viteză încât părea a fi una singură: îi puse la loc sabia în mână, îl apucă de braț și trăgându-l după el îi spuse:

— La trăsură, domnule. Săriți pe capră și nu vă mai ocupați de mine.

și Dintr-un singur salt ajunseră la trăsură. Încă un salt și Landry era în șaua pe unul din cai. Ridică brațul și întoarse capul. Văzu că Valvert era așezat lăsă brațul în jos și cu vârful spadei începu să înțepe fără milă grumazul calului și în același timp îi lovea coastele

"dînd furios din pîteni. înțepeți de Landry, struniți de Valvert care apucase biciul, caii se urniră, o luară într-un galop dezlănțuit exact în momentul în care spadasiinii lui Concini dădeau buzna în stradă. Fără să se mai gândească, selansară cu toții în urmărirea trăsorii urlînd: Oprește! I Se înțelege că Valvert nici nu se gândi să-i asculte, și, dimpotrivă, dădu bice cailor și mai vîrtos. După câteva minute, trăsura dispăruse în noapte și ar Fi fost o

nebunie pentru oricine să se încapățâneze s-o ajungă

Din urmă. Asta și-au spus și gărzile mareșalului care, rînd pe rînd, renunțară. După puțină vreme, trăsura se oprea în fața porții ce da în curtea hanului Grand-iasse-Partout.

- Valvert se întorcea la han în mai puțin de un ceas de la plecarea lui urgentă. Nimeni nu se culcase. De aceea i se răspunse numaidecât la apel.

Peste alt ceas, aceeași poartă se deschidea din nou, lăsând să iasă trăsura. Pe capră stătea sobru, cu hățurile într-o mână și cu biciul într-alta, Landry Coquenard care, hotărât lucru, știa să facă orice. În trăsură, Florence, micuța Loîse și mama Perrine. Florence ținea pe genunchi fetița învelită bine ca să-i Fie cald. Iar copilul cu micile lui brațe albe și rotunjoare o ținea de gît și îi șoptea la ureche, cu un accent de o caldă tandrețe:

— Știi, măicuță Muguette, dacă vrei tu, o să o iubesc pe mama Bertille la care mergem acum... Dar adevărata mea mămică pe care am s-o iubesc întotdeauna mai mult decât orice pe lume, vei fi tu, măicuță Muguette.

în spatele trăsorii mergeau călare Gringaille și Escargasse, înarmați pînă-n dinți. în fine, în dreptul unei portiere, era Valvert pe unul din caii superbi, dăruiți de rege. Pardaillan nu încălecăse și stătea în picioare lângă el.

Toată lumea pleca la Saugis, cu excepția cavalerului. El avusese ideea acestei plecări nocturne atît de grăbită încât semăna cu o fugă. Și chiar era aproape o fugă, din moment ce trebuia s-o ascundă pe Florence la Saugis, la Jehan de Pardaillan, ca s-o poată scăpa de Concini care, cu drepturile lui de părinte avea cu siguranță să-și caute fata ca s-o aducă înapoi, în cazul că ar fi găsit-o.

Valvert, care nu se temea de nimic așa cum se temea să-și vadă logodnica în mîinile răzbunătoarei Leonora» se lăsase destul de ușor convins de necesitatea acestei

călătorii, care mai avea un scop exact și generos: revenirea micuței Loîse în brațele părinților ei care plîngeau după ea de foarte multă vreme. Deci, fără muștrări de conștiință și fără temeri, Valvert îl părăsea pe bătrînul său prieten, pe care-l iubea și îl venera ca pe un părinte. În fond, nu era vorba decît de o despărțire scurtă, de cîteva ceasuri. Pardaillan promisese să vină după ei chiar în ziua aceea, la Saugis, ori, el știa mai bine decît oricine că Pardaillan își ținea întotdeauna făgăduiala. Cu toate acestea,

după ultimele îmbrățișări, văzându-l pe cavaler puțin palid, cu o figură înghețată și răsucindu-și mustața cu un gest nervos — semne clare ale unei emoții puternice pe care nu voia s-o lase să se vadă — el făcu o ultimă încercare ; cu un zâmbet îmbietor, cu voce insinuantă:

Haideți, domnule, cedați... Există un loc bun pentru voi în această trăsură, între fiica voastră Florence, care va fi foarte atentă cu voi și nepoata voastră Loîsette, care va ține cu micile sale brațe după gât.

Pardaillan se dădu doi pași înapoi și imitînd gesturile unui preot care alungă duhurile rele:

— Piei ispită! spuse el rîzînd. și, deodată serios, într-un mârâit amenințător:

— După tot răul pe care l-a făcut, s-o las pe doamna asta să plece fără să-și primească lecția pe care o merită? Pe Pilat, nu mi-aș ierta toată viața o asemenea slăbiciune!...

Și, pe un ton imperios: m— Dă-i bice. Landry, dă-i bice! Trăsura se urni din loc, dispăru în noapte.

XXIV EXPLOZIA

La mănăstirea benedictinelor din Montmartre, tocmai sunase ora nouă și jumătate...

La capătul grădinii mănăstirii, nu departe de zidul care o înconjura și care în acea parte, traversa piațeta unde se mai vedeau ruinele stîlpului infamiei, acolo se afla un mic pavilion, în mijlocul unei grădini particulare, înconjurat de un gard viu; Aici o ascunsese Fausta pe micuța Loise după ce o răpise. Acum se ducea s-o ea și s-o ducă lui Pardaillan la ferma minată cu o zi înainte. Urcă cele trei trepte din fața intrării, deschise ușa și pătrunse înăuntru ca la ea acasă. În camera în care intrase n-o văzu pe cea pe care o căuta.

Se întoarse și rămase țintuită locului, cu ochii dilatați de uimire: Pardaillan, cu pălăria în mîină, era în picioare între ușă și ea.

— Pardaillan! murmură Fausta, copleșită.

— Eu însumi! surîse Pardaillan.

— Pardaillan!... Aici!... repetă Fausta, ca și cum nu-și putea crede ochilor.

— Prezența mea aici vă miră într-atît? întrebă Pardaillan ironic. Am să vă explic, prințesă: Am vrut, fiindcă vă datoram asta, mai întîi să vă mulțumesc cum se cuvine, și mai apoi să vă previn că, luînd eu însumi copilul, ați scăpat de grija de a mi-l aduce la locul indicat de dumneavoastră.

— Ați luat copilul?

— Da, prințesă. Și dacă asta vă liniștește, atunci să știți că acum e la Saugis, lângă tatăl și mama ei, care vor ști s-o păzească, sper că nu vă îndoiiți, nu-i așa?

Fausta, căzută pradă unei îngrozitoare uimiri, înțelese că el știa absolut tot, că tot efectul ei de a sfârși odată cu el, devenea inutil, că el avea să-i scape încă o dată, întotdeauna... și ea avea să fie aceea care, iarăși, încă o dată, se găsea la cheremul lui, în puterea lui, la bunul lui plac... Această din urmă lovitură atît de neprevăzută, mai grea decît toate celelalte, o strivea. Și, simțind cum îi fugea pămîntul de sub picioare, căzu copleșită pe un scaun.

— Dar ce se întîmplă! ironiza Pardaillan, se poate să vă fi emoționat ce-am făcut eu, în asemenea măsură?... Vai, dar sînt disperat, prințesă.

— Demone! tună Fausta.

— Ei! înțeleg!... Ceea ce vă supără este fără îndoială faptul că nu mă puteți primi în ferma în care mi-ați dat întâlnire... De bună seamă ați făcut ceva preparative ca să mă primiți cu toate acele gesturi măgulitoare cu care n-ați încetat să mă coplesiiți de când am avut onoarea să fiu cunoscut de dumneavoastră... Da, sigur, asta trebuie să fie!... Pe naiba! N-am de gând să vă privesc de această plăcere! Să mergem la fermă, prințesă, haidem!

Fausta era deja în picioare. Și spuse gâfâind:

— Ce! chiar vreți?

— De ce nu?... Nu mă grăbesc... Și apoi oricât de bătrân aș fi, nu pot să ignor complet uzanțele... Știu să fiu și galant cu doamnele... Doar nu vreți să rămână toate pregătirile în zadar. Asta mi se pare foarte natural, și" nu mi-aș ierta dacă nu v-aș oferi această inocentă satisfacție.

Fausta îi aruncă o privire piezișă. Era foarte serios.

— Să mergem! spuse ea.

— La ordinele dumatiale, prințesă, răspunse Pardaillan. Cu o grabă care-i trăda teama de a-l vedea

răzgândindu-se, o luă înainte, coborî în pivniță, puse mâna pe o lanternă care fusese pusă acolo pentru ea și se pregăti să o aprindă.

— Lăsați-mă pe mine, spuse Pardaillan, oprind-o, vă spun că sânt în stare să Fi u políticos azi. Și nu voi suporta să faci atîta efort pentru mine.

Aprinse chiar el lanterna și:

— Voi avea onoarea să vă luminez drumul, spuse el. Luați-o înainte, prințesă, vă urmez.

într-adevăr, merse în urma ei ca și cum n-ar fi știut drumul tot atît de bine ca ea. Pe buze îi flutura același zâmbet îngrijorător pe care-l avea, mai devreme, când a primit-o. Și n-o scăpa din ochi.

Ea ajunsese la ușa secretă care ducea spre pivnițele fermei. Deschise și se dădu la o parte ca să-l lase să treacă pe Pardaillan. El înțelese de minune că gestul nu era doar un semn de politețe ci că ea voia să lase ușa deschisă în urma ei, așa cum îi promisese lui d'Albaran. El nu se împotrivi. Trecu, merse drept spre

scară și puse piciorul pe prima treaptă ca și cum ar fi vrut s-o liniștească. Ea veni spre el, lăsând ușa deschisă în urmă.

La rîndul lui, se dădu la o parte ca s-o lase să urce. Puse lanterna pe prima treaptă spunînd pe un ton foarte natural:

— Las lumina aici așa cum presupun că ați fi făcut dacă ați fi venit singură în timp ce eu aș fi așteptat în piațetă...

Ea urcă fără nici o grijă, sigură că el o va urma. Și într-adevăr, el o urmă. Intrară în bucătărie. Fausta se așeză pe un scaun. Pardaillan încuie ușa dinspre pivniță de două ori și puse cheia în buzunar. Se duse la ușa care dădea spre piațetă, se convinse că era bine închisă, luă cheia din broască și o puse tot în buzunar. Apoi se duse la ferestrele cu bare de fier în exterior și apropie storurile de lemn masiv care se închideau în interior. Stăteau într-o semiobscuritate. El aprinse cele două lanterne care erau pe masă.

Făcuse toate aceste gesturi cu o liniște ciudată, fără să-și desprindă buzele. Și numaidecît îi spuse care sânt intențiile lui.

— Inutil să vă spun, spuse el, că știu foarte bine ce mă așteaptă aici... Invizibil pentru dumneata, eram aici, ieri; am văzut tot, am auzit tot... Acum sânt exact în situația

în care ați fi vrut să fiu... cu singura diferență că depinde numai de mine să inversez rolurile și să plec, lăsându-vă închisă aici.

Fără voia ei, Fausta aruncă o privire speriată pe chipul glacial al lui Pardaillan, care spuse:

— Liniștiți-vă, doamnă, nu asta este intenția mea.

Fausta respiră ceva mai ușor. Pardaillan reluă:

— Știind ceea ce știu, luînd eu însumi făptura inocentă de care vă serveați ca să mă atrageți într-o capcană mortală, ceea ce este destul de odios, în trecere fie spus, veți conveni că mi-ar fi fost infinit mai ușor să nu vin aici.

— Ce anume v-a reținut? întrebă Fausta foarte atentă.

— Asta, doamnă: sînt bătrîn și obosit... îngrozitor de obosit!... Acum, după ce am lăsat celor cîteva ființe iubite, singurele, o mică avere care dacă nu le va aduce fericirea, le va aduce cel puțin un confort cinstit care înseamnă destul de mult... Acum că am răsturnat toate proiectele dumitale, că v-am ruinat toate speranțele, că v-am constrîns să fugiți ca să vă salvați capul pe care îl simțiți clătînându-se pe umăr, nu mai am nimic de făcut pe pămînt. Pot să plec. Dacă mor de moartea pe care mi-ați ales-o sau altminteri, vă asigur că îmi este absolut indiferent. Deci, voi muri aici, cum ați hotărât și la ora pe care ați stabilit-o. Doar că mi-a intrat în cap să plecăm împreună.

— Cine, eu! strigă Fausta, ridicându-se drept în picioare.

— Dumneata, doamnă, răspunse rece Pardaillan, cu tonul hotărârilor de nezdruncinat. Veți rămîne aici cu mine pînă cînd servitorul vostru d'Albaran ne va face să sărim în aer împreună. Acum, vorbiți doamnă, implorați, urlați, amenințați sau tăceți din gură, plângeți, rugați-vă și aveți remușcări dacă mai sînteți încă deschisă părerilor de rău, nimic din tot ce ați putea spune sau face nu va reuși să mă determine să renunț la ce-an

hotărît... Nimic și nimeni pe lume nu vă va putea scoate de aici... și de acum încolo n-o să mai auziți nici un cuvînt din parte-mi pînă în clipa pe care mi-am stabilit-o. ,

Și Pardaillan începu să meargă într-una, fluierînd o melodie de fanfară.

De cînd plecase de la mănăstire pentru a-l lăsa pe Pardaillan în această încăpere, chiar deasupra acelor butoaie cu pulbere care trebuia să explodeze la oră fixă, Fausta luase în considerare toate posibilitățile. Toate, în afară de aceea că Pardaillan putea să născocoască acest lucru care i se părea oribil, imposibil: s-o antreneze cu el în moarte. Ea fu zdrobită:

— Imposibil! strigă ea. Nu veți face acest lucru îngrozitor, voi, omul cel mai generos de pe pămînt.

Pardaillan, fidel promisiunii sale, nu răspunse. Ea se văzu actualmente pierdută. Era femeie înainte de toate și avu un moment de slăbiciune.

Dar asta fu de scurtă durată. Cu acea putere de voință atît de extraordinară la ea, își reveni rapid, luîndu-și curajos partea din îngrozitoarea pățanie.

— Fie, spune ea cu acel calm superior pe care Pardaillan îl admira fără să aibă aerul, moartea nu mă mai sperie... Și apoi, eu însumi sînt obosită, cu toate visele spulberate și spulberate de voi, nimic nu mă mai reține în această lume blestemată. Vom muri împreună, Pardaillan. Este mai mult decît îndrăzneam să sper.

Pardaillan nu-și deșcleștă buzele. Se putea crede că nu auzise, atît de nepăsător părea. Continua să meargă de colo-colo, cu un pas egal, fluierînd. Ea tăcu.

O tăcere surdă, neliniștitoare, tulburată numai de zgomotul pașilor săi, apăsa asupra lor. Și asta dură lungi, foarte lungi minute... care ei i se păreau mortal de lungi. Era atât de mare încât nu putea dura mult timp.

— Ascultați, trebuie să vorbesc, spuse ea cu un glas de nerecunoscut. N-o să-mi răspundeți dacă nu vreți, dar eu trebuie să aud o voce omenească. Și am să vorbesc... Am să vă spun... Uite, Pardaillan, am să mă confesez dumitale... O confesiune?... Da. Nu e oare indicată, obligatorie chiar, de vreme ce mă apropii de ceasul suprem și că sânt credincioasă?

Și într-adevăr vorbi. Povesti episoade uluitoare din viața ei foarte zbuciumată și pe care Pardaillan le asculta cu un interes deosebit sub aerul lui indiferent. Vorbi mult timp, fără să se oprească, și, lucru sigur, cu cea mai totală, cea mai mare sinceritate. Și nu putea fi altfel din moment ce, o spusese ea însăși, era o „confesiune”.

Dar, oricât de interesat ar fi fost Pardaillan, nu uita nici unul din detaliile dinainte stabilite. Deodată o întrerupse și spuse:

— E timpul!... Unsprezece fără zece, doamna mea! În clipa asta, fidelul dumitale d'Albaran, care știe că nu trebuie să acționeze cu nici un minut mai devreme, cu nici un minut mai târziu, execută ca un ceasornic ordinele dumitale: intră, se uită, vede ușa subteranei deschisă, se retrage în grotă unde va aștepta zece minute. Trebuie neapărat să găsească această ușă închisă când se va întoarce, altfel, nu va îndrăzni să aprindă pulberea. Mă duc să o închid. Consimțiți să mă însoțiți?

— Să mergem! spuse Fausta ridicându-se.

Pardaillan zâmbi. Și zâmbetul pe care îl văzu ea spunea foarte limpede: „Renunță la orice speranță să-mi scapi”, încât ea întoarse capul ca și cum i-ar fi fost rușine să lase să i se ghicească gândul ascuns. Coborâră. Pardaillan închise chiar el ușa secretă și o conduse din nou spre scară: o apucase de braț și nu-i mai dăduse drumul.

Ori, în timp ce ea urca, Pardaillan aruncă o privire spre ușa secretă a lăcașului în care Fausta pusese să fie așezate butoiășele de pulbere care nu mai aveau loc în camera din a doua pivniță. Pardaillan știa oare de existența acestei cămări, și că înăuntru se afla pulbere? După lumina care lucea în privirea lui am putea răspunde: Da. Fără îndoială își luase măsurile de prevedere și aici, așa cum făcuse și sus? Cine poate ști?

Se întoarseră în bucătărie, Pardaillan încuie din nou ușa cu cheia și își reluă plimbarea atât de agasantă pentru Fausta. Ea se așeză din nou pe un scaun.

Trecură minute înfiorător de lungi. Oricât de puternică, oricât de vitează și resemnată cu sfârșitul ei, Fausta simțea o sudoare rece la rădăcina părului.

Și deodată, nu departe de acolo se auzi un clopot. Bătu o dată. Fausta își spuse că celelalte zece bătăi aveau să urmeze și că totul va fi încheiat, totul va sări în aer, totul va arde înainte ca cele unsprezece bătăi de clopot să fi sunat. Simțea că Pardaillan o observă. Se crispa și cu ajutorul obișnuinței reuși să arboreze o figură impasibilă. Doar ochii îi rămăseseră larg deschiși, — pentru că se temea să nu aibă slăbiciunea de a-i închide — trădându-și astfel emoția.

Se mai auzi o bătaie. Dar celelalte, nu. Și explozia nu se produse.

Așteptă încă puțin. Nu se întâmpla nimic, nici aici, nici acolo. Abia atunci întrezări adevărul. Își lăsă încet brațul pe masă și enervată fără să vrea:

— Dar... este... e...

— Tocmai a bătut de unsprezece și un sfert, o întrerupse Pardaillan. A bătut și de ora unsprezece. Numai că, erai prea... absorbită și n-ai auzit.

— Și atunci?... Ce înseamnă?... d'Albaran?... Pardaillan luă una din lanterne și spuse:

— Vino, doamnă, ai să înțelegi.

Coborîră. Imediat, Pardaillan îi arătă ușa ascunzătorii minate larg deschisă. Se apropiară. Pardaillan aplecă lanterna, îi arătă că nu mai este fitil.

— D'Albaran al vostru, spuse el, a venit și a aprins fitilul... vedeți că n-a rămas nici urmă... Numai că, priviți...

Dintr-o lovitură, răsturnă butoaietele aranjate ca o piramidă. Căzură, se răspândiră.

— Goale! exclamă Fausta.

— Mi-am dat osteneala să le golesc și să scufun'd pulberea în apă ieri, după plecarea voastră, îi explică Pardaillan.

Acum Fausta devenise perfect stăpînă pe ea. Calmul ei deosebit n-avea nimic afectat.

— Atunci pentru ce trebuia să-mi spui sus că o să pierim împreună? întrebă ea.

— Pentru că am vrut să realizați singură înfiorătoarele minute pe care le trăiești când știi că ești condamnat și îți aștepți moartea. Acum când ai aflat,

sper că nu veți mai supune pe alții la aceste chinuri pe care voi ați să le suport eu.

— Și acum ce veți face cu mine?

Fausta întreba asta cu o stranie dulceață în glas. Ghicise oare adevărata intenție a lui Pardaillan? Poate că înțelegea că nu e momentul să-l exaspereze cu o bravadă inutilă.

— Nimic, doamnă răspunse Pardaillan glacial.

Și îndreptându-se, cu ochii scînteind, zdrobind-o cu toată generozitatea lui de cavaler:

— Mergeți, doamnă, vă iert.

— Mă iertați? strigă Fausta, fără să-ți poți da seama dacă se minuna de atîta mărinimie sau de revolta împotriva cuvîntului iertare care o plesnea ca un bici.

— Da, doamnă, reluă Pardaillan, vă iert. Aș vrea dacă veți trăi să vă puteți spune: „De câte ori ne-am întîlnit am vrut în mod josnic și ticălos să-l lovesc pe cavalerul de Pardaillan, și de fiecare dată, el a refuzat să mă lovească, atunci când eram în mîinile lui. Acum, ca și în situațiile precedente, vă iert. Mergeți, doamnă.”

Și Pardaillan, cu brațul întins, îi arătă ușa cu un gest atît de autoritar și de dispreț strivitor, încît Fausta, învinsă, își înclină capul și ieși încet, fără să îndrăznească să mai spună un cuvînt.

Jos, Fausta luă lanterna pe care o lăsase Pardaillan pe prima treaptă. Pe scară aruncă o privire fugară, ca și cum s-ar fi temut că sus Pardaillan era la pîndă. Și țâșni.

Țâșni spre ușa secretă a ascunzătorii pe care o deschise și apoi o închise în urma ei. Sări spre peretele din fund al acestei ascunzătorii care aparent nu avea nici o

ieșire. Și se deschise o a doua ușa invizibilă, lăsînd să se vadă intrarea unui coridor foarte îngust. Puse lanterna jos, și se îndreptă spre butoaie.

Ne mai amintim că unul din butoaie fusese spart din greșeală. Își băgă mîinile înăuntru și scoase un urlet de fiară.

„Praf de pulbere... în stare bună!... Pardaillan, n-ai trecut pe aici!... Ah! Pardaillan, mă ierți!... Ei bine, eu nu te iert! Chiar de-ar fi să-mi las viața și eu!...”

Tot bombănind așa, se îndeletnicea cu mare grabă, cu febră aproape, să-și isprăvească treaba pusă la cale. Apucase butoiul și îl răsturnase. Pulberea formă o grămadă. Își băgă mîinile în ea și făcu o dără lungă pînă în dreptul ușii pe care o deschise ceva mai devreme. Luă filtrul arzînd al lanternei și aprinse pulberea, care sfîrîi.

Se formă un șarpe „lung de foc, alergînd spre cealaltă extremitate unde se afla grămada mare de praf de pușcă și cele cinci butoaie pline.

Fausta nu pierdu nici o clipă. În timp ce se aprindea pulberea, o luă la goană mistuindu-se în întuneric...

Sus, Pardaillan o urmărise o clipă cu privirea. Era visător. Se gîndea:

—Oare ce-o să facă?... O să intre în camera aceea secretă unde se află pulberea pe care n-am vrut s-o distrug?... O va aprinde?... Știe că-și riscă viața ca și mine. Și dacă dă foc, dacă ea va sări prima în aer, se cheamă că eu am omorît-o?... Nu, chiar adineauri am prevenit-o spunîndu-i: Dacă vei trăi... O femeie ca ea înțelege aluzia chiar când nu rostești cuvintele decât pe jumătate. Ea și nu eu își va decide singură soarta... Dacă moare, se va fi omorît singură, se va sinucide, și

voi putea spune cu conștiința împăcată, că nu sînt eu vinovatul, că n-am nici o vină.

Lui Pardaillan îi trecură prin minte toate astea, foarte repede, așa cum i se întîmpla întotdeauna și, la rîndul lui, coborî treptele. În trecere se uită la cele două uși invizibile, apropiate una de alta ca și cum ar fi vrut să ghicească pe care din ele o deschisese Fausta, și merse cu pas sigur, liniștit ca și cum n-ar fi știut că moartea se apleca deasupra lui. Trecu, deschise ușa și o închise în urma lui.

Aproape numaidecît după aceea, urmă o îngrozitoare bubuitură ca de trăsnet. Pămîntul de sub picioare se clătină, pereții pârâiră. Urmă o licărire de foc, o sfârîtură și se înalță o imensă coloană de foc. Totul ardea, totul se spulbera, totul se năruia.

EPILOG

Murise Pardaillan?

Jehan de Pardaillan, fiul său, și Valvert, veniți imediat ce se răspîndise vestea groaznică și ajunseseră și până la ei, au pus să se facă și au făcut și ei cele mai amănunțite cercetări. Afară, de jur-împrejurul fostei ferme și până foarte departe au fost adunate tot soiul de rămășițe. Dar nu se găsi absolut nimic asemănător unei ființe omenești. Nici cel mai mic obiect care ar fi aparținut celui căruia i se căutau rămășițele pămîntești, spre a fi îngropate creștinește.

Sub pămînt a fost cu totul altceva. Numaidecît, Jehan și Valvert au dat de trupul Faustei. Nu reușise să fugă prea departe. Lucru straniu: focul și dărîmăturile îi respectaseră corpul, rămas intact, fără nici o zgârietură. Doar o mică contuzie la tâmplă, de unde curseseră câteva picături de sânge ce desenaseră pe obrazul ei un mic firicel roșietic. Întinsă pe nisipul alb, în mijlocul unei grămezi de pietre, părea că doarme: Fausta, fugind în întuneric, se vede că făcuse un pas greșit, se împiedicase de un obstacol oarecare. Căzuse și se rănise ușor la tâmplă. Să fi murit din cauza acestei

lovituri? Sau din pricina unei comații interne sau s-a sufocat?... Cert este că murise.

Dar, nici sub pămînt, nu se găsi nici cea mai mică urmă a lui Pardaillan. Viu sau mort, Pardaillan părea că se topise ca o umbră, parcă se dizolvase. Zile întregi, Jehan, care cunoștea aceste galerii subterane, aproape tot atât de bine ca și tatăl lui, împreună cu Valvert se îndîrjiră în căutările lor copioase. până la urmă au trebuit să renunțe.

Și tocmai din aceste căutări au rămas cu convingerea fermă că Pardaillan nu murise.

Regele se ținu de promisiunea făcută lui Pardaillan și confirmată lui Valvert. îi chemă pe domnul și doamna d'Ancre și le ceru mîna contesei de Lesigny pentru „prietenu lui", contele de Valvert. Cererea în căsătorie, sau mai bine spus, ordinul, îl

formulă în asemenea termeni, încât Concini și Leonora au fost convinși că regele știa teribilul secret al nașterii lui Florence și nunta pe care el o impunea era singura condiție a unei iertări totale. Se înșelau. Regele nu făcea altceva decât să repete cuvintele dictate de Pardaillan, fără să le fi priceput adevăratul înțeles. Însăimîntați, se grăbiră să consimtă la tot ce dorea regele.

La trei luni după oribila explozie care a rămas pentru totdeauna înconjurată de un mister de nepătruns pentru oamenii de rând, în aceeași biserică Saint-Germain-l'Auxerrois, de unde a trebuit s-o smulgă din mâinile lui Rospignac, Valvert se căsătorii cu iubita lui Florence, în prezența regelui și a întregii curți.

Valvert se retrase pe pământurile lui, răscumpărate, mai numeroase, mai frumoase și care se învecinau cu

pământurile fiului lui Pardaillan, vărul său prin alianță. Cele două familii au trăit mereu alături, de parcă ar fi fost una singură.

Se înțelege de la sine că Landry Coquenard, înstărit mulțumită lui Valvert, nici nu se gândi să-și părăsească stăpânul. Și apoi, nici pentru toate bogățiile din lume n-ar fi vrut să se despartă de cea pe care continua s-o numească „micuța”. Landry își petrecea o mare parte din timp cu cei doi „cumetri” Escargasse și Gringaille care aveau și ei un mic domeniu pe acolo.

Trebuie spus, de asemenea, că mama Perrine o urmă pe draga ei Loi'se, care era revoltător de răsfățată, având trei mame și patru sau cinci tați care se întreceau unul pe altul în îndeplinirea acestui rol.

Valvert și vărul său, Jehan de Pardaillan, vorbesc adesea de Pardaillan și se gândesc la el mereu. Și când stau de vorbă, unul din ei, aprobat cu religiozitate de celălalt, nu uită niciodată să spună:

„Domnul de Pardaillan nu a murit!... Un om de talia lui rămâne nemuritor!... Nici Doamna cu Coasa n-ar îndrăzni să-l atingă cu degetul ei descărnat!... Nu, Pardaillan, cavalerul, credinciosul credincioșilor, Pardail-lan nu a murit!... Într-o bună zi, când ne vom aștepta mai puțin, o să-l vedem apărând printre noi, întors din cine știe ce îndepărtată și aventuroasă calvacadă!...

SFÂRȘIT